

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

КНИГА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

ЗВЯРЪТ

ДЖ. Р. УОРД ЗВЯРЪТ

Превод: Вера Паунова

chitanka.info

Потопете се в тъмния свят на буреносни страсти и спиращо дъха действие, където шестима необикновени воители са призвани да защитят расата на вампирите от тяхното пълно унищожение.

В сенките на нощта в Колдуел, Ню Йорк, бушува ожесточена и смъртоносна война. Последните вампири са безмилостно преследвани и избивани от Обществото на лесърите — организация на лишени от души ловци, които не се спират пред нищо, за да унищожат враговете си. Шестима изключителни воители, най-добрите бойци на вампирите, обединени в Братството на черния кинжал, имат за задача да спасят расата си от гибел.

Рейдж — братът с най-голям апетит, но и с най-голямо сърце — би трябвало да има съвършен живот. Или най-малкото завидно приятен. Но той не може да разбере и контролира чувството на неудовлетвореност и липса, което го връхлита. А след като преживява смъртоносна травма, той трябва да подреди приоритетите си и заедно със своята обична шелан Мери да се бори за онова, за което и двамата копнеят най-силно... Да имат дете.

Красотата на тази история направо ме зашемети... „Звярът“ ме накара да се почувствам сякаш съм се прибрала у дома. Всичко е както трябва да бъде и още по-хубаво, отколкото си го спомням. Притежава всичко, което искам от един любовен роман — душа и възпламеняваща страст. Книгата е великолепна и е една от най-затрогващите истории, които съм чела от дълго време насам. Наистина добре свършена работа.

Гилти Плежърс Бук Ривюс

*Посветено на трима ви.
Това казва всичко,
xxx*

БЛАГОДАРНОСТИ

С огромна благодарност към читателите на Братството на черния кинжал!

Благодаря много за цялата подкрепа и напътствия на: Стивън Акселрод, Кара Уелш, Клеър Зайън и Лесли Гелбман. Благодаря също така и на всички в „НАЛ“ — тези книги наистина са плод на колективни усилия.

С обич към отбор „Уод“ — вие си знаете кои сте. Това просто не може да се случи без вас.

Нищо от това не би било възможно без: любящия ми съпруг, който ме съветва, грижи се за мен и ми дава идеи; прекрасната ми майка, която ме е дарила с толкова обич, че никога не бих могла да ѝ се отплатя; семейството ми (както кръвните роднини, така и придобитите) и скъпите ми приятели.

О, и на Наама, моята Райтър Дог. Поздравления за повишението!

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

аструкс нотрум — личен телохранител, който се назначава с указ от краля.

атендантки — Избраници, служещи като лични помощнички на Скрайб Върджин.

Братството на черния кинжал — отлично тренирани вампири воители, които защитават вида си от Обществото на лесърите. В резултат на селекция в рамките на расата братята притежават огромна физическа и психическа устойчивост, както и способността за бързо оздравяване. Повечето от тях не са кръвни братя, приемат се официално в Братството по предложение на членовете му. Агресивни, самоуверени и потайни по природа, те съществуват отделно от цивилните вампири и рядко контактуват с представители на другите класи, освен когато трябва да се хранят. За тях се разказват легенди и са на особена почит в света на вампирите. Може да бъдат убити само при много тежко нараняване, например ако получат огнестрелна рана или бъдат прободени в сърцето.

вампир — вид, различен от хомо сапиенс. Вампирите трябва да пият кръвта на противоположния пол, за да живеят. Човешката кръв им помага да оцелеят, но силата им скоро се изчерпва. След преобразяването си, което настъпва към двайсет и петата им година, те не могат да излизат на слънчева светлина и трябва редовно да пият кръв. Вампирите не могат да „превържат“ човешки същества във вампири чрез ухапване или преливане на кръв, но могат да създадат поколение при връзка с човек, което се случва рядко. Вампирите притежават способността да се дематериализират по желание, но трябва да са спокойни и концентрирани и не трябва да носят нищо тежко със себе си. Могат да изтриват спомените на хората, докато са в краткотрайната им памет. Някои вампири са в състояние да четат мисли. Продължителността на живота им е повече от хиляда години, понякога живеят дори по-дълго.

глимера — основното ядро на аристокрацията, което може да се сравни, грубо и само донякъде, с английското кралско семейство.

Гробницата — свещената гробница на Братството на черния кинжал. Използва се като място за ритуали и хранилище за керамичните урни на лесърите. Ритуалите включват въвеждане в Братството, погребения и дисциплинарни наказания на братята. Никой не може да влиза в нея, освен членовете на Братството, Скрайб Върджин и кандидатите за членство на Братството.

двуборство — конфликт между двама мъжки вампири, които се съревновават за правото да бъдат избрани за съпруг.

доген — член на класата на прислужниците в света на вампирите. Догените имат стари, консервативни традиции в обслужването на по-високопоставените от тях и спазват строг етикет по отношение на облеклото и поведението си. Могат да излизат през деня, но остаряват сравнително бързо. Продължителността на живота им е около петстотин години.

Дънд — Ад.

екзиле дубле — лошият или прокълнатият близък; този, който е роден втори.

ерос — Избраници, обучени в изкуството на любовта.

Избраници — жени вампири, обучени да служат на Скрайб Върджин. Представителки на аристокрацията, въпреки че са се отдали по-скоро на духовен, отколкото на светски живот. Почти не общуват с мъжете вампири, но могат да се отдават на воините по нареждане на Скрайб Върджин, за да се размножава кастата им. Имат способността да предсказват бъдещето. В миналото са задоволявали нуждите от кръв на членовете на Братството, но братята са изоставили тази практика.

изолация — статут, налаган от краля на жена вампир, в резултат на молба до него, отправена от семейството на въпросната жена вампир. Поставя я под попечителство и тя трябва да се подчинява безпрекословно на своя *попечител*, който обикновено е най-възрастният мъж в семейството. В този случай нейният *попечител* има законното право да определя всички аспекти на живота ѝ и да ограничи контактите ѝ със света — всички или само някои от тях.

крих — знак в Древния език, символизиращ достойна смърт.

кръвен роб — вампир от мъжки или женски пол, принуден да задоволява нуждите от кръв на друг вампир. Практиката да се държат

кръвни роби почти е изчезнала, макар и да не е обявена за незаконна.

леаж — уважително обръщение на сексуално подчинена личност към нейния или неговия доминант.

ленихан — митичен звяр, прочут със сексуалната си мощ. В съвременния жаргон се използва за мъж с необикновен размер и сексуална издръжливост.

лесър — човек без душа, който преследва и унищожава вампирите, член на Обществото на лесърите. За да бъде убит, лесърът трябва да бъде прободен в гърдите, иначе е безсмъртен. Лесърите не се хранят, не пият нищо и са импотентни. След време косата, кожата и ирисите им губят пигментацията си, докато станат руси, без капка цвят на лицето и с бледи очи. Излъчват миризма на бебешка пудра. След като бъдат въведени в Обществото от Омега, всеки от тях получава керамична урна, в която е поставено сърцето му, след като е било извадено.

лийдайър — могъща и влиятелна личност.

лийлан — гальовна, ласкава дума, която може да се преведе като „любим“, „любима“.

лис — инструмент за мъчения.

люлен — подарък, дар.

мамен — майка. Използва се едновременно като съществително нарицателно и като обръщение, показващо обич и привързаност.

мис — прикриване на местности или предмети; създаване на илюзорно поле.

нала (ж.р.) или *налум* (м.р.) — дума, която показва силни чувства. Означават „любима“ или „любим“.

Небитието — царство, където времето не съществува. Там мъртвите отново се събират с близките си и преминават във вечността.

Обществото на лесърите — орден на убийци, създаден от Омега за унищожаване на расата на вампирите.

Омега — зло мистично същество, чиято цел е унищожението на вампирите поради ненавистта му към Скрайб Върджин. Живее в свят извън времето и притежава огромна власт, но не и съзидателна сила.

период на нужда — период, през който жената вампир е фертилна и който обикновено продължава два дни. През този период жената изпитва силно сексуално желание. Той настъпва около пет години след преобразяването на жената и след това се повтаря през

десет години. Всички мъжки вампири реагират, ако са край жена вампир в период на нужда. Този период може да бъде опасен, конкуриращите се мъже влизат в конфликт и се бият помежду си, особено ако жената няма партньор.

пирокант — понятие за обозначаване на слабото място на вампира, неговата ахилесова пета. Тази слабост може да бъде вътрешна, например пристрастяване, или външна, например обичан човек.

попечител — настойник на непълнолетен индивид. Има различни степени *попечители*, като най-мощните са назначените за такива на жени вампири в изолация.

преобразяване — критичен момент в живота на вампирите, когато влизат в зрелост. От този момент нататък те трябва да пият кръв от противоположния пол, за да живеят, и не могат да понасят слънчевата светлина. Обикновено настъпва към средата на двайсетте години на индивида. Някои вампири не оцеляват след преобразяването, особено мъжките. Преди преобразяването си вампирите са физически слаби, в сексуално отношение са неактивни и неотзивчиви и не могат да се дематериализират.

претранс — вампир от времето преди неговото преобразяване.

принцес — най-високото стъпало на вампирската аристокрация, по-висши по ранг са само членовете на Първото семейство и Избраниците на Скрайб Върджин. Титлата се получава по рождение, тя не се дава.

Първото семейство — кралят и кралицата на вампирите, както и техните деца, ако имат такива.

райт — ритуал, чрез който се удовлетворява нечия накърнена чест. Ако извършването му бъде прието от двете страни, оскърбеният избира оръжието и нанася удар на оскърбителя, който го приема, без да се защитава.

разплата — акт на смъртно отмъщение, извършвано обикновено от мъжки вампир заради своята възлюбена.

ралман — спасител.

симпат — един от подвидовете във вампирската раса, който се характеризира със способността и желанието да манипулира чувствата на другите (с цел обмен на енергия). През различни исторически периоди те са били подлагани на неправди и гонения, а в определени

такива дори са били подложени на изстребление от страна на вампирите. Вече са почти на изчезване.

Скрайб Върджин — мистична сила, тя е съветник на краля, пази архивите на вампирите и раздава привилегии. Съществува в свят извън времето и притежава огромна власт. Била е способна на единствен съзидателен акт, който е използвала, за да създаде вампирите.

тали — дума, която показва добри и нежни чувства и може свободно да се преведе като „мила“ или „скъпа“.

трейнър — дума, която се използва между двама мъже. Може да се преведе свободно като „многообичан приятел“.

уокър — индивид, върнал се в царството на живите от Небитието. Към тях се отнасят с огромно уважение, почитани са заради мъките, които са преживели.

урд — еквивалент на кръстник или кръстница на определен индивид.

хелрен — вампир от мъжки пол, бракосъчетан с жена вампир. Мъжете вампири могат да имат брак с повече от една жена.

хислоп — термин, обозначаващ моментна грешка, в резултат на която настъпва повреда или отнемане на моторизирано превозно средство; например забравяне на ключовете в колата, паркирана пред дома, довело до това, тя да бъде открадната от неизвестни извършители, би могло да се нарече хислоп.

шелан — вампир от женски пол, бракосъчетана с мъжки. Женските вампири обикновено имат само по един партньор, защото мъжките вампири строго охраняват своята територия.

1.

Девическо училище „Браунсуик“, Колдуел, Ню Йорк

Под кожата му пъплека мравки. Докато местеше тежестта на тялото си от крак на крак, Рейдж имаше чувството, че кръвта във вените му кипи и балончетата гъделичкат всеки шибан сантиметър от кожата му.

И сякаш това не му стигаше, мускулни влакна из цялото му тяло даваха на късо и от спазмите пръстите му играеха, коленете му потръпваха, а раменете му бяха напрегнати, сякаш всеки миг щеше да се превърне в тенис ракета от плът и кръв.

За поне милионен път, откакто се беше материализирал тук, той обходи с поглед поляната с избуяла трева пред него. Когато „Браунсуик“ все още бе приемало ученици, моравата отпред несъмнено е била грижливо поддържана — косена през пролетта и лятото, почиствана от нападалите листа през есента и като излязла от детска книжка със снежната си покривка през зимата. Сега тя приличаше на футболно игрище, взето сякаш от ада, осеяна и задушавана от чворести храсталаци, които можеха да нанесат сериозни поражения, уцелеха ли те в чатала; фиданки, които бяха грозните, разкривени доведени деца на по-старите кленове и дъбове, и избуяла късно октомврийска кафява трева, която бе в състояние да те препъне гаднярски, ако се опиташ да спринтираш.

Тухлените сгради, в които някога се беше обучавало и живяло потомството на привилегирования елит, бавно се рушаха, останали без редовна поддръжка: изпотрошени стъкла, гниещи врати, провиснали капаци на прозорците, които се отваряха и затваряха сами от повеите на студения вятър, сякаш призраците не можеха да решат дали искат да ги видят, или да ги чуят.

Спокойно би могло да бъде кампусът от „Обществото на мъртвите поети“, след като всички си бяха тръгнали след края на снимките през 1988 г. и оттогава никой не беше докосвал нищичко.

Само че мястото не беше празно.

Рейдж си пое дълбоко дъх и в гърлото му се надигна порив да повърне. В изоставените класни стаи и спални помещения се криеха толкова много лесъри, че беше невъзможно да изолира която и да било индивидуална миризма от задушаващата воня на цялата маса. Исусе, беше като да си напъхаш главата в кофа, пълна с рибни отпадъци и да си поемеш дъх така, сякаш кислородът в света всеки миг ще свърши.

Кофа, в която някой бе добавил бебешка пудра към рибешките глави и слузта.

Финални щрихи, нали се сещате.

По кожата му отново пробягаха тръпки и той заповяда на проклятието си да се укроти и че, да, много скоро щеше да го пусне на свобода. Дори нямаше да се мъчи да го възпира (не че тези опити се увенчаваха с успех така или иначе) и макар че да остави звяра да се вихри на воля невинаги беше добра идея, тази вечер определено щеше да му е от полза. Братството на черния кинжал си имаше работа с колко лесъри? Петдесет? Сто и петдесет?

Твърде много, за да се справят с тях, дори за Братята, така че да, малкият му „подарък“ от Скрайб Върджин щеше да им свърши добра работа.

На това му се казваше нечестно предимство. Преди повече от век майката на расата му беше дала негова лична система за принудителна пауза, модифицираща поведението програма, която беше толкова обременяваща, толкова неприятна, толкова непреодолима, че успяваше да го върне от ръба на това да се превърне в истински задник. Благодарение на дракона, ако Рейдж не държеше емоциите и нивата си на енергия под контрол, наставаше същински ад.

Буквално.

Да, през изминалия век общо взето бе успял да не допусне звяра да изяде най-близките му, или да ги изтипоса в новините със заглавие „Джурасик Парк е истински“. Ала като се имаше предвид онова, пред което той и братята му бяха изправени в момента, както и колко изолирано беше училището... Ако имаха късмет, огромното копеле с лилави люспи, зъби като верижен трион и свиреп глад, днес щеше да похапне на воля. Само трябваше да се погрижат менюто му да се състои единствено от лесъри.

Никакви братя за предястие, ако обичате. Нито пък хора за десерт, ако нямате нищо против.

Последното бе не толкова заради някакви особено топли чувства към хората, колкото от съображения за сигурност. Двукраките плъхове не ходеха никъде без две неща: половин дузина от еволюционно понисшите си лайняни приятелчета и шибаните си мобилни телефони. Човече, Ютюб беше истински трън в задника, когато се опитваш да опазиш войната си с неживите в тайна. В продължение на близо две хиляди години вампирите, воюващи с лесърите на Омега, не влизаха в работата на никого, освен на участниците в тази война, и фактът, че човечите явно не бяха в състояние да се придържат към онова, което умееха най-добре (да съсипват околната среда и да обясняват на другите какво да мислят и да говорят), бе само още една причина да ги ненавижда.

Проклетият му интернет.

Заповядвайки си да мине на по-ниска предавка, за да не отприщи звяра прекалено скоро, Рейдж се фокусира върху един мъж, който тъкмо заемаше позиция под прикритие на около пет метра от него. Асейл, син на Някой-си-там, беше облечен в погребално черно; тъмната му като на Дракула коса не се нуждаеше от камуфлаж, а убийственото изражение върху греховно красивото му лице бе такова, че нямаше как да не го уважаваш. На това му се казваше услуга... както и завъртане на сто и осемдесет градуса. Наркодилърът беше удържал на думата, която беше дал на Братството, и бе сложил край на бизнес отношенията си с Обществото на лесърите, оставяйки кутия с главата на главния лесър в краката на Рот.

И разкривайки местоположението на това свърталище, което неживите използваша като главна квартира.

Ето как всички се бяха озовали тук, изпокрити в храсталаците, и чакаха да удари часът на развързката.

В това нападение нищо не бе оставено на случайността — след като в продължение на много ноци (и дни, благодарение на задника Ласитър, който се беше нагърбил с разузнаването по светло), атаката беше грижливо планирана, координирана и готова за изпълнение. Всички бойци бяха тук: Зи и Фюри, Бъч и Ви, Тор и Джон Матю, Куин и Блей, както и Асейл и двамата му братовчеди, Зъб I и Зъб II.

Защото кой го беше грижа какви са имената им, стига да се появяха въоръжени и с достатъчно муниции.

Медицинският персонал на Братството също беше наблизено в бойна готовност: Мани — на около километър и половина оттам в мобилната си операционна, а Джейн и Елена — на около три в един миниванове.

Рейдж си провери часовника. Малко повече от шест минути.

Лявото му око заигра и той изруга. Как, по дяволите, щеше да издържи толкова дълго?

Оголвайки вампирските си зъби, той изпусна дъха си през носа, като бик, който се кани да се хвърли в атака.

Исусе, не помнеше кога за последен път бе в подобно състояние. И не искаше да мисли каква беше *причината*. Всъщност, избягваше да мисли за причината от... колко отдавна?

Ами, откакто между тях с Мери се бяха появили онези затруднения и той бе започнал да се чувства...

— Рейдж.

Името му беше прошепнато толкова тихо, че той се сепна, защото не беше сигурен дали подсъзнанието му не беше започнало да му говори. Не. Беше Вишъс... с такова изражение, че Рейдж май би предпочел действително да страда от раздвоение на личността. Диамантените му очи горяха с лоша светлина, а татуировките около слепоочието определено не помагаха.

Козята брадичка беше неутрална... освен ако не говорим за стил, в който случай брадичката беше престъпление против добрия вкус с епични размери.

Рейдж поклати глава.

— Не трябва ли да си заел позиция...

— Видях тази нощ.

А, не и това, помисли си Рейдж. Не, няма да ми причиниш това точно сега, братко.

Извърна се и измърмори:

— Спести ми изпълненията в стил Винсент Прайс^[1]. Или смяташ да се правиш на един от онези актьори, които озвучават трейлърите?

— Рейдж.

— ... защото определено ставаш за това. „В един свят... където хората трябва... да си затварят устата и да си вършат работата...“

— *Рейдж.*

Когато Рейдж не се обърна, Ви застана пред него и го погледна яростно с бледите си очи, които приличаха на ядрен взрив.

— Искам да се прибереш вкъщи. *Сега*.

Рейдж отвори уста. И я затвори. Отново я отвори... и си напомни да говори тихо.

— Виж, сега не е най-подходящият момент за твоите прокоби...

Ви го стисна за рамото.

— Върви си вкъщи. Не се шегувам.

Студен ужас се разля по вените на Рейдж, вледенявайки тялото му... ала въпреки това той поклати глава.

— Разкарай се, Вишъс. Сериозно.

Изобщо нямаше желание да изпробва още от магията на Скрайб Върджин. Нямаше...

— Тази нощ ще умреш.

Сърцето на Рейдж спря, докато се взираше в лицето, което познаваше от толкова години, докато проследяваше с поглед татуировките, стиснатите устни, смръщените черни вежди... и ослепителната интелигентност, която обикновено намираще израз в остър като самурайски меч сарказъм.

— Майка ти ми даде думата си — каза той. Я чакай, ама наистина ли говореха за това как ще пукне? — Обеща, че когато умра, Мери може да дойде с мен в Небитието. Майка ти каза...

— Да ѝ го начукам на майка ми. Върви си вкъщи.

Рейдж извърна поглед. Нямаше друг избор — бе или това, или главата му да избухне.

— Няма да оставя братята. Няма да го бъде. Като за начало, възможно е да грешиш.

Да, и кога за последен път се беше случило това? През деветнайсети век? Осемнайсети?

Никога?

Той заговори през Ви.

— Нито ще побягна с писъци само при споменаването на Небитието. Започна ли да мисля по този начин, с битките е свършено. — Той вдигна длан на сантиметри от лицето на Ви, за да му попречи да го прекъсне. — И освен това, ако тази вечер не се бия, няма да изкарам деня, затворен в имението. Не и без лилавото ми приятелче да дойде с мен на закуска, обяд и вечеря, ако ме разбираш.

Всъщност имаше още една причина и тя беше... лоша, толкова лоша, че не бе в състояние да мисли за нея за повече от частицата секунда, която беше нужна на онази гадост да изникне в главата му.

— Рейдж...

— Нищо няма да ме надвие. Ще се справя...

— Не, няма! — изсъска Ви.

— Е, добре — процеди Рейдж, накланяйки се към него. — И какво, ако умра? Майка ти даде върховното си благоволение на моята Мери. Ако отида в Небитието, с Мери просто ще се срещнем там. Няма защо да се тревожа, че ще бъдем разделени. Двамата с нея ще бъдем съвсем добре. На кого ще му пука, ако наистина ритна шибаната камбана?

На свой ред Ви също се приведе напред.

— Не смяташ, че на братята ще им пука? Наистина ли? Много ти благодаря, задник такъв.

Рейдж си погледна часовника. Оставаха още две минути.

Спокойно можеха да са две хиляди години.

— И ти вярваш на майка ми — подхвърли Ви ехидно, — за нещо толкова важно? Никога не бих предположил, че си толкова наивен.

— Тя успя да ми даде динозавър като мое второ аз! Трудно е да не вярваш на някого след нещо такова.

Изведнъж от мрака наоколо долетяха птичи гласове. Ако не знаеше истината, на човек и през ум не би му минало, че това не са сови.

По дяволите, май доста бяха повишили гласове.

— Все тая, Ви — прошепна той. — Щом си толкова умен, тревожи се за собствения си живот.

Последната му осъзната мисъл, преди да превключи на боен режим и мозъкът му да стане глух и сляп за всичко друго, освен за агресията му, беше за Мери.

Представи си последния път, когато бяха заедно.

Беше се превърнало в негов ритуал, винаги преди битка, нещо като мисловен талисман, който потъркваше за късмет и тази вечер той я видя, застанала пред огледалото в спалнята им, онова над високото писалище, където държаха часовниците и ключовете си, нейните бижута и неговите близалки, и телефоните.

Беше се повдигнала на пръсти, надвесена над него, и се опитваше да си сложи малка перлена обица, но все не успяваше да улучи дупката. Наклонила бе глава на една страна, така че тъмнокестенявата ѝ коса се беше разпиляла над рамото, и той копнееше да зарови лице в току-що измитите вълни. И това съвсем не бе всичко, което го впечатляваше. Изчистената линия на челюстта ѝ улавяше и задържаше светлината от кристалния аплик на стената, блузата ѝ от кремава коприна се диплеше над гърдите ѝ, стеснявайки се около тънкия ѝ кръст, спортно-елегантният ѝ панталон се спускаше до равните ѝ обувки. Не носеше грим. Нито парфюм.

Ала това би било като да ретушираш Мона Лиза или да напръскаш розов храст с освежител за въздух.

Имаше стотици хиляди начини, по които би могъл да опише физическите качества на своята Мери и никое изречение, нито дори цяла книга, не биха могли да обрисуват дори най-бегло нейното присъствие.

Тя беше часовникът на китката му, ростбифът, когато умираше от глад, и каната с лимонада, когато беше жаден. Тя беше неговият параклис и неговият хор, и всеки изгрев и залез, които щяха да съществуват някога. С един поглед, с една-единствена сричка тя притежаваше силата да промени настроението му, да го накара да полети, дори когато краката му си оставаха на земята. С едно-единствено докосване, тя можеше да укроти вътрешния му дракон или да го накара да свърши, още преди да е получил ерекция. Тя бе цялата сила на вселената, събрана в едно живо същество, чудото, което бе получил, въпреки че отдавна не заслужаваше друго, освен проклятието си.

Мери Мадона Лус беше девицата, която Вишъс му беше казал, че идва за него... и тя определено го беше превърнала в благочестив вампир.

И като стана дума...

Без да изчака команда от своя екип, Рейдж се втурна през поляната, вдигнал двата си пистолета, а в мускулите на краката му сякаш течеше високооктаново гориво. И не, нямаше нужда да чуе вбесените проклетия, защото беше започнал атаката прекалено рано.

Свикнал бе момчетата да са му ядосани. Беше далеч по-трудно да се оправи с демоните си, отколкото с братята си.

* * *

„Убежището“, кабинетът на Мери

Мери Мадона Лус затвори телефона, но не вдигна ръка от слушалката. Като по-голямата част от оборудването и обзавеждането в „Убежището“, апаратът беше старичък, останал от някоя застрахователна компания или агенция за недвижими имоти. Също като бюрото ѝ, стола ѝ. Дори килимът под краката ѝ. В единствения кризисен център на расата за жени и деца, пострадали от домашно насилие, всяко пени, получено от щедрата хазна на краля, биваше похарчено за онези, които имаха нужда от помощ, лечение и рехабилитация.

Жертвите, приемани в центъра, не плащаха нищо. И можеха да останат в просторната къща толкова дълго, колкото беше нужно.

Най-големият разход, естествено, беше за персонала... и с новини като тази, която беше получила току-що по стария телефон, Мери беше адски благодарна за приоритетите на Мариса.

— Майната ти, смърт — прошепна тя. — Да ти го начукам.

Скърцането на стола ѝ, когато се облегна назад, я накара да потръпне, макар да беше свикнала с оплакванията на старата мебел.

Вдигна очи към тавана, обзета от непреодолимо желание да направи нещо, но първото задължение за всеки терапевт бе да е в състояние да контролира собствените си емоции. Да действа прибързано и емоционално нестабилна с нищо нямаше да помогне на пациентката, а да влоши бездруго напрегнатата ситуация със собствените си драми бе напълно недопустимо.

Обикновено би отишла при една от другите социални работнички, за да сподели за ставащото и да се успокои, ала с оглед на ситуацията, единственото, за което имаше време, бе минутка от онова дълбоко дишане, което беше запазена марка на Рейдж.

Не, не сексуалното.

Това беше по-скоро йогистка дихателна практика, по време на която той изпълваше дробовете си с три големи вдишвания, задържаше кислорода, а после го изпускаше, заедно с напрежението в мускулите си.

Или поне такава беше идеята.

Само че това с напрежението в мускулите не подейства.

Мери се изправи на крака. Налагаше се да се задоволи с по-малко ефикасни решения на проблема с успокояването: първо, прибра копирената си блуза в полата и прокара пръсти през косата си, която бе решила да си пусне по-дълга, и второ, си сложи маска, която изразяваше топла загриженост, а не паника заради травмата от собственото ѝ минало.

Когато излезе в коридора на втория етаж, миризмата на разтопен шоколад и печаци се брашно, захар и масло оповести, че курабиената вечер беше в разгара си... и в продължение на един миг на безумие ѝ се прииска да отвори прозорците и да остави студеният октомврийски въздух да пропъди всички миризми от къщата.

Контрастът между този домашен уют и ужасната новина, която тя се канеше да поднесе, ѝ се струваше в най-добрия случай проява на неуважение, а в най-лошия — още едно късче от трагедията.

„Убежището“ бе започнало съществуването си в триетажна сграда от началото на миналия век, притежаваща цялото очарование и изящество на кутия за хляб. За сметка на това разполагаше с удобна кухня, изобилие от спални и бани и бе достатъчно изолирана, та светът на хората да не усети, че е използвана от вампири. А после бе пристроено още едно крило. След като Уелси, шелан на Тор, загина, и той направи дарение в нейна памет, строители от расата добавиха крилото „Уелесандра“ и сега те разполагаха с обща стая, втора кухня, която бе достатъчно голяма, та всички да могат да се хранят заедно, и още четири апартамента за жени и техните деца.

Мариса ръководеше мястото със състрадателно сърце и веща ръка. Със седемте си помощнички, в това число и Мери, те вършеха наистина полезна и необходима работа.

Която, да, понякога можеше да разбие сърцето ти.

Вратата към таванското помещение не издаде нито звук, когато Мери я отвори, защото самата тя я беше смазала преди няколко ноци. За сметка на това стълбите скърцаха през цялото време, докато ги изкачваше, старите дъски мърдаха и трополяха, въпреки че тя внимаваше да стъпва леко.

Невъзможно бе да не се чувства като въплъщение на Мрачния жетвар.

На площадката, жълтата светлина на старовремските месингови полилеи на тавана подчертаваше червените нотки на стогодишната небоядисана дървена ламперия и чергата, с която беше застлан тесният коридор. В другия край имаше овален тавански прозорец и прасковеното сияние на охранителното осветление отвън се процеждаше през разделеното на квадрати стъкло.

Вратите на пет от шестте апартамента бяха отворени.

Мери се приближи до онази, която беше затворена, и почука. При долетялото отвътре тихо гласче откряна вратата и подаде глава вътре.

Седнало на едно от двете легла, малкото момиченце решише косата на една кукла с гребен, на който му липсваха доста зъби. Дългата кестенява коса на детето беше прибрана на опашка, широката му синя рокличка беше ушита на ръка и поизносена, но шевовете бяха здрави. Обувките му бяха позахабени, ала грижливо завързани.

Изглеждаше съвсем мъничко дори и в това неголямо пространство.

Изоставено не по желание.

— Бити? — каза Мери.

Мина един миг преди бледокафявите очи да се вдигнат.

— Тя не е добре, нали?

Мери преглътна мъчително.

— Да, миличко. Твоята мамен не е добре.

— Време ли е да се сбогувам с нея?

След миг Мери прошепна:

— Да, боя се, че е време.

---

[1] Американски актьор, прочут с ролите си в класически филми на ужасите. — Б.пр. ↑

2.

— Ти сериозно ли?!

Когато масивното тяло на Холивуд и шибаният му мозък с размерите на грахово зърно напуснаха прикритието и се понесоха към спалните помещения, на Вишъс страшно му се прииска да се втурне след него, просто за да му спуска задника от бой.

Ала не. Не можеш да хванеш куршум, след като спусъкът е бил натиснат.

Дори ако се опитваш да спасиш глупавия куршум от сигурна смърт.

Ви подсвирна в нощта, но останалите бойци и сами виждаха носещия се към постройките гръб на копелето.

Членовете на Братството и останалите воители напуснаха прикритието си зад дърветата и страничните постройки и се подредиха във формация „клин“ зад Рейдж, извадили пистолети и ками. Викове откъм врага оповестиха, че нападението е забелязано почти моментално. Бяха прекосили едва половината от разстоянието до целта, когато от всички врати се заизсипваха лесъри, като оси от гнездо.

Отекнаха изстрели, когато Рейдж изпразни цял пълнител, без да се прицелва; масивните куршуми се забиваха в лицата на убийците и те се свличаха на земята, купчинки от гърчещи се ръце и крака. Кое то беше страхотно... но едва ли можеше да продължи дълго, защото убийците очевидно възнамеряваха да минат зад гърба му и да го изолират, създавайки втора линия на атака срещу останалите братя.

Страшно ти благодарим, господин Преждевременно нападение, задето прецака плана, над който бяха работили в продължение на толкова нощи.

Възцари се пълен хаос, макар че, за разлика от постъпката на Рейдж, това можеше да се очаква: така, както нямаше съмнение, че всеки ръкопашен двубой в крайна сметка ще свърши на земята, сигурно бе, че и най-грижливо планираната атака след известно време

ще се превърне в хаос. С малко повече късмет, минаваше известно време, преди тази неизбежност да ти се стовари на главата... достатъчно, та да успееш да нанесеш тежки поражения на врага.

Но не и когато Холивуд беше наблизно.

О, и когато някой ти каже, че ще умреш тази нощ, едва ли бе най-страхотната идея да се хвърлиш право в редиците на врага, който има огромно числено превъзходство.

— Опитах се да те спася! — изкрещя Ви. Просто защото можеше да го направи, сега, когато присъствието им вече беше разкрито.

Рейдж се палеше толкова лесно. И тъй като го знаеше, Ви трябваше да говори с него още в имението, но тогава беше прекалено погълнат от собствените си гадости, за да обърне нужното внимание на видението. Едва когато бяха пристигнали в изоставеното училище, бе успял да мигне няколко пъти... и си бе дал сметка, че да, то беше за Рейдж. И щеше да се случи тази вечер. На тази поляна.

Да си замълчи, би било равносилно на това собственоръчно да го застреля.

Само дето да каже нещо бе подействало просто страхотно.

— Майната ти, Холивуд! — извика той. — Идвам за теб!

Защото възнамеряваше да изкара копелето отгук, та ако ще това да е последното, което щеше да направи.

Не започна да стреля, докато не се приближи на няколко метра от първата си мишена — в противен случай рискуваше да улучи някой от своите. Лесърът, в който се прицели, имаше тъмна коса и очи, и онази груба агресия, която би могъл да очакваш от някое гризли. Един куршум в дясното око и копелето си полегна на тревата.

Нямаше време да го пониже и да го изпрати обратно при Омега, така че просто прескочи все още мърдащата купчина месо, търсейки нова цел. Набеляза си един русокос убиец, който приличаше на Род Стюарт от началото на осемдесетте, на около пет метра вляво от себе си, и след като провери бързо периферията, за да е сигурен, че няма да изложи някой от Братството на опасност, натисна спусъка на пистолета с показалец, облечен в ръкавица.

Ред беше на номер три. Ви си избираше онези, които беше безопасно да застреля, внимавайки да не препречи пътя или да простреля някой от братята си. Около сто и петдесет метра по-късно се добра до прикритие и опасност едновременно: първото от спалните

помещения, което бяха възнамерявали да нападнат изненадващо. Проклетото нещо беше като изтърбушен скелет, пълен със скривалища, които само един глупак би очаквал да бъдат празни, така че той се долепи до стената, прокрадвайки се под прозорците, за да прескочи ниските храсти.

Отвратителната миризма на убийци, смесица между захарен памук и гранясало месо, изпълваше въздуха, разнасяна от студените пориви на вятъра, и се сливаше с ехото на изстрелите и виковете на врага. Гневът го тласкаше напред, помагайки му да остане съсредоточен, докато си избираше мишена след мишена, опитвайки се да не бъде прострелян на свой ред.

В мига, в който се добереше до Рейдж, щеше да го направи на нищо.

Стига преди това съдбата да не наденеше покров на проклетата кралица на красотата.

Добрата новина? С главния лесър вън от играта, реакцията на убийците не беше по-координирана от нападението на Братството и фактът, че врагът беше зле въоръжен и плачевно зле подготвен, бе още един плюс. Изглежда, че едва всеки пети от тях беше въоръжен, и едва всеки десети бе що-годе свестен боец, което беше още един плюс... и с оглед на броя на врага, това като нищо щеше да им спаси задниците.

Изстрел отляво, изстрел отдясно. Вишъс се хвърли на земята и се претърколи, а после скочи на крака и продължи да тича, прескачайки двама повалени убийци (благодаря, Асейл, ти лудо копеле).

Магията се случи около пет минути и петдесет хиляди години след началото на битката. Без предупреждение, той напусна тялото си, отделяйки се от плътта, която работеше толкова усилено и толкова точно, и духът му се понесе над адреналина, който задвижваше ръцете и краката му, и ето че гледаше сам себе си, някъде иззад собственото си рамо, как произвежда изстрел след изстрел, докато се носи напред.

Така беше, когато минеше на боен режим, и това обикновено се случваше още щом започнеше битката, но сега, с изпълнението на Рейдж и тревогата за него, беше отнело повече време.

Именно заради това, че гледаше битката сякаш отгоре, той пръв забеляза непредвидения проблем.

Понякога онова, което противоречеше на всяка логика, бе точно толкова важно, както и нещата, които очакваш да видиш в битката.

Като например трите фигури, които тичаха по фланга, насочвайки се към изхода. Да, възможно бе да са лесъри, които се бяха насрнали в гащите от страх, и дезертираха, само че... кръвта на Омега в телата им бе като GPS локатор и да се изметеш от битка като тази бе нещо, което щеше да ти гарантира мъчения, пред които адът приличаше на приятна ваканция.

По дяволите, не можеше да ги остави да се измъкнат. Не и когато бе възможно да повикат ченгетата и още повече да прецакат положението.

Стига вече да не го бяха направили.

Вишъс изруга и се насочи към тримата отцепници, дематериализирайки се на мястото, към което се бяха насочили. Докато отново приемаше физическите си очертания, разбра, че са човеци, още преди да види, че последният от тях тича заднешком, вдигнал нещо, което несъмнено беше произведено от „Епъл“, и снимаше.

Мамка му, ненавиждаше абсолютно всичко с логото на проклетата ябълка.

Той изскочи на пътя му, което кандидат режисьорът естествено не забеляза, прекалено погълнат от снимките си.

Ви протегна крак — човекът изгуби битката с гравитацията, телефонът политна във въздуха и той го улови, пъхвайки го в джоба на коженото си яке.

Следващият ход бе да стъпи върху гърдите на падналия тип и да навре пистолета си в лицето му. Трябваше да положи немалко усилие, за да не пререже гърлото на панически ломотещия идиот, след което да се разправи и с двете му приятелчета, които продължаваха да бягат. Беше му дошло до гуша от човеците. Имаше си истинска работа за вършене, обаче не, отново бе принуден да бърше задниците на двукраките плъхове, така че останалите да не се разстроят от факта, че сред тях живеят вампири.

— Н-н-н-н-не ме н-н-н-н-наранявай — дойде и хленченето. Заедно с миризмата на урина, когато типът се напика.

— Толкова си жалък.

Ви отново изруга и проникна в ума му, за да провери дали се е свързал с полицията (не беше), преди да изтрие спомена за това как събирането за напушване с приятелите му беше прекъснато от същински ад.

— Просто си пушил кофти трева, тъп задник — измърмори Ви.
— Нищо повече. А сега тичай обратно при мама и татко.

И като малка препрограмирана играчка, която беше сега, хлапакът се изправи и се втурна след приятелите си с изражение на пълно объркване върху зачервеното лице.

Вишъс отново се дематериализира и пресрещна другите двама. Появата му от нищото бе достатъчна, за да проникне през паниката им — те се заковаха на място като кучета, стигнали до края на веригата си.

— Оказахте се на погрешното място в погрешното време, шибаняци.

Ви изтри спомените им и ги претърси, изпразвайки едновременно джобовете и краткосрочната им памет, след което ги остави да си бягат по пътя, надявайки се все някой от тях да страда от неоткрит досега сърдечен проблем, който да се прояви заради стреса и да го убие на място.

Разбира се, Ви си беше гадно копеле, така че в това нямаше нищо чудно.

Нямаше време за губене. Той извади пистолетите си и се затича обратно, с намерението да стигне до Рейдж по възможно най-бързия начин. Твърде жалко, че не можеше да се материализира напред битката, не и сред всички онези куршуми, хвърчащи навсякъде. Поне бързо намери прикритието, от което се нуждаеше, първо — под формата на редица кленове, а после — под формата на сграда, която някога вероятно бе едно от общежитията.

Долепил гръб до студените корави тухли, той се заслуша, изключвайки звука на тежкото си дишане. Изстрелите бяха най-силни напред и вляво и той бързо смени пълнителите, макар в тях все още да имаше три неизстреляни куршума. Напълно зареден, той изтича до ъгъла на сградата и подаде глава...

Убиецът се показва от последния прозорец, под който Ви се беше привел, и ако рамката му не беше изскърцала, Ви здравата щеше да загази. По-скоро инстинктът, отколкото подготовката, накара ръката му да се вдигне и преди напълно да беше осъзнал какво прави, показалецът му вече беше изстрелял едно кило олово в лицето на копелето. Облаци черна кръв изригнаха от задната част на черепа му, като бутилки с мастило, изпуснати отвисоко.

За съжаление, от конвулсивното стискане на оръжието в ръката на убиеца във въздуха се разлетяха куршуми и паренето от външната страна на бедрото му говореше, че е бил улучен поне веднъж. Ала по-добре там, отколкото на някое друго място.

Изад ъгъла се появи още един убиец и Ви го простреля в гърлото с пистолета в лявата си ръка. Този очевидно не беше въоръжен — нищо съществено не тупна в избуялата трева, когато ръцете му се вдигнаха към гърлото в опит да възпрат шурналата черна кръв.

Не че Ви имаше време да им прибере оръжията... или да ги изпрати обратно при Омега.

Някъде напред Рейдж беше в беда.

В сърцето на кампуса, в подобната на градски площад част, оформена от кръг сгради, издигащи се на около пет акра разстояние, Рейдж беше в центъра на вниманието и поне двайсетина убийци се приближаваха към него от всички страни.

— *Исусе Христe* — измърмори Ви.

Нямаше време за стратегии. И никой друг нямаше да се притече на помощ на Холивуд. Останалите братя и воители си имаха достатъчно грижи на главата — нападението се беше разраснало в половин дузина схватки, водещи се на различни места.

Не можеха да се лишат от нито един от тях.

Освен може би онзи, който беше ранен в бедрото и изпълнен с гняв с размерите на Канада.

По дяволите, свикнал бе винаги да е прав, но понякога това беше наистина отвратително.

Вишъс се хвърли напред, съсредоточавайки се върху част от мелето и покосявайки убиец след убиец, в опит да даде на брата път за бягство. Ала Рейдж... шибаният му Рейдж.

Незнайно как, той владееше положението. Въпреки че при такъв брой противници би трябвало да излезе оттам само с краката напред, тъпото копеле представляваше гледка на смъртоносна красота, докато бавно се въртеше в кръг, раздавайки куршуми по реда на пристигането, презареждайки оръжието си, без нито за миг да изгуби ритъм, а около него бързо се образуваше обръч от гърчещи се, полумъртви неживи тела, сякаш се намираще в окоито на развилнял се ураган.

Единственото, което не държеше под контрол? Неописуемо красивото му лице беше разкривено в чудовищна гримаса,

убийствената ярост в него не беше овладяна дори частично. И това би било почти приемливо.

Ако не беше фактът, че се очакваше да бъде професионалист.

Подобна убийствена емоция беше падението на аматьора, нещо, което те заслепява, вместо да ти помогне да се съсредоточиш, отслабва те, вместо да те направи непобедим.

Вишъс действаше толкова бързо, колкото му беше възможно, прострелвайки убийците в гърдите, в корема, в главата, докато въздухът не натежа от вонята им, макар вятърът да духаше в обратната посока. Трябваше обаче да компенсира за непрекъснатото променящото се поле на стрелба на Рейдж, като се държеше встрани от него, защото определено нямаше доверие на брата да различи мишените си.

И именно това беше проблемът, когато се хвърлиш в битка неподготвен.

А после всичко свърши.

Така да се каже.

Дори след като всички онези двайсет или двайсет и пет лесъри бяха на земята, Рейдж продължи да се върти и да стреля, смъртоносна въртележка, върху чиито демонични кончета не се взеше никой, прекалено тъпа, за да знае как да се изключи.

— Рейдж! — Ви се огледа наоколо, вдигнал оръжия, макар да беше престанал да стреля. — Спри, шибан идиот такъв!

Бум! Бум! Бум-бум!

От дулото на Холивуд все така изскачаше огън, макар че нямаше по какво да стреля... освен другите воители в далечината, които в момента бяха извън обсега на оръжията му.

Но нямаше гаранция, че това ще си остане така.

Вишъс дойде по-близо, прескачайки живите трупове на земята, като внимаваше да се държи зад гърба на Рейдж, докато братът продължаваше да се върти.

— Рейдж!

Изкушението да му пусне един куршум в задника беше толкова голямо, че дясната му ръка се прицели. Ала това беше просто фантазия. Да му инжектира малко олово просто щеше да отприщи звяра на Рейдж, а Ви се намираще достатъчно близо, за да се превърне в предястие.

— Рейдж!

Все нещо трябва да бе достигнало до брата, защото канонадата от безсмислени изстрели отслабна... а после спря, оставяйки Рейдж на задъхана, омаломощена неутрална предавка.

Застанали насред полето, те спокойно можеха да имат неоновии стрелки над главите.

— Ще се пръждосаш оттук още сега — излая Ви. — Поднасяш ли ме с тези простотии...

И именно тогава се случи.

Направи крачка, за да застане пред брат си... и в същия миг с крайчеца на околото си видя как един от недостатъчно мъртвите лесъри вдигна несигурна ръка... в която имаше пистолет. Докато куршумът изскачаше от дулото, мозъкът на Ви изчисли траекторията му със същата бързина, с която летеше оловото.

Носеше се право към гърдите на Рейдж.

Право в средата на гърдите му, защото това беше най-голямата мишена наоколо, ако не се броеше шибаната врата на общежитието.

— Не! — изкрещя Ви, докато се хвърляше на пътя на куршума.

Да, защото да умре той, вместо Рейдж, бе толкова страхотен изход, нали? И в двата случая губеха.

Не го прониза болка, докато политаеше във въздуха, никакъв разтърсващ удар, докато куршумът потъваше в тялото, в хълбока, в другото му бедро.

Защото проклетото нещо вече беше намерило целта си.

От Рейдж се откъсна глухо сумтене и ръцете му се вдигнаха към небето, а конвулсивното свиване на пръстите върху спусъците изпразни пълнителите във въздуха, високо към небесата, сякаш Рейдж ругаеше в болката си.

А после рухна на земята.

За разлика от момчетата на Омега, изстрел от упор бе достатъчен, за да събори всеки вампир, дори член на Братството. Никой не си тръгваше невредим от нещо такова.

Ви отново изкрещя и също се свлече на земята, изпразвайки единия си пистолет в убиеца, напълвайки го с достатъчно олово, за да го превърне в банков трезор.

Обезвредил заплахата, той допълзя до брата на четири крака. За някой, който никога не бе изпитвал страх, сега установи, че се взира право в зейналата паст на неподправен ужас.

— Рейдж! Исусе Христе... Рейдж!

3.

Новата клиника на Хавърс се намираше от другата страна на реката, наред четиристотин акра гора, в която нямаше нищо, освен стара фермерска къща и няколко новопостроени будки, които служеха като вход към подземната болница. Докато се носеше натам в своето волво ХС70, Мери час по час поглеждаше към Бити в огледалото за обратно виждане. Момиченцето беше на задната седалка и се взираше през затъмненото стъкло до себе си, сякаш беше телевизор, по който даваха невероятно интересно предаване.

Всеки път, щом отново насочеше вниманието си към пътя пред себе си, Мери се вкопчваше малко по-силно във волана. И натискаше малко по-силно педала за газта.

— Почти стигнахме — каза. За кой ли път.

Думите, които би трябвало да вдъхнат сигурност, с нищо не помагаша на Бити и Мери си даваше сметка, че всъщност се опитва да успокои самата себе си. Мисълта, че биха могли да не стигнат навреме, бе хипотетичен товар, който тя усещаше съвсем реално на плещите си и чувството бе толкова смазващо, че ѝ беше трудно да диша.

— Ето я отбивката.

Даде мигач и пое по един неравен страничен път, който бе последното, от което се нуждаеше, когато бързаше толкова.

Но разбира се, би могла да се носи по съвършено асфалтирана магистрала и сърцето ѝ пак щеше да се блъска в гърдите ѝ.

Единственото болнично заведение на расата бе пригодно да избягва както вниманието на човеците, така и безмилостния ефект на слънцето, и всеки посетител бе насочван към един от няколкото входа. Когато медицинската сестра се обади с тъжната новина, на Мери ѝ беше казано да отиде право при фермерската къща и да паркира там, и тя направи именно това, спирайки зад един нов пикап и стар нисан.

— Готова ли си? — попита в огледалото за обратно виждане, докато гасеше двигателя.

Когато не получи отговор, тя слезе от колата и отиде до вратата на Бити. Момиченцето изглеждаше изненадано, че са пристигнали, и мъничките му ръце се забориха с предпазния колан.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не, благодаря.

Бити очевидно беше твърдо решена да слезе от колата самичка, дори ако това ѝ отнемеше малко по-дълго от обикновено. Пък и забавянето може и да беше нарочно. Онова, което предстоеше след тази смърт, бе прекалено ужасно. Без семейство. Без пари. Без шанс за образование.

Мери посочи една плевня зад къщата.

— Трябва да отидем ето там.

Пет минути по-късно, след като бяха преминали през няколко пункта за проверка, двете поеха надолу с асансьора и излязоха в ослепително чиста, добре осветена регистрация и чакалня, която миришеше точно така, както и онези в човешките болници: изкуствен аромат на лимон, лек повей на парфюм и далечна миризма на вечеря.

Павлов беше прав, помисли си Мери, докато се приближаваше към регистрацията. Достатъчно бе да вдъхне онази смесица от антисептици и застоен въздух, и ето че сякаш отново беше в болничното легло и от нея стърчаха цял куп тръбички, а лекарствата, които се опитваха да убият рака в кръвта ѝ, я караха да се чувства в най-добрия случай така, сякаш имаше грип, и в най-лошия — сякаш щеше да умре, тук и сега.

Ах, доброто старо време.

— Здравейте, аз съм... — започна Мери, когато русокосата жена в униформа зад компютъра вдигна глава.

— Минете оттам — прекъсна я жената припряно. — През двукрилата врата. Аз ще я отворя оттук. Сестринският пункт е право напред. Те ще ви отведат директно при нея.

Мери не се забави дори толкова, колкото да каже „благодаря“. Сграбчи Бити за ръката и се понесе по излъскания под, отваряйки вратата в мига, в който чу изщракването на механизма.

От другата страна на чакалнята с удобни столове и списания, прелиствани безброй пъти, мястото излъчваше делова клиничност. Хора в хирургически и сестрински униформи сновяха напред-назад с подноси, лаптопи и стетоскопи.

— Насам — повика ги някой. Медицинска сестра с късо подстригана черна коса, сини очи с цвета на униформата ѝ и лице като на Палома Пикасо. — Аз ще ви заведа при нея.

Мери тръгна зад Бити, водейки момиченцето с ръце върху раменете му, докато вървяха по коридор, който очевидно водеше в интензивното отделение. Обикновените болнични стаи нямаха стъклени стени със завеси от вътрешната страна. Край тях нямаше толкова много персонал. Не бяха пълни с контролни табла, върху които примигваха цял куп жизнени показатели.

Сестрата спря, отвори една врата и начаса отвътре долетяха настойчивите звуци на медицинско оборудване. Френетичното бибиждане и пиукане издаваше, че компютрите се тревожат заради онова, което се случваше с пациента им.

Сестрата дръпна завесата.

— Влезте.

Бити се поколеба и Мери се наведе към нея.

— Няма да те изоставя.

И отново, това бе нещо, което казваше заради самата себе си. Момиченцето с нищо не беше показало, че го е грижа дали с него има някой от персонала на „Убежището“.

То все така стоеше на мястото си и Мери вдигна глава. Две медицински сестри проверяваха жизнените показатели на Аналай, по една от всяка страна на леглото; Хавърс също беше тук и тъкмо добавяше някакво лекарство в системата, която бе включена към шокиращо тънката ръка.

За частица от секундата картината пред очите на Мери я връхлетя с всичка сила. Фигурата в леглото имаше тъмна, изтъняла коса и посивяла кожа, очите ѝ бяха затворени, устата — отпусната... и в този първи безкраен миг, в който зърна умиращата жена, Мери не бе сигурна дали вижда майка си, или себе си върху ослепително бялата възглавница.

Не мога да го направя, помисли си.

— Ела, Бити — каза дрезгаво. — Да отидем да уловим ръката ѝ. Тя би искала да знае, че си тук.

Введе момиченцето вътре и Хавърс и сестрите се отдръпнаха назад безшумно, сякаш прекрасно знаеха, че с нищо не могат да

попречат на неизбежното, така че най-важното сега бе Бити да има възможност да се сбoguва с майка си.

— Всичко е наред, можеш да я докоснеш. Ето — каза Мери, когато двете застанаха до леглото, сложила ръка върху рамото на детето. Тя се наведе и улови меката, студена длан. — Здравей, Аналай. Бити е тук, за да те види.

Погледна към момиченцето, кимвайки окуражително... и то се намръщи.

— Мъртва ли е вече? — прошепна то.

Мери примига учестено.

— О, не, миличко. Не е. И те чува.

— Как?

— Просто те чува. Хайде. Кажй й нещо. Сигурна съм, че би искала да чуе гласа ти.

— Мамен? — повика я Бити.

— Улови ръката й. Ето така.

Мери направи крачка назад, а Бити се протегна... и когато докосна майка си, се намръщи.

— Мамен?

Изведнъж алармите се разпищяха с подновена паника, пронизителните звуци се врязаха в крехката връзка между майка и дъщеря и медицинският персонал се втурна към леглото.

— Мамен! — Бити сграбчи дланта й с двете си ръце. — Мамен! Не си отивай!

Мери бе принудена да я изтегли настрани, докато Хавърс даваше нареждания с рязък глас. Момиченцето се задърпа, а после рухна, пицейки, протегнало ръце към майка си, с разрошена коса.

Мери прегръщаше здраво малкото напрегнато телце.

— Бити, о, господи...

Хавърс се качи върху леглото и започна сърдечен масаж, а сестрите докараха количката за реанимация.

— Трябва да излезем — каза Мери, дърпайки Бити към вратата. — Ще изчакаме отвън...

— Аз я убих! Аз я убих!

* * *

Вишгс рухна на колене до Рейдж и трескаво разгърна коженото яке и ризата му, разкривайки...

— О... *мамка му*.

Куршумът го беше пронизал в дясната половина на гърдите, точно там, където шесткамерното сърце на вампирите биеше в своята клетка от кости. Докато Рейдж се бореше за въздух, плюейки кръв, Ви се огледа трескаво наоколо. Навсякъде кипяха схватки. Никъде нямаше прикритие. Времето... изтичаше.

Бъч се втурна към тях, навел глава, сипейки куршуми около себе си, така че убийците наоколо бяха принудени да се хвърлят на земята и да се свият на кълбо, за да не бъдат направени на решето.

— Трябва да го преместим — заяви бившето ченге с бостънския си акцент, докато се заковаваше на място в гъстата кафява трева, без да сваля оръжие.

Устата на Рейдж се отвори широко и вдишването му прозвуча като тракането на камъни в кутия.

При обикновени обстоятелства мозъкът на Ви беше остър като бръснач, интелигентността му — толкова голяма, че беше не само част от характера му, но и способност, която определяше всичко в живота му. Той бе рационалният, логичният, циничното копеле, което никога не грешеше.

Ала сега сивото му вещество просто сдаде багажа.

Годините, изпълнени с медицински прегледи и оказване на първа помощ на бойното поле, бяха категорични — до минута-две братът щеше да е мъртъв, ако сърдечният мускул е разкъсан и пронизан на едно или повече места в камерите, от които шуртеше кръв и изпълваше гръдната му кухина.

Което щеше да прекъсне сърдечната функция, когато перитонеалният сак се изпълнеше с кръв, и да понижи катастрофално кръвното налягане.

Беше нараняване, което изискваше незабавна хирургическа намеса и дори тогава успехът не беше гарантиран.

— Ви! Трябва да го преместим!

Покрай тях изсвистяха куршуми и двамата се хвърлиха на земята. И с едно ужасяващо умствено пресмятане, Ви стигна до неприемливото заключение: животът на Рейдж или техният.

Мамка му! Аз му причиних това, помисли си Ви.

Ако не му беше казал за видението си, Рейдж нямаше да се хвърли в битката преждевременно и щеше да успее да запази контрол...

Вишъс вдигна оръжията си и повали тримата убийци, които се приближаваха към тях, докато Бъч се извъртя и направи същото в обратната посока.

— Рейдж, остани с нас — промълви Ви, докато презареждаше.
— Рейдж, трябва да... мамка му!

Още стрелба. А после той беше улучен в ръката и ето че и неговата кръв течеше, но той не й обърна внимание, мозъкът му беше прекалено зает с търсенето на решение, което да не е равносилно на това Рейдж да свърши върху погребална могила. Би могъл да се обади на своята Джейн, защото тя не можеше да бъде убита. Само че нямаше как да направи сърдечна операция тук. Ами ако...

Лумналата светлина беше толкова ярка, толкова неочаквана, че Ви се зачуди кой, по дяволите, си губи времето да изпраца някой от убийците при Омега...

Вторият взрив от светлина го накара да се обърне и да погледне към Рейдж. *Мамка му.* Два лъча ослепителна светлина извираха от очните ябълки на брата, сякаш се опитваха да стигнат до луната.

— Мааааааамка му!

Пълна промяна на плана. Шибаният лайтмотив на вечерта.

Ви изпъзля до Бъч и го дръпна.

— Бягай!

— Какво правиш... Света Богородице, майко Божия!

Двамата се втурнаха да бягат, приведени ниско, прескачайки гърчещите се тела на лесърите, сменяйки непрекъснато посоката, за да не бъдат толкова лесни мишени. Когато стигнаха до най-близката от изоставените сгради, свърнаха един след друг зад ъгъла, използвайки го като прикритие, първо Ви, а после Бъч.

С думкащо в гърдите сърце Ви надникна иззад ъгъла. Насред поляната, промяната измъчваше поваленото тяло на Рейдж, ръцете и краката му потръпваха, а конвулсии разтърсваха тялото му, докато звярът излизаше от плътта му — огромният дракон, откъсващ се от ДНК-то, което беше принуден да споделя.

Ако Рейдж вече не беше умрял, това със сигурност щеше да го убие.

И нямаше начин трансформацията да бъде спряна. Скрайб Върджин беше вградила проклятието във всяка една от клетките на Рейдж и когато създанието излезеше на свобода, процесът бе като влак, който никой не можеше да забави или спре.

Смъртта щеше да се погрижи за проблема.

Смъртта на Рейдж щеше да сложи край на всичко това.

Ви затвори очи и нададе безмълвен вик.

Секунда по-късно повдигна клепачи и си помисли: *За нищо на света.* За нищо на света нямаше да допусне това да се случи.

— Бъч — излая. — Аз трябва да вървя.

— Какво? Къде...

Това бе последното, което Вишъс чу, преди да се дематериализира.

4.

Никаква болка.

Не усещаше никаква болка от прострелната рана в гърдите. И това беше първият признак, че тя е фатална. Подобни рани обикновено не бяха от онези, които водят до шок. Да не изпитва нищо? Това, заедно с факта, че беше изхвъркнал от тежките си обувки и бе улучен право в гърдите, вероятно бе почти сигурен признак, че се намира в смъртна опасност.

Той мигна. Опита се да диша. Мигна отново.

Кръв в устата му, гъста кръв в гърлото му... тя се надигаше като вълна и му пречеше да напълни дробовете си с кислород. Слухът му беше притъпен, заглъхнал, сякаш беше легнал във вана и водата стигаше над ушите му. Зрението му идваше и си отиваше, нощното небе ту се скриваше, ту отново изплуваше над него. Все по-трудно му беше да си поема дъх, тежестта върху гърдите му ставаше все по-голяма — първо бе като спортен сак, после като лайнбекър... а сега се доближаваше до джип.

Бързо, случваше се толкова бързо.

Мери, помисли си той. Мери?

Мозъкът му извика името на неговата шелан — може би дори го изричаше на глас? — сякаш тя би могла да го чуе.

Мери!

Паника се разля във вените му и изпълни гърдите му... заедно с кръвта, която вероятно също се изливаше там. Единствената му мисъл, повече от тази за собствената му смърт, за битката и дори за безопасността на братята му, беше... господи, нека Скрайб Върджин да удържи на думата си.

Нека да не се озовеше в Небитието сам.

Мери би трябвало да може да напусне света заедно с него. Би трябвало да й бъде позволено да го последва в Небитието. Това беше част от уговорката му със Скрайб Върджин: той щеше да задържи проклятието си, неговата Мери щеше да се излекува от левкемията и

тъй като заради проведеното ѝ лечение не можеше да има деца, щеше да остане с него толкова дълго, колкото поискаше.

Тази нощ ще умреш.

В мига, в който гласът на Вишъс отекна в главата му, лицето му изникна пред очите на Рейдж, измествайки небесата. Устните му мърдаха и козята му брадичка се движеше, докато изричаше думите. Рейдж се опита да го пропъди, ала ръцете не му се подчиняваха.

Последното, от което се нуждаеше, бе още някой да умре. Макар че като син на Скрайб Върджин, Ви вероятно най-малко би трябвало да се притеснява, че ще умре от нещо толкова обикновено като куршум. Ала когато към тях се присъедини и Бъч и също започна да плещи нещо... Е, това вече бе някой, когото никой Мрачен жетвар не би подминал...

Изстрели. И двамата започнаха да стрелят.

Не!, нареди им Рейдж. Кажете на Мери, че я обичам, и ме оставете тук, преди и вие...

Ви потръпна, сякаш беше прострелян.

И именно тогава то се случи.

Предизвика го миризмата от кръвта на неговия брат. В мига, в който металическият дъх стигна до ноздрите на Рейдж, звярът се събуди в клетката на плътта му и си запроправя път навън; промяната задейства поредица от вътрешни земетръси, които натрошиха костите му и разкъсаха вътрешните му органи, превръщайки го в нещо напълно различно.

Сега вече имаше болка.

Както и усещането, че това усилие бе загуба на шибано време. Ако наистина умираше, драконът го очакваше същото.

— Кажете на Мери да дойде с мен — изкрещя Рейдж, преди да ослепее окончателно. — Кажете й...

Имаше обаче чувството, че братята му вече бяха побягнали и слава богу; вече не усещаше кръвта на Ви във въздуха, не получи и отговор.

Докато живителна сила се отцеждаше от тялото му, Рейдж положи истинско усилие да се остави на течението на случващото се, докато трансформацията разкъсваше умиращото му тяло. Дори да притежаваше нужната енергия, за да се съпротивлява, беше безсмислено и само влошаваше нещата. И все пак, докато умът и

душата му, чувствата и съзнанието му се оттегляха, беше адски странно да не знае дали смъртта или трансформацията ги принуждаваха да минат на заден план.

Когато нервната система на звяра го измести напълно и болката изчезна, Рейдж се пренесе в обичайната метафизична зона, сякаш онзи, който беше, бе затворен в стъклено снежно кълбо, сложено върху полицата на времевия континуум.

Само дето този път подозираше, че никога вече няма да го свалят оттам. И колко интересно. Всяко същество, надарено с мисъл и знание за собствената си смърт, неизбежно се чудеше, поне от време на време, кога и къде, как и защо ще умре. Мислите на Рейдж също понякога поемаха в тази мрачна посока, особено във времето преди да срещне Мери, когато бе сам, без нищо, освен списъка със своите слабости и провали, който да му прави компания през дългите, самотни часове на деня.

За него тези въпроси най-неочаквано получиха отговор тази вечер: „къде“ — насред битката, в едно изоставено девическо училище; „как“ — докато кръвта изтичаше от сърцето му; „защо“ — защото изпълняваше дълга си; „кога“ — вероятно през следващите десет минути, може би по-малко.

Като се имаше предвид естеството на работата му, нищо от това не го учудваше. Е, може би само девическото училище, но нищо повече.

Братята му щяха да му липсват. Исусе, това му причиняваше по-голяма болка, отколкото звярът. Щеше да се тревожи за тях и за бъдещето на кралската власт на Рот. Мамка му, нямаше да види как Нала и Малкия Рот порастват. Нито как близнаците на Куин се раждат, живи и здрави, както можеше само да се надява. Дали щеше да е в състояние да ги зърне от Небитието?

О, неговата Мери. Неговата красива, скъпоценна Мери.

Врълхлетя го ужас, ала му беше трудно да задържи чувството, защото то още повече отслабваше силите му. За да се успокои, той си каза, че Скрайб Върджин не би излъгала. Тя бе всемогъща. Тя бе определила баланса, необходим, за да спаси живота на Мери, и им беше дала огромен дар, за да компенсира това, че неговата шелан не можеше да има деца.

Никакви деца, помисли си той с болка. С неговата Мери никога нямаше да имат деца.

Това бе толкова тъжно.

Странно... не беше мислил, че иска деца, не и съзнателно. Ала сега, когато то никога нямаше да се случи, усещането за загуба бе неопишуемо.

Поне неговата Мери никога нямаше да го напусне.

Просто трябваше да вярва, когато прекрочеше прага на Небитието и пристъпеше в онова, което го очакваше от другата страна, каквото и да беше то, че тя ще бъде в състояние да го намери.

В противен случай смъртта би била нетърпима. Мисълта, че може би умира и никога вече няма да види своята възлюбена? Никога вече няма да вдъхне аромата на косата ѝ? Да почувства допира ѝ? Да каже своята истина, макар че тя вече знаеше колко много я обича?

Това бяха причините смъртта да бъде такава трагедия, помисли си Рейдж. Тя бе онази която разделяше завинаги и — нередко — без предупреждение, жесток крадец, отнемащ емоционалните съкровища на хората, оставяйки ги да прекарат остатъка от живота си като просяци.

Мамка му, ами ако Скрайб Върджин грешеше? Или ако беше излъгала? Ако не беше толкова всемогъща?

Паниката се завърна и мисли задръстиха главата му, неспособни да се откъснат от дистанцираността, появила се напоследък между него и неговата шелан, дистанцираност, за която бе вярвал, че ще има време да стои.

О, господи... Мери, каза в главата си. Мери! Обичам те!

Мамка му. Трябваше да говори с нея, да изясни нещата, да открие какъв е проблемът и да го разреши, така че душите им отново да бъдат свързани както преди.

Проблемът бе, осъзна с ужас, че когато сърцето ти най-сетне спре да бие, всичко, което ти се ще да си казал, ала не си, всички липсващи късчета от теб, които не си дал на другия, всички грешки, които си опитал да погребеш под оправданието, че си зает... всичко това също свършваше. Стъпката, прекъсната по средата, която никога няма да бъде довършена, това бе най-ужасното съжаление, което би могъл да изпиташ.

Навярно не го разбираш, докато всички онези въпроси за смъртта не получат отговор. И да, тези въпроси — как и защо, къде и кога — те се оказваха безсмислени, когато дойдеше време да си тръгнеш от планетата.

Губеха почва под краката си, той и Мери. Напоследък губеха връзка помежду си.

Не искаше да си отиде по този начин...

Бяла светлина изличи всичко, поглъщайки го жив, лишавайки го от съзнание.

Небитието бе дошло за него. И той можеше само да се моли, че неговата Мери Мадона ще успее да го открие от другата страна.

Имаше неща, които отчаяно изпитваше нужда да й каже.

* * *

Вишъс прие очертанията си във вътрешен двор от бял мрамор, над който се разстилаше млечно небе, толкова необятно и ярко, че нито фонтанът в средата, нито дърветата, в чиито корони чуруликаха пъстри сипки, хвърляха сенки.

Сипки, които притихнаха, сякаш доловили настроението му.

— Майко! — Гласът му отека, отскачайки между стените. — Къде си, по дяволите!

Пристъпи напред, оставяйки след себе си яркочервена диря кръв, алени капки падаха меко от лакътя и от крака му, когато спря пред покоите на Скрайб Върджин. Заблъска по вратата, викайки отново името ѝ, и те опръскаха белия мрамор като шишенце лак, изпуснато на пода.

— Майната му.

Блъсна вратата с рамо и нахлу в покоите на майка си... само за да се закове на място. Над леглото, поставено върху платформа, под чаршафи от бял сатен, онази, която бе създала расата на вампирите, но освен това физически беше дала живот на него и сестра му, лежеше, напълно неподвижна и притихнала. Нямаше обаче тяло от плът и кръв. Единствено триизмерно езерце от светлина, която някога бе ярка като светлинна бомба, а сега бе като старовремска газена лампа, покрита с абажур.

— Трябва да го спасиш. — Докато прекосяваше голия мраморен под, Вишъс смътно си даде сметка, че с изключение на леглото, стаята беше празна, но кой го беше грижа. — Събуди се, по дяволите! Някой, на когото държа, умира и ти ще спреш това, дяволите да го вземат.

Ако тя имаше тяло, щеше да я сграбчи и да я принуди да му обърне внимание. Само че нямаше ръце, за които да я изтегли от леглото, нито рамене, които да разтърси.

Тъкмо се канеше отново да се разкрещи, когато в стаята отекнаха думи, дошли сякаш от стереоуредба.

Онова, което ще бъде, ще бъде.

Сякаш това обясняваше всичко. Сякаш той беше задник, задето беше дошъл да ѝ досажда. Сякаш ѝ губеше времето.

— Защо ни създаде, ако изобщо не те е грижа?

За какво точно си загрижен? За неговото бъдеще или за своето?

— За какво говориш, по дяволите? — О, и да, знаеше, че не му е разрешено да ѝ задава въпроси, ала майната му на това правило. — Какво означава това?

Действително ли имаш нужда от превод?

Ви стисна челюст, напомняйки си, че в този миг Рейдж се превръща в звяр и умира в тази си форма. Да се разправя с милата си мамичка не беше най-важното сега.

— Просто го спаси. Изведи го от бойното поле, за да можем да го оперираме и ще те оставя да гниеш в мир.

И как точно това ще разреши съдбата му?

Е, добре, вече разбираше, защото човеците, които имаха проблеми с майките си, ходеха в онези токшоута, които Ласитър непрекъснато гледаше. Всеки път, щом се срещнеше с нея, Ви получаваше пристъп на предизвикана от утробата психоза.

— Той ще продължи да диша, ето какво ще бъде разрешено.

Съдбата просто ще бъде удовлетворена по друг начин.

Ви си представи как Холивуд се подхлъзва в банята и умира вкъщи. Или се задавя с пуешка кълка. Или пък бог знае какво друго, което би могло да отнесе един брат.

— Ами тогава я промени. Нали си толкова могъща. Промени съдбата му.

Възцари се тишина и Ви се почуди дали тя не беше заспала или нещо такова... Човече, толкова я мразеше. Беше такава шибана кръшкачка, просто си беше тръгнала от света, затваряйки се тук като някаква отшелница, която се цупи, защото никой не ѝ целуваше задника така, както тя искаше.

А междувременно един от най-добрите бойци във войната, който беше от критично значение за личната охрана на краля, бе на път да се изпари от планетата. Ви бе последният, който би искал някой да му бърше сълзите, но трябваше да даде всичко от себе си, за да спаси Рейдж, защото кой друг беше в позицията като неговата?

— Той е важен — сопна се. — Животът му има значение.

За теб.

— Дяволите да го вземат, не става дума за мен. Той е важен за краля, за Братството, за войната. Изгубим ли го, имаме проблем.

Хрумвало ли ти е някога да бъдеш откровен?

— Мислиш, че се тревожа за него и Мери? Е, добре, ще добавя и това, защото точно в този момент не ми изглеждаш достатъчно силна дори да станеш, камо ли да придружиш някого, когото извади от континуума на смъртните, до Небитието.

Мамка му. Сега, когато го изрече на глас, нямаше как да не се зачуди дали отпуснатото нещо върху леглото действително бе в състояние да извърши онова, което беше обещала сякаш много отдавна, макар оттогава да бяха минали едва три години.

Толкова много се беше променило.

Освен това, че той все още мразеше слабостта във всяка нейна форма. И все така предпочиташе да бъде където и да е, освен в присъствието на майка си.

Върви си. Уморяваш ме.

— Уморявам те? Да, защото имаш толкова неща за вършене тук горе. Исусе Христе.

Е, добре, майната ѝ. Щеше да измисли нещо друго. Някакво друго... нещо.

Мамка му, какво друго оставаше?

Вишъс се отпрати към вратата, която беше изкъртил. При всяка стъпка очакваше тя да го повика обратно, да го жегне с нещо почти толкова смъртоносно, колкото и куршума, повалил Рейдж. Когато тя не

го направи и вратата се затвори зад гърба му, като едва не го удари по задника, си помисли, че би трябвало да се досети.

Не я беше грижа за него дори толкова, че да го направи на нищо.

След като се озова обратно в двора, осъзна, че кървавата диря, която беше оставил върху мраморните плочки, бе като съдбата, която беше следвал цял живот — криволичеща и объркана, издаваща болка, чието съществуване той отказваше да признае. И да, искаше кървавите петна да се просмучат в камъните, сякаш това щеше да привлече вниманието ѝ.

И като стана дума, защо просто не се хвърлеше на земята и не замахаше с ръце и зариташе с крака, като някое дете насред магазин, защото не му бяха купили играчката, която искаше?

Стоеше там и тишината изпълни слуха му, сякаш самата тя беше звук. Което беше едновременно нелогично и самата истина, докато осъзнаваше точно колко тихо бе тук горе. Всички Избраници бяха долу на земята, опознаваха самите себе си, учеха се да бъдат самостоятелни личности, загърбваха традиционните си роли в служба на майка му. С расата бе същото — те живееха в модерните времена, където старите фестивали и обичаи бяха почти изцяло пренебрегвани, а някога строго почитаните традиции бяха на път да потънат в забвение.

Отлично, помисли си Ви. Можеше само да се надява, че тя се чувства самотна и отхвърлена. Искаше да бъде изолирана, изоставена дори от най-верните си.

Искаше тя да страда.

Искаше тя да умре.

Погледът му се спря върху птичките, които самият той ѝ беше донесъл, и те се свиха уплашено, дръпвайки се назад, към най-далечните клони на бялото дърво, сгущени една в друга, сякаш щеше да им прекърши вратовете.

Тези сипки бяха маслинен клонка от един син, който никога не бе наистина желан, но и никога не се бе държал особено добре. Майка му едва ли ги и поглеждаше, той също бе оставил зад гърба си този рядък порив към сдобряване и се бе върнал към обичайната си враждебност. Как би могло да бъде другояче?

Скрайб Върджин не бе дошла при тях, когато Рот за малко не беше убит. Не беше помогнала на краля да запази короната си. Бет едва не бе умряла при раждането и бе принудена да се откаже от

възможността да има още деца в бъдеще, просто за да оцелее. За бога. Селена, една от собствените Избраници на Скрайб Върджин, току-що беше умряла, разбивайки сърцето на един адски достоен мъж... А какво бе сторила тя? Нищичко.

Ами преди това? Смъртта на Уелси. Нападенията.

А след това? Куин само дето не се насираше в гащите от притеснение, че Лейла ще умре, докато ражда неговите близнаци. А сега Рейдж издъхваше наред битката.

Нужно ли бе да продължава?

Ви изви глава и впери яростен поглед във вратата, затворена със силата на волята ѝ. Радваше се, че тя страда. И не, нямаше ѝ доверие.

Докато се дематериализираше обратно на бойното поле, нямаше абсолютно никаква вяра, че тя ще удържи на думата си към Рейдж и Мери. Беше рискувал, отивайки при майка си, и бе изгубил, но с нея това си беше в реда на нещата.

Чудо. Нуждаеше се от шибано чудо.

5.

Водата, стичаща се по ръцете на Мери, беше студена. И въпреки това изгаряше кожата ѝ... доказателство, че двата противоположни края на термометъра можеха да съществуват едновременно.

Умивалникът в дамската тоалетна, пред който беше застанала, беше от бял порцелан, с лъскав, сребърен отвор на канала. Пред нея, в огледалото, покриващо цялата стена, се отразяваха три кабинки. Прасковените им врати бяха затворени, ала само една от тях беше заета.

— Добре ли си? — попита тя.

Разнесе се звук от пускане на вода, макар че Бити не беше използвала тоалетната.

Мери се съсредоточи върху отражението си. Да. Изглеждаше точно толкова ужасно, колкото се чувстваше. Незнайно как, през последните трийсет минути очните ѝ ябълки бяха хлътнали и под тях се бяха появили тъмни сенки; кожата ѝ беше бледа като плочките под краката ѝ.

Незнайно как? Глупости. Знаеше точно как.

Аз я убих!

Мери затвори очи и опита да се успокои. Когато отново ги отвори, се помъчи да си спомни какво правеше. А, да. Върху близката полица имаше купчинка хартиени кърпи и докато отиваше да си откъсне една, покапвайки вода върху останалите, тя си помисли колко странно бе, че Хавърс, който поддържаше клиниката си толкова грижливо, бе допуснал подобен безпорядък. А... ясно защо. Диспенсерът на стената край вратата беше счупен, долната му част се полюшваше.

Също като мен, помисли си Мери. Заредена с образование и нужния опит, за да помага на хората, ала не си вършеше работата както трябва.

Аз я убих!

— Бити? — Когато от гърлото ѝ се откъсна само грак, Мери се прокашля. — Бити?

Избърса си ръцете и се обърна към кабинките.

— Бити, ако не излезеш, влизам при теб.

Момиченцето отвори вратата и по някаква причина Мери знаеше, че никога няма да забрави гледката на малката ръчичка, вкопчена в бравата с всичка сила, отказваща да я пусне, докато то прекрачваше прага.

Беше плакало там вътре. Самичко. И сега, когато трябваше да покаже лицето си, отчаяно се опитваше да направи същото, което и Мери.

Понякога единственото, което ти остава, бе да успееш да се овладееш; достойнството — единствената ти утеха; илюзията, че „всичко е наред“ — единственият източник на облекчение.

— Нека аз... — Гласът на Мери пресекна. Тя взе нова хартиена кърпа и я намокри в умивалника. — Това ще помогне.

Приближи се бавно до момиченцето и поднесе хладната, мека кърпа към зачервеното му лице, притискайки я към пламналата кожа. Докато го правеше, в мислите си се извиняваше на порасналата Бити, такава, каквато се надяваше да бъде: *Съжалявам, че те накарах да го сториш. Не, ти не я уби. Ще ми се да те бях оставила да го направиш така, както ти искаш. Съжалявам. Не, ти не я уби. Съжалявам.*

Толкова съжалявам.

Мери повдигна брадичката на момиченцето.

— Бити...

— Какво ще направят сега с нея? Къде ще отиде?

Господи, погледът на бледокафявите очи не трепваше.

— Ще я отнесат в... ами, ще я кремират.

— Какво е това?

— Ще изгорят тялото ѝ за церемонията по преминаването в Небитието.

— Ще я заболи ли?

Мери отново се прокашля.

— Не, милинка. Тя няма да усети нищо. Тя е свободна... в Небитието, и те чака.

Поне със сигурност знаеше, че това е вярно. Въпреки че самата тя бе възпитана като католичка, Мери с очите си беше видяла Скрайб Върджин, така че не залъгваше момиченцето с измислици, макар и добронамерени. За вампирите раят наистина съществуваше и те действително срещаха отново онези, които обичаха.

Вероятно същото важеше и за хората, но тъй като в техния свят имаше по-малко видима магия, беше далеч по-трудно да ги убедиш в съществуването на вечното спасение.

Мери направи хартиената кърпа на топка и отстъпи назад.

— Бих искала да се върнем в „Убежището“. Съгласна ли си? Няма какво повече да правим тук, а скоро ще съмне.

Това последното бе по-скоро навик, помисли си тя. Като претранс, Бити можеше да понесе и най-силните лъчи на слънцето. Истината бе, че просто искаше да я отведе от всичката тази смърт тук.

— Съгласна ли си? — попита отново.

— Не искам да я оставя.

При всички други обстоятелства, Мери би приклепнала пред нея и внимателно и нежно би ѝ обяснила какво ѝ предстои оттук нататък. Ужасяващата истина бе, че тя вече нямаше майка, която да остави, и да отведе детето от това клинично обкръжение, където лекуваха пациенти, някои от тях в изключително тежко състояние, бе напълно уместно.

Аз я убих.

Вместо това Мери каза:

— Добре, ще останем колкото поискаш.

Бити кимна и се приближи до вратата към коридора, а после спря. Износената ѝ рокличка изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се свлече от слабичкото ѝ телце, черното палто, което ѝ беше твърде голямо, а материята му беше станала на бучки, приличаше на одеяло, което беше увила около себе си, а кестенявата ѝ коса бе щръкнала като перушина от статичното електричество в него.

— Искан ми се...

— Какво? — прошепна Мери.

— Искан ми се да се върна назад. Към мига, когато се събудих тази вечер.

— И на мен ми се иска да можеше.

Бити погледна през рамо.

— Защо не можем да се върнем назад? Толкова е странно. Искам да кажа, спомням си всичко за нея. Сякаш... сякаш спомените ми са стая, в която би трябвало да мога да вляза. Или нещо такова.

Мери се намръщи, мислейки си, че това бе прекалено зрял коментар, за да излезе от устата на някой на нейната възраст.

Но преди да успее да каже каквото и да било, момиченцето излезе. Очевидно не се нуждаеше от отговор и така навярно беше по-добре. Какво, по дяволите, би могъл да отговориш на нещо такова?

Мери я последва в коридора. Искаше ѝ се да сложи ръка върху слабичкото рамо, но не го направи. Момиченцето бе толкова затворено в себе си, като книга насред библиотеката или кукла в редица от колекционерска поредица, и беше трудно да намериш оправдание за нарушаването на тези граници.

Особено когато, като терапевт, и бездруго се чувстваш доста несигурен в професионално отношение.

— Къде отиваме? — попита Бити, докато две медицински сестри притичаха покрай тях.

Мери се огледа наоколо. Все още бяха в интензивната част на клиниката, но се намираха на известно разстояние от мястото, където беше починала майката на Бити.

— Бихме могли да помолим за стая, в която да поседнем.

Момиченцето спря.

— Не можем да я видим отново, нали?

— Не.

— Тогава вероятно ще е най-добре да се приберем.

— Каквото поискаш.

Пет минути по-късно вече бяха във волвото, на път към „Убежището“. Както на идване, Мери често поглеждаше към Бити в огледалото за обратно виждане. В тишината, през главата ѝ отново се заредиха извинения: задето беше дала лош съвет, задето бе поставила момиченцето в положение да страда още повече. Но това бе егоистично упражнение, опит да получи опрощение, който бе напълно несправедлив към пациента, особено някой толкова млад.

Този кошмар бе нещо, с което Мери трябваше да открие начин да се справи сама.

Звукът на мигача отекна силно в притихналата кола, докато Мери се качваше на магистралата. Движеше се в рамките на позволената

скорост и беше задмината от два джипа, носещи се със сто и трийсет километра в час в зона, където бяха разрешени едва сто. От време на време покрай тях прелитаха светлините на различни знаци, а и бездруго рехавият трафик оредяваше все повече, колкото по-далеч отиваха.

Когато се приберяха, реши Мери, щеше да се опита да накара момиченцето да хапне нещо. Бити не беше присъствала на Първото хранене и със сигурност умираше от глад. А после може би някой филм до зазоряване, в някоя по-тихичка стая. Травмата беше прекалено прясна и то не само от загубата на майка й. Случилото се в клиниката на Хавърс не може да не й бе напомнило за онова, което бе довело до него — домашното насилие, спасителната акция, в която Рейдж, Ви и Бъч бяха убили бащата, за да спасят Бити и майка й. Откритието, че майката е бременна, загубата на бебето, последвалите месеци, в които Аналай така и не бе успяла да се възстанови.

— Госпожице Лус?

— Да? — О, господи, моля те, нека да е нещо, на което да мога да дам свестен отговор. — Да, Бити?

— Къде отиваме?

Мери погледна към пътния знак, задаващ се срещу тях. На него пишеше ОТБИВКА 19 ГЛЕН ФОЛС.

— Какво имаш предвид? Отиваме вкъщи. Би трябвало да стигнем до петнайсетина минути.

— Мислех, че „Убежището“ не е чак толкова далеч.

— Какв...?

О, господи!

Отиваше към проклетото имение.

— О, Бити, съжалявам. — Мери поклати глава. — Май съм се объркала при някоя от отбивките. Аз...

Какво си мислеше?

Е, всъщност знаеше отговора на този въпрос — всички хипотетични сценарии за това какво щяха да направят, когато слязат от колата, се развиваха в имението, където Мери живееше заедно с Рейдж, краля, братята, бойците и техните шелани.

Какво, наистина, си мислеше?

Свърна в следващата отбивка, мина под магистралата и пое обратно на юг. Човече, днес определено надминаваше себе си.

Поне нещата не можеха да станат по-лоши.

* * *

В двора на училището „Браунсуик“ Асейл, син на Асейл, чу рева дори през оглушителния шум на битката.

Въпреки хаоса на изстрелите и ругатните, и притичването от прикритие до прикритие, гръмовният звук, който отекна в изоставения училищен двор, бе от нещата, които няма как да не привлекат вниманието ти.

Без да сваля пръст от спусъка, той се огледа наоколо, все така изпрацайки дъжд от куршуми към врага...

За частица от секундата престана да стреля.

Умът му просто не бе в състояние да осмисли онова, което очите му твърдяха, че се беше появило на петдесетина метра от него. Беше... някакво подобно на дракон създание, с лилави люспи, опашка с шипове и зейнала паст с динозавърски зъби. Праисторическото чудовище беше с височината на двуетажна сграда, дължината на трактор с ремарке и бързината на крокодил, докато гонеше всеки, опитал се да побегне.

Свободно падане.

Без предупреждение, тялото му политна напред и изгаряща болка прониза предната част на прасеца му, спускайки се до глезена. Асейл се извъртя във въздуха и се приземи по лице в отъпканата трева. Миг по-късно раненият убиец, който го бе пронизал с ножа си, се надвеси над него, вдигнал оръжие, с изкривени в гримаса устни, докато черната му кръв шуртеше върху Асейл.

Майната ти, приятелче.

Асейл сграбчи шепа все още кестенява коса, завря дулото на пистолета си в зейналата уста и натисна спусъка. Задната част на главата на лесъра отхвъркна и тялото рухна, гърчейки се, върху него. Асейл изрита живия труп от себе си и скочи на крака.

И попадна в полезрението на звяра.

Движението му бе това, което го направи — чудовището обърна очи към него и те се присвиха. А после изрева и се втурна към него,

мачкайки лесъри под масивните си задни крака, предните му лапи с хищни нокти — вдигнати и готови за удар.

— Мамка му.

Асейл хукна да бяга, без да го е грижа накъде беше насочен пистолетът му, нито че тича право към настъпващите редици на врага. Добрата новина? Звярът се погрижи за този малък проблем. Един поглед към задаващото се насреща им страшилище бе достатъчен на убийците, за да ги накара да се пръснат като есенни листа на вятъра.

Естествено, отпред нямаше нищо, което би могло да му предложи каквото и да било прикритие, само ниски храсталаци. Най-близката сграда? На двеста метра оттам. Най-малко.

Асейл изруга и затича още по-бързо, изтръгвайки от мускулите на краката си цялата скорост, на която бяха способни.

Беше надбягване, което звярът щеше да спечели — неизбежна победа, когато единият от участниците вземаше по метър и половина на крачка, а другият — близо осем. С всяка секунда тътенът от думкащите по земята лапи на звяра ставаше все по-силен и по-близък, и ето че Асейл вече усещаше в гърба си огнен дъх, от който му стана горещо въпреки студа.

Страхът го прониза до мозъка на костите.

Нямаше обаче време да се опитва да овладее паниката, изпълнила ума му. Оглушителен рев се блъсна в него, звуковата вълна беше толкова силна, че го тласна напред, изпълвайки дробовете му със зловонен въздух. Мамка му, единственият му шанс беше...

А после, на сантиметри от тила му изщракаха челюсти, толкова близо, че Асейл потръпна, макар това да го забави. Прекалено късно бе, за да се спаси. Във въздуха... Полетя във въздуха, вдигнат от земята наскреж крачка... само че защо нямаше болка?

Несъмнено, ако звярът го беше докопал за раменете или горната половина на тялото, би трябвало да е разкъсан от... а, не, почакайте, беше го уловил за якето. Чудовището беше сграбчило коженото яке, не плътта му, и ето че той се издигаше във въздуха, размахал крака, стиснал ръце в юмруци, така че от оръжието му се разлетяха куршуми. Пейзажът под него се наклони, сякаш се намираще на люлка — бягащите лесъри, биещите се братя, храсталаците и дърветата се обърнаха с главата надолу, докато звярът го разтърсваше.

Шибаното нещо щеше да го подхвърли във въздуха и да го лапне. Това подмятане бе като да начукаш пържолата си, преди да я опечеш, за да стане по-крехка.

По дяволите, той беше вампирският еквивалент на пилешко крилце.

Нямаше време. Пусна пистолета си и посегна към ципа на якето си. От непрекъснатото тръскане, миниатюрната му цел беше бърза като мишка и гладка като мрамор — все едно се мъчеше да извади игла от копа сено с хлъзгащи се от пот пръсти.

Хватката на звяра бе това, което му помогна.

С острите зъби, впити в гърба на якето, кожената материя не можа да издържи теглото му и той се освободи, политайки стремглаво към коравата земя. Сви се на кълбо, за да не си счупи нищо, ала въпреки това се сгромоляса на купчинка.

Върху рамото си.

Силният пукот отекна из цялото му тяло, оставяйки го безпомощен като новородено, неспособен да си поеме дъх, със замъглено зрение. Нямаше обаче никакво време, ако искаше да живее. Изви се й...

Бум! Бум! Бум! Бум! Бум... БУУМ!

Братовчедите му изскочиха от мрака на нощта, носейки се, сякаш някой ги гонеше, макар че в действителност не беше така. Ерик беше вдигнал двата си пистолета и стреляше, Ивейл беше подпрял на рамото си огромна пушка за слонове.

Именно това беше дългото *БУУМ!*

Беше пушка, използвана за лов на слонове, останала от времето на раджите в Индия. Ивейл, агресивното му копеле, беше адски привързан към пушката и се грижеше за нея така, сякаш беше зеницата на окото му.

За което в момента Асейл можеше само да е благодарен.

Четиридесетмилиметровите куршуми изобщо не забавиха звяра, отскачайки от лилавите люспи сякаш бяха грахови зърна, посипали се върху автомобил. Карабината обаче накара чудовището да изреве от болка и да потръпне.

И това бе единственият шанс на Асейл да избяга.

Затвори очи и опита да се съсредоточи, съсредоточи, съсредоточи...

Никакво дематериализиране. Твърде много адреналин, твърде много кокаин и твърде много болка в рамото.

А звярът отново се хвърли в атака — очите му се впиха в Асейл и от гърлото му се изтръгна рев, който сякаш казваше „Да ти го начукам“...

Огромната карабина изгърмя отново, улучвайки чудовището в гърдите.

— Бягай! — изкрещя Ерик, докато презареждаше пистолетите си. — Стани!

Асейл използва здравата си ръка, за да се оттласне от земята, и краката му се втурнаха да бягат завидно послушно. Притискайки ранената си ръка към гърдите, той се понесе през полето; остатъците от якето му се развяваха зад него, стомахът му се бунтуваше, сърцето му думкаше в гърдите.

БУУМ!

Където и да е, където и да... трябваше да се добере където и да било, стига да е извън обсега на звяра... и то бързо. За съжаление, тялото му не се подчиняваше. Мозъкът му крещеше да бърза, ала единственото, на което то бе способно, бе да се тътри като зомби...

Някой го улови изотзад и го повдигна от земята, премятайки го като чувал през рамо. Асейл увисна с главата надолу и болката го накара да повърне, толкова яростно, че му излязоха свитки. Добрата новина бе, че не беше ял от повече от дванадесет часа, така че не успя да изцапа крачола на братовчед си твърде много.

Искаше да помогне. Искаше сам да се държи за него. Искаше...

Храсталаци го удариха през лицето и той присви очи, за да ги предпази. Шурна кръв и изпълни носа му. Болката в рамото се усиливаше. Напрежението в главата му ставаше нетърпимо и го караше да си мисли за прекалено напompани гуми, претъпкани торби, балони, пълни с вода, които се пукаха и разплискваха съдържанието си навсякъде.

Добре, че бяха братовчедите му. Те никога не го изоставяха.

Не биваше да забравя да ги възнагради по някакъв начин.

Постройката като че ли се носеше към тях, вместо обратното. От гледната точка на Асейл, надолу с главата, тя като че ли висеше от земята, вместо да се издига от нея. Тухли. Дори с цялото друсане и тъмнината, и сменящите се стъпки, успя да види, че е тухлена.

Можеше само да се надява, че ще се окаже достатъчно здрава.

Братовчед му изкърти вратата; въздухът вътре беше застоял и влажен.

Без никакво предупреждение Асейл бе метнат върху прашния под като торба с боклук, какъвто си беше; от сблъсъка отново повърна. Вратата се затвори и ето че единственото, което чуваше, бе тежкото дишане на братовчед си. Както и своето.

И приглушените звуци на битката.

Лумна ярка оранжева светлина.

През мъглата на болката Асейл се намръщи, а после потръпна. Лицето, осветено от пламъчето на ръчно свитата цигара, не беше на никой от братовчедите му.

— Колко лошо си ранен? — попита братът Вишъс, издишвайки невероятно уханен дим.

— Ти ли си бил?

— Да ти приличам на Дядо Коледа?

— Не очаквах спасител като теб. — Асейл направи гримаса и избърса уста в ръкава на якето си. — Извинявай за панталона ти.

Ви сведе поглед към краката си.

— Имаш нещо против черни кожени дрехи?

— Повърнах върху тях...

— Мамка му!

— Е, предполагам, че ще се изпере...

— Не, задник такъв, то идва насам. — Ви кимна към един мътен прозорец. — По дяволите!

И действително, отвън долетя тропотът от тежките стъпки на дракона, надигаща се буря, която идваше към тях.

Асейл запълзя по пода, търсейки място, където да се скрият. Дрешник. Баня. Изба. Нищо. Вътрешността на постройката беше празна, ако не се брояха двете подпорни колони и гредите, гниещи от години насам. Слава на Скрайб Върджин, че самата постройка беше тухлена и изглеждаше достатъчно здрава, за да издържи...

Покривът се вдигна и се пръсна на трески, които се посипаха като дъжд, циментови покривни плочи се сгромолясаха на пода, сякаш заслонът оповестяваше собствената си гибел с аплодисменти. Свеж нощен въздух измести миризмата на застояло, ала това едва ли можеше да се нарече облекчение, като се имаше предвид на какво се дължеше.

Звярът по всяка вероятност не беше вегетарианец. Но очевидно не се тревожеше и за приема си на фибри: изплю стария дървен покрив, наведе се и паства му зейна, отприщвайки рев, който ги връхлетя като вълна.

Нямаше къде да бягат. Чудовището се извисяваше над сградата, готово да нанесе удар на онова, което очевидно бе на път да се превърне в неговия обяд. Нямаше къде да се скрият. Нямаше как да се защитят.

— Върви — каза Асейл на брата, докато огромните влечугови очи се присвиваха, а муцуната избълва дъх, горещ и зловонен като контейнер за боклук през лятото. — Дай ми оръжието си. Аз ще му отвлека вниманието.

— Няма да те изоставя.

— Аз не съм един от братята ти.

— Ти ни даде адреса на това място. Донесе ни главата на главния лесър. Няма да те изоставя, задник такъв.

— Каква галантност. И какви комплименти. Караш ме да се изчервявам.

Звярът отново изрева и отметна глава назад, сякаш се готвеше да си поиграе с тях, преди да ги изяде. Асейл си помисли за търговията си с наркотици... за пристрастеността си към кокаина...

За човешката жена, в която се беше влюбил и която бе оставил да си отиде. Защото тя не би могла да преглътне начина му на живот, а той бе прекалено оплетен в него, за да престане, дори заради нея.

Той поклати глава срещу брата.

— Не, не заслужавам да бъда спасен. Бягай.

6.

Пилешка супа „Кембъл“.

Застанала до печката в старата кухня в „Убежището“, Мери отново и отново разбъркваше супата с лъжица от неръждаема стомана и гледаше как набъбналото фиде с формата на звездички се върти заедно с парченцата бяло месо и кубчетата моркови. Тенджерката беше най-малката, която имаха в къщата. Бульонът беше жълт и сладката миризма ѝ напомняше за обикновените заболявания, които беше имала като дете — настинки, грипове, ангини.

Не сериозни болести като рак.

Или множествената склероза, отнела живота на майка ѝ.

Купичката, в която изсипа супата, беше кремава, с жълта ивица по края. Извади чиста лъжица от чекмеджето, заобиколи кухненския плот и отиде до голямата, грубо издялана дървена маса.

— Заповядай — каза на Бити. — Ще ти донеса солени бисквити.

Сякаш трагедията бе нещо, което би могъл да надмогнеш за двадесет и четири часа, ако просто пиеш достатъчно течности.

Е, поне простичко ястие като това надали можеше да навреди. А щом Бити се нахранеше, Мери щеше да помоли някой друг от персонала да я наглежда... докато самата тя намереше терапевт за себе си.

Когато се върна от килера с пакет бисквити, Бити тъкмо опитваше супата и Мери се настани от другата страна на масата, за да не я притеснява.

Найлоновата опаковка отказваше да ѝ се подчини и тя разкъса пакета, разпилявайки бисквити и зрънца сол по дървената маса.

— По дяволите.

Изяде една бисквита. И си даде сметка, че от доста време не беше слагала нищо в уста и също беше гладна...

— Чичо ми ще дойде да ме вземе.

Мери замръзна, докато дъвчеше.

— Какво каза?

— Чичо ми. — Бити бъркаше горещата супа, без да вдига глава.
— Ще дойде да ме вземе. Ще дойде, за да ме отведе у дома.

Мери отново задъвка, ала устата ѝ сякаш беше бетонобъркачка, опитваща се да смели чакъл.

— Така ли?

— Да.

Мери събра внимателно разпилените бисквити и ги подреди в купчинки по четири.

— Не знаех, че имаш чичо.

— Имам.

— Къде живее?

— Не е в Колдуел. — Бити загреба нова лъжица и я пъкна в устата си. — Ала знае пътя дотук. Всички знаят къде се намира Колдуел.

— Той брат на твоята мамен ли е?

— Да.

Мери затвори очи. Аналай не беше споменавала никакви роднини. Не беше дала имената им в никой от документите, които беше попълнила, нито беше посочила името на някой близък за връзка. А определено си бе давала сметка, че състоянието ѝ се влошава... така че, ако действително имаше брат някъде, несъмнено би казала на някого за него и то щеше да бъде включено в досието ѝ.

— Искаш ли да се свържа с него? — попита Мери. — Знаеш ли къде живее?

— Не. — Бити все така се взираше в супата си. — Но той ще дойде да ме вземе. За това са семействата. Прочетох го в една книга.

Мери смътно си спомни детска книжка, в която се говореше за различните видове семейства: биологични родители, осиновители, баби и дядовци, както и деца, родени от донори на сперма, яйцеклетки или оплождане инвитро. Важното бе, че независимо как бяха създадени и как изглеждаха, всички тези семейства бяха едно цяло, изпълнено с любов.

— Бити.

— Да?

Телефонът на Мери завибрира в джоба на палтото, което тя все още не беше свалила. Изкушаваше се да не вдигне, но при масивното нападение, което братята бяха планирали тази вечер...

Господи, помисли си, когато извади апарата и видя името върху екрана.

— Бъч? Ало?

От другата страна на линията се чу прашене. Вятър? Гласове?

— Ало — повтори тя по-силно.

— ... идва да те вземе.

— Какво? — Мери се надигна в стола си. — Какво каза?

— Фриц — извика братът. — Идва да те вземе! Нуждаем се от теб!

Мери изруга.

— Колко е зле?

— Извън контрол.

— По дяволите — прошепна тя. — Ще дойда с моята кола. Ще спести време.

От другата страна на линията се разнесе пукот, ругатни, а после приглушеният глас на Бъч, сякаш той тичаше.

— ... есемес с адреса. Побързай!

Връзката прекъсна и Мери сведе поглед към момичето, опитвайки се да скрие обзелата я паника.

— Бити, толкова съжалявам. Трябва да вървя.

Бледокафявите очи се вдигнаха към нея.

— Какво не е наред?

— Няма нищо. Аз просто... ще доведе Рим. Тя ще остане с теб, може да хапнете десерт заедно?

— Аз съм добре. Ще отида да си събера нещата, за да съм готова за чичо.

Мери поклати глава.

— Бити, преди да го направиш, може би първо с теб трябва да се опитаме да го намерим.

— Всичко е наред. Той знае за мен.

Мери си заповяда да овладее дишането си. По толкова много причини.

— По-късно ще мина да видя как си.

— Благодаря за супата.

Момиченцето продължи да се храни и като че ли изобщо не го беше грижа дали наоколо има някой... както обикновено. С туптяща от болка глава, Мери отиде да намери служителката, която отговаряше за

приемането в дома и която в момента заместваше една от другите социални работнички, която беше в отпуск по майчинство. Обясни ѝ какво се беше случило, след което се втурна тичешком навън и се хвърли във волвото.

Някогашното девическо училище „Браунсуик“ беше на десетина минути оттам. Тя стигна за седем, като избираше задни улички, избягваше предградията, минаваше на жълто и пренебрегваше стоповете. Комбито не беше предвидено за такова натоварване и тежкото, четвъртито шаси поднасяше насам-натам, ала Мери не я беше грижа. Дори така, мина сякаш цяла вечност, докато стигне до покрайнините на изоставеното училище.

Тя извади телефона си, вдигна крак от педала за газта, отвори съобщенията и зачете на глас:

— Подмини главната порта... заобиколи... мамка му!

Нещо изскочи на пътя, клатушкайки се като парцалена кукла, и се препъна точно пред колата ѝ. Мери натисна спирачките и блъсна човек... не, беше лесър: кръвта, опръскала предното стъкло беше черна като мастило, а създанието продължи напред, въпреки че единият му крак беше строшен.

С думкащо сърце, Мери преглътна и натисна газта; боеше се, че наоколо има и други лесъри, но още повече се боеше за онова, което се случваше с Рейдж. Погледна телефона си и следвайки указанията, заобиколи сградата на училището и стигна до тесен път, който я отведе до обрасла с трева и храсталаци поляна.

Тъкмо се чудеше къде, по дяволите, се очаква да отиде сега, когато въпросът ѝ получи отговор. Насреща ѝ, от другата страна на една морава, звярът се извисяваше наред изоставените сгради, като излязъл от някой научнофантастичен филм. Достатъчно висок, за да достигне покривите, достатъчно огромен, та дори спалните помещения да изглеждат малки пред него, разярен като тигър, на когото размахват месо под носа, той беше минал изцяло на режим нападение.

И тъкмо смъкваше покрива на постройката със зъби.

Мери дори не си направи труда да угаси двигателя.

Изключи от скорост и изскочи навън. Смътно осъзнаваше, че неравномерният екот, който достигаше до слуха ѝ, бе свистенето на куршуми, но нямаше да се тревожи за това. За какво се тревожеше?

За онзи, който се намираще в постройката.

Докато тичаше нагам, тя пъкна два пръста в устата си и изсвири.

Звукът беше пронизителен и силен като писък... и не направи никакво впечатление на звяра, който тъкмо изплюваше остатъците от покрива настрани.

Ревът, който последва, бе нещо, което Мери познаваше прекалено добре. Звярът беше готов да пирува и тъкмо беше отворил кутията с угощението си.

Мери се препъна в нещо (господи, беше лесър, на когото му липсваше ръка) и продължи напред, изсвирвайки за втори път. И трети...

Звярът се вкамени, хълбоците му потръпваха, лилавите люспи проблясваха в мрака, сякаш нещо го осветяваше отвътре.

Четвъртото изсвирване го накара да обърне глава.

Мери позабави крачка и като направи фуния с ръце пред устата си, извика:

— Ела тук! Ела, момче!

Сякаш звярът бе просто най-голямото куче на света.

Драконът изпухтя, а после издиша през ноздрите си, звукът беше смесица от спукан балон и рев на самолетен двигател.

— Ела тук, момче! — каза Мери. — Остави това на мира. То не е твое.

Звярът погледна към онова, което сега бе просто четири тухлени стени и нищо повече, и ръмжене повдигна горната му устна, разкривайки остри зъби, пред които дори една акула би се почувствала непълноценна. А после, сякаш беше немска овчарка, изпълняваща заповедта на тренъора си, проклятието на Рейдж обърна гръб на разрушителните си занимания и се втурна към Мери.

Докато се носеше към нея през плевели и храсталаци, земята се люлееше толкова силно, че Мери трябваше да разпери ръце, за да запази равновесие.

Ала макар да изглеждаше невъзможно, чудовището се усмихваше, ужасяващото му лице беше преобразено от радост, която Мери не би повярвала, че може да съществува, ако не я виждаше всеки път, когато бе близо до него.

Разтвори ръце, тя посрещна огромната, наведена глава с тихи думи на одобрение, слагайки длан върху кръглата му буза, оставяйки го да вдъхне миризмата ѝ и да чуе гласа ѝ. С периферното си зрение

видя как двама души изхвъркнаха от разрушената постройка... всъщност, изскочи само единият, тичайки с всички сили, праметнал другия, който очевидно беше ранен, през рамото си.

Не смееше да погледне право към тях, за да види кои са. Единственият им шанс бе тя да не прекъсне връзката си с проклятието на Рейдж. И странно... колкото и грозен да беше звярът, колкото и ужасяващ и смъртоносен да можеше да бъде... тя почувства как тялото ѝ се сгрива от неподправена любов. Нейният Рейдж бе там вътре, уловен в плен под слоевете мускули и люспи, и чуждо съзнание, ала не беше единствено това — тя обожаваше самия звяр...

Изстрелите долетяха отдясно и Мери инстинктивно изписка и закри главата си с ръце.

Драконът пое нещата оттам. Обърна се към стрелците, като в същото време успя да обвие опашката си около Мери и да я притисне до тялото си. И ето че те се понесоха напред. Беше като да язди механичен бик, на когото електрическото хранване прекъсваше, и тя с всички сили се вкопчи в един от по-големите шипове.

И добре, че той беше там. Защото последва сериозна друсаница.

Първо долетяха писъците. Ужасяващи, кошмарни писъци и тя би запушила ушите си, за да не ги чува, само че не смееше да се пусне, за да не падне и...

Високо, високо във въздуха.

Един убиец, от когото шуртеше кръв като от решето, политна над гърба на звяра и черната течност опръска Мери като зловонен дъжд. Създанието рухна на земята в размазана купчинка, последвано миг покъсно от друг лесър, който се строполи върху него.

О, виж ти. Този нямаше глава. Къде ли...

Нещо кръгло, с лице от едната страна и снопчета руса коса от другата, се запремята като топка през избуялата трева, смачкана под огромните задни лапи на дракона.

Мери остана на гърба му до самия край на веселбата. На това му се казваше богато угощение. След тях останаха купчини ръце и крака, и още глави... много рядко тела, защото те вероятно бяха добро похапване. За щастие, никое от тях като че ли не принадлежеше на някой от братята или бойците, но, господи, вонята. Щеше да се наложи да си прави промивки на синусите поне цял месец занапред.

Тъкмо когато взе да губи представа за времето, горе-долу в същия миг, в който започна да се опасява, че няма да е в състояние да се задържи още дълго, звярът забави крачка и спря. Огромната му глава се завъртя първо наляво, а после надясно. Тялото му се изви. Претърсваше бойното поле.

Наоколо не се забелязваше никакво движение — виждаха се единствено разпадащи се постройки, дървета без листа, тъмни сенки, които не помръдваха. Братята със сигурност все още бяха тук (за нищо на света не биха си тръгнали без Рейдж), ала несъмнено наблюдаваха огромния дракон, скрити на сигурно място. Що се отнася до лесърите, те до един бяха избягали, обезвредени или изядени.

Масираната атака като че ли беше приключила...

Господи, каква касапница. Как щяха да разчистят всичко това? Трябва да имаше поне стотина лесъри, гърчещи се на земята, дори и телата им да бяха на парчета.

Мери потупа основата на дебелия опашка на звяра.

— Благодаря ти, че ме опази в безопасност. Вече можеш да ме свалиш на земята.

Звярът обаче не беше толкова сигурен и продължи да оглежда бойното поле; мускулите на раменете му потръпваха, огромните му хълбоци бяха напрегнати, готови за скок. Облаци горещ дъх излизаха от ноздрите му и лумваха в студения нощен въздух, сякаш бяха част от магическо шоу.

— Всичко е наред — каза Мери, милвайки люспите му.

Интересно — логично би било да предположи, че ще бъдат грапави, но те бяха гладки и гъвкави, изящно преплетени редици, които се движеха с движенията на дракона и проблясваха в цветовете на дъгата върху лилава основа.

— Наистина, всичко е наред.

След миг хватката на шипестата опашка около нея се охлаби и Мери слезе на земята. Уви се в палтото си и се огледа наоколо.

А после сложи ръце на хълбоците си и вдигна очи нагоре.

— Добре, момче, ти се справи страхотно. Благодаря ти. Гордея се с теб. — Звярът изпуктя, наведе глава и тя го погали по муцуната. — Ала сега е време да си вървиш. Може ли да оставиш Рейдж да се върне?

Драконът отметна огромната си глава назад и черната кръв на лесърите, които беше погълнал, проблесна като мазно петно върху гърлото и гърдите му. Щракна два пъти с челюсти и звукът беше като сблъсъка на два джипа. Последвалият рев бе рев на протест.

— Всичко е наред — каза Мери, застанала в краката му. — Обичам те.

Звярът наведе глава и изпуфка струя влажен въздух.

А после, просто така, тялото му рухна, като пясъчен замък, връхлетян от вълна, восъчна фигурка, разтопена от силен пламък. На негово място се появи Рейдж, легнал по очи в тревата; огромният му, покрит с татуировки гръб беше извит, голите му крака бяха свити до тялото, сякаш стомахът го измъчваше.

— Рейдж. — Мери приклепна до него. — Ти се върна, любов моя.

Когато не получи отговор, нито дори някой всеки-миг-щеповърна стон, тя се намръщи.

— Рейдж...?

Сложи ръка на рамото му и татуираният дракон върху кожата се раздвижи, така че главата му да бъде под пръстите ѝ.

— Рейдж?

Защо не помръдваше? Обикновено беше дезориентиран и измъчван от болка, но винаги се обръщаше към нея, така, както беше направил татуираният дракон, търсейки слепешком гласа ѝ, допира ѝ, връзката им.

— *Рейдж.*

Мери посегна към горната част на ръката му и повика на помощ цялата си сила, за да го обърне по гръб върху тревата.

— О... господи!

Върху гърдите му имаше алена кръв. Върху гърдите му, между черните петна от лесърите, които звярът беше погълнал, имаше истински, ужасяващ и бързо разрастващ се източник на алена кръв.

— Помощ! — изпищя Мери напосоки. — *Помощ!*

Братята вече идваха от всички страни, напуснали прикритията си, спринтиращи през бойното поле, осеяно с осакатените тела на убийците. А след тях, като пратеник на някое любящо божество, носейки се така, сякаш добрият доктор беше натиснал педала на газта с всички сили, пристигаше мобилната операционна на Мани.

Очите на Мери потърсиха Вишъс, заради опита му в медицината.
— Трябва да му помогнеш!
Аленото петно... беше наред гърдите му.
Нейният хелрен може и да имаше силно сърце... но то не беше
неуязвимо.
Какво се беше случило?

7.

Вишъс пръв стигна до брата, когато Рейдж се появи от плътта на дракона... и видя, че положението бе станало още по-ужасно. Рейдж не помръдваше, не отвърщаше на своята шелан. Кожата му имаше сивия цвят на гранитен надгробен камък, гърдите му бяха поаленели от кръв.

И това бе само върхът на айсберга. Истинският проблем бе колко от тази кръв се беше събрала в гръдната му кухня.

— Помогни му! — Мери сложи ръце върху раната и я притисна, сякаш се опитваше да спре кръвта. — Помогни му, о, господи, Ви...

Добрата новина бе, че мобилната операционна вече спираше; Джейн също беше тук, прехвърлила се от своя автомобил в този на Мани и ето че двамата хирурзи вече тичаха към тях, понесли черни чанти с медицинско оборудване.

— Вече са тук — опита се да я успокои Ви. Не че двамата лекари можеха да направят кой знае колко.

— Простреляха ли го? Мисля, че са го простреляли... о, господи...

— Знам, знам. Ела, направи им място да го прегледат...

Мери поклати глава, съпротивлявайки се на това да я издърпат настрани.

— Той умира...

— Дай им място да работят. Ела.

По дяволите, вината беше негова. Ако не му беше казал... ала какво друго би могъл да стори, по дяволите? Беше получил видението и ето че то се сбъдваше, тук и сега: Рейдж, легнал по гръб на земята, гол и облян в кръв, докато самият той държеше Мери, която се съпротивляваше и ридаше.

— Прострелна рана в гърдите — обясни Ви. — Вероятен сърдечен кръвоизлив с тампонада и плеврален излив.

Господи, щеше му се да може да запуши ушите на Мери, докато говореше, но не беше като тя да не знаеше какво става.

Без да губят нито миг, лекарите се заеха да проверят жизнените му показатели, докато Елена изскачаше от мобилната операционна, заедно с носилката.

Вишъс улови погледа на своята шелан, докато тя слушаше ударите на сърцето на Рейдж и когато я видя да поклаща глава, разбра, без да са нужни никакви думи, че подозренията му са самата истина.

Мамка му.

— Какво правят? — мълвеше Мери. — Какво ще направят?

Ви я притисна още по-силно до себе си, докато тя брътвеше до рамото му, извърнала глава към своя хелрен.

— Ще му помогнат, нали? Ще го спасят... *Нали?*

Между Мани и Джейн прехвърчаха медицински термини и Ви затвори очи за миг, разбрал какво казват. Когато отново повдигна клепачи, видя Мани да поставя тръбичка в гърдите на Рейдж, за да изтегли течността, събрала се около дробовете му, докато Джейн извършваше перикардиоцентеза с игла, която сякаш беше дълга колкото ръката ѝ.

Нещо, което правиш, когато нямаш друг избор.

Обикновено това бе процедура, която се извършваше с помощта на ултразвук, ала Джейн нямаше друг избор, освен да го направи слепешком между петото или шестото ребро.

Ами ако преценеше погрешно? Ако проникнеше прекалено навътре?

Мери все така се дърпаше в ръцете му.

— Какво правят...

— В сърдечен арест е — излая Мани.

— Рейдж!

Елена вече беше там, с лопатките, но каква полза от тях, когато си имаха работа с толкова масивна загуба на кръв? По дяволите, дори ако тръбичката и иглата си свършеха работата, нищо от това нямаше да поправи травмата на сърцето. Единственият шанс на Рейдж да оцелее, бе да го включат на изкуствено сърце, така че Джейн да може да извърши своята магия и да поправи каквото и разкъсване или дупка да имаше, в безкръвна и неподвижна среда.

Изведнъж всичко сякаш мина на забавен каданс — Рейдж отвори очи, пое си дъх с усилие... и обърна лице към Мери.

Побелелите му устни се раздвижиха.

Мери се задърпа, за да се отскубне от Вишъс, и той я пусна. За бога, та това може би бе последният ѝ шанс да говори със своя хелрен. Да се прости с него. Да се уговорят да се видят от другата страна.

Вишъс се намръщи, видял отново майка си върху онова легло.

Гледай да си удържиш на обещанието, помисли към небесата. Вземи се в ръце и се погрижи за тези двамата.

Мери коленичи до главата на Рейдж и доближи ухо до устата му. Това, че медицинският персонал се отдръпна, несъмнено не ѝ направи никакво впечатление, но Вишъс знаеше какво означава — нищо хубаво. Сърдечният ритъм, който следяха толкова внимателно, не се стабилизираше. Кръвното налягане не се покачваше. Кръвоизливът не отслабваше. А тръбичката и иглата изобщо не бяха сторили достатъчно.

Ви погледна към Бъч, който срещна очите му над разиграващата се драма. Ви се замисли за това как тримата си бяха създали толкова здрава връзка. Троицата, както ги наричаха. Гъсти като дупе и гащи и дразнеци като пръдня, по думите на Тор.

Ви се огледа наоколо. Останалите братя ги бяха наобиколили, оформяйки обръч от закрила и тревога около Рейдж и Мери. Никой от воините не беше прибрал оръжията си и от време на време отекуваше изстрел, когато някой от тях се погрижваше за този или онзи от убийците, чието тяло даваше твърде много признаци на живот.

Мери заговори, тихо и отчаяно, и Вишъс отново изруга, осъзнал, че макар двамата да имаха гаранция, че ще бъдат заедно, останалите щяха да изгубят Рейдж... и Мери. По дяволите, невъзможно бе да си представи имението без тях.

Не трябваше да стане така.

Всъщност не, поправи се, спомнил си видението си. Не *искаше* да свърши така.

Премести очи към своята шелан и когато тя просто поклати глава, усети как кръвта му се вледенява.

Исусе Христе, *не*.

Внезапно в ума му изникна образът на Рейдж до джагата в Дупката. Точно тогава братът не играеше; стоеше отстрани и дъвчеше гигантско бурито от „Тако Бел“. Всъщност тъпчеше се и с двете ръце — в другата стискаше чимичанга и отхапвайки ту от едното, ту от другото, без да му мигне окоето, беше погълнал около четири хиляди

калории, с помощта на ментовия сладолед с парченца шоколад, който беше задигнал от хладилника им, и половината шоколадова торта, която беше изял, преди да дойде от имението.

Хей, Ви, подхвърлил бе в един момент. Някога ще обръснеш ли тая грозна постелка за баня около устата ти? Или смяташ да продължиш да даваш нагледен пример на обществото какво да не правят с бръсначката?

Толкова шипащо дразнещ.

И Ви би дал единствената си топка, за да имат още дни като онзи. Та дори и само като довиждане.

Времето бе толкова недостатъчно: независимо колко много от него имаш с онези, които обичаш, дойде ли краят, то никога не стигаше.

* * *

— Обичам те — дрезгаво каза Мери. — *Обичам те...*

Докато отмяташе русата коса на Рейдж от челото му, кожата му беше толкова студена и странно суха. Опръсканите му с кръв устни се движеха, но в дробовете му нямаше достатъчно въздух, за да говори... и, господи, те бяха сиви... устните му придобиваха...

Мери погледна към Мани. Към доктор Джейн. Към Елена. А после срещна очите на братята. Джон Матю. Блей и Куин.

Последният, в когото се взря, бе Вишъс... и далечната светлина в очите му я ужаси.

Бяха се предали. Всички до един. Никой не се опитваше да я отмести, за да интубира нейния хелрен, да се опита да върне сърцето му в ритъм или да отвори гърдите му и да поправи каквото и да беше пострадало там.

Гърбът на Рейдж се изви в дъга; той простена и изкашля още кръв. И докато той се давеше, Мери изпита ужас, какъвто не беше познавала никога в живота си.

— Ще те намеря — каза му. — От другата страна. Рейдж! Чуваш ли ме? Ще те открия от другата страна!

Накъсаното, хрипливо дишане, болката върху лицето му, агонията на групичката около тях... всичко стана толкова кристално

ясно, че причиняваше болка на очите и ушите ѝ, отпечатвайки се завинаги в мозъка ѝ. И колкото и да беше странно, тя си помисли за Бити и майка ѝ, и станалото в клиниката.

О, мамка му, ако напуснеш този свят... какво щеше да се случи с момиченцето? Кой щеше да го е грижа толкова, колкото нея, за осиротялото дете?

— Рейдж... — Мери го сграбчи за раменете. — Рейдж! Не! Почакай, остани тук...

По-късно щеше да се опита да разбере защо синаптичната връзка се създаде в този миг. Щеше да се чуди как бе успяла да го измисли... щеше да се облива в студена пот заради онова, което би се случило — и онова, което *не* би се случило — ако онази мълния не бе лумнала от нищото точно в този миг.

Понякога да се разминеш на косъм бе почти толкова травмиращо, колкото и ударът.

Ала всичко това щеше да дойде по-късно.

В мига на смъртта на нейния любим, в секундата, в която усети, че той напусна тялото си, за да се отпрати към Небитието... неочаквано и без никаква осъзната причина Мери извика:

— Обърнете го настрани! Направете го!

Задърпа го сама, ала не бе в състояние да го помръдне — беше прекалено тежък и не можеше да го улови както трябва.

Вдигна очи и даде знак на братята.

— Помогнете ми! Помогнете ми, по дяволите!

Ви и Бъч се отпуснаха до нея и обърнаха Рейдж на дясната му страна. Мери се надвеси над своя хелрен и за миг потръпна. Ярките цветове на татуировката на дракона избледняваха, сякаш бяха барометър за здравето на Рейдж. Заповядайки си да се съсредоточи, тя положи ръце върху очертанията на звяра... и, господи, ненавиждаше колко бавна беше реакцията му.

— Ела с мен — каза настойчиво. — Трябва да дойдеш с мен.

Това бе лудост, помисли си, докато бавно прокарваше длани по тялото на Рейдж... ала нещо я подтикваше, някаква воля, която определено не ѝ се струваше нейна. Нямахме обаче намерение да спори, докато изображението на звяра следваше допира ѝ... и беше наистина странно: едва когато стигна до ребрата му, осъзна какво прави.

Лудост, помисли си отново. Истинска лудост.

Така де, сякаш драконът имаше медицинска подготовка или нещо такова.

И все пак не спря.

— Помогни ми — промълви тя на звяра. — Моля те... намери начин, помогни му, спаси го... спаси себе си, като спасиш него.

Не можеше да остави Рейдж просто да си отиде. В тези няколко последни мига нямаше значение дали за тях двамата щеше да има космически хепиенд, дали заради обещанието на Скрайб Върджин не беше нужно да се тревожат, че ще се разделят. Тя щеше да се опита да го спаси.

Помагайки ѝ, братята отново положиха Рейдж по гръб, и докато сълзите на Мери капеха по голите гърди на нейния хелрен, тя постави ръце върху измамливо малката дупка, зейнала в дясната им половина.

Господи, имаше чувството, че раната би трябвало да е с размерите на гроб.

— Просто го оправи... някак си, моля те... *моля те.*

Татуировката легна там, където тя спря.

— *Оправи го.*

Времето сякаш запълзя и през замъглени от сълзи очи, Мери се взираше в гърдите на Рейдж, очаквайки да се случи чудо. Докато минутите течаха, тя се пренесе в окаяно емоционално измерение, което бе по-страшно от паника, по-дълбоко от пълна депресия и толкова огромно, че бе два пъти по-голямо от галактиката, и изведнъж си спомни какво бе казал Рейдж за часовете, които бе прекарал край леглото ѝ в онази човешка болница: очакващ тя да умре и неспособен да го промени, изгубен, макар да знаеше адреса, където се намираще физическото му тяло.

Сякаш земното притегляне нямаше никакъв ефект върху мен, беше ѝ казал, и едновременно с това ме смазваше. А после ти затваряше очи и сърцето ми спираше. Единственото, за което бях в състояние да мисля, бе, че ще дойде миг, в който щеше да изглеждаш така завинаги. И единственото, което знаех със сигурност, бе, че никога няма да бъда същият и не по хубав начин... защото ти щеше да ми липсваш повече, отколкото някога щеше да ме бъде грижа за каквото и да било в живота ми.

А после Скрайб Върджин беше променила всичко това.

Ала ето че сега Мери беше тук... и се бореше да го запази жив.

А причината — когато наистина се съсредоточеше върху нея — ѝ се струваше погрешна, напълно погрешна и въпреки това нямаше да спре.

В началото дори не усети искрицата топлина, насред обърканите си чувства. В ума ѝ се случваха толкова много неща, а промяната в температурата бе почти незабележима. Много скоро обаче вече нямаше как да я пренебрегне.

Мери примига и като се намръщи, сведе очи към ръцете си.

Не отмести длани, за да види какво се случва отдолу.

— Рейдж? Рейдж... ще останеш ли с нас?

Топлината бързо стана толкова интензивна, че се разля по ръцете ѝ и сгря въздуха, който тя вдиша, докато се навеждаше над своя хелрен. А после почувства някакво движение, сякаш звярът се мятеше под ръцете ѝ...

Без никакво предупреждение, Рейдж отвори уста, пое си огромна глътка въздух и се надигна, запращайки я в тревата по дупе. Ръцете ѝ се вдигнаха от него, разкривайки татуировката и...

Изображението на дракона бе изгубило очертанията си, цветовете му се бяха слели и все пак оставаха отделни.

Раната от куршум не се виждаше.

От всички се откъсна ахване, последвано от солидна доза недоумение, а след това от цял куп алилуя, изречени с бостънски акцент.

— Мери? — промълви Рейдж объркано.

— Рейдж!

Само че преди да успее да го прегърне, той бе разтърсен от мъчителна кашлица, навел глава напред, издутият му корем се сви, челюстта му се напрегна.

— Какво му става? — попита Мери, протягайки ръце напред, макар че едва ли имаше с какво да помогне. Та дори медицинският персонал изглеждаше объркан, а те имаха докторски титли пред имената си...

Рейдж изплю проклетия куршум.

Право в шепата ѝ.

При последния, мощен напън нещо изхвърча от устата му и тя инстинктивно улови заостреното парче олово... а Рейдж започна да

диша на дълбоки, леки глътки, сякаш с него не се беше случило абсолютно нищо.

Мери завъртя куршума в шепата си и се разсмя.

То беше по-силно от нея.

Задържа го между палеца и показалеца си, така че братята и лекарите, и бойците да могат да го видят... тъй като Рейдж все още беше сляп. А после седна върху изпънатите крака на своя хелрен и улови лицето му между дланите си.

— Мери...?

— Тук съм. — Тя приглади косата му назад. — Ти също.

Той начаса се успокои, усмивка подръпна крайчетата на устните му.

— Моята Мери?

— Да... тук съм.

И ето че тя плачеше толкова силно, че ослепя, също като него. Ала това нямаше значение. Незнайно как, звярът беше успял и...

— Мери, аз...

— Знам, знам. — Тя го целуна. — Обичам те.

— Аз също. Само че ще повърна.

И с тези думи той я отмести нежно от опасната зона, извърна се настрани и повърна право върху тежките ботуши на Вишъс.

8.

Ама че начин да се завърнеш от мъртвите.

Докато Рейдж драйфаше мощно, мозъкът му сякаш се беше превърнал в бъркани яйца...

Добре, определено не беше добра идея да мисли за яйца в каквато и да било форма.

Втори пристъп на повръщане разкриви тялото му от глава до пети и докато оставяше червата си да си кажат думата, чу сухия глас на Вишъс над главата си:

— Определено не ми е нощ — измърмори братът. — Определено не ми е нощ с повръщането.

Ъ?, мина през ума на Рейдж за миг, преди да престане да мисли за това. Единственото, което имаше значение, освен факта, че отново бе в състояние да диша и да говори, бе неговата Мери. Протегна ръка, опитвайки се да я намери и тя сграбчи дланта му, прегръщайки го, притискайки го до себе си, едновременно успокоявайки го и вдъхвайки му енергия.

В мига, в който я докосна, объркването започна да се отцежда от тялото му.

Не, не беше точно така. Нямаше представа как от прага на Небитието, пред което се беше озовал, изправен пред избор, пред който бе поразен да се намери, макар да си беше давал сметка, че умира... отново беше в тялото си и чуваше свършения глас на Мери, кристално ясно, без пращенето на страх и болка.

Тази загадка все още не беше изяснена, но Рейдж не го беше грижа. Стига само Мери да беше до него, нищо друго...

— Пострадали? — избъбри той. — Има ли пострадали?

Дали звярът...?

— Всички са добре — успокой го тя.

— Съжалявам, че повърнах. — Господи, слепотата след като звярът се повеселеше, беше ужасна... но определено беше за предпочитане пред това никога вече да не се събуди. — Съжалявам...

— Рейдж, трябва да те качим в мобилната операционна. И не, няма да те оставя. Джейн просто ще провери жизнените ти показатели, а после ще те отведем оттук. Не е безопасно.

А, да. Намираха се в училищния двор, на бойното поле, където несъмнено бяха мишени...

Спомените изригнаха в главата му като взрив. Разправията с Ви... Как се беше втурнал на бойното поле...

Куршумът в сърцето му.

Вдигна свободната си ръка към гърдите, опитвайки се да открие дупка, да напипа кръв... и усети, че под лепкавата влага по тялото му... няма никаква рана.

Само едно странно място в средата, от което струеше топлина.

И тогава се появи сърбежът. Тръгна от мястото над сърцето му, мина през ребрата от едната страна на тялото му, погъделичка го под мишницата и се настани в средата на гърба му.

Беше звярът, връщащ се на мястото си. Но защо?

Още едно „Ъ?“ в дългия списък с въпроси.

— Мери — каза той в слепотата си. — Мери...?

— Всичко е наред... нека просто да се махнем оттук и когато сме в безопасност, ще ти обясня всичко... или поне ще ти кажа онова, което знам.

През следващия час неговата шелан удържа на обещанието си. Но нима някога го беше разочаровала? Нито за миг не се откъсна от него — докато го слагаха на носилка и го откарваха оттам в мобилната операционна на Мани, която друсаше, прекосявайки училищния двор, а после се понесе гладко по магистралата, докато минаваха през охранителните порти на имението на Братството, докато най-сетне стигнаха до една от стаите в клиниката.

Пътуването го изтощи... в което нямаше нищо чудно, при положение че прекара по-голямата част от него, като повръщаше парчета от лесъри, давейки се с вонящата им черна кръв. И интересно — обикновено понасяше тези последици, вбесен и изгарящ от нетърпение те да отминат. Ала тази вечер... Беше просто адски благодарен, че е жив и изобщо не му пукаше дали е на път да си изповръща червата.

Тази нощ ще умреш.

По дяволите, Вишъс никога не грешеше. Само дето Рейдж незнайно как беше опровергал предсказанието му и се беше върнал от Небитието: по някаква причина, по някакво чудо, беше жив... и не мислеше, че е защото Скрайб Върджин му беше направила услуга. Веднъж вече беше ударил джакпота с нея, когато тя спаси Мери, пък и през последните години Майката на расата бе напълно откъсната от всичко, като онзи изкукуруигал стар роднина, от когото все гледаш да стоиш по-надалеч.

Значи брат му беше сгрешил? Краткият отговор бе „да“, след като в момента лежеше в болнично легло, вместо върху някакъв облак в небесата.

Но защо?

— Ето — обади се неговата Мери. — Имам това, от което се нуждаеш.

Което беше вярно по толкова много начини, помисли си Рейдж, докато обръщаше глава по посока на гласа ѝ. Когато усети цял куп балончета да се пукат под носа му, потръпна от облекчение.

— Благодаря ти — смотолеви, защото се боеше, че ако се опита да говори по-ясно, отново ще започне да драйфа.

Изпи шипящата течност в чашата и се отпусна тежко върху възглавницата... а после звукът от оставянето на чашата и усещането от тежестта на Мери върху дюшека го накара да се просълзи по някаква тъпа причина.

— Видях Небитието — каза тихичко.

— Така ли? — Тя като че ли потрепери и движението ѝ се предаде на леглото. — Страшно е да го чуя. Как беше?

Рейдж се намръщи.

— Бяло. Всичко беше бяло, ала нямаше източник на светлина. Беше странно.

— Нали знаеш, че щях да те открия. — Тя си пое голяма глътка въздух. — Ако не се беше върнал, щях... Не знам как, но щях да те открия.

Въздишката, откъснала се от него, трая сякаш цял живот.

— Господи, имах нужда да го чуя.

— Нима мислеше другояче?

— Не. Е, освен дето се чудех дали е възможно. Ти трябва да си си мислила същото, иначе не би положила такова усилие да ме спасиш.

За миг се възцари тишина.

— Да — прошепна тя. — Наистина исках да те спася.

— Радвам се, че успя. — И наистина беше така. Честна дума. —

Аз, във...

— Знаеш, че те обичам с цялото си сърце, Рейдж.

— Защо ли това ми звучи като изповед? — Насили се да се засмее. — Шегувам се.

— Наистина ненавиждам смъртта.

Добре, нещо не беше наред. И то не само с него. Тя звучеше някак... съкрушена, което не беше държанието на жена, спасила токущо хелрена си от сигурна смърт.

Буквално.

Рейдж потърси опипом ръцете ѝ и когато ги откри, усети, че треперят.

— Какво друго се случи тази нощ? И не отричай. Усещам чувствата ти.

Не можеше обаче да ги помирише. Носът и хранопроводът му бяха задръстени с вонята на лесъри. На това му се казваше да имаш киселини.

— Не е толкова важно, колкото теб. — Тя се размърда и го целуна по устните. — Нищо не е толкова важно, колкото теб.

Къде си, зачуди се Рейдж наум. Моя Мери... къде си отишла?

— Господи, наистина съм уморен — каза в мълчанието, възцарило се между тях.

— Искаш ли да те оставя, за да поспиш?

— Не. — Рейдж стисна ръцете ѝ и му се стори, че се опитва да се завърже за нея. — Никога.

* * *

В тишината на болничната стая Мери изучаваше лицето на Рейдж така, сякаш се опитваше отново да запомни чертите, които нищо не би могло да изличи от мозъка ѝ. Ала всъщност не мислеше за неземната му красота, а търсеше кураж за самата себе си. Или нещо такова.

С професия като нейната, логично бе да се предположи, че ще знае как да се справи с подобни моменти.

Кажи му, мислеше си. Кажи му за Бити и майка ѝ, и това, че се издъни в работата си и се чувстваш като пълен провал.

Проблемът бе, че всички тези изповеди ѝ се струваха ужасно егоистични, като се имаше предвид какво му се бе случило само преди час. Беше като да се втурнеш към някой, претърпял тежка катастрофа, и да започнеш да му обясняваш колко отвратителна нощ имаш, защото са ти лепнали глоба за превишена скорост и си спукал гума.

— Категорично щях да дойда и да те открия. — Докато повтаряше онова, което му беше казала вече, си даваше сметка, че той бе напълно прав — действително се чувстваше така, сякаш има нещо за изповядване. — Наистина. Щях.

Страхотно, сега на нея ѝ се повдигаше.

Само че, господи, как би могла да му каже, че бе положила такова усилие да го спаси, не заради тях и връзката им, нито дори заради братята и трагедията, която загубата му би била за всички в имението, а заради някой друг? Дори ако този някой и проблемите му представляваха благородна кауза? Дори ако този някой беше дете, останало самичко на света?

Просто ѝ приличаше на предателство спрямо тях двамата и живота им заедно. Когато откриеш истинската любов, когато получиш този дар, не вземаш решения на живот и смърт, основавайки ги на нечия чужда ситуация и проблеми. Освен ако не става дума за собственото ти дете, разбира се... а те с Рейдж никога нямаше да имат деца.

Ау. От това болеше.

— Какво боли? — попита Рейдж.

— Извинявай. Нищо. Съжالياвам... просто нощта беше дълга.

— Чувството ми е познато. — Той пусна дланите ѝ и разпери огромните си ръце; мускулите му изпъкнаха, хвърляйки остри сенки. — Легни до мен. Накарай ме да се почувствам мъж, а не някакво парче месо... искам да те взема в прегръдките си.

— Не е нужно да ме молиш втори път.

Мери се отпусна на леглото до него, положи глава върху гърдите му, точно над сърцето, и си пое дълбоко дъх. Наситената миризма на обвързването му изпълни въздуха и тя затвори очи, мъчейки се да се

освободи от хаотичните обвинения, които се гонеха в главата ѝ, препъвайки се и падайки, като клоуни, които тя изобщо не намираше за забавни.

За щастие, допирът до кожата на Рейдж, топлината на тялото му, жизненото му присъствие, бяха като валиум, без страничните ефекти. Напрежението бавно я напусна и копелетата с гумените носове, грозните перуки и тъпите гигантски обувки избледняха.

Несъмнено щяха да се върнат. Само че не можеше да се притеснява за това сега.

— Отново бие толкова силно — промълви. — Обичам звука на сърцето ти.

Обичаше и равномерното повдигане и спускане на могъщите му гърди.

А и гладката кожа, по която нямаше и косъмче, покриваща солидните яки мускули, също си я биваше.

— Толкова си голям — каза тя, когато протегна ръка и не можа дори да я обвие около тялото му.

Смехът, отекнал в него, бе мъничко насилен. Ала той добави:

— Така ли? Кажете ми колко съм голям.

— Много, много голям.

— Само гърдите ми ли? Или си мислиш и за... други места?

Мери прекрасно познаваше този дрезгав глас, който провлачваше думите... и наистина, когато погледът ѝ се спусна надолу по покритото му с одеяло тяло, видя, че всеки сантиметър от него беше в пълна изправност, въпреки че едва не беше умрял.

Особено едни тридесет сантиметра. Горедолу.

Погледна към вратата и ѝ се прииска тя да беше заключена. Наоколо беше пълно с медицински персонал. Е, добре, бяха само трима, ала когато се нуждаеш от малко усамотение, и трима са твърде много.

Хълбоците на Рейдж се раздвижиха, отърквайки издайническата издуптина в завивките, и той прехапа долната си устна. В отговор, по тялото на Мери се разля топлина. Господи, ненавиждаше тази непривична дистанцираност, появила се между тях, тази едва доловима откъснатост, която усещаше от известно време насам: макар че любовта им не беше отслабнала, те сякаш губеха връзка помежду

си... въпреки че си казваха „обичам те“ в правилните моменти, спяха в едно и също легло и не можеха да си представят да бъдат с другиго.

Макар че сега, като се замислеше, кога за последен път си бяха вземали свободна нощ, дори единият от тях? Рейдж беше страшно зает с войната и нападенията над Рот и престола му... а откакто Бити и майка ѝ бяха дошли в „Убежището“, Мери си имаше грижи в работата, които не я напускаха дори когато не беше на работа. По дяволите, тревогата за Бити и Аналай не ѝ даваше мира дори докато спеше.

Всъщност напоследък тя сънуваше момиченцето почти всеки ден.

Твърде отдавна, помисли си Мери. Твърде отдавна двамата с Рейдж не се бяха съсредоточавали един върху друг, не и наистина.

Така че, да, макар да бе просто временно решение и въпреки липсата на достатъчно усамотение, и, да, въпреки факта, че Рейдж бе умрял за миг само преди броени часове... Мери пхна ръка под чаршафите и бавно плъзна длан по коравия стомах на своя хелрен.

Рейдж изсъска и простена; хълбоците му отново подскочиха, а ръцете му сграбчиха пречките на болничното легло.

— Мери... желая те...

— Удоволствието е мое.

Възбудата му беше огромна и дълга, и кадифеномека, когато Мери я обхвана. Гърлените звуци, които се изтръгваха от него, и миризмата на обвързването му, усилила се още повече, бяха точно онази близост, от която се нуждаеха. Това засягаше само тях двамата, нищо друго нямаше място тук — нито нейната работа, нито неговата, нито нейните тревоги, нито неговият стрес. В това отношение сексът беше като най-добрата четка в света, почистваща прахта и отломките от нормалния живот, които притъпяваха връзката им, оставяща любовта им един към друг свежа и чиста.

— Възседни ме — заповяда Рейдж. — Съблечи се и се качи върху мен.

Мери хвърли поглед към медицинското оборудване около леглото и ѝ се прииска да изругае. По мониторите примигваха цял куп светлинки.

— Ами машините? Положението започва доста да се разгорещява.

— Така е, защото аз започвам доста да се разгорещявам.

— Ако показателите ти се покачат твърде много...

Като по даден знак, сърдечният монитор запищя пронизително. Мери едва успя да извади ръката си изпод чаршафа, когато Елена влетя в стаята.

— Всичко е наред — каза Рейдж на сестрата през смях. — Добре съм... наистина.

— Нека само проверя... — започна Елена, но после спря. И се усмихна. — О.

— Да, о. — Рейдж имаше колосалната дързост да се излегне назад, като лъв, който чака да го нахранят. Дори намигна към Мери. — Така че какво ще кажеш да ме изключиш за малко?

Елена се изкиска и поклати глава, натискайки няколко копчета на монитора, за да го върне в нормален режим.

— Няма начин. Не и докато не те стабилизираме още малко.

Рейдж се наведе към Мери и прошепна:

— Аз пък искам *ти* да ме дестабилизираш.

Елена се отпрати към вратата.

— Аз съм в операционната, ако имате нужда от мен. Каним се да оперираме.

Рейдж се намръщи.

— Кого?

— Има едно-две наранявания. Не се тревожи, нищо сериозно. Бъдете послушни, вие двамата, става ли?

— Благодаря, Елена. — Мери помахна на медицинската сестра. — Ти си върхът.

В мига, в който вратата се затвори, Рейдж понижи глас:

— Изключи ме.

— Какво?

— Или ти ще го направиш, или аз... но имам нужда от теб. *Сега*.

Когато Мери не помръдна, Рейдж затърси опипом машините, бутайки един компютър, който изглеждаше така, сякаш струва повече от къща.

— Рейдж! — Мери се разсмя и като улови ръцете му в своите, ги дръпна настрани. — Недей...

В следващия миг той вече я беше вдигнал и я беше настанил на бедрата си, точно върху ерекцията си. И да, в секундата, в която тя го докосна, мониторите отново запищяха.

— Можеш отново да ме включиш, когато свършим — заяви той.
— И въпреки че ще бъде истинско кощунство, ако искаш просто да го направиш с ръка, нямам нищо против да изчакам малко за останалата част. Ала тази нощ вече бях на крачка от смъртта, затова не карай своя хелрен да умре от чакане.

Мери не можеше да не се засмее.

— Ще ме умориш.

— А ти можеш да ме изцедиш. Моля те!

Мери поклати глава, въпреки че той не можеше да я види.

— Не приемаш откази, нали?

— Когато става дума за теб? — Рейдж придоби сериозно изражение; морскосините му очи бяха впити неவிждащо в нея, красивото му лице стана мрачно. — Ти си моята сила и моята слабост, моя Мери. Така че какво ще кажеш? Искаш ли да оправяш нощта ми? И нека ти напомня, че по-рано тази вечер издъгнах в ръцете ти.

Мери избухна в смях и като се наведе към него, зарови лице в шията му.

— Толкова много те обичам.

— Ооо, точно това искам да чувам. — Големите му ръце я помилваха по гърба. — Е, какво ще бъде, моя Мери?

9.

Да наблюдава, спотаен в сенките, не беше нещо обичайно за Кор, син на никого.

Като боец извън закона и деформираният де факто лидер на групичка воители социопати, той бе свикнал повече да действа. За предпочитане — с острата си коса. Или с нож. Пистолет. Юмруци. Вампирски зъби.

Може и да не беше кръвен син на Блъдлетър, както вярваше някога, ала беше отгледан от този неимоверно жесток воин... и беше усвоил добре бруталните уроци, предадени му във военния лагер от онази ръка в ръкавица с шипове.

Най-важното правило, превърнало се в ръководния му принцип, бе — нападай преди да са те нападнали.

Имаше обаче моменти, в които беше необходима известна доза неутралност, колкото и инстинктите му да се бунтуваха срещу това, и докато се криеше зад изгорелите останки от една кола, в най-долнопробната част на Колдуел, той си заповяда да се овладее. Насреща му, застанали до самия ръб на кръговете мътна светлина, хвърляни от тридесетгодишните улични лампи, трима лесъри тъкмо правеха размяна — две раници срещу едно куфарче.

С оглед на онова, на което ставаше свидетел из улиците напоследък, Кор бе почти сигурен, че размяната включва пари и наркотици.

Пое си дълбоко дъх и подреди миризмите, които усети. Тримата убийци все още не бяха избледнели, тъмните им коси и вежди свидетелстваха, че са били приети в Обществото на лесърите съвсем наскоро... нещо, което беше обичайно в Новия свят. Откакто той и шайката му копелета бяха оставили Древната страна, прекосявайки океана, единствените врагове, които срещаша, бяха от този наскоро произведен, по-нисш вид.

За което можеше само да се съжालява. Ала макар да имаше недостиг на качество, същото определено не можеше да се каже за

количеството.

Освен това, очевидно си бяха намерили ново бизнес начинание. Е, тези тримата нямаше да стигнат далеч в търговията с наркотици. В мига, в който приключеха малката си размяна, Кор щеше да ги убие...

Разнесоха се три различни телефонни извънпявания; бяха приглушени и Кор ги долови единствено заради острия си слух. След това нещата се развиха бързо. И тримата си погледнаха телефоните (очевидно бяха получили съобщения), поспориха само за миг и се качиха в автомобил с искрящо сребристо купе, покрито с рисунки на тако и пица.

Тъй като беше неграмотен, Кор не можеше да прочете какво пише.

Тъй като беше воин, проклет да беше, ако ги оставеше да му се изплъзнат.

Докато колата минаваше покрай него, той затвори очи и се материализира отгоре ѝ. И през ум не му мина да повика подкрепление. Където и да отиваха лесърите, с когото и да възнамеряваха да се срещнат, ако установеше, че врагът има прекалено голямо числено превъзходство, просто щеше да се изпари, без никой дори да разбере, че е бил там.

Пророчески думи.

В това, че шофьорът се отправи към реката, нямаше нищо чудно. Като се имаше предвид с какво търгуват, логично бе да се предположи, че някакъв конфликт, въоръжен или не, в местността под мостовете, се нуждае от подкрепление... или пък беше нещо свързано с Братството. Уви, целта им не беше онази воняща бетонна джунгла. Много скоро се качиха върху магистралата и се понесоха със скорост, от която Кор беше принуден да се свие и да се предпази от вятъра, вкопчвайки се с всички сили за автомобила.

Пътуването не беше от лесните, но не защото теренът беше неравен, а заради скоростта и хапещия студ. Не след дълго обаче автомобилът сви в една отбивка и забави достатъчно, та Кор да надигне глава и да установи, че се намира в жилищна част на север от центъра. Не се задържаха дълго там и много скоро навлязоха в по-провинциална местност.

Не, беше нещо като парк.

Не... беше нещо друго.

Когато най-сетне свиха наляво и навлязоха в някакъв имот, Кор нямаше никаква представа къде се намират. Гола, неподдържана земя... пълна с изоставени сгради. Училище? Да, помисли си той.

Само че това място вече не принадлежеше на човеците.

Миризмата на лесъри, с която беше пропит въздухът, беше толкова силна, че тялото му реагира инстинктивно, изпращайки прилив от адреналин, готвейки се за битка.

Първият от осакатените убийци изникна край едни храсталаци, а докато автомобилът се носеше напред, се появиха още и още.

Кор затвори очи, успокои се и се материализира върху плоския покрив на една пететажна сграда пред мястото, където пикапът спря. Стъпвайки внимателно между паднали клони и купчинките листа, гниещи в студените локви, Кор се приближи до ръба. Същинските размери на онова, което трябва да е било масирана атака над Обществото на лесърите, ставаха ясни при вида на адската касапница наред кампуса: огромен участък изпотъпкана трева и дървета беше осеян с части от тела, полумъртви, полуживи убийци и море от черната, мазна кръв на Омега.

Беше като изображение на самия Дънд.

— Братството — каза Кор във вятъра.

Нямаше друго обяснение. И докато си представяше каква ли стратегия бяха използвали, усети, че им завижда за тази битка. Как му се щеше тя да бе за него и неговите войници...

Кор се обърна рязко.

Нещо се движеше на покрива зад него. Говореше. Ругаеше.

В мрака, напълно безшумно, той извади стоманено острие от ножницата на гърдите си и приклезна. Пое напред, следвайки звуците и миризмата, носена от студения вятър. Беше човек.

— ... видеозапис! Не! Казвам ти, беше нещо страшно!

Кор се извиси зад гърба на жалкия двукрак плъх, незабелязан, докато човекът продължаваше да говори в телефона си.

— На един покрив съм... улових шибаното нещо на камерата! Не, Чуч, Ти Джей и Соз избягаха, но аз се качих тук... беше дракон... Какво? Не, Джо, ефектът от ЛСД-то мина още тази сутрин... Не! Ако е просто халюцинация, как така току-що го качих в Ютюб?

Кор вдигна ножа над рамото си.

— Не! Говоря ти сериозно...

Така и не довърши, когато Кор го удари по тила с дръжката на ножа. Тялото му се свлече безжизнено настрана, а Кор улови телефона и го доближи до ухото си.

— Дъги? Дъги! — долиташе женски глас от другата страна на линията. — Какво стана?

Кор прекъсна връзката, пхна телефона в джоба си и се надвеси над ръба на покрива. Тримата лесъри, с които беше дошъл, не бяха стигнали далеч — изглеждаха потресени от сцената, която ги заобикаляше, неспособни да реагират на мащабите на понесените загуби.

Най-добре да се оправи първо с тях, преди да бяха изчезнали нанякъде.

Прекрачи свлеклия се на земята човек и скочи от сградата, дематериализирайки се, за да не се убие докато падаше, и приемайки физическите си очертания на земята.

Лесърите го видяха, а той искаше именно това.

Така, да ги убие, щеше да бъде малко по-голямо предизвикателство.

Втурнаха се към пикапа си и той се материализира на гърба на един от тях. Протегна се и го прониза в гърдите, изпращайки го обратно при Омега с изригване на ярка светлина и силен пукот. След това се хвърли напред и сграбчи втория за раменете, прерязвайки гърлото му, преди да го захвърли настрана. Третият улови за косата тъкмо когато онзи се опитваше да се затвори в пикапа.

— А, не, приятелче — изръмжа докато го издърпваше навън. — Един за всички, всички за един.

Лесърът се приземи по гръб и преди да успее да отговори, Кор стовари подметката на ботуша си в лицето му, строшавайки костите, смазвайки чертите, превръщайки очите му в локвички течност.

След това погледна през рамо. Не беше в стила на Братството да оставят подобна бъркотия след себе си там, където хората биха могли да я намерят. Въпреки че училището беше изоставено, много скоро някой млад представител на вида *Homo sapiens* щеше да се натъкне на бъркотията. Така, както го беше направил онзи на покрива.

Нещо трябва да се беше случило по време на битката. Критично нараняване, навярно, заради което не бяха имали възможност да разчистят, поне засега...

Кор не усети нищо. Не чу нищо.

В един миг съвсем ясно си даваше сметка за онова, което го заобикаляше.

В следващия някой или нещо направи с него същото, което той бе сторил с онзи човек на покрива.

Нямаше дори време за последна мисъл — толкова решителен бе ударът по главата.

* * *

Вишъс отпусна бавно ръка, загледан в огромния мъж, свлякъл се на земята в краката му. А после побърза да вдигне пистолета си, стискайки го с две ръце, и се завъртя в кръг.

— Къде сте, момчета? — промърмори той под носа си. — Е, шибаняци такива? Къде сте?

Защото Кор, лидерът на шайката копелета, по никой начин не беше дошъл тук сам.

Сякаш Ви би могъл да извади подобен късмет.

Само че никой не се появи. Никой не го нападна. Никой не изхвърча от някоя от сградите, нито иззад дърветата, с пистолет в ръка, сипещ дъжд от куршуми. Заобикаляха го единствено парчета лесъри, студеният вятър, веещ в лицето му, и тишината.

Изсвирването, долетяло отляво, му издаде къде се намира Бъч. Миг по-късно отдясно се разнесе друго. И още едно — някъде пред него.

Ви подсвирна в отговор и братята му се приближиха тичешком.

Не откъсваше очи от Тор и в мига, в който воинът дойде достатъчно близо, Ви насочи пистолета си право в облечените му в кожено яке гърди.

— Спри. Остани, където си.

Тор се закова на място. Вдигна ръце.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Бъч, обърни го — процеди Ви, кимвайки към вампира в краката си.

В мига, в който видя кой е, Тор отпусна ръце и оголи издължените си вампирски зъби.

— Сега разбра ли? — промърмори Ви. — Знам, че си в правото си да го убиеш, но няма да го направиш. Ясно ли е? Няма да го пречукаш тук.

Тормент изръмжа.

— Не ти решаващ, Ви. Да ти го начукам, копелето е мое...

— Ще те застрелям. Ясен ли съм? Остани, където си.

Очевидно Тор не си беше дал сметка, че е пристъпил напред.

Бъч и всички останали го забелязаха... и ченгето се приближи предпазливо до брата.

— Животът му е твой. Но първо ще го вземем с нас. Ще говорим с копелето, ще изкопчим всичката информация, която можем... а после той е твой, Тор. Никой няма да се разправи с него, освен ти.

Фюри кимна.

— Ви е прав. Убиеш ли го сега, няма да можем да го разпитаме. Помисли логично, Тор.

Вишъс се огледа наоколо. Четиримата се бяха върнали в кампуса с намерението да изпратят възможно най-много от убийците обратно при Омега и да разчистят, доколкото могат... но това малко откритие променяше непосредствената им цел.

— Бъч, ти ще го откараш с хамъра. Още сега. — Ви поклати глава срещу Тор. — И не, ти няма да отидеш с него като подкрепление.

— Грещиш за мен — мрачно заяви Тор.

— Нима? Даваш ли си сметка, че стискаш кама в ръката си? Не? — Братът погледна надолу с известна доза изненада и Ви поклати глава. — Не мисля, че аз съм този, който не е наред с главата. Ти ще останеш с нас, Тор. Ченгето ще се погрижи за това.

— Ще се обадя на Куин и Блей — каза Бъч, вадейки телефона си. — Искам ги с мен.

— Ето затова те обичам — измърмори Ви, без да сваля очи от Тор.

Братът все още не беше прибрал камата си. И това беше добре. В мига, в който отнесяха Кор оттук, Ви щеше да впрегне този убийствен импулс на работа.

Миг по-късно Блей и Куин се материализираха при тях, изругавайки при вида на грозното, белязано лице, което се взираше невиждащо от безжизненото тяло.

Бъч побърза да му сложи белезници, след което двамата с Куин понесоха копелето като чувал с картофи към черния брониран хамър, паркиран зад една от класните стаи. Опасната на вид машина всъщност бе вторият джип на Куин — първият беше откраднат миналата зима.

Ви не помръдна нито мускул, докато не видя проклетото нещо да се изнася от кампуса с мръсна газ.

— Не че ти нямам доверие — обясни на Тор. — Просто не...

А после млъкна. И отново се вкамени.

— Какво е това? — попита Фюри.

Ви нямаше представа. И това не беше хубаво. Единственото, за което беше сигурен, бе, че мястото изведнъж се беше променило по едва забележим, ала несъмнен начин. Сякаш покриващо всичко одеяло обгърна телата на убитите като огромна сянка, спуснала се над кампуса.

— Мамка му — изсъска Ви. — Омега идва!

10.

Красотата е в ушите на гледащия.

Докато прокарваше ръце по бедрата на Мери, Рейдж може и да беше сляп, но знаеше точно колко невероятно красива беше неговата шелан, обкрачила хълбоците му, подпряла ръце на гърдите му.

— Е, какво ще бъде? — повтори той, раздвижвайки таза си.

С ерекцията му, докосваща сърцевината ѝ, дори през завивките и панталона, отговорът на Мери прозвуча дрезгаво.

— Как бих могла — прошепна тя, — да ти откажа?

Господи, тези думи... и още повече този глас. Те го върнаха към нощта, когато я беше срещнал за първи път. Беше в тренировъчния център, много скоро след като звярът му беше погостувал. Тогава също беше сляп и вървеше по коридора, с намерението да разсее скуката на възстановяването, като потренира. Тя беше дошла в имението им заедно с Джон Матю и Бела, като преводачка за момчето, което беше нямамо и общуваше с помощта на езика на знаците.

В мига, в който тя проговори, гласът ѝ го беше оковал към нея, така сигурно, сякаш всяка сричка добавяше нова стоманена брънка. В този момент бе разбрал, че ще я има.

Естествено, по онова време не беше планирал тя да се превърне в любовта на живота му. Ала обвързването му имаше други идеи и слава богу.

Слава богу, също така, че тя го беше приела.

— Ела тук, моя Мери...

Тя се премести настрани.

— Ала ще ги включа отново в мига, в който свършиш.

Рейдж се ухили толкова широко, че на предните му зъби им стана студено.

— Нямам нищо против... Я чакай, какво? Къде отиваш?

Въпреки протестите му, Мери не просто се протегна, а слезе от него, за да изключи машините.

— Трябва да бъдем поне мъничко дискретни. — Пиукането спря.
— И сериозно имах предвид, че отново ще ги включа.

Рейдж се извъртя настрани, посягайки в слепотата си, и като я улови през кръста, я притегли към себе си.

— Ела тук...

Всяка мисъл се изпари от главата му, когато почувства ръката ѝ над завивките... точно върху пениса му.

Звукът, изтръгнал се от него, беше смесица от *мммммм* и стон. Допирът ѝ, дори през одеялата, бе достатъчен, за да накара сърцето му да забие лудешки, кръвта му да закипи, а кожата му да пламне.

И да го доведе до самия ръб на оргазма.

Матракът на болничното легло се разклати, когато тя се излегна до него и ръката ѝ се плъзна под чаршафа, спускайки се все по-ниско и по-ниско. Разтваряйки крака, за да ѝ даде целия достъп, който ѝ беше нужен, Рейдж отметна глава назад, а гръбнакът му се изви към небесата, когато тя улови ерекцията му. Изкрещя името ѝ и усети как звярът се надига, носейки се на вълната на удоволствието заедно с него, макар да си оставаше под контрол.

Сякаш се бе научил да бъде послушен.

— Моята Мери... — А после простена. — О, да.

Тя започна да го милва, бавно и прекрасно, и въздействието ѝ върху него беше толкова странно. Сексът го караше да се чувства толкова могъщ, толкова мъжествен, толкова възбуден, че се чудеше как плътта му успява да удържи оглушителния рев на еротичния плам и все пак тя имаше пълна власт над него, над реакцията му, държейки го под контрол, който го правеше напълно слаб пред нея.

И това беше адски секси.

— Толкова си красив. — Гласът ѝ беше натежал. — О, само ако можеше да се видиш, Рейдж...

Обожаваше мисълта, че тя го гледа, че вижда какъв ефект има върху него, че се наслаждава на това, че го държи в ръцете си... буквално. А ако той не можеше да я докосне, ако трябваше да бъде добро момче и да държи ръцете си настрани, можеше поне да я остави да се наслади на това да го повали на колене, знаейки, че единствено тя е способна да го направи.

Защото, каквато и да бе тази дистанцираност, появила се между тях напоследък, за него нищо не се бе променило. Мери все още бе

единствената жена, която желаше, единствената, която виждаше, чиято миризма усещаше, с която нямаше търпение да бъде.

Това беше хубаво за тях. Тази пареща сексуална връзка беше важна за тях сега.

Особено когато тя задвижи ръката си нагоре-надолу по ствола му, стискайки лекичко връхчето му, когато стигнеше до него. Все по-бързо. И по-бързо. Докато той се запъхтя, сладостната болка на очакването прониза цялото му тяло, а главата му се завъртя.

Вече не беше уморен. Ни най-малко.

— Мери. — Напрегна се в леглото, извивайки гръб, сграбчил матрака от едната страна и пречката на леглото от другата. — Мери, почакай...

— Какво има?

Тя спря и той поклати глава.

— Не, не спирай... просто искам да направя нещо за мен.

— Какво? — попита тя, прокарайки отново длан нагоре по ствола му... и надолу... и отново нагоре...

Какво, по дяволите, се канеше... а, да.

— Ела тук, ела по-близо.

Тя го направи и Рейдж прошепна нещо в ухото ѝ.

Смехът ѝ накара и него да се усмихне.

— Сериозно? Това ли искаш?

— Да. — Тялото му отново се изви и бедрата му се раздвижиха, така че ерекцията му се отърка в дланта ѝ. — Моля те. Ще те умолявам, ако така ти харесва... обожавам, когато те умолявам за нещо.

Мери се премести по-нагоре върху болничното легло и се зае сериозно за работа. А после се приведе към ухото му... и със съвършено произношение каза:

— Нищо, нищо. Нищо. Нииииииищо.

С необузdana, дрезгава ругатня, Рейдж свърши толкова силно, че видя звезди посред бял ден, а под чаршафите стана ужасна цапаница. И през цялото време мислеше единствено за това колко много обича своята жена.

Колко невероятно много я обича.

* * *

Две врати по-надолу от вербално предизвикания оргазъм на Рейдж, Лейла седеше в собственото си болнично легло, с огромна топка червена прежда от едната си страна и най-дългия шал на света, спускащ се към пода, от другата. А по средата? Корем, който ставаше толкова голям от близнаците, които растяха вътре, че ѝ се струваше, че някой бе сгънал дюшек и го бе завързал за тялото ѝ.

Не че се оплакваше. Малките бяха добре и стига само да си седеше в леглото, знаеше, че им дава най-добрия шанс да се родят живи и здрави. И действително, Куин, техният баща, и неговият любим, Блей, я глезеха безмилостно, сякаш и двамата биха искали да могат да преминат през това пленничество в леглото вместо нея.

Толкова прекрасни мъже.

Докато започваше поредния нов ред, тя се усмихна, спомнила си предложението на Блей да изплете нещо, тъй като това бе помогнало на неговата майка, Лирика, която също трябвало да го износи на легло. Съветът се беше оказал добър — имаше нещо особено успокояващо в потракването на иглите, усещането на меката прежда между пръстите ѝ и видимия напредък. Само дете вероятно щеше да се наложи да нареже нещото на парчета или да го подари на някой жираф.

Защото да гледаш „Истинските домакини“, без да правиш нищо продуктивно, беше невъзможно. Независимо какво твърдеше Ласитър.

Виж, „Терапия за двойки“ с доктор Джен беше друго нещо... макар че, разбира се, тя не научаваше нищо, което би могла да използва в собствената си връзка. Защото нямаше мъж, когото да нарече свой.

Не, това което имаше, бе нездравословна обсебеност, завършила катастрофално. И това беше добре... въпреки че загубата на онова, което изобщо не би трябвало да иска, ѝ беше причинила невъобразима — и неоправдана — болка.

Само че не беше редно да се влюбваш във врага. И то не само защото си Избраница. А защото Кор и шайката му копелета бяха обявили война на Рот и Братството.

Ето защо.

— Престани — промълви тя и затвори очи, а иглите в ръцете ѝ спряха за миг. — Просто... *престани*.

Не мислеше, че е в състояние да понесе дори още миг чувството за вина и знанието, че е предала онези, които ѝ бяха най-скъпи. Да, бяха я излъгали и принудили... но в края на краищата сама бе отдала сърцето си на някого, комуто не би трябвало.

И въпреки всичко, то все още му принадлежеше.

Откъм коридора отново се разнесе звук и тя погледна към вратата, заповядвайки на мислите си да поемат в друга посока. Тази вечер тренировъчният център беше доста оживен — гласове, стъпки, отваряне и затваряне на врати... и по някаква причина, това я беше накарало да се почувства още по-изолирана. Но разбира се, когато беше тихо, имаше по-малко неща, които да ѝ напомнят за всичко, което пропускаше.

И все пак, не би искала да бъде никъде другаде.

Лейла сложи ръка върху окръгления си корем и си помисли, че напоследък животът ѝ действително беше насочен повече навътре, отколкото навън... и всеки път, щом започнеше да става неспокойна, трябваше просто да си напомни какво беше заложено на карта.

Може и никога да няма любов като тази между Куин и Блей, но поне децата щяха да бъдат нейни, а тя — тяхна.

Това трябваше да ѝ е достатъчно и действително щеше да бъде. Нямахше търпение да ги вземе в прегръдките си, да се грижи за тях, да гледа как растат и крепнат.

Стига да преживееш раждането. Стига те всички да го преживееш.

Алармата на телефона ѝ се обади тихичко и тя подскочи и побърза да спре мекия звук.

— Време ли е вече?

Да. Време бе за ежедневната ѝ доза свобода. Тридесет минути, през които да се протегне, да се раздвижи и да се поразходи.

В рамките на тренировъчния център, разбира се.

Лейла бутна плетката към основата на иглите и ги забучи в кълбото прежда, след което протегна ръце и крака, размърдвайки пръстите си, и стана предпазливо от леглото. Бременността и това принудително бездействие бяха довели до известна слабост в мускулите ѝ, която не можеше да преодолее, колкото и да се хранеше

от Куин и Блей... така че се беше научила да внимава, когато се изправя.

Първа спирка — банята, нещо, което ѝ беше разрешено да прави колкото често поиска, но което тя неизбежно отлагаше. Нямахше нужда да си взема душ, тъй като го беше направила преди дванайсет часа, по време на предишния половин час, в който бе на крака.

Не, целта на това посещение бе изцяло изследователска.

Какво се случваше там навън?

Докато се отправяше към вратата, приглади коса, която като че ли растеше толкова бързо, колкото и шалът, който плетеше: русите вълни вече стигаха до под хълбоците ѝ и тя предполагаше, че в един момент ще трябва да я подстриже. Памучната ѝ нощница също беше дълга и широка и приличаше на палатка с десен на цветя, пантофите ѝ шумоляха по голия под. Протегнала бе ръка, за да запази равновесие, а гърбът вече я болеше и тя се чувстваше с векове по-стара, отколкото бе.

Отвори и...

Начаса се дръпна назад, така че дупето ѝ се удари в затварящата се врата.

Насреща ѝ стояха двама мъже, а лицата им носеха еднакви напрегнати изражения.

И като казваше еднакви, имаше предвид наистина еднакви.

Те бяха близнаци.

Погледнаха я и се сепнаха така, сякаш бяха видели призрак.

— Внимавай — разнесе се гадно ръмжене.

Лейла обърна глава към предупреждението.

— Зейдист?

Братът с белязаното лице се приближи до нея, поставяйки тялото си, с всичките му оръжия, между нея и двамата непознати, макар че никой от тях не беше направил каквото и да било агресивно движение към нея. Тялото на Зейдист беше толкова огромно, че ги скри напълно от очите ѝ — което очевидно и беше намерението му.

— Влезте при него — излая Зейдист. — Преди собственоръчно да съм ви метнал в стаята.

Нямахше възражения и в миг непознатите миризми се разсеяха, сякаш двамата наистина бяха изчезнали от коридора.

— Нищо не ми направиха — каза Лейла. — Всъщност, мисля, че ако бях казала „Па!“, като нищо щяха да побегнат.

Зи хвърли поглед през рамо.

— Според мен ще е по-добре да се върнеш в стаята си.

— Но два пъти на нощ имам право да се поразходя!

Братът я улови за лакътя, нежно, но твърдо, и я преведе през вратата обратно до леглото ѝ.

— Не точно сега. Ще дойда да ти кажа, когато можеш да излезеш. Имаме неочаквани гости и не искам да поемаме рискове по отношение на теб.

— Кой са те?

— Никой, за когото трябва да се тревожиш... и няма да останат дълго. — Зи я настани в леглото. — Да ти донеса ли нещо за хапване?

Лейла въздъхна.

— Не, благодаря.

— Нещо за пиене?

— Няма нужда. Но ти благодаря.

Братът се поклони ниско и си тръгна, и Лейла почти очакваше да го чуе как налага онези двамата с дръжката на пистолета си, само защото я бяха погледнали. Така беше тук — като бременна жена, тя беше най-скъпоценното нещо на планетата, не само за бащата на децата си, но и за всеки член на Братството.

Беше като да има една дузина по-големи, разпореждащи се, закрилнически настроени братя.

Или Братя, както беше в този случай.

При обикновени обстоятелства би се опълчила дори на Зейдист. Само че не познаваше онези огромни мъже, а един господ знаеше, че и така вече си бе навлякла достатъчно неприятности, замесвайки се с бойци, които не познаваше... а тези двамата трябва да бяха войници — бяха високи и едри, и носеха кобури.

Макар и празни.

Не бяха врагове, реши тя, защото в такъв случай изобщо не биха ги допуснали в тренировъчния център. Нямаха им обаче пълно доверие.

Без да го е канила, пред очите ѝ изплува суровото лице на Кор... и жегналата я болка беше толкова силна, че малките се размърдаха в корема ѝ, сякаш и те я бяха усетили.

— Престани — прошепна си и като посегна към дистанционното, обърна големия екран на телевизора към себе си.

Е, добре. Щеше да остане в стаята си, докато непознатите си тръгнат. А после щеше да отиде да поседи при брата на Куин, Лукас, който лежеше в клиниката, през две врати от нейната стая и като че ли винаги очакваше редовните и посещения с нетърпение. А после може би щеше да си побъбри с доктор Джейн в кабинета ѝ, или пък дотогава Блей и Куин щяха да са се върнали от смяната си и щяха да се разходят заедно с нея до класните стаи.

Които и да бяха онези войници, съмняваше се, че братята щяха да им позволят да останат по-дълго, отколкото беше абсолютно необходимо. Поне ако се съдеше по реакцията на Зейдист.

И това, че очевидно им бяха взели оръжията.

брата, че си губи времето. Ала не го направи. Не беше нужно да му отнема илюзията.

Пък и ако защитният мис не сработеше? Те тримата и всичко което правеха, всичките им молитви, изречени или не, щяха да бъдат напълно обезсмислени, изчезнали завинаги от планетата.

Омега описа бавно кръг, оглеждайки своите „мъртви“ и Ви се напрегна така, че само дето не се просна на земята като някоя дъска. Злият поглед не се задържа върху мястото, където стояха той и братята — доказателство, че защитният мис действаше... вероятно поне донякъде, защото братът на Скрайб Върджин бе прекалено погълнат от загубите, понесени от Обществото му.

Мамка му, помисли си Ви мрачно, това е чичо ми.

А после Омега се издигна във въздуха, понасяйки се над изпотъпканата, почерняла от кръв поляна, реейки се по начина, по който го правеше и майката на Ви.

От небето изведнъж ливна дъжд, студени капки западаха по косата и носа на Ви, по раменете и опакото на дланите му. Въпреки че го гъделичкаха, той не понечи да ги избърше или да се подслони някъде... и честно казано, можеше да мине и без това напомняне точно колко крехка беше оптичната им защита. Толкова, че дори дъждът можеше да проникне през нея.

По дяволите, можеше да разгърнеш вестник над главата си и пак щеше да постигнеш по-добър чадърен резултат.

Мамка му.

От време на време Омега спираше и се навеждаше, за да вдигне ръка, крак, глава, само за да ги хвърли обратно миг по-късно, сякаш търсеше нещо точно определено. Изведнъж се закова на място.

Нисък вой се разнесе над двора, провирайки се между празните, гниещи сгради, без ехо.

А после Омега протегна длани право напред.

Засмукващ вятър се блъсна в гърба на Ви, запращайки косата в лицето и очите му, развявайки якето му, докато кожената материя не заплющя и той бе принуден да я увие около себе си.

Изведнъж останките от клането, парчетата и петната от лесърите се втечиха в лепкава сянка, която се събра в едно, превръщайки се в приливна вълна, понесла се към своя господар, своя дом, своята сърцевина.

Омега я погълна до последната капка, възвръщайки си онази част от себе си, която даваше на лесърите си по време на церемонията по въвеждане в Обществото, оставяйки бойното поле така чисто, както преди нападението, и единствено изпотъпканата трева и повалените дървета издаваха какво бяха сторили звярът и Братството.

Когато всичко свърши, Омега застана наред площада пред училището и описа кръг, сякаш проверяваше свършеното. А после, също толкова бързо, колкото беше дошло, злото създание изчезна, оставяйки след себе си проблеснала за миг светлина... а секунда по-късно и тя изчезна.

— Ще изчакаме — просъска Ви. — Нека да изчакаме.

Нямаше да приеме на доверие, че Омега действително си беше отишъл. Проблемът бе, че скоро щеше да съмне... и да, щом не можеше да ги предпази от дъжда, защитният мис със сигурност не бе в състояние да се справи с лъчите на слънцето.

Можеха обаче да си позволят да останат още мъничко. Просто за всеки случай.

По-добре прекалено предпазливи, отколкото разкрити. Пък и му трябваше малко време, докато единствената топка, която му беше останала, отново се спуснеше на мястото си.

Мамка му.

12.

— Не мога да повярвам, че е необходимо.

Обратно в тренировъчния център на Братството, Асейл се взираше в тъмнокосия човек, който затваряше раната върху прасеца му с игла и конец. Когато мъжът продължи онова, което правеше, без да отговори, Асейл извъртя очи.

— Казах...

— Да, да. — Мъжът отново заби иглата в кожата му и я издърпа, докато черната нишка се опъна. — Беше достатъчно ясен. Единственото, което ще ти кажа, е, че метицилин-резистентният стафилокок не го е грижа дали си вампир, или човек, а да оставиш петнайсетсантиметрова рана отворена, е върхът на глупостта.

— Раните ми зарастват страшно бързо.

— Не достатъчно бързо, приятелче. И ще престанеш ли да мърдаш? Все едно шия златна рибка във вода.

Всъщност, не можеше да престане. Крайниците му очевидно си имаха собствено мнение в момента и докато поглеждаше към часовника на стената и пресмяташе колко малко остава до зазоряване, треперенето стана още по-силно...

Вратата се отвори и братовчедите му влязоха в помещението.

— Мислех, че не искате да гледате — измърмори Асейл.

И наистина, Ерик, онзи отляво, упорито избягваше да поглежда към кърпежа.

Колкото и опитен убиец да беше, от медицинските процедури стомахът му се свиваше, противоречие, което можеше да бъде забавно... ала в случая не беше.

Всъщност, Асейл не беше в настроение за каквото и да било лекомислие. Не се беше съгласил да го доведат в имението на Братството за лечение. Искал бе да се върне в къщата си на река Хъдсън и да си начеше крастата, която много скоро щеше да стане непоносима.

— Кога ще си готов? — попита.

— След това ще ти направя снимка на рамото.

— Не е нужно.

— От кой университет е медицинската ти диплома?

Асейл изруга и се отпусна върху носилката. Медицинската лампа над него, с ярката си светлина и подвижен микроскоп, бяха като извадени от някой научнофантастичен филм. И докато затваряше очи, нямаше как да не си спомни как идва тук със своята Марисол, след като я беше освободил от Бенлоис... как минават през сложната охранителна система от порти, как слизат под земята, как прекрачват в това безупречно болнично заведение.

Опита се обаче да не допусне мислите му да поемат натам. Тази посока беше прекалено мъчителна.

— Ще трябва да си тръгна преди зазоряване — избъбри. — И искам оръжията, телефоните и останалите ни лични вещи да ни бъдат върнати своевременно.

Лекарят не отговори, докато не довърши и последния шев и направи малък възел в основата на глезена му.

— Имаш ли нещо против да помолиш момчетата си да излязат навън за минутка?

— Защо?

— Зейдист иска да стоим тук — обади се Ерик. — А нямам особено желание да споря с него, тъй като съм невъоръжен и ми се ще да запазя притока на кръв към главата си.

Лекарят се облегна назад върху въртящото се столче и за първи път Асейл успя да прочете какво беше избродирано върху бялата му престилка: ДОКТОР МАНУЕЛ МАНЕЛО, ГЛАВЕН ХИРУРГ. Под черните букви бе изписано името на болница.

— Братята са те довели от света на човеците само за тази нощ ли? — попита Асейл. — Как е възможно?

Доктор Манело сведе очи към името си.

— Престилката е стара. А старите навици умират трудно... нали така?

Когато човекът срещна погледа му, Асейл се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Съгласен ли си да говоря откровенно пред тези двамата?

— Те са от моята кръв.

— Това „да“ ли означава?

— Вие, човеците, сте толкова странни.

— И няма да е зле да внимаваш с този високомерен тон, задник такъв. Женен съм за една от вас. И ще ме извиниш, защото си мисля, че може би няма да искаш да повдигна въпроса за зависимостта ти пред други... независимо дали са ти роднини, или не.

Асейл отвори уста. Затвори я. Отново я отвори.

— Не знам за какво говориш.

— Нима? — Мъжът свали яркосините си ръкавици и като подпря лакти върху коленете си, се приведе напред. — Тресеш се върху масата ми сякаш имаш уртикария. Облян си в студена пот, но не защото те боли нещо. Зениците ти са разширени. И съм почти сигурен, че ако ти върна палтото, първото, което ще направиш, ще бъде да се извиниш и да отидеш в тоалетната, за да изсмъркаш остатъка от кокаина в стъкленницата, която извадих от вътрешния му джоб. Как се справям? Прочетох ли правилно мислите ти? Или ще продължиш да лъжеш?

— *Нямам* проблем с наркотиците.

— Аха. Разбира се, че нямаш.

Човешкият лекар се изправи на крака и сега бе ред на Асейл да избягва да погледне към братовчедите си — и така прекрасно усещаше очите им, приковани в него.

Поне никой от тях не каза каквото и да било.

— Виж, на мен ми е все тая. — Доктор Манело се приближи до една работна маса, върху която имаше компютър, химикалки и бележник. Наведе се, надраска нещо и като откъсна най-горното листче, го сгъна надве. — Това е номерът ми. Когато стигнеш дъното, обади ми се и ще ти помогнем с детоксикацията. Междувременно, имай предвид, че продължителната употреба на кокаин води до цял куп забавни неща, като пристъпи на паника, параноя и дори психоза. Вече си започнал да губиш тегло и както споменах, трепериш като лист. Освен това носът ти тече и съм почти сигурен, че носната ти преграда е изкривена.

Асейл хвърли поглед към кошчето за боклук до себе си и се зачуди как всички тези носни кърпички се бяха озовали вътре. Несъмнено не можеше да е... хм. В ръката си стискаше направена на топка кърпичка, за която дори не си беше дал сметка.

— *Не* съм пристрастен.

— Тогава вземи това и го изхвърли. — Човекът му протегна листчето. — Изгори го. Направи го на фунийка и го използвай, за да изсмъркаш следващата си доза.

Асейл пое онова, което му подаваха, а лекарят се обърна, сякаш вече бе забравил случилото се.

— Е, какво ще кажеш, ще направим ли снимката, или не? А кога можеш да си тръгнеш, ще ти кажат братята. Заминаването оттук не става по собствено желание, както, сигурен съм, разбираш.

Асейл демонстративно смачка листчето хартия и го метна при кърпичките в кошчето.

— Да — заяви сухо. — Напълно съм наясно точно колко недоброволно е.

* * *

Вишъс подкара пикапа с нарисуваните тако и пица към имението. С мръсна газ.

Колата не беше предвидена за подобни скорости и цялото преживяване му напомняше за стар самолет, опитващ се да излети от обрасла с трева писта — всичко вибрираше, дотам, че на човек направо му се струваше, че само едно кихване го дели от пълна молекулна дезинтеграция. Не сваляше обаче крак от педала на газта... както правиш, когато ти остават едва около двайсет и пет минути тъмнина и поне шейсет километра. А определено не искаш просто да зарежеш възможното доказателство за лесъри край пътя.

Все пак, ако нещата вземеха особено лош обрат, двамата с Тор, който Ви бе настоял да дойде с него, можеха да спрат и да се дематериализират пред стъпалата на имението само за частица от секундата — Бъч току-що беше пуснал съобщение, че е пристигнал в тренировъчния център заедно с Кор. Така че нямаше защо да се тревожат, че на Тор може да му хрумне да приведе в действие някоя блестяща идея, включваща кръвопролитие и чувал за труп с името на копелето върху него.

Поне не и през следващите десетина минути.

— Ти ни спаси живота, когато Омега се появи.

Вишъс погледна към седалката до себе си. Тормент не беше казал нито дума, откакто се бяха изнесли от училищния двор преди двадесетина минути, след като Омега се беше изпарил оттам.

— И нямаше да убия Кор.

— Сигурен ли си?

Когато Тор не каза нищо повече, Ви си помисли: О, да, определено *нямаше* да убиеш онзи шибаняк.

— Не че не те разбирам — измърмори Ви, когато благодарение на едно нанадолнище на магистралата вдигна скоростта на сто и десет километра в час. — Ние всички искаме да му видим сметката.

— Аз направих трахеотомия на Рот. Докато той умираше в скута ми, след като шибаният Кор го простреля.

— Да не говорим, че беше в кола, шофирана от Ласитър — подхвърли Ви сухо. — От това бих си изкарал акъла също толкова.

— Говоря сериозно, Ви.

— Знам.

— Къде ще го настаним?

Ви поклати глава.

— Зависи колко дълго ще остане в безсъзнание.

— Искам аз да се заема с него, Вишъс.

— Ще видим, братко. Ще видим.

С други думи — по *никой* начин. Агресията, струяща от порите на Тор, дори докато се правеше на адски спокоен и овладян, едва ли би могла да бъде по-ясен предупредителен сигнал.

Във възцарилото се между тях мълчание, Ви бръкна в джоба на коженото си яке и извади ръчно свита цигара. Запали я с голяма червена запалка *Vis*, изпусна струя дим и откряна прозореца, за да не обгази брат си.

Оставяйки порива за убийство настрана, Тор беше повдигнал адски добър въпрос. Къде, по дяволите, щяха да настанят затворника си? В тренировъчния център имаше достатъчно стаи за разпит... проблемът бе, че до една бяха от онези, в които имаше просто маса и стол, онези, които бяха използвали, например, за да говорят с Мери, Джон Матю и Бела, когато те бяха дошли в имението за първи път.

Не бяха луксозни, но определено бяха достатъчно удобни.

Нищо, което да става за изтезания.

Засега.

Хубавото на любовния му живот бе, че му осигуряваше бърз достъп до най-различни каиши, катарамии, вериги и шипове. И да, вероятно щеше да се нуждае от някои от по-големите си уреди.

— Аз ще се погрижа за това — каза.

— За какво? За Кор?

— Да. Аз ще се оправя.

Тор изруга тихичко, сякаш завиждаше, но после сви рамене.

— Това е добре. Той е опасен, това е като да имаме сериен убиец в къщата. Ще ни трябват наистина сериозни катинари.

И изобщо нямаше да мине само с катинари, помисли си Ви. Ни най-малко.

13.

Когато се събуди, Мери нямаше никаква представа колко е часът. Повдигна глава от голите гърди на Рейдж и когато се огледа наоколо, с изненада установи, че бяха заспали в болничната стая.

По дяволите, не беше включила машините. След малката оргазмена интерлюдия с Рейдж, той бе отказал да я пусне от прегръдките си и тя очевидно бе заспала до топлото му мускулесто тяло. Елена обаче явно се бе досетила какво става — мониторите ги нямаше. И да, нейният хелрен все още беше съвсем жив, гърдите му се повдигаха и спускаха равномерно, прекрасното туп-туп-туп на сърцето му беше неопровержимо доказателство за здраве.

Мери затвори очи и потръпна, спомнила си раната от куршум, кръвта, която той кашляше, ужасната...

— Здравей, красавице.

Гласът му я накара да вдигне рязко глава. Полупритворените му, невероятно сини очи бяха толкова магнетични, че ѝ се искаше да се визира в тях до края на времето.

— Здравей — прошепна и го погали по бузата, усещайки под пръстите си набола руса брада. — Имаш нужда от бръснене.

— Така ли?

— Всъщност е адски секси.

— В такъв случай ще изхвърля всичките си самобръсначки. Бързо, помогни ми да стигна до банята, за да го направя още сега.

Мери се изкиска, а после стана сериозна.

— Как е зрението ти?

— Какво зрение?

— Значи още си сляп?

От Рейдж се откъсна нехаен звук.

— Сякаш има някакво значение. Ти си тук и мога да те чуя. Да те докосна. — Широка му, тежка длан погали рамото ѝ. — Хей, имам идея. Да идем в стаята ни и след като се откажа от абонамента си за клуба Бръснене за един долар, бихме могли да се потопим в

джакузито. След една хубава баня ще се пъхнем в леглото и ще видим какво ще се случи. Дълга ти поне една солидна доза секс, забрави ли... както и лихвата. О, да, дълга ти страшно много.

Мери се засмя.

Рейдж се намръщи.

— Какво? Какво не е наред?

Тя се отдръпна от него и се протегна. Отметна косата от лицето си. Оправи яката на ризата си, така че да не я задушаваша.

— Толкова ли е зле?

Изръмжавайки от болка, Рейдж протегна ръка към контролния панел на леглото и повдигна горната му част, така че да седне както трябва.

— Говори с мен.

Когато Мери се дръпна в долната част на дюшека, мъчейки се да открие подходящите думи, той потръпна.

— Ти... ти да не плачеш?

— Я виж ти, плача ли? — Бързо докосване на бузите и наистина, бяха влажни. — Леле. Да, съжалявам за това.

— Какво става? Трябва ли да убия нещо или някого заради теб?

Това беше първата реакция на обвързания мъж към всичко, разстроило неговата шелан, и преди да успее да се спре, Мери прошепна:

— Всъщност, смъртта вече е факт.

— Ъ?

По някаква причина мислите ѝ се върнаха към нощта преди две години, когато Рейдж, Ви и Бъч бяха убили онзи агресивен хелрен, за да спасят Бити и Аналай.

— Майката на Бити почина снощи.

— *По дяволите.* — Рейдж се приведе напред, сякаш се канеше да скочи от леглото, въпреки че нямаше никаква физическа опасност, от която да я защити. — Защо не ми каза, по дяволите?

— Ами ти беше доста зает с това да умираш...

— Трябваше да ми кажеш. Исусе, накарах те да ми направиш чекия...

— Престани. Наистина ми хареса. Нуждаехме се от това.

Когато красивото му лице се напрегна мъчително и той скръсти ръце на гърдите си, сякаш беше бесен на самия себе си, Мери се

надигна и го целуна по устните.

— Благодаря ти.

— За какво?

— Задето те е грижа за нея.

— Как би могло да не ме е грижа? С какво мога да помогна?

Мери се облегна назад и рече:

— Липсваше ми.

Рейдж опипа въздуха между тях, сякаш се опитваше да я докосне и тя сложи лице в шепите му, оставяйки го да помилва бузите и линията на челюстта ѝ, шията ѝ.

— Ти също ми липсваше — каза той дрезгаво. — Напоследък сякаш живеехме някак... паралелно. Не отделно, а паралелно.

— Съжалявам. Знам. Бях прекалено погълната от нещата в „Убежището“, а това не е честно.

— Спри. Никога не трябва да ми се извиняваш, задето обичаш работата си и искаш да се отдадеш изцяло на онова, което правиш. Аз съм *последният*, който не би го разбрал. Ти си изключителна там, невероятен човек, който помага на всички...

Мери сведе очи, макар че всъщност нямаше поглед, който да избегне.

— Невинаги. Господи, невинаги.

— Разкажи ми, Мери. Не искам да те притискам, но... ти просто трябва да говориш с мен.

Споменът за всичко, което се беше случило, се завърна в главата на Мери и очите ѝ отново се наляха със сълзи.

— Аз, ъ... обадиха ми се, че нещата с Аналай не вървят на добре, така че заведох Бити в клиниката на Хавърс. Наистина си мислех... ами, когато майка ми умря, бях до нея и това беше важно за мен... особено по-късно, разбираш ли? Искам да кажа... има известна утеха в това да знаеш, че не е била сама, когато е умирала. Че... че тя е била с мен в началото на моя живот, а аз бях с нея в края на нейния. — Мери си пое дъх на пресекулки. — Искам да кажа, Бити е малка... предстоят ѝ толкова много години, в които да живее с това. И онова, което беше важно за мен като възрастна, ами, стори ми се, че е нещо, което ще бъде важно и за нея по-късно. Както и да е... не исках да стане така.

— Как?

Мери закри лице с длани, когато споменът се вряза в съзнанието ѝ като нож.

— Когато Бити... господи, когато Бити улови ръката ѝ, майка ѝ умря, в същия миг. Бити си помисли, че тя е виновна. Беше ужасно. Изобщо не бе това, което исках за която и да било от тях.

Аз я убих! Аз я убих!

— Може би майка ѝ я е чакала.

Мери избърса очите си и отпусна безсилно ръце.

— И аз това си повтарям. Не че помага особено...

— Мери, когато ме простреляха на бойното поле и умирах, чаках да дойдеш при мен. Това бе единственото, в което се бях вкопчил с всичка сила. Когато обичаш някого и си отиваш, чакаш той да дойде... и за това е нужна много енергия, голяма концентрация. Казвам ти, Мери, чаках те, защото исках да се простя с теб, но нямаше да издържа още дълго... и въпреки че с теб извадихме късмет и ти ми спаси живота, истината е, че сам удължих страданието си, единствено за да получа този миг с теб.

— О, господи, сериозно... да те видя да страдаш по този начин... това бе един от най-ужасните моменти в живота ми...

Сякаш твърдо решен да не ѝ позволи да се отклони от темата, Рейдж продължи да говори едновременно с нея:

— Трябва да кажеш това на Бити. Кажи ѝ, че майка ѝ е умряла в онзи миг, защото гласът на детето ѝ е бил онова, което е имала нужда да чуе, преди да отиде в Небитието. Трябвало е да се увери, че дъщеря ѝ е добре, преди да си тръгне... и ти гарантирам, Мери, че ако си казала дори една думичка в онази стая, Аналай е разбрала, че си там, заедно с детето ѝ. А за нея това е означавало, че Бити ще бъде в безопасност. Аналай е напуснала света, защото е знаела, че вече може да си отиде.

— Не бях мислила за станалото по този начин — промълви Мери. — Каза го толкова хубаво. Искан ми се да можеше да го кажеш и на Бити.

— Може би един ден ще го направя. Само кажи датата и часа и съм там.

Очите му сякаш се съсредоточиха върху нея и макар да не можеше да я види, Мери бе напълно сигурна, че в този миг за него не съществуваше нищо друго, освен нея и нейните проблеми. Добавете

към това и невероятната му мъжка красота, либидото и огромното сърце...

— Как така се оказах обвързана с теб? — прошепна тя. — Ударих джакпота.

Хелренът ѝ посегна към нея и я притегли към себе си, намествайки я под брадичката си.

— О, не, Мери. Обратното е. Вярвай ми.

* * *

Докато милваше гърба на своята шелан, описвайки бавни кръгове, и усещаше как напрежението се отцежда от тялото ѝ... Рейдж почувства, че му се повдига.

И то не заради посещението на звяра.

— Знам, че все още остават дванайсет часа до залез-слънце — каза тя, — но ми се иска да отида на работа. Само за мъничко и само ако ти...

— О, господи, да. Бити се нуждае от теб. — *Чудя се дали е останала още алка зелцер?* — Аз съм добре.

— Сигурен ли си?

Не. Ни най-малко.

— Абсолютно. Досега колко пъти съм се възстановявал? Ще си остана тук и ще се наспя. — Защото ако не беше в съзнание, нямаше да се чувства по този начин, нали така? — И всъщност, като се замисля, не е нужно да казвам каквото и да било на Бити. Ти се справяш с думите още по-добре.

— Някога наистина го вярвах.

— Не. — Той погледна надолу, откъдето идваше гласът ѝ, и улови настойчиво едната ѝ ръка. — Мери, не бива да се съмняваш в себе си. Слушай, ти воюваш по свой собствен начин, а най-лошото, което един войник би могъл да стори, е да изгуби увереността си преди да излезе на бойното поле. Не всички битки завършват с победа, ала всеки път трябва да започваш, уверен, че подготовката и инстинктите ти са правилни. Никъде не си сгрешила. Не си наранила Бити нарочно. Определено не си виновна, че нейната мамен е избрала именно онзи момент, за да премине в Небитието... И всъщност има немалко

доказателства, че тя си е тръгнала, защото е почувствала, че детето ѝ е в добри ръце. Трябва да вярваш, че е така. В противен случай ще забуксуваш на едно място, което няма да помогне на никого.

— Господи, винаги си толкова прав.

Хм. Ни най-малко. Не че щеше да вземе да изброява всичките си грешки сега, когато тя си имаше истински проблеми с онова момиченце. Той може и да беше себично копеле, но не беше *чак* такъв задник.

По дяволите, не можеше да повярва, че беше причинил всичко това на своята шелан... не би могъл да живее със себе си, знаейки, че на практика я беше принудил да го гледа как умира... и то без никаква основателна причина.

Само защото беше отказал да чуе Вишъс.

Не, помисли си, беше дори по-лошо. Всъщност, беше чул абсолютно всяка дума, която братът му беше казал и въпреки това бе отишъл да се бие, давайки си прекрасно сметка какво го очаква на бойното поле, ако Ви е прав.

На това му се казваше да си просиш смъртта.

Което означаваше, че бе...

О, майната му.

Докато в главата на Рейдж изригваше една действителност, която той едва сега започваше да осъзнава, Мери продължаваше да говори, бавно и овладяно, за това какво ще направи за момиченцето, от какви консултации щеше да се нуждае, а после спомена нещо за някакъв чичо някъде... и Рейдж я остави да води разговора сама.

В действителност, беше безкрайно благодарен, че тя се чувстваше по-добре и по-свързана с него. Това беше важно. За съжаление, самият той отново се чувстваше откъснат от нея, вътрешната му част се отдалечаваше все повече, въпреки че тялото му си оставаше на мястото.

Какво, по дяволите, не беше наред с него? Имаше всичко, което искаше в живота — тя бе в прегръдките му и в този миг. Беше стигнал на ръба на смъртта и бе оцелял. Имаше толкова много, за което да живее, да се бори, да обича.

Защо тогава би направил нещо такова? Защо на практика би се хвърлил в ковчега? И защо отново чувстваше, че нещо го разделя от нея?

Е, имаше едно обяснение. Обяснение, което завързваше всичко с голяма, психарска панделка.

Неведнъж се беше питал дали е луд. Ама наистина луд.

Емоциите му открай време бяха толкова крайни, скачайки от мания до гняв, че понякога се притесняваше дали един ден махалото на настроенятията му няма да го отведе толкова надалеч, че никога да не се завърне в царството на здравия разум. Може би това най-сетне се беше случило. И ако действително беше така, последното, от което Мери се нуждаеше след нощ като тази, бе да научи, че той е клинично луд.

Защото, по дяволите, каква друга причина имаше да се чувства толкова странно в собствената си кожа?

Беше като да спечели от лотарията, само за да открие, че е алергичен към пари или нещо такова.

— Рейдж?

Той се отърси.

— Извинявай, какво?

— Искаш ли да ти донеса нещо за ядене?

— Не. Все още съм претъпкан. — Той отново я притисна до себе си. — Обаче не бих отказал огромна порция от това.

Мери се сгуши в него, обвивайки ръце около раменете му, доколкото можа.

— Имаш го.

Тази нощ опитах да се убия, каза ѝ той в мислите си. И нямам представа защо.

Да. Това беше факт.

Беше си изгубил ума.

14.

— Ей там е.

Джо Ърли вдигна крак от педала за газта на скапания си фолксваген.

— Знам къде е, Дъги.

— Точно тук...

— *Знам.*

Нямаше смисъл да дава мигач. В седем сутринта наоколо нямаше никакви коли, никой, когото да го е грижа, когато мина през килнатата желязна порта с люпеца се боя на старото подготвително училище, което майка ѝ беше посещавала преди милион години.

Леле. Девическото училище „Браунсуик“ определено беше виждало и по-добри дни.

Майка ѝ със сигурност не би одобрила подобно градинарство. И по-точно — липсата на такова.

Но разбира се, майка ѝ като нищо можеше да получи аневризъм само заради едно-едничко глухарче в петте акра на моравата им.

Докато се носеше по осеяния с дупки асфалтов път, Джо заобикаляше ями, достатъчно големи, за да я погълнат заедно с малкия ѝ „Голф“, и избягваше изпадащите клони... някои от които бяха достатъчно стари, че да гният.

— Господи, боли ме главата.

Джо хвърли поглед към своя съквартирант. Дъги Кийфър беше като Шаги от „Скуби Ду“... без говорещия немски дог. И да, прякорът му неслучайно беше Рийфър^[1].

— Казах ти да отидеш на лекар. Когато снощи си припаднал тук...

— Удариха ме по главата!

— ... вероятно си получил сътресение на мозъка.

Макар че неврологичната консултация вероятно би била изгубена кауза, защото той обикновено си виждаше двойно. А изтръпването и схващането за него бяха начин на живот.

Дъги изпука кокалчетата си едно по едно.

— Ще се оправя.

— Тогава стига си се оплаквал. Освен това, половината от проблема е, че започваш да изтрезняваш. Нарича се махмурлук.

Докато навлизаха във вътрешността на кампуса, около тях започнаха да се появяват сгради и Джо си ги представи с чисти, здрави прозорци, наскоро боядисани первази и врати, които не бяха килнати под най-причудливи ъгли. Без проблем можеше да види майка си тук, с нейните елегантни жилетчици и перли, работеща над дипломата си, която щеше да ѝ позволи да се омъжи изгодно, въпреки че това бе само подготвително училище, не колеж.

Оставяйки нравите на двацет и първи век настрана, за майка ѝ времето беше спряло в петдесетте години на миналия век. Както доказваха обувките и чантите, които си подхождаха.

А хората се чудеха защо Джо се беше изнесла от дома.

— Не си готова за това, Джо. Вярвай ми.

— Все тая. Трябва да отивам на работа.

— То ще те шашне.

— Аха.

Дъги се обърна към нея така, че предпазният колан се вряза в гърдите му.

— Нали видя видеото.

— Не знам какво видях. Беше тъмно... и преди да си продължил да спориш, забрави ли за първи април тази година?

— Да, ама сега е октомври. — Дъги се изкиска. — И да, онзи номер си го биваше.

— Не и според мен.

Дъги беше решил, че ще е забавно да вземе колата ѝ назаем, след което да ѝ изпрати изфабрикувана снимка на автомобила, разбит в дърво. Как бе успял да се съсредоточи достатъчно дълго, че да го направи, си бе истинска загадка, но снимката бе изглеждала толкова истинска, че Джо дори се бе обадила на застрахователната си компания.

И беше получила нервен срив в тоалетната в службата си, чудейки се, как по дяволите, ще покрие самоучастието.

Така беше, когато напуснеш богатите си родители. Непредвиден разход от петстотин долара можеше сериозно да ограничи

способността ти да си купиш храна.

Джо се намръщи и се наведе над волана.

— Какво е то... о, *мамка му*.

Натисна спирачките и спря пред цяло дърво, което беше паднало на пътя. Погледна си часовника и изруга. Въпреки че времето напредваше, нямаше намерение да подкара направо през полето, рискувайки да се наложи да вика пътна помощ и да плати, за да я изтеглят.

— Ако ще го правим, ще се наложи да продължим пеша.

— Заобиколи го.

— И да заседна в калта? Снощи валя проливен дъжд. — Джо угаси двигателя и извади ключовете. — Хайде. Ако искаш да ми покажеш, най-добре се размърдай. В противен случай още сега обръщам.

Дъги все още мърмореше, когато двамата прескочиха падналия дънер, и продължиха по черния път. Утрото беше хапецо и изненадващо мразовито, от онези, които те карат да се благодариш, че ти е хрумнало да извадиш дебелото яке и да се ядосваш, че не си си взел шапка и ръкавици, защото в главата ти „все още е октомври“.

— Вече знам защо не ставам преди обяд — измърмори Дъги.

Джо вдигна поглед към голите клони над тях. Мразеше да бъде песимистка, ала не можеше да не се зачуди дали на някой от тях няма да му хрумне да падне и да я премаже.

— Защо те оставих да ме убедиш да дойда?

Дъги обви ръка около раменете ѝ.

— Защото ме обиииииичаш.

— Не. — Тя го смушка в ребрата. — Определено не е това.

И все пак, в известен смисъл беше. Запознала се бе с Дъги и неговата тайфа чрез един свой познат и те я бяха взели при тях в момент, в който отчаяно бе имала нужда от място, където да се подслони. Първоначалната идея бе да спи временно на дивана им, но после в апартамента им се беше освободила стая и година по-късно тя живееше в нещо, което приличаше на колежанско мъжко общежитие. Заедно с тайфа непокорни непораснали мъже. За които май беше отговорна.

— Наближаваме. — Дъги сложи ръце на главата си, сякаш беше на път да експлодира. Кое то беше напълно възможно. — Искам да

кажа, парчета от тела навсякъде и тази *миризма*. По-зле и от нашия хладилник. Говоря ти за мъртви тела, Джо. Мъртви! Само дето се движеха! А после онзи...

— Халюцинация на дракон. Вече ми каза.

— Нали видя видеото!

— И мислиш, че ти вярвам? — Тя поклати глава. — Не се хващам два пъти на една и съща...

— Джо. Беше истински. Беше съвсем истински... видях чудовище и...

Докато Дъги отново се впускаше в невероятната си история, Джо се съсредоточи върху възвишението пред тях.

— Да, да, вече ми каза. И за разлика от твоята, моята краткосрочна памет все още си е съвсем добре.

— Чуч, Ти Джей и Соз също го видяха.

— Сигурен ли си? Защото когато им пуснах съобщение тази сутрин, те ми казаха, че е било просто кофти халюцинация от дрогата. Нищо повече.

— Те са идиоти.

Докато поемаха по възвишението, Джо се усмихна и реши, че май беше отишла прекалено далеч в обратната посока. Не беше пасвала сред претенциозните типове, по които си падаха родителите ѝ, но тайфа безделници, чиято единствена цел в живота бе да се надрусат хубаво, също не беше нейната среда.

Все пак, бяха страшно забавни. През по-голямата част от времето.

Пък и истината бе, че нямаше представа къде е мястото ѝ.

— Ще видиш — оповести Дъги, докато изкачваше възвишението тичешком. — Виж само!

Джо се присъедини към него... и поклати глава при вида на онова, което *не* се разкри пред очите ѝ.

— Какво точно се очаква да видя? Дърветата, сградите или тревата?

Дъги отпусна ръце.

— Не, не, нещо тук не е наред. Не...

— Според мен най-после окончателно си прецакал мозъка си, Дъги. Така става, когато вземаш дванайсет дози ЛСД в рамките на

шест часа. Поне този път си мислил, че е вярно, за разлика от онзи номер с колата, който ми погоди.

Да, в мястото под тях, което несъмнено беше центърът на кампуса, нямаше нищо необичайно. Никакви трупове. Никакви парчета от тела. И никаква миризма. Нищо, освен още изоставени сгради, студен вятър и нищо странно.

— Не, не, не...

Докато Дъги се втурваше надолу по хълма, Джо опита да си представи как ли бе изглеждало мястото, когато все още е функционирало. Трудно ѝ бе да си представи как майка ѝ посещава часове в тези сгради. Как спи в тях. Как за първи път танцува с баща ѝ в една от тях.

Интересно, миналото ѝ се струваше точно толкова недостъпно, колкото бе и настоящето с тези двама души, които я бяха осиновили. Между тях тримата така и не се беше получило и макар че да бъде сама невинаги беше лесно, бе истинско облекчение да се откаже от всички онези изтощаващи опити да симулира връзка, която никога не бе съществувала наистина.

— Джо! Ела тук!

Когато тя сложи ръка до ухото си, преструвайки се, че не го чува, Дъги се затича към нея с разпалеността на проповедник. Улови я за ръка и я затегли надолу, зад развяващото му се войнишко яке.

— Виждаш ли колко е изпотъпкано всичко ей там? Виждаш ли?

Джо се остави да бъде издърпана до едно място, където тревата действителното беше здравата изпотъпкана. Кое то едва ли приличаше на сцена от филм на ужасите. И определено не беше онова, каквото и да беше то, от видеото, което Дъги беше настоял тя да изгледа отново и отново.

Не беше сигурна как да обясни всичко. За едно обаче беше сигурна — нямаше да си тормози мозъка, мъчейки се да навърже всичко заедно.

— Видя какво качих в интернет! — каза Дъги. — А някой ми взе телефона, защото не искат никой друг да го види!

— Вероятно просто си го изгубил...

— Бях там горе. — Той посочи най-високата от тухлените постройките. — Ей там! Оттам го снимах!

— Хей, Дъги, не се засягай, но аз трябва да отивам на работа...

— Джо, говоря ти сериозно. — Той се завъртя в кръг. — Е, добре, как ще обясниш тогава това, че всичко наоколо е така изпомачкано? А?

— Откъде да знам. Ти и тримата ти съквартиранти като нищо стичали в кръг голи. Макар че определено предпочитам да не задълбаваме в тази възможност.

Дъги я изгледа.

— Тогава откъде съм взел онова видео? А?

— Не знам, Дъги. Честно казано, картината е толкова размазана, че нямам представа какво виждам.

Тя го остави да се пощура още малко насам-натам, излизайки й с нова доза „Как ще обясниш това?“ и „Какво ще кажеш за това?“, преди да реши, че й стига толкова.

— Виж, наистина съжалявам, но аз си тръгвам. Можеш да се върнеш с мен или да си повикаш такси. Ти решаваш. О, чакай. Нямаш телефон. Май ще се наложи да се поразходиш.

Когато тя се обърна, той каза с неочаквано зрял глас:

— Говоря сериозно, Джо. То наистина се случи. Не ме е грижа какво казват онези тримата. Знаем кога съм друсан и кога не съм.

Когато Джо спря и го погледна през рамо, лицето му придоби обнадеждено изражение.

— Имаш ли нещо против да те оставя на спирката на „Джеферсън“? Не мисля, че ще имам време да те откарам до вкъщи.

Дъги разпери отчаяно ръце.

— Хайде де, Джо... нека само ти покажа ей тук...

— Автобусната спирка, значи. И ми напомни за това следващия път, когато решиш да вземеш ЛСД. Искам да съм подготвена.

---

[1] На английски — разговорна дума за цигара с марихуана. — Б.пр. ↑

15.

По-късно Мери се събуди след дълъг, отморяващ сън... и се усмихна на своя очевидно заспал хелрен. Спеше дълбоко, очите му бяха затворени, едната му руса вежда потрепваше и скърцаше леко със зъби, сякаш сънуваше, че спори с някого или играе билиард. Дишането му беше дълбоко и равно, и да, хъркаше. Не като дъскорезница обаче. Нито като спортна кола, форсираща на червен светофар. Нито дори като звуците, които Бъч издаваше, като ранен язовец... нещо, което трябваше да чуеш с ушите си, за да повярваш, че е възможно.

Не, звуците, които нейният мъж издаваше, бяха по-скоро като една от онези кафемашини на „Крупс“, малко преди кафето да стане готово — тихо бълбукане, на чийто успокояващ ритъм тя можеше да заспи без проблем, или пък да си лежи будна и да го слуша, ако беше притеснена. Като се замислеше, хъркането му вероятно бе най-тихото нещо у него, като се имаше предвид колко тежки бяха стъпките му, колко висок бе смехът му и колко много говореше, особено когато подкачаше братята си.

И това бе просто част от всичко, което тя обожаваше у него.

Той винаги беше толкова жив. Толкова безкрайно жив.

Слава богу.

Мери се протегна внимателно, за да не го събуди, и погледна часовника на стената. Седем вечерта. След залез-слънце.

Като се имаше предвид колко бе уморен, Рейдж вероятно щеше да спи още четири-пет часа. Навярно беше най-добре да излезе сега и да се върне, когато се е събудил.

— Ще отида в „Убежището“ за малко — каза тихичко. — Ти остани с него. Кажи му, че няма да се бавя и да ми се обади, ако иска.

Говореше на звяра, естествено, използвайки огромния, страховит дракон като личен асистент. Ала това действаше. Ако се налагаше да излезе, когато Рейдж беше заспал, винаги казваше на звяра какво прави и кога ще се върне. По този начин Рейдж не се събуждаше облян в пот

от мисълта, че е била отвлечена. Убита. Или че се бе подхлъзнала и бе паднала в банята, и сега кръвта ѝ изтичаше върху мраморния под.

Да, обвързаните мъже имаха склонността да си правят прибързани заключения, които бяха мъъъъъничко преувеличени.

Мери се освободи внимателно от прегръдката на Рейдж... и остана така; загледана в гладката, небелязана кожа на гърдите му, тя докосна с връхчетата на пръстите си мястото, където беше прострелян.

— Така и не ти благодарих — прошепна. — Ти го спаси. Дължа ти... толкова много.

Начаса очите на Рейдж се отвориха... ала не той се беше събудил. Очите му бяха бели сфери, издайническата светлина на съзнанието на звяра се прикова в нея.

Мери се усмихна и помилва лицето на своя хелрен, знаейки, че драконът ще почувства допира ѝ.

— Благодаря ти. Ти си добро момче.

Една по-тиха версия на изпълненото с обич пуфкане, с което звярът я посрещаше винаги, се изтръгна от гърлото на Рейдж.

— Заспивай отново. Ти също имаш нужда да си починеш. Миналата нощ здравата поработи.

Още едно пуфкане... и клепачите на Рейдж започнаха да натежават. Звярът опита да се съпротивлява на вълната на съня като кутре, но в крайна сметка изгуби битката, отново се разнесе хъркане и всеки от тях се върна в своята страна на сънищата.

Мери се наведе, целуна своя хелрен по челото и приглади косата му назад, след което отиде тихичко в банята, затваряйки вратата зад себе си. В мига, в който се обърна към плота до умивалника, се усмихна. Някой (о, кого заблуждаваше, несъмнено беше Фриц), бе оставил чисти дрехи и за двама им. Както и четки за зъби, самобръсначка и крем за бръснене, шампоан и балсам за коса.

— Фриц, ти наистина се сецаш за всичко.

И о, колко прекрасен беше душът, който си взе. От време на време се питаше дали звуците или миризмите няма да събудят Рейдж, но докато се подсушаваше, откряна вратата и установи, че освен дето се беше обърнал с лице към банята, той все така беше потънал в сън.

Вероятно защото беше казала на звяра какво става.

Докато си сушеше косата, се зачуди къде ли е волвото. Беше се прибрала в имението с мобилната операционна на Мани, ала някой

несъмнено го беше докарал обратно, нали?

Е, винаги можеше да отиде в „Убежището“ с някоя от другите коли.

Петнайсет минути по-късно прекоси тихичко стаята и след един дълъг поглед към Рейдж, отвори вратата и...

— О, господи! — изсъска, отстъпвайки назад.

Последното, което бе очаквала да види, бе цялото братство пред болничната стая на нейния хелрен.

Ала всъщност не би трябвало да се учудва. Всички бяха тук — Ви и Бъч, Фюри и Зи, Блей и Куин, Тор и Джон Матю, дори Рот и Ривендж. Беше като да се озове пред футболен отбор... състоящ се от професионални борци... в пълно защитно облекло.

И това описание бледнееше пред количеството мъжкарство в коридора.

— Здравейте, момчета — каза тихичко, след като се увери, че е затворила добре вратата. — Сега той спи, но съм сигурна, че няма да има нищо против да го събудите.

— Не дойдохме за него — каза Рот ниско.

Мери го погледна и веждите ѝ подскочиха.

— О.

Господи, да не беше сбъркала някъде? Трудно бе да прецени, като се имаше предвид, че кралят им, с тъмните си очила, винаги изглеждаше бесен.

Убийствено бесен.

Мери преглътна мъчително и заекна:

— Аз, въ...

— Благодаря ти, Мери — каза кралят, пристъпвайки напред заедно с Джордж, своето куче водач. — Благодаря ти, задето спаси живота на брат ни.

За миг Мери остана напълно слисана. А после кралят я притегли в крепка прегръдка.

Когато Рот се отдръпна, на рамото ѝ висеше нещо.

Меч?

— Почакайте, какво е това? — Тя се сепна. — Защо е това... О, господи...

Оръжието беше изработено от пишно украсено злато, от дръжката до ножницата, и навсякъде по него блещукаха скъпоценни

камъни, бели и червени. Аленият шарф, на който висеше, също беше пищно украсен със скъпоценни камъни и благороден метал. Изглеждаше много стар. Стар... и безценен.

— Рот, не мога да го приема... то е твърде много...

— Ти направи неоченима услуга на престола — обяви кралят. — Спасявайки живота на воин от личната ми охрана, ти си спечели най-висока кралска почит... И в бъдеще можеш да поискаш от мен да сторя нещо за теб, което да се равнява по стойност на твоето дело.

Мери заклати глава.

— Това не е необходимо. Наистина. Не е нужно.

И изведнъж се почувства ужасно. Наистина ужасно. Защото не беше спасила Рейдж заради тези прекрасни мъже, които толкова го обичаха. Не го беше направила и заради себе си.

Господи, защо... защо този миг трябваше да бъде заразен с драмата около Бити?

Мери посегна да свали меча.

— Наистина, не мога...

Един по един братята се приближиха до нея, прегръщайки я с всички сили, притискайки я, докато гръбнакът ѝ се изви и тя не можеше да диша. Някои от тях прошепваха думи, които отекваха в нея, не просто заради онова, което казваха, но и заради уважението и почитта, с които бяха пропити дълбоките им гласове. Други просто се прокашляха, така, както правят мъжете, когато се мъчат да останат силни и овладени пред лицето на силни чувства. Ето го и Джон Матю, онзи, с когото бе започнала това невероятно пътуване, онзи, който бе поставил началото на всичко, обаждайки се на телефона за превенция на самоубийства, където тя работеше като доброволка.

Вишъс се приближи предпоследен и докато я прегръщаше, Мери усети дъх на тютюн, кожени дрехи и барут.

— Задължени сме ти — заяви той кратко. — Завинаги.

Мери си избърса очите и отново поклати глава.

— Приписват ми прекалено голяма заслуга.

— Ни най-малко. — Той докосна бузата ѝ с облечената си в ръкавица ръка. Докато се взираше в нея, в диамантените му очи, греещи наред суровото татуирано лице, имаше нещо толкова близо до нежност, колкото Мери беше виждала някога в тях. — Ти знаеше какво да направиш...

— Само че не знаех, Ви. Нямам представа откъде се взе онази идея.

За миг той се намръщи. А после сви рамене.

— Е, все едно. Ти ни върна брат ни. И въпреки че той е истински трън в задника, животът не би бил същият без него.

— Както и без теб — добави Зейдист.

Зи се приближи последен и когато разтвори широко ръце, по някаква причина робските окови татуирани около шията и китките му, се натрапиха на погледа ѝ.

Прегръдката му беше скована. Неловка. Очевидно му беше трудно, докато държеше хълбоците си далеч от тялото ѝ. Ала очите му бяха жълти, не черни, и когато се отдръпна, сложи ръка на рамото ѝ.

Белегът, спускащ се от основата на носа му към бузата, се изкриви, когато той ѝ отправи малка усмивка.

— Страшно те бива да спасяваш животи.

Мери знаеше точно какво има предвид — всички онези сесии, които двамата бяха провели край котела в подземията на имението, в които той ѝ разказваше за ужасяващия начин, по който беше малтретиран от своята господарка, а тя го беше слушала, правейки коментари единствено когато той се умълчеше задълго или я погледнеше така, сякаш търсеше спасителен сал, докато се бореше с вълните на всепоглъщащи срам и болка, и тъга.

— Понякога ми се иска да ме биваше повече — промълви тя, мислейки си за Бити.

— Не е възможно.

Когато Зи се върна при братята си, Мери приглади косата си. Изтри очите си. Пое си дълбоко дъх. Въпреки че в нея бушуваха най-различни емоции, хубаво бе да бъде с хора, които обичаха Рейдж толкова, колкото и самата тя.

Поне в това не се съмняваше нито за миг.

— Е. — Тя се прокашля. — Благодаря ви. Ала наистина...

Те до един я изгледаха свирепи и това бе едно от онези неща, които те изпълват с благодарност, че те харесват.

Нямаше как да не се разсмее.

— Добре, добре. Ще го задържа, ще го задържа.

Братята заприказваха, потупвайки се по гърбовете, сякаш се гордееха със себе си, задето ѝ бяха оказали нужната чест.

Мери им помахаша за последно и си заповяда да продължи към входа на подземния тунел... заедно с новия си меч.

Човече, беше наистина тежък, помисли си, докато го наместваше на рамото си.

Почти толкова, колкото товара, притискащ сърцето ѝ.

* * *

Докато Мери се отдалечаваше по коридора, Ви извади ръчно свита цигара и я пъкна между предните си зъби. Запали я и се намръщи, мислейки си за онова, което тя му беше казала.

— Значи Кор не е в съзнание? — промърмори Рот.

Ви се обърна към краля и като изпусна струя дим, мина на друга предавка.

— Още не. А го нагледах само преди половин час.

— Къде го настанихте?

— Стрелбището. — Ви хвърли поглед към Тор, който не можеше да ги чуе. — И се редуваме да го охраняваме. Удовлетворен съм от начина, по който е завързан...

— Наистина ли използваш тези гадости за секс?

Като един, всички от Братството обърнаха глави при това прекъсване. Ласитър, падналият ангел, се беше появил от нищото; изглеждаше мъничко по-малко дразнец от обикновено — черно русата му коса бе прибрана на плитка, която му стигаше до задника, черни кожени панталони покриваха срамотиите му, в ушите му имаше златни халки, гривни — около китките, пиърсингите върху зърната му блещукаха на флуоресцентното осветление. А може би бе просто заради небесния му нрав.

Как ли пък не.

— Какво, по дяволите, се е случило с шибаната ти риза? — попита Ви в отговор. — И защо си напуснал поста си, мамка му?

Дяволите да го вземат, знаеше си, че не бива да оставя този идиот на пост. Но поне Пейн все още беше на стрелбището... и това бе нещо, което Ви нямаше защо да проверява. Сестра му беше воин, на когото би поверил не само собствения си живот, живота на братята си

и на своята шелан, но и би имал пълно доверие, че няма да позволи на затворника им дори да кихне без разрешение.

— Разлях нещо върху нея.

— Какво? Ял си, докато си бил на пост?

— Не. Естествено, че не. — Ласитър се приближи до мястото, където държаха хирургическите дрехи. — Е, добре де, да. Беше ягодов шейк... и дойдох само да си взема чиста риза. Ей сега се връщам. Споко.

Ви дръпна от цигарата си. Беше или това, или да стисне копелето за гушата.

— Ягодов? Наистина?

— Да ти го начукам, Вишъс.

Ангелът се усмихна и му изпрати целувка през рамо, но поне не си развя оная работа.

— Може ли да го убия? — промърмори Ви към Рот. — Моля те. Само веднъж. Или два пъти.

— Нареди се на опашката.

Ви си заповяда да се съсредоточи.

— Както казах, Кор няма да ни се измъкне.

— Искам да открием къде са се настанили копелетата — нареди Рот. — И да ги пленим. Но те със сигурност предполагат, че е бил заловен. Така бих постъпил аз. Никакво тяло и никакви свидетели на смъртта му. Най-безопасно е да предположат, че водачът им е бил пленен и да се изнесат оттам, където са се укривали досега.

— Съгласен съм. Ала никога не знаеш какво можеш да научиш, стига да натиснеш правилните бутони.

— Дръж Тор настрани от него.

— Имаш го.

Ви отново хвърли поглед към Тор. Братът стоеше в периферията на групичката, загледан към коридора, който отвеждаше до стрелбището.

Понякога чувствата идваха в повече дори на най-логичния воин.

Освен него, разбира се.

Той нямаше грешка в това отношение.

— Асейл е през две стаи оттук — заяви Ви. — Ако си готов да говориш с него.

— Заведи ме, Ви.

И отново — обикновено би го сторил Тор, ала Ви дойде по-близо до краля и го насочи напред, оставяйки братята да се настанят, кой седнал, кой прав, както преди, в очакване Рейдж да се събуди.

След като се отдалечиха малко, кралят каза тихо:

— Е, какво знаеш за Рейдж и това негово изпълнение? — Когато Ви изруга, Рот поклати глава. — Каж ми. И не се преструвай, че не знаеш нищо. Ти си последният, говорил с него.

Вишъс се поколеба дали да не скрие истината, но в крайна сметка реши, че да излъже Рот не би помогнало на никого.

— Видях смъртта му и се опитах да го убедя да напусне бойното поле. Той отказа и... това е.

— Хвърлил се е в битка? Знаейки, че ще умре?

— Да.

— По дяволите. — Рот изруга още няколко пъти, а после премина към друга, също толкова приятна тема. — Чух също така, че сте имали посетител, когато сте се върнали в училището.

— Омега. — Човече, мразеше дори да изрича това име. Не че да си приказват за самоубийствените пориви на Рейдж беше особено приятно. — Да, братът на майка ми се погрижи да разчисти телата. Ако основното му занимание като източник на цялото зло в света не му се получи, винаги може да се пробва като чистач.

— Някакви проблеми?

— Дори не разбра, че сме там.

— Слава богу. — Рот го погледна, макар да не виждаше. — Скоро говорил ли си с майка си?

— Не. Не съм. Изобщо не.

— Поисках аудиенция. Тя дори не ми отговори.

— Не мога да ти помогна. Съжалявам.

— Ще отида там горе непоканен, ако се наложи.

Ви спря пред болничната стая на Асейл, но не отвори вратата.

— Какво точно очакваш от нея?

— Искам да знам дали все още е там горе. — Жестокото, аристократично лице на краля се напрегна. — Лесърите са едно, но ще имаме нужда от сериозна подкрепа, ако ще се изправяме директно срещу Омега... а аз не се заблуждавам. Току-що премахнахме деветдесет процента от силите, с които разполага на земята. Ще има отговор и той определено няма да ни хареса.

— Мамка му — измърмори Ви.

— И още как, братко.

— Така си е. — Ви дръпна от цигарата, за да се овладее. — Но ако искаш да говоря с нея или...

— Надявам се, че няма да е необходимо.

Не само ти, приятелю, помисли си Ви.

Преди мисълта за милата му мамичка да го беше направила още по-крив, отколкото беше обикновено, той почука на вратата.

— Нали не си гол или нещо такова, копеле? — И без да дочака отговор, отвори вратата. — Как сме, задник такъв?

Я виж ти, помисли си, когато видя Асейл, седнал по турски върху болничното легло. Детоксикация, а?

Асейл се потеше сякаш беше печено пиле, въртящо се грил, но освен това трепереше, сякаш долната половина на тялото му беше заровена в лед. Под очите му имаше тъмни кръгове, а ръцете му час по час се вдигаха към лицето и раменете му, чистейки несъществуващи власинки и косми.

— На к-к-какво дължа тази ч-ч-чест?

Ноздрите на Рот се разшириха, докато преценяваше миризмата във въздуха.

— Имаш си гаден демон, а?

— М-м-моля?

— Чу ме.

Ви хвърли поглед към близнаците и ги видя да стоят, изпълнали гръб, неподвижни като две оръдия. И горе-долу толкова топли и дружелюбни.

Интересното бе, че те всъщност не го дразнеха.

— Какво м-м-м-мога да направя за вас? — попита Асейл, потръпвайки конвулсивно.

— Искам да ти благодаря за това, че вчера работи заедно с нас — провлече кралят. — Разбирам, че са зашили раните ти.

— Д-д-да...

— О, за бога. — Рот хвърли свиреп поглед на Ви. — Няма ли да дадете на това копеле любимия му наркотик? Не мога да говоря с него, докато е в подобно състояние. То е като да се опиташ да накараш някой да се съсредоточи, докато преживява епилептичен припадък.

— Това ли търсиш? — Ви вдигна шишенце, пълно с бял пращец, и го разклати напред-назад. — Ммм?

Беше жалка гледка, начинът, по който очите на копелето за малко да изскочат от орбитите си, впити в шишенцето. Ала Ви знаеше какво е усещането, как се нуждаеш от ефекта, който дори не искаш, как не можеш да мислиш за нищо друго, как изгаряш отвътре, задето го нямаш.

Толкова беше благодарен за Джейн. Без нея все още щеше да се изяжда отвътре и да се чувства свършено празен.

— И дори не се опитва да скрие колко много се нуждае от него — измърмори Ви, докато се приближаваше до леглото.

Когато Асейл протегна ръце към шишенцето, те трепереха толкова силно, че не би могъл да задържи нищичко.

— Позволи на мен, копеле.

Ви отвъртя черната капачка, обърна кафявото шишенце и изсипа пътечка от пращеца върху собствената си ръка.

Асейл му се нахвърли като невидял: изсмърка половината с едната си ноздра и останалата част — с другата. След това се отпусна тежко върху болничното легло, сякаш кракът му беше счупен, и морфинът, който му вливаха, най-сетне беше подействал. И да, от клинична гледка точка, това беше тъжен коментар за състоянието на копелето, след като стимулант като кокаина го сриваше по този начин.

Но така беше с пристрастяването. В него нямаше никакъв смисъл.

— Е, искаш ли да опитаме отново? — промърмори Ви, докато обираше с език останките от кокаина върху ръката си, усещайки горчивината им. Другият им ефект също си го биваше.

Асейл разтърка лицето си, а после отпусна ръце до тялото си.

— Какво?

В усмивката на Рот, разкрила огромните му вампирски зъби, нямаше грам топлина.

— Искам да знам какви са бизнес плановете ти.

— И какво ти влиза това в работата? — Гласът на Асейл беше изтънял, сякаш беше изтощен. — Или реши, че диктатурата повече подходжда на характера ти от демокрацията...

— Мери си шибаните приказки — сопна се Ви.

Рот продължи, сякаш изобщо не го бяха прекъснали.

— Биографията ти е доста съмнителна. Въпреки наскорошната ти проява на лоялност, изглежда така, сякаш винаги си имаш вземане-даване с моите врагове, били те шайката копелета или Обществото на лесърите. Освен това, когато проверих за последно, търгуваше с наркотици... нещо, което не може да се прави само с един-двама помощници, колкото и способни да са твоите главорези. Така че няма как да не се запитам кого ще се опиташ да вербуваш като посредник сега, когато убийците, с които работеше, са въвн от играта.

Асейл отметна гарвановочерната си коса от челото и я задържа опъната назад, сякаш се надяваше, че това ще помогне на мозъка му да заработи.

Ви се приготви за дързък отговор.

А после Асейл проговори, със странно мъртъв глас:

— Не знам. Истината е... че не знам какво ще правя.

— Не лъжеш. — Рот наклони глава, изпускаяки дъха си. — И като твой крал, имам предложение за теб.

— Или заповед — измърмори Асейл.

— Приеми го както искаш. — Веждите на Рот се скриха под рамките на тъмните му очила. — И не забравяй, че мога да те убия или да те пусна да си вървиш, когато си пожелаеш.

— Има закони против убийството.

— Понякога. — Кралят отново се усмихна, разкриваяки вампирските си зъби. — Така или иначе, искам помощта ти... и ти ще ми я дадеш. Независимо по какъв начин.

16.

На път към „Убежището“ Мери реши, че вероятно ще има нужда от операция за смяна на коленната става.

Докато поемаше по една от отбивките на „Нортуей“, тя стисна зъби и с всичка сила натисна коравия като скала съединител на ярколилавия понтиак „GTO“ на мъжа си, неговата гордост и радост. Светлината на живота му, след нея. Най-скъпото нещо, което притежаваше, откакто ѝ беше подарил златния си ролекс.

Спортната кола се закашля, а после продължи с редица басови експлозии, последвани от пронизително пиццено, докато тя местеше скоростния лост напред-назад.

— Трета! Нуждая се от трета... не, втора! Определено не и първа.

Беше го научила по трудния начин, когато спря в подножието на хълма, на който се извисяваше имението, и едва не си избие предните зъби във волана от подскачането и друсането.

— О, госпожице Волво, толкова ми липсваш...

Когато излезе от имението, установи, че комбито не е в предния двор при останалите автомобили на Братството, но вместо да губи време и да разпитва къде е, тя взе ключовете на Рейдж, мислейки си: не може да е чак толкова трудно да отиде в града с неговата кола, нали? Все пак знаеше как да кара автомобил с ръчни скорости.

Всичко щеше да е наред.

Естествено, не беше очаквала, че да натиска съединителя ще се окаже като да опита да пробие тухлена стена с крака си, всеки път, щом се наложеше да смени скоростите. Нито че скоростите бяха толкова внимателно калибрирани, че ако не подадеше газ в точния момент, всички онези коне, заключени в двигателя, полудяваха.

Но поне тази непрестанна битка с предавките отвличаше мислите ѝ от тревогата за Бити.

Пък и Фриц беше точно толкова добър механик, колкото и иконом.

Когато най-сетне пристигна в „Убежището“, тя паркира на алеята, слезе и закрачи напред-назад, куцукайки и ритайки с левия си крак, докато нещо не изпука и ето че вече не се чувстваше така, сякаш се движи като фламинго.

Изруга и се отправи към вратата на гаража. Въведе кода и влезе вътре. Задействаните от сензорите за движение светлини я накараха да закрие очите си с ръка, но поне не беше нужно да се тревожи, че ще се препъне в нещо. Помещението беше празно, ако не се брояха косачките за трева и няколко стари петна от бензин върху циментовия под. Три стъпала отвеждаха до вратата към кухнята; тя въведе кода и докато чакаше резетата да се освободят, се обърна, така че охранителните камери да видят лицето ѝ.

Броени мигове по-късно вече беше в антрето; свали си палтото и го закачи заедно с чантата си на една от кукичките над шкафчето за обувки. В новата кухня в дъното цареше оживление — на печката се приготвяха купчини палачинки, върху плотовете се режеха плодове, купички и чинии се подреждаха върху дългата маса.

— Мери!

— Здравсти, Мери!

— Здравейте, госпожице Лус!

Мери си пое дълбоко дъх и отвърна на поздравите, прегръщайки този и онзи, докосвайки някого по рамото, плясвайки длан в дланта на това или онова дете. Имаше три служителки на смяна и тя размени няколко думи с тях.

— Къде е Рим?

— На горния етаж с Бити — отвърна тихо една къдрокоса служителка.

— Ще се кача при тях.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Сигурна съм, че ще има с какво. — Мери поклати глава. — Чувствам се ужасно заради нея.

— Всички се чувстваме така.

Мери отиде в предната част на къщата и пое по стълбището, вземайки по две стъпала наведнъж. Не си направи труда да провери дали Мариса е тук. Като се имаха предвид мащабите на нападението от предишната нощ, бе много вероятно да си е взела почивка, за да прекара малко време със своя хелрен.

Да бъдеш обвързана с член на Братството не беше за някого със слабо сърце.

Когато стигна на третия етаж, откри Рим, заспала в едно кресло до вратата на Бити. Дъските на пода изскърцаха и социалната работничка се размърда.

— О, здравей. — Тя се надигна и разтърка очи. — Колко е часът?

Рим открай време напомняше на Мери за нея самата. Беше от жените, които обикновено не забелязваш от пръв поглед, ала неизменно е там, когато се нуждаеш от някого. Беше доста висока, доста слаба. Никога не носеше грим. Косата ѝ обикновено беше прибрана назад. Никой не беше чувал в живота ѝ да има мъж.

Животът ѝ беше работата тук.

— Шест и половина. — Мери се взираше в затворената врата. — Как изкарахте деня?

Рим само поклати глава.

— Не иска да говори. Просто прибра дрехите си в куфара, взе куклата и стария си плюшен тигър, и седна на ръба на леглото. В крайна сметка излязох тук, защото реших, че стои будна заради мен.

— Мисля да надникна и да видя какво става.

— Заповядай. — Рим протегна ръце и се изпъна. — Имаш ли нещо против да се прибера вкъщи, за да поспя малко?

— Разбира се, че не. Аз ще поема оттук. Благодаря ти, че остана с нея.

— Достатъчно тъмно ли е, за да си тръгна?

Мери хвърли поглед към капаците на прозорците, които все още не се бяха вдигнали.

— Мисля... — Като по даден знак стоманените панели, които предпазваха вътрешността на сградата от лъчите на слънцето, започнаха да се вдигат. — Да.

Рим се изправи и прокара пръсти през русо кестенявата си коса.

— Ако имаш нужда от нещо, ако тя има нужда от нещо, само ми се обади и ще дойда. Тя е специално малко момиченце и аз просто... искам да помогна.

— Съгласна съм. И отново, благодаря ти.

Докато другата жена поемаше надолу по стълбите, Мери се обади:

— Само още един въпрос.

— Да?

Мери се съсредоточи върху кръглия прозорец в другия край на коридора, мъчейки се да открие точните думи.

— Тя... искам да кажа, нищо ли не каза за майка си? За станалото в клиниката?

Нещо от рода на: *Терапевтката ми ме накара да се почувствам така, сякаш убих майка си.*

— Нищо. Единственото, което спомена, бе, че ще си тръгне веднага щом е възможно. Сърце не ми даде да ѝ кажа, че няма къде да отиде. Стори ми се прекалено жестоко. Прекалено скоро.

— Значи ти е казала за чичо си?

Рим се намръщи.

— Чичо? Не, не спомена нищо такова. Има ли чичо?

Мери отново погледна към затворената врата.

— Пренасочване на чувствата.

— О. — Социалната работничка изруга тихо. — Очакват я дълги нощи и дни. Дълги седмици и месеци. Ала ние ще бъдем до нея. Ще се справи, стига само да успеем да ѝ помогнем да го преживее.

— Така е.

Рим ѝ махна и продължи надолу по стълбите. Мери изчака, докато стъпките ѝ заглъхнат, в случай че Бити току-що бе заспала, след което се наведе към вратата и долепи ухо до хладния панел. Когато не чу нищо, почука тихичко и откряна лекичко.

Малката розово-бяла лампа върху бюрото в ъгъла хвърляше мека светлина в иначе тъмната стая и обгръщаше дребничката фигура на Бити. Момиченцето лежеше на една страна, с лице към стената, очевидно потънало в дълбок сън. Все още носеше същите дрехи и наистина беше събрало нещата си в очукания си куфар... както и тези на майка си. Двата куфара, единият — по-малък и с цвета на петно от трева, другият — по-голям и яркооранжев, бяха подпрени в долния край на леглото.

Кукленската глава и гребенът бяха на пода пред тях, заедно с плюшения ѝ тигър.

Мери сложи ръце на хълбоците си и наведе глава. По някаква причина въздействието на тишината в стаята, скромните, леко поизтъркани завеси и чаршафи, тънката черга на пода и мебелите, които не си подхождаха, ѝ подеждаха като физически удар.

Голотата, безличието, липсата на... семейство я изпълваха с желание да усили отоплението. Сякаш малко повече топлина, струяща от отворите на тавана, би могла да преобрази мястото в стая, подходяща за малко момиченце.

Ала проблемите, които им предстояха, щяха да се нуждаят от много повече, за да бъдат разрешени.

Тя отиде на пръсти до леглото, в което беше спала майката на Бити. Струваше ѝ се редно да вземе карираното одеяло от него и много, много предпазливо да завие момиченцето с него, без да обезпокои съня, от който то толкова се нуждаеше.

След това остана изправена до него.

И се замисли за собственото си минало. След като научи, че има рак, си бе помислила, че сега вече наистина ѝ стига. Майка ѝ беше умряла рано и мъчително. А после на нея самата ѝ бяха открили левкемия и тя цяла година се беше мъчила да се пребори с болестта. Всичко това ѝ се беше сторило толкова несправедливо.

Сякаш понесеното от майка ѝ би трябвало по някакъв начин да я освободи от повторна трагедия.

Сега, докато се взираше в момиченцето, Мери направо преливаше от възмущение.

Да, определено знаеше, че животът е труден. Отдавна беше научила този урок. Но поне бе имала детство, пълно с всички онези хубави неща, към които се връщаш, когато пораснеш. Да, баща ѝ също беше умрял рано, но двете с майка ѝ бяха имали Коледа и рождени дни, завършвания на детската градина и началното училище, и гимназията. Имали бяха пуйка за Деня на благодарността и нови дрехи всяка година, и спокойни нощи, в които единствената тревога, държаща някого буден, бе дали ще получи достатъчно висока оценка, за да премине в следващия клас, или в случая на майка ѝ, дали парите щяха да им стигнат, за да прекарат две седмици на езерото Джордж през лятото, или само една.

Бити не бе имала нищо подобно.

Нито тя, нито Аналай бяха споделили каквито и да било подробности, но не беше трудно да се досети човек за насилието, на което и двете са били подлагани. За бога, беше се наложило да имплантират стоманен гвоздей в крака на Бити.

И какво бе станало накрая? Момиченцето се беше озовало тук само.

Ако съдбата имаше и капчица съвест, Аналай не би умряла.

Но поне „Убежището“ бе създадено тъкмо навреме. Само при мисълта, че мястото би могло да не съществува, когато Бити най-много се нуждаеше от него, на Мери ѝ прилошаваше.

* * *

Рейдж се събуди внезапно, сякаш до главата му се беше разнесла аларма. Надигна се рязко в болничното легло и се огледа панически наоколо.

А после, миг след като го беше връхлетяла, тревогата се стопи, уталожена от знанието, че Мери бе отишла в „Убежището“, така сигурно, сякаш бе изрекла думите в ухото му. От известно време насам тя използваше звяра като табло за съобщения, винаги когато Рейдж беше потънал в сън.

То действаше... и не беше нужно да се мъчиш да намериш химикалка.

Въпреки това тя му липсваше. И все така се тревожеше за собственото си умствено състояние. Ала онова момиченце...

Рейдж праметна крака през ръба на леглото, примига няколко пъти и... да, още си беше спял. Все тая. Ако не се броеше това, се чувстваше укрепнал и стабилен (поне физически) и стига да караше полека, щеше да стигне до душа без проблем.

Двадесет минути по-късно се показа от банята чисто гол и ухаещ като роза. Невероятно бе какво можеха да сторят малко сапун и шампоан за един мъж. Както и едно хубаво измиване на зъбите. Следваща спирка? Кухнята. Когато звярът се появеше и Рейдж прочистеше организма си след посещението му, се чувстваше не просто гладен, а изпразнен... и най-доброто, което можеше да стори, бе да си напълни стомаха с бедни на фибри въглехидрати.

Дванадесет френски багети. Четири пакета бейгъли. Три килограма паста.

Такива неща.

Прекрачи в коридора, чудейки се колко ли време ще му отнеме, докато стигне до...

— Най-сетне...

— Не можа ли поне да си сложиш хавлия...

— Фриц ти донесе дрехи...

— Върна се, копеле...

Всичките му братя бяха тук и миризмата и гласовете им, изпълненият им с облекчение смях, ругатните и закачките, бяха точно това, от което Рейдж имаше нужда. И докато те го прегръщаха и го пляскаха по голия задник, той трябваше да преглътне обзелите го чувства.

Вече беше гол — и така бе предостатъчно уязвим.

Господи, наскре цялото това посрещане беше трудно да не бъде обзет отново от срам заради своята себичност и онова, на което беше подложил Мери и братята.

А после гласът на Ви се разнесе точно пред него.

— Добре ли си? — попита го братът с дрезгавия си глас. — Чувстваш ли се вече както обикновено?

— Да. В пълна изправност съм, ако не се броят очите ми. — *Освен това съжалявам. И се боя.* — Нали се сещаш, просто съм малко уморен...

Фрас!

Ударът в брадичката долетя изневиделица, толкова силен, че главата му отхвъркна назад и едва не се откъсна от гръбнака му.

— Какво, по дяволите! — Рейдж разтърка челюстта си. — Какво...

— Това беше, задето не ме послуша.

Прас!

Следващият удар долетя от другата страна, което беше добре — така лицето му щеше да се подуе равномерно и от двете страни и нямаше да изглежда чак толкова ужасно.

— *А това* бе, защото избърза и ни прееба стратегията.

Докато чакаше мозъкът му да се проясни за втори път, Рейдж стисна челюстта си с две ръце. Защото съществуваше реалната опасност долната половина на черепа му да падне.

Добрата новина бе, че ударите успяха да му прояснят малко зрението и слепотата се оттегли достатъчно, за да успее да различи

смътно очертанията на братята.

— Можефме профто да погофорим за тофа — възмути се той. — Страфотно, фзеф да фъфля.

— Че къде му е забавното на това да говорим? — Ви го улови и го прегърна силно. — *Никога* вече не го прави.

Рейдж зачака останалите да започнат да задават въпроси. Когато това не се случи, той предположи, че Ви им беше разказал за видението. Освен ако... е, всички го бяха видели как се втурва на бойното поле прекалено рано, а това определено беше основание за добър пердах.

— Фече фиждам — каза.

— Можеш да ми благодариш по-късно.

Всички заприказваха и той разбра, че бяха заловили Кор.

— Тор пречука ли го вече?

— Не — долетя от всички страни.

А после чу историята за това как Омега се беше появил и беше разчистил бъркотията в училищния двор, а Ви бе спасил положението с малко навременен мис.

— Ще поема фмяна — заяви той. — Офранявайки копелето, имам предвид.

— По-късно. — Ви изпусна струя турски дим. — Чак когато започнеш да действаш на всички цилиндри.

С тези думи братята започнаха да се разотиват: някои тръгнаха към имението, други — към тренировъчната зала. Рейдж се присъедини към онези, които поеха по тунела, отвеждащ в основната сграда, но докато те се отправиха към леглата си, той прекоси трапезарията и влезе в кухнята.

Господи, щеше му се Мери да беше с него.

Добрата новина беше, че наоколо нямаше догени. Не бяха поднесли Първото хранене, заради получените немалко наранявания по време на битката и драмата с него. Прислугата в имението вероятно беше получила рядка и напълно заслужена почивка, преди отново да се залови с чистенето и грижите за домакинството, и Рейдж беше доволен, че няма кой да се суети около него.

Докато кръстосваше из светилището на Фриц, реши, че все пак ще е добре да принесе малка жертва или нещо такова, за да не загази пред иконома. Така че — никакво готвене. Щеше да си вземе нещо от

вече приготвената храна, вместо да се отдаде на независими начинания в килера или с печката.

Тази вечер вече го бяха цапардосали на два пъти, а нощта едва започваше.

Ала първо — да се облече. В банята беше прекалено сляп, за да види, че са му оставили чисти дрехи, така че сега отиде в пералното помещение зад килера и с помощта на все още скапаното си зрение и острото си осезание успя да намери широк черен анцуг и огромен суитшърт с надпис AMERICAN HORROR STORY. След това беше време да се погрижи за калорийните си нужди.

Нападна хлебните запаси и започна да ги изпразва, трупайки върху плота пликове с бейгъли и квасен хляб... преди да си каже *Мамка му на това* и извади цялото чекмедже, за да го отнесе до дъбовата маса. Стъпка номер две бе да отиде до хладилника и да извади половин кило безсолно масло и опаковка сирене за мазане, след което награби тостера, изключвайки го, като просто го задърпа, докато кабелът не се предаде.

Назъбен нож и дъска за рязане, машината за кафе, захарницата и кутия мляко и ето че беше готов за работа. Докато кафето клокочеше, той се залови да реже, натрупвайки планина от готови за намазване с масло филии от дясната си страна.

Вероятно би трябвало да си вземе чиния. И поне още един нож, но голямото острие щеше да свърши добра работа с намазването.

Когато кафето беше готово, той извади каната, изсипа цялата захарница вътре и толкова от млякото, колкото успя да побере. След това отпи една глътка.

Свършено.

Върна каната върху горещата метална плоча и се залови систематично с бейгълите, защото това бе напълно подходящо за Първото хранене, нали? Квасеният хляб беше след това, защото той беше по-скоро храна за обяд. За десерт — една-две торти с пекан.

Докато дъвчеше ли, дъвчеше, зъбите му бяха малко поразклатени от обикновено, благодарение на Ви и кокалчетата му, но това не беше особен проблем. От време на време прокарваше всичко с големи глътки от каната с кафе.

След около две хиляди калории започна да осъзнава колко бе сам.

Но разбира се, помещението би могло да бъде пълно с братята му и той пак би се чувствал по този начин. И дори още по-ужасно — струваше му се, че дори присъствието на Мери не би премахнало тази изолираност.

Докато седеше там и пълнеше празния си стомах, неспособен да запълни онази празнина, която наистина имаше значение, си помисли колко по-лесно би било, ако имаше поне някаква представа какъв му е проблемът...

Някъде в далечината, откъм трапезарията, отекна звук.

Идващ все по-близо.

Тропот на крака, сякаш някой тичаше.

Какво, по дяволите, помисли си Рейдж, докато се надигаше от стола.

17.

Доста пресмятания трябваше да се направят, когато си пристрастен.

Асейл се настани зад бюрото в стъклената си къща, отвори дългото тънко чекмедже над бедрата си и извади три шишенца, които досущ приличаха на онова, което Вишъс беше изпразнил върху собствената си ръка в подземиято на Братството.

Сметки, сметки, сметки... най-вече умножение. Имайки предвид с какво количество кокаин разполага, колко дълго щеше да успее да удържи нуждата от нова доза? Четиринайсет часа? Петнайсет?

Отвори един от малките черни контейнери и изсипа белия пращец върху кожената попивателна. Направи няколко линии с помощта на една кредитна карта, наведе се над тях и си свърши работата; след това се облегна в стола и смръкна силно.

Ненавиждаше драценето в гърлото си. Паренето в синусите. Горчивият вкус в устата. А най-вече ненавиждаше това, че вече не изпитваше предишната еуфория. Сега имаше единствено временно издигане нагоре в ужасяващото увеселително влакче, на което сам се беше качил... издигане, което неминуемо щеше да бъде последвано от главоломно пропадане надолу... и накрая, ако не се погрижеше за себе си — хищната, безмилостна хватка на нуждата.

Погледът му се спря върху останалите две стъкленици; трудно му беше да повярва, че бе стигнал дотук. Подхлъзването и падането бяха станали за миг и едновременно с това бяха трагедия на забавен каданс. Започнал бе да взема кокаин, за да остане нащрек, но онова, което в началото бе просто практичен навик, сега имаше абсолютна власт над него.

О, Съдби, определено не беше възнамерявал да стане така.

Напоследък доста неща не беше възнамерявал да станат така.

Протегна ръка и събуди лаптопа си, докосвайки мишката; въведе паролата си с една ръка, макар в нея да имаше главни букви, и с

помощта на криптирани канали отвори задокеанската си банкова сметка. Онази голямата, в Женева.

Имаше още няколко.

Толкова много цифри преди десетичната запетайка. Докато се взираше в тях се замисли за това от колко пари всъщност се нуждаеше... дори ако приемеше, че като вампир, ще живее поне десетина човешки живота.

Стига този негов навик да не го изпратеше преждевременно в Небитието.

Или в неговия случай — най-вероятно в Дънд.

Несъмнено имаше предостатъчно, както и да го погледнеш, дори и с наскорошните международни финансови кризи... така че, наистина ли беше нужно да продължава търговията с наркотици? Разбира се, като се имаше предвид честотата, с която сам се друсаше, като нищо беше на път да стане най-добрият си клиент.

Нуждая се от помощта ти с глимерата.

Докато обмисляше предложението на Рот, нямаше как да не се запита с какво онова, което кралят искаше от него, беше по-добро или по-лошо от това да изкарва пари на гърба на човеците и нуждата им от химически подкрепления. Е, да, кралското начинание бе нещо, с което да си убие времето. А ако възнамеряваше да се откаже от търговията с наркотици, щеше да има нужда от нещо, с което да запълни нощните часове.

В противен случай щеше да полудее.

Най-вече защото неговата жена толкова му липсваше. Жена, която всъщност никога не бе била негова.

— Марисол — прошепна във въздуха.

Защо, по дяволите, не я беше снимал? Когато тя бе отседнала тук, в същата тази къща, когато той я беше защитил, със собствения си живот, защо не беше взел телефона си и не я беше снимал? Частица от секундата, това бе всичко, което би било нужно. Ала не, не го бе сторил и ето че сега се намираше тук, от другата страна на раздялата, без нищо от нея, освен онова, което бе в главата му.

Сякаш бе умряла. Само че тя все още беше на планетата.

Всъщност, намираше се във Флорида, където океанът се плискаше в пясъка, а нощите бяха благоуханна мистерия дори през октомври.

Знаеше точно къде е, точно къде живее... защото я беше проследил дотам. Беше се уверил, че с баба ѝ бяха пристигнали невредими. Копнял бе за нея от сенките, по възможно най-жалкия начин.

Само че беше уважил искането ѝ. Оставил я бе да си отиде. Да бъде свободна от него и този незаконен начин на живот, от който и двамата бяха част.

Крадците и наркодильърите можеха да обитават един и същи свят. Човешка жена, която искаше да спазва законите, и вампир, търгуващ с наркотици и пристрастен към тях — не биха могли.

Асейл зарови лице в ръцете си със стон и я извика в ума си. О, да, прекрасно си спомняше тъмната ѝ коса и гъвкавото тяло, кожата ѝ и тъмните очи. Ала с времето... боеше се, че ще започне да забравя — първо някой нюанс, а постепенно все по-важни и по-важни подробности.

А тази загуба бе постепенна смърт, макар да продължаваше да диша.

— Достатъчно — промълви и като отпусна ръце, се облегна назад.

Отново се съсредоточи и си помисли за онова, което кралят беше предложил. Щеше да бъде промяна, в това нямаше никакво съмнение. Ала той разполагаше с достатъчно пари. С достатъчно време. А да намери друга мрежа от посредници, които да разпространяват дрогата му из улиците на Колдуел и Манхатън, изведнъж му се стори твърде много работа.

Освен това... сега, когато се беше бил рамо до рамо с Братството установи, че бе започнал да ги уважава. Да уважава и техния лидер.

Доста коренна промяна за някой, който иначе беше заклет либертарианец... почти като атеист, започнал да се чуди нали все пак няма Бог, след като се бе разминал на крачка със смъртта.

Освен това дължеше живота си на Вишъс, в това поне беше сигурен. Колкото и безполезно да беше съществуването му, сега не би седял в този стол, в това стъклено имение на брега на река Хъдсън, друсащ се с кокаин, ако братът не го беше метнал през рамо и не беше хукнал да бяга.

На два пъти.

О, онзи звяр. Ако не го беше видял, никога не би повярвал, че съществува.

Оттласна се назад със стола си, така че да надникне през прозореца към реката отвън. Тих звън долетя от ъгъла на стаята, където имаше стар френски часовник. Някъде в далечината, в задната част на къщата, чуваше братовчедите си да се движат из кухнята.

Когато реши да използва мобилния си телефон, единственото, което трябваше да стори, бе да бръкне в джоба на разкъсаното си кожено яке. Така и не беше свалил съсипаната си връхна дреха, макар че къщата му беше добре отоплена в студената октомврийска нощ.

Но разбира се, когато се прибра, единственото, за което го беше грижа, бе да се затвори насаме с малкия си проблем.

Мисълта да се друсва пред братовчедите си беше непоносима. Не че имаше намерение да промени държанието си заради когото и да било.

Отвори един номер от контактите си, а после се поколеба с пръст над него. Прекрасно си даваше сметка, че ако го направи, ще се превърне в нещо, което ненавиждаше открай време.

Оръдие на краля.

И по-точно — оръдие на някой друг.

Със странно чувство на ужас, той се подчини на импулса и доближи телефона до ухото си. Докато слушаше звъненето, реши да изпълни искането на Рот, по простичката причина че това май бе единственото хубаво нещо, което би могъл да стори със себе си.

Нещо правилно.

Нещо положително.

Започваше да му се струва, че беше крайно време. А може би просто следваше примера на Марисол, защото сега това бе единственият начин да бъде близо до нея.

Никаква търговия с наркотици повече.

Макар че онова, което се канеше да направи, като нищо можеше да се окаже също толкова опасно. Така че поне нямаше да скучае.

— Здравей, миличка — каза, когато от другата страна се разнесе женски глас. — Да, действително имам нужда да се нахраня, благодаря ти. За предпочитане тази вечер, да. Ти също ми липсваше. Всъщност, страшно много. — Остави я да продължи още малко, хванала се на лъжата му. — Всъщност, в основната къща, ако нямаш нищо против.

Не, къщурката не подхожда на мъж като мен. В началото го приемах заради присъствието на твоя хелрен, ала сега, когато той е на легло, не съм в състояние повече да правя подобна отстъпка. Разбираш ме.

Възцари се дълго мълчание, ала Асейл знаеше, че тя ще отстъпи.

— Благодаря ти, нала — каза напевно. — До скоро... О, и облечи нещо червено. И без бельо. Това е всичко.

И той затвори, защото това бе жена, която имаше нужда да бъде поставена на мястото ѝ, ако искаш да задържиш вниманието ѝ. Прекалено сговорчив? Прекалено очарователен? Тя щеше да изгуби интерес, а това не биваше да се случи, преди да беше получил онова, което искаше от нея.

Следващото му обаждане беше до Вишъс. Когато братът вдигна, Асейл каза само две думи, преди да затвори:

— Бройте ме.

* * *

— Ама *разбира* се, че ще остана до късно. Няма проблем. Не е като да имам нещо по-добро за правене.

Джо Ърли седеше зад рецепцията в иначе празната агенция за недвижими имоти; компания ѝ правеха единствено смесицата от парфюми, която все още се долавяше във въздуха, и странно депресиращата лека музика, която се носеше откъм тавана. Както и фикусите от двете ѝ страни.

Проклетите му неща ръсеха листата си сякаш имаха норма за изпълнение... и нейното obsесивно-компулсивно разстройство не я оставяше на мира, докато подът не беше напълно чист. Разбира се, не е като да трябваше да е във фитнеса, правейки коремни преси.

Не че ходеше на фитнес.

Погледна си телефона и поклати глава. Седем часът.

Планът, „услугата“, която правеше на шефа си, бе да остане тук, докато той донесе три договора с подписи, които тя да сканира и да изпрати на брокерите на съответните купувачи. Защо той не можеше да го направи сам, бе загадка.

Е, добре, може би тя също беше част от проблема.

Нещо, което не се гордееше да признае.

Вдигайки очи над ръба на рецепцията, тя прикова поглед в матовата стъклена врата, която се отваряше навън. Офисът се намиреше в един тузарски търговски център, в който имаше фризьорски салон, където най-евтиното подстригване струваше сто долара... и това беше за мъжете; бутик, на чиято витрина бяха изложени два оскъдни тоалета; магазин за изделия от стъкло и порцелан, който грееше дори в най-сивите дни, а в далечния край — бижутер, който богаташките съпруги в Колдуел очевидно одобряваха.

Ако се съдеше по напомпаната му клиентела.

— Хайде де, Браянт. Хайде...

Макар че да не би да имаше къде да отиде? У дома при Дъги и неговите шантави конспирации? Страшно примамлива перспектива.

Откъм офисите в дъното се разнесе телефонен звън. Джо събуди компютъра си и се загледа в списъка със задачи на Браянт. Тя въвеждаше ангажиментите му в Outlook, когато той ѝ се обади или ѝ пратеше съобщение да го направи. Неца като служебни срещи, но и когато трябваше да откара беемвето си на преглед в сервиза и кога да очаква посещение от мъжа, който се грижеше за басейна му. Напомняше му да се обади на майка си за рождения ѝ ден и поръчваше цветя за жените, с които той излизаше.

И през цялото време се чудеше какво ли би си помислил, ако знаеше кои бяха родителите ѝ.

С тази мъничка тайна се утешаваше, когато той се появи в понеделник сутринта и шепнешком споделеше, че в петък е излязъл с една разведена жена, в събота с фитнес инструкторка, а в неделя бе отишъл на късна закуска с някоя друга.

Истинската ѝ самоличност бяха доспехите, с които Джо воюваше срещу него. В една война, за която той и представа си нямаше, че водят.

Тя затвори графика на натоварения му живот и се загледа в логото на екрана. Фамилията на Браянт, Дръм, беше втора, защото компанията беше основана от баща му. Когато той беше починал преди близо две години, Браянт бе поел функциите му (както и скъпия му офис) така, както правеше всичко останало — с усмивка и чар. Кое то беше много добра стратегия. Каквото и да си говорим за плейбойския му начин на живот, определено успяваше да продаде купища недвижимо имущество и да изглежда добре, докато го прави.

— Хайде де, Браянт... къде си?

След още едно отбиване до на два пъти подреденото си бюро, Джо провери пода под десния фикус, вдигна едно листо и го изхвърли, отново седна и...

Е, какво пък, отвори Ютюб.

Дъги беше качил тъпото видео на своя канал — страшно популярен с двайсет и деветимата си абонати. Четирима от които бяха самият Дъги под различни псевдоними, а други двама — спамъри, които не подбираха особено. Джо включи тонколонките и отново си пусна четиридесет и две секундния клип. Саундтракът беше плачевно аматорски, комбинация от прекалено силно шумолене, докато съквартирантът ѝ държеше айфона си във въздуха, и далечен, не особено тих рев.

Е, добре де, онова наред поляната наистина приличаше на нещо, излязло от „Джурасик Парк“. И да, земята като че ли беше осеяна с разни неща, но кой знае какви бяха те. Може би изпомачканата трева изглеждаше така, уловена от камерата на телефона.

Тя превъртя клипа още няколко пъти. А после се облегна назад.

Имаше пет коментара. Три бяха от Дъги и техните съквартиранти. Четвъртият беше от някой, който изкарвал по 1759 долара на месец от вкъщи. Последният се състоеше само от четири думи, които нямаха особен смисъл.

vamp9120 пак се почна

Оставен от някой, на име *ghstrydrl 1*.

Джо се намръщи и отвори канала на *vamp9120*. Леле. Три хиляди абоната и поне сто клипа. Тя си пусна един...

И се разсмя с глас.

Типът, който говореше срещу камерата, беше като карикатура на Дракула, с коса, оформяща остър връх на челото му, още по-остри кучешки зъби, брада, която изглеждаше по-скоро нарисувана, отколкото небръсната и, бог ѝ беше свидетел, ризата му имаше яка в стил Елвис. Кожата му беше прекалено бяла, косата — прекалено

черна, устните му — като от реклама за червило. А гласът? Смесица от евангелист и неовикториански Брам Стокър.

— ... създания на нощта...

Я чакай, това не беше ли цитат отнякъде?

— ... бродещи из улиците на Колдуел...

Нещо като версия на „Живите мъртви“, развиваща се в Ню Йорк?

— ... дебнещи жертвите си...

Добре, това й беше достатъчно. Джо си избра наслуки друг клип. И да, Влад отново беше срещу камерата и този път имаше страхотни опушени очни сенки.

— ... са истински! Вампирите са истински...

Дали амвонът му беше покрит с черно кадифе... леле. Това беше само шега, ала камерата се отдръпна назад и той като че ли наистина се облягаше на нещо, което действително изглеждаше покрито с черно кадифе.

Джо прекъсна и тази тирада и отвори следващото видео, казвайки си, че това е последното. О, здрасти, Влад. Какво ново?

— ... ни разкаже за срещата си с вампир. — Влад се обърна към някакъв тип, седнал до него в сгъваем пластмасов стол. Кое то тотално си пасваше в амбианса. — Хулио, разкажи на феновете ми какво се случи с теб преди две нощи.

Хулио беше същински вампирски антипод, с бандана на главата, кръст на гърдите и татуировки около врата.

Очите му обаче... очите му бяха обезумели и изглеждаха така, сякаш щяха да изскочат от орбитите си.

— Бях в центъра, нали се сещаш, с моите момчета и...

Историята, която последва, започна съвсем обикновено, просто един гангстер и момчетата му, стрелящи се с членове на противникова банда. После обаче действието се пренесе в Дракуландия, когато типът взе да разказва как попаднали на някакъв изоставен ресторант... и нещата станали наистина странни.

Стига човек да му вярваше.

— ... типът ме метна върху плота и беше... — Хулио изсъска, замахвайки с ръка така, сякаш имаше хищнически нокти, — а зъбите му бяха...

— Като моите — вметна Влад.

— Само дето неговите бяха истински. — Е, добре де, на Влад това определено не му хареса, но Хулио вече не можеше да бъде спрян. — А лицето му беше едно такова прецакано, горната му устна беше прецакана. И се канеше да ме убие. Имаше...

Джо изслуша интервюто до края, дори и частта, в която Влад само дето не го избута настрани, сякаш му стигаше толкова споделяне. След това се облегна назад, чудейки се колко далеч възнамеряваше да стигне с това. Отговори си, като отиде на сайта на „Колдуел Куриър Джърнъл“ и потърси името на Хулио. Виж ти. Имаше статия от миналия декември за гангстерска дейност в Колдуел... история, в която Хулио играеше главна роля. Имаше дори негова снимка, в която той се взираше през прозореца на патрулна кола на колдуелската полиция; очите му бяха ококорени като в клипа, устата му беше отворена, сякаш отчаяно говореше нещо на фотографа.

Нито дума за вампири обаче.

Джо се върна в началото на статията и установи, че името на автора ѝ беше познато.

Всъщност, преди около шест месеца, Браянт беше намерил жилище на него и съпругата му. Стига да не бъркаше.

Прегледа набързо списъка с клиентите им и да, не бъркаше...

— Толкова съжалявам, че закъснях!

Браянт Дръм се появи припряно, ала не изглеждаше запъхтян. Тъмната коса беше съвършено сресана, самото на сиво-синия му костюм беше закопчано, документите, които държеше, бяха разделени на три части.

Така че всъщност не беше тичал дотук. Беше дошъл без изобщо да си дава зор, докато тя гниеше тук.

Подпря лакти на рецепцията и се наведе към нея с онази усмивка, която беше неговата запазена марка.

— Джо, как бих могъл да ти се реванширам?

Джо протегна ръка.

— Дай ги насам. И ме остави да се прибера.

Браянт сложи документите в ръката ѝ, фокусиран изцяло върху нея... сякаш за него на света не съществуваше нищо друго, сякаш беше напълно запленил и мъничко благоговеещ пред нея. И тъй като Джо бе някой, който не бе имал особено значение за родителите си, който бе даден за осиновяване от хората, които я бяха създали, който се

чувстваше изгубен в света... това бе нещо, на което не можеше да устои.

По един тъжен начин, за който Джо предпочиташе да не се замисля особено, тя живееше за тези мимолетни мигове. Стоеше до късно на работа заради тях. Бъхтеше се, с надеждата, че те отново ще се случат...

Телефонът му иззвъня. Той вдигна, без да откъсва очи от нея.

— Ало? О, здравей.

Джо извърна поглед и този път, когато подръпна договорите, той ги пусна. Познаваше този негов тон. Обаждаше се една от жените му.

— Можем да се видим още сега — промърмори той. — Къде? Ммм-хммм. Не, вече вечерях... но съм навит за десерт. Нямам търпение.

Докато той приключи разговора си, Джо вече се беше извърнала и беше включила скенера.

— Още веднъж, благодаря ти, Джо. Ще те видя ли утре?

Джо не си направи труда да го погледне през рамо, докато слагаше страница след страница в машината.

— Ще бъда тук.

— Хей.

— Какво?

— Джо. — Когато тя най-сетне го погледна, той наклони глава на една страна и присви очи. — Трябва по-често да носиш червено. Подхожда на косата ти.

— Благодаря.

Връщайки се към сканирането, Джо чу как той си тръгва. Вратата се затвори тихо зад него, миг по-късно се разнесе ревът на мощен двигател и ето че него го нямаше.

Знаейки, че сега вече е наистина сама, тя вдигна глава и погледна отражението си в стъклената входна врата. На светлината, струяща от лампите над нея, червените и кафявите багри на косата ѝ изпъкваха на черно-сивия фон наоколо.

По някаква причина, празнотата на офиса... на нейния живот... ѝ се стори оглушителна като писък.

18.

Бележките в досиетата на гостите на „Убежището“ все още се пишеха на ръка. Част от причината бяха разходите: компютри, мрежи и надеждни устройства за съхраняване — всичко това беше скъпо, а тъй като най-важното беше персоналът, информационните технологии определено не бяха приоритет. В допълнение към това, Мариса, тяхната безстрашна водачка беше старомодна и не ѝ беше приятна идеята важни неща да бъдат съхранявани под форма, която да не може да вземе в ръцете си.

В крайна сметка, когато си на близо четиристотин години, технологичната революция от последните три бе нещо, на което спокойно можеш да не обърнеш особено внимание.

Може би след около век шефката им щеше да има повече доверие на хора като Бил Гейтс.

И беше някак хубаво, помисли си Мери, по-човешко, да види различните почерци, различните мастила, различните правописни грешки, които хората правеха понякога. То бе визуалният еквивалент на разговор, всеки привнасяше в досиетата нещо уникално от себе си... за разлика от записки, въведени на машина, която проверяваше правописа и изписваше думите по един и същи начин.

За сметка на това, така бе доста по-трудно да намериш някоя точно определена забележка. От друга страна, да препрочетеш всичко от началото помагаше да забележиш някои неща, които биха могли да са ти убегнали преди.

Като например — споменаването на чичовци.

Когато никъде в документа при постъпването не откри да се говори за каквито и да било роднини, Мери изчете всички бележки за развитието на случая на Аналай, много от които бяха с нейния собствен почерк. И точно както си ги спомняше, те бяха кратки и не съдържаха нищо полезно.

Бити не беше единствената, която не казваше много.

Не се споменаваше никакъв брат или родители. Майката на Бити не бе говорила и за мъртвия си хелрен, нито за начина, по който ги беше малтретирал. Не че това не беше документирано. Медицинските бележки и за двете бяха разпечатани и прикачени към задната корица на папката.

След като отново прочете всичко от край до край, Мери се облегна назад и разтърка очи. Като много жертви, страхуващи се за живота си, майката на Бити бе потърсила медицинска помощ само веднъж, когато детето ѝ бе пострадало толкова сериозно, че никой естествен целителен процес не би могъл да се справи с нараняванията му. Рентгеновите снимки разказваха останалата част от ужасната история, издавайки години, пълни със счупени кости, зараснали някак отново. И за двете.

Мери затвори папката и взе тази с историята на Бити. Тя беше по-тънка, тъй като медицинската история на Бити беше прибавена към тази на майка ѝ, а тя им беше разказала дори още по-малко от своята мамен. Провели бяха редовна терапия с разговор, както и с изкуство, творчески игри и музикални часове. Ала в тях не бяха научили почти нищо.

В известен смисъл всички просто бяха очаквали да се случи неизбежното...

— Госпожице Лус?

Мери подскочи в стола си и разпери ръце, захлупвайки папката с попивателната.

— Бити! Не те чух!

Момиченцето стоеше на прага на отворената врата и мъничката му фигурка изглеждаше още по-мъничка, застанала под касата. Косата му беше пусната и се къдреше около лицето му, облечено бе в друга от ушитите си на ръка роклички, този път — жълта.

Мери усети почти неудържим порив да намери отнякъде пуловер.

— Госпожице Лус?

Мери се отърси от мислите си и каза:

— Извинявай, какво?

— Чудех се дали чичо ми вече е пристигнал.

— Ъ, не. Не, не е. — Мери се прокашля. — Слушай, ще дойдеш ли тук за малко? И затвори вратата, моля те.

Бити се подчини и като се приближи, застана пред бюрото.

— Това е твоето досие, миличка. — Мери докосна кафявите папки. — Твоето и на твоята мамен. Току-що отново ги прегледах. Аз не... не откривам никаква информация, нищо за чичо ти. Не се споменава никъде. Не казвам, че не съществува, просто...

— Мама се свърза с него. Той ще дойде да ме вземе.

По дяволите, помисли си Мери. Определено трябваше да пипа страшно внимателно.

— Как точно го направи? — попита тя. — Писа ли му? По телефона ли му се обади? Можеш ли да ми кажеш как се свърза с него? Навярно и аз бих могла да се чуя с чичо ти?

— Не знам как. Но го направи.

— Как се казва той? Спомняш ли си?

— Казва се... — Бити сведе поглед към бюрото. Към папките. — Казва се...

Причиняваше ѝ физическа болка да я гледа как се мъчи да се сети за име, което почти сигурно беше измислено. Мери обаче не я притисна, надявайки се, въпреки всичко, че има някакво магическо решение, някакъв брат, там някъде в света, който щеше да бъде толкова добър с Бити, колкото тя заслужаваше...

— Рин. Казва се Рин.

Мери затвори очи за миг. То беше по-силно от нея. Рин беше съвсем близко до Рим, разбира се. Само една стъпка делеше двете имена, разстояние, което лесно можеше да бъде прекосено от един детски ум, отчаяно търсец спасение в ужасна ситуация.

А тя трябваше да остане професионална.

— Е, добре, ще ти кажа какво ще направя. — Мери вдигна телефона си. — Ако си съгласна, ще пиша за чичо ти в една затворена група във Фейсбук. Може би някой ще успее да се свърже с него?

Бити кимна едва-едва.

— Приключихме ли?

Мери отново се прокашля.

— Само още нещо. Прахът на майка ти... скоро ще можем да го вземем. Мислех си, че ако искаш, бихме могли да направим церемонията тук, в къщата? Знам, че всички страшно я обичаха, обичаме и теб...

— Бих искала да изчакам. Докато чичо ми дойде. И тогава ще го направя с него.

— Добре. А искаш ли да дойдеш с мен, за да го вземем? Искам да съм сигурна, че ти...

— Не. Искам да изчакам тук. Да изчакам чичо си.

Мамка му.

— Добре.

— Приключихме ли?

— Да.

Докато момиченцето се обръщаше, Мери го повика.

— Бити?

— Да? — Бити погледна назад. — Какво?

— Нали знаеш, че можеш да говориш с мен? За всичко. По всяко време на деня или нощта. Винаги съм на твое разположение, а ако не искаш да говориш с мен, всички останали от персонала ще ти помогнат на драго сърце. Аз няма да се засегна. Единственото, което ме интересува, е да получиш подкрепата, от която се нуждаеш.

Бити се загледа в пода за миг.

— Добре. Сега мога ли да си вървя?

— Толкова съжалявам за начина, по който... за онова, което се случи в клиниката снощи. Послушай съвета ми, поговори с някого за това... ако не с мен...

— Говоренето няма да върне майка ми, госпожице Лус. — Гласът бе толкова сериозен, звучеше така, сякаш бе излязъл от устата на възрастен. — Говоренето няма да промени нищо.

— Напротив. Вярвай ми.

— Може ли да върне времето назад? Не мисля.

— Не, но може да ти помогне да се приспособиш към новата действителност. — Господи, наистина ли говореше така с едно деветгодишно дете? — Трябва да оставиш скръбта да се излее навън...

— Тръгвам си. Ще бъда горе, на тавана. Моля те, съобщи ми, когато чичо ми дойде.

С тези думи момиченцето излезе, затваряйки тихичко вратата зад себе си. Мери отпусна глава в ръцете си, заслушана как малките крачета изкачват стъпалата, отвеждащи на третия етаж.

— По дяволите — прошепна тя.

* * *

Докато се надигаше от кухненската маса, Рейдж не се притесняваше, че онзи, който се носеше през трапезарията и идваше към него, бе врагът. Повече се тревожеше някой от къщата да не е в беда.

Защото освен стъпките, се долавяше и друг звук.

Бебешки рев.

Преди да успее да прекоси и половината от разстоянието до вратата, Бет, кралицата, влетя в стаята, понесла малкия си син под мишница като чувал с картофи и вдигнала другата си ръка, от която течеше кръв.

— Мамка му! — Рейдж се препъна в босите си крака, за да отиде при нея до умивалника. — Какво стана?

Зрението му не беше толкова остро, колкото обикновено, но и така виждаше, че предницата на ризата ѝ бе поаленяла. А въздухът беше пропит с миризмата на кръв.

— Можеш ли да го вземеш? — помоли го, надвиквайки писъците на М. Р. — Моля те, просто го вземи.

И ето как Рейдж се озова, хванал първородния и единствен син на Рот под мишниците, сякаш беше взривоопасно устройство, чийто фитил всеки момент щеше да изгори.

— Ъ... — каза той, докато малкият риташе с крачета и реवेशе с пълно гърло в лицето му. — Ъ... искаш ли да отидеш в клиниката с това?

И сам не беше сигурен дали има предвид порязването или бебето.

Отмествайки пиццата торба кралско ДНК, той се опита да види какво става... Дали беше пръстът ѝ? Ръката? Китката?

— Ама че съм глупава — измърмори тя, съскайки от болка. — Бях на терасата отвън, изведох го, за да му покажа луната, защото много я харесва... не си гледах в краката, подхлъзнах се на купчинка мокри листа и бум! Краката ми се подкосиха. Държах го, а не исках да падна върху него. Протегнах ръка и се порязах на една счупена плоча. Мамка му... изобщо не спира.

Рейдж потръпна, чудейки се точно колко дълго щяха да продължат да пицят ушите му, след като Бет отнесе М. Р. със себе си.

— Какво... ъ...

— Хей, ще останеш ли с него за минутка? Доктор Джейн е в Дупката, току-що получих есемес от нея. Ще изтичам набързо дотам, за да ме погледне. Ей сега се връщам.

Рейдж отвори уста и замръзна, сякаш някой беше опрял пистолет до челото му.

— Ъ, да. Разбира се. Няма проблем. — *Моля те, нека да не убия хлапето на Рот. Моля-те-нека-да-не-убия-хлапето-на-Рот. О-боже-о-боже-о-боже...* — С него всичко ще е наред. Ще му дам малко кафе и...

— Не. — Бет спря чешмата и уви дланта си в кърпа. — Нищо за ядене и нищо за пиене. Веднага се връщам.

Тя излезе на бегот от кухнята и Рейдж нямаше как да не се зачуди дали се вживява в ролята на Юсеин Болт заради раната си... или защото беше оставила детето си с един пълен лаик.

Сега вече М. Р. наистина заплака, сякаш беше осъзнал, че майка му го е изоставила и ревът допреди малко беше само загревка.

Рейдж стисна очи и се отправи обратно към масата. След две стъпки обаче си помисли как Бет бе паднала и си представи как смачква детето като палачинка. Отворил очи така, че за малко да изскочат от орбитите си, той продължи напред, стъпвайки толкова предпазливо, сякаш балансираше с кристална ваза на главата си. В мига, в който се добра до масата, се тръшна на стола и изправи хлапето на нестабилните му крачета. М. Р. не беше достатъчно силен, за да се задържи изправен, но писъците му бяха оглушителни.

— Майка ти ей сега ще се върне. — *Моля те, прескъпа Скрайб Върджин, нека Бет се върне, преди да оглушея.* — О, да. Еееей сега ще се върне.

Рейдж се огледа наоколо, молейки се някой, който и да било, да се появи тичешком.

Когато този пасивен оптимизъм не се сбъдна, той отново прикова очи в почервенялото лице.

— Мой човек, чух те. Вярвай ми. Прекрасно те чух.

Добре, дефиницията на лудост бе да правиш едно и също нещо отново и отново...

Рейдж завъртя М. Р. и го сложи по гръбче в сгъвката на лакътя си, така, както бе виждал да го правят Рот и Бет... По дяволите, това като че ли още повече вбеси хлапето. Ако изобщо беше възможно.

Следващата позиция? Тъ...

Облегна го на гърдите си, така че М. Р. да може да гледа над рамото му. И потупа учудващо коравото гръбче. И отново. И отново. И отново...

Точно както правеше Рот.

И я виж ти — това подейства.

Около четири минути и трийсет и седем секунди по-късно (не че ги броеше) М. Р. най-сетне млъкна, явно резервоарът му на сълзи се беше изпразнил. А после малкият си пое накъсано дъх и се отпусна, останал без сили.

По-късно Рейдж щеше да се чуди дали нещата биха били различни, ако М. Р. беше спрял дотам. Може би ако малкият не беше отишъл по-далеч... или пък ако отново беше заплакал, Рейдж щеше да бъде спасен.

Проблемът бе, че броени секунди по-късно М. Р. обви пухкавата си ръчичка около врата на Рейдж и зарови юмруче в пуловера му, вкопчвайки се с всички сили, притискайки се в него, търсейки утеха, намирайки я... разчитайки на нея, защото беше напълно безпомощен в този свят.

Рейдж изведнъж спря да го потупва и замръзна на мястото си, въпреки че не беше седнал стабилно. И с разтърсваща яснота почувства всичко: топлината на изпълненото с живот телце, силата на хватката му, повдигането и спускането на малките му гърдички. Подсмърчането беше точно до ухото му, както и тихият, пухтящ дъх, а когато М. Р. раздвижеше главичка, копринена косица гъделичкаше Рейдж по врата.

Това беше бъдещето, помисли си Рейдж. Това беше... съдбата, дошла, за да се облегне на него.

Защото М. Р. имаше очи, които щяха да видят неща, случващи се дълго след като Рейдж си беше отишъл. Умът му щеше да взема решения, които Рейдж не би могъл да разбере. А тялото, така крехко в началото на живота си, ала могъщо в зрялата си възраст, щеше да се

бие и почита, и защитава, така, както го бяха правили баща му и неговият баща... и всички мъже в рода му преди него.

Рот беше жив в това момче. И щеше да бъде в неговите деца. И в техните деца след това.

И Бет бе тази, която му го бе дарила. Те споделяха това. Бяха... *направили...* това.

Изведнъж Рейдж усети, че не е в състояние да диша.

19.

Нааша не го накара да чака.

В мига, в който го въведеха в гостната в имението на нейния хелрен, част от покритата с тапети от прасковена коприна стена се дръпна настрана и Нааша излезе през една скрита врата.

— Добър вечер — каза, заемайки изкусителна поза. — Облякох се в червено, както поиска.

Каквото и да можеше да се каже за липсата ѝ на потекло и това, че се беше омъжила за пари, тя беше наистина красива жена, с дълга черна коса и фигура като на Мерилин Монро. С изрязаната си рокля и обувчиците „Лубутен“, тя бе мокрият сън на всеки самоуважаващ се пенис.

И все пак, дори и издокарана по този начин, изобщо не можеше да се мери с неговата Марисол... така, както парниковото цвете не беше и наполовина толкова красиво, колкото дивото цвете, израснало неочаквано и неопитомено, на свобода.

Въпреки това миризмата ѝ му подейства по начин, който доста приличаше на кокаина, който беше взел, преди да дойде тук, и тялото му се събуди, въпреки че чувствата и душата му си останаха мъртви и студени. Ужасната реалност бе, че плътта му се нуждаеше от кръвта на женски вампир... и сега този биологичен императив щеше да вземе превес над всичко останало.

Дори ако при други обстоятелства изобщо не би я погледнал.

— Харесва ли ти? — Нааша разпери ръце и описа бавно кръг.

Както се очакваше, той се усмихна, разкривайки издължените си вампирски зъби.

— Ще изглеждаш още по-добре, когато я сваля от теб. — А после нареди: — Ела тук.

Нааша се приближи с ленива стъпка, но не спря пред него, а до яркожълт, старинен френски диван, върху който имаше повече възглавници, отколкото място за седане.

— Ти ела при мен.

Асейл поклати глава.

— Не.

Тя в миг се нацупи, пълните ѝ устни се издуха, грейнали в цвят, който съвършено подхождаше на роклята ѝ.

— Прекоси целия град, за да дойдеш при мен. Несъмнено можеш да направиш още шест крачки.

— Няма да прекося тази стая.

Лицето му придоби напълно непресторен отегчен вид и миризмата на нейната възбуда се усили.

— Държиш се толкова неуважително. Би трябвало да те изхвърля.

— Ако смяташ, че това е проява на неуважение, още нищо не си видяла. И на драго сърце ще си отида.

— Имам си любовник, ако не знаеш.

— Нима? — Асейл наклони глава на една страна. — Поздравления.

— Така че има кой да ме задоволи. Въпреки болестта на моя възлюбен.

— Е, в такъв случай ще се сбогувам с теб...

— Не. — Тя побърза да заобиколи дивана, идвайки толкова близо, че Асейл можеше да види порите върху гладката ѝ кожа. — Не си отивай.

Той се взря настойчиво в лицето ѝ, а после посегна и докосна косата ѝ.

— На колене. Веднага.

— Бях забравила колко си властен...

— Не ми губи времето.

Когато нова вълна от миризмата на възбудата ѝ го блъсна в носа, Асейл разбра, че тя ще коленичи върху скъпия килим... а когато посегна, за да се подпре на гърдите му, той блъсна ръката ѝ, принуждавайки я да падне на колене със залитане.

— Добро момиче. — Докосна бузата ѝ с опакото на кокалчетата си, а после сграбчи шепа от косата ѝ в юмрук и дръпна главата ѝ назад. — Отвори уста.

Разтвори устни, тя започна да диша тежко; миризмата на секса ѝ бе като рев в синусите му, лицето ѝ пламна, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха учестено под бюстието на роклята. Със свободната си ръка

Асейл разкопча ципа на елегантния си панталон, освобождавайки ерекцията си.

Обви длан около пениса си и изръмжа:

— Искаш ли да ми разкажеш за любовника си?

В очите ѝ, под натежалите клепачи, лумна еротична светлина.

— Той е толкова силен...

Асейл нахлу между устните ѝ, попречвайки ѝ да продължи. А после, използвайки ръката, с която бе стиснал косата ѝ, започна да чука устата ѝ, докато тя стенеше, мачкайки гърдите си с шепи, разтвори широко колене, сякаш във въображението ѝ той потъваше и излизаше от сърцевината ѝ. А може би в допълнение към устата.

Докато я чукаше грубо, не можеше да се каже, че я мрази. Не би могъл да каже дори, че му е неприятна — за да има някакво отношение, би трябвало да я забелязва.

Онова, което ненавиждаше, бе, че не бе онази, която желаше наистина.

И колкото повече мислеше за тази действителност, безкрайното разстояние, загубата...

Излезе от устата на Нааша и я замъкна до дивана на колене, влачейки я за косата. И тя обожаваше това. Последва го повече от доброволно, дишайки тежко, зачервена, готова да бъде изчукана. Кое то беше удобно, нали?

Особено когато той я наведе над красивия френски диван, вдигна полата ѝ нагоре и нахълта в нея отзад.

Тя свърши начаса, треперейки и гърчейки се под него. А когато Асейл отново изви главата ѝ назад, тя изкрещя името му.

— Шшшт — процеди той. — Не би искала възлюбеният ти да ни чуе. Или пък гаджето ти.

Тя стенеше безсмислици, толкова изгубена в чукането, че мозъкът ѝ очевидно си беше взел ваканция. И по един странен начин, Асейл ѝ завиждаше за това еротично изживяване. За него то не бе нищо повече от израз на първични нужди, физическо упражнение с удоволствие и кръв като анонимна награда.

За него то не криеше и зрънце от острата наслада, в чийто плен очевидно се намираще тя. Но поне можеше да използва тази нейна слабост, за да помогне на Рот.

Асейл впи зъби в шията ѝ и започна да пие на големи глътки, докато я чукаше. Вкусът ѝ беше... приятен. Усещането от женствеността ѝ, стискаща и отпускаща пениса му, беше... приятно. Силата, която тя щеше да му даде, беше абсолютно необходима.

В огледалото от старинно стъкло насреща Асейл видя как я чука.

Изглеждаше точно толкова мъртъв, колкото се чувстваше. Ала въпреки това бръкна във вътрешния джоб на самото си за мобилния телефон.

* * *

Вишъс тъкмо минаваше покрай залата с тежестите в тренировъчния център, когато мобилният му телефон иззвъня. Извади го от задния джоб на панталона си, въведе паролата и се усмихна, когато отвори съобщението.

Беше снимка от Асейл — на тила на тъмнокоса жена, наведена кучешката над един диван. Текстът отдолу беше кратък и по същество: *Вътре съм.*

Добра работа, написа Ви в отговор. *Приятно изкарване.*

— И ни донеси нещо — каза, докато прибираще телефона си в джоба.

Пристрастеността на Асейл към наркотиците можеше да се окаже проблем, но Рот като че ли беше направил добър избор с него. Асейл изглеждаше добре, имаше пари и беше абсолютно копеле с правилното потекло. Беше съвършеният избор за внедряване в глимерата.

Въпросът бе какво щеше да открие. И колко дълго щеше да бъде добро момче и да играе по правилата.

При първото своеволие от негова страна, Ви щеше да му пререже гърлото така, че да зейне като гаражна врата. Но дотогава Асейл определено беше в графата *Полезен*, да бъде оставен да диша.

Когато стигна до входа на стрелбището, Вишъс поспря, за да вземе черния спортен сак, който бе оставил там преди няколко часа. След това прекрачи прага на помещението с нисък таван и миришец на мухъл въздух.

— Как сме? — подвикна, докато заобикаляше кабинките за стрелба, за да стигне до циментовия участък с мишените.

Блей се надигна от съвваемия стол, на който седеше, и като протегна ръце, долепи длани до тавана.

— Без промяна.

— А аз на два пъти победих този тип на джин руми — обади се Ласитър.

— Защото не играеш честно.

Вишъс погледна към ангела и поклати глава.

— Какво правиш тук? И защо седиш в градински стол?

— Лумбална опора...

В този миг парчето месо върху дибата на Ви потръпна... и Ви не можеше да не отдаде заслуженото на русо чернокосото копеле, излегнало се така, сякаш се пече на слънце. Ласитър скочи от стола побързо, отколкото можеше да мигнеш, насочил пистолет към гърдите на Кор, сякаш бе готов да направи дупка в сърцето му.

— Полека, каубой — обади се Ви. — Просто мускулен спазъм.

Ангелът като че ли не го чу... или пък нямаше намерение да остави някой друг да прецени положението, дори ако този някой имаше медицинска подготовка.

Трудно бе да не го одобряваш. Трудно бе и да не забележиш, че очевидно няма намерение да се отдели от Кор нито за миг, сякаш се доверяваше единствено на себе си да държи нещата под контрол.

По дяволите, стига ангелът да си държеше устата затворена, а Ви да не мислеше за малките им неприятности в миналото, почти можеше да забрави колко много му се искаше да му пререже гръкляна.

Вишъс се приближи до пленника и го огледа преценяващо. След като го бяха докарали тук, Ви го беше приковал към дървената маса, с лицето нагоре и разперени ръце и крака, щраквайки стоманени халки около китките, глезените и якия му врат... и да не повярва човек, ето че си беше там, където го беше оставил. Цветът на лицето му беше щогоде нормален. Очите му бяха затворени. Раната на тила му вече не кървеше, напълно зараснала.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Блей.

— Не, ще се справя.

Ви отвори сака и използва онова, което беше вътре, за да му измери пулса, кръвното налягане, температурата и насищането с

кислород. Онова, което го тревожеше най-много, бе неизбежният кръвоизлив там, където беше праснал копелето с дръжката на пистолета си... и възможните усложнения, които можеха да варират от леко неприятни до катастрофални. Ала без да го преместят или да донесат адски тежко и скъпо оборудване, нямаше как да проверят положението.

Той обаче си имаше своите подозрения. Беше напълно възможно сътресението да бе довело до исхемичен удар поради съсирек, запушил кръвоносен съд.

Ама и техният късмет беше един — да заловят враг, а той да свърши с мозъчна смърт.

Ви прибра играчките си и след като въведе няколко бележки в телефона си, направи крачка назад и се взря в грозното лице пред себе си. Тъй като не можеше да направи необходимите тестове, можеше да разчита единствено на наблюденията си... а понякога дори най-сериозното оборудване не може да се мери със заключенията на лекаря.

Присви очи, преценявайки всяко поемане на дъх, всяко негово изпускане... потръпването между веждите, неподвижността на клепачите, произволните движения на пръстите, контракциите на кожата по бедрата.

Удар. Определено беше получил удар. Никакви движения в лявата половина.

Събуди се, по дяволите, помисли си Ви. Така че да ти дръпна един бой и отново да те приспя.

— Дяволите да го вземат.

— Какво не е наред? — попита Блей.

Ако скоро нямаше промяна, щеше да му се наложи да вземе решение дали да задържат Кор... или да изхвърлят тялото му заедно с боклука.

— Добре ли си?

Ви се обърна към Блей.

— Какво?

— Окото ти играе.

Ви го разтърка, докато то не престана. А после се зачуди, с всичко, което се случваше, дали той не беше следващият в списъка с жертви на исхемичен удар.

— Съобщете ми, ако дойде в съзнание.

— Дадено — заяви Ласитър. — Ще ти съобщя също така, когато имам нужда от следващия си ябълков шейк.

— Не съм ти иконом. — Ви праметна сака през рамо и се отправи към вратата. — И ако още един път ми изпратиш въздушна целувка, ще ти навра един ядрено-магнитен резонанс.

— Ами ако вместо това те ощипя по задника? — извика ангелът след него.

— Само опитай и ще откриеш, че безсмъртието, също като времето, е относително.

— Знаеш, че ме обичаш!

Вишъс клатеше глава, докато излизаше обратно в коридора. Ласитър беше като настинка — заразен, дразнещ, и нищо, което очакваш с нетърпение.

И все пак, радваше се, че копелето е тук. Дори и Кор да бе малко повече от мебел.

20.

Бет Рандал, шелан на слепия крал рот, син на рот, баща на Рот, кралица на всички вампири, се отправи към вратата на Дупката, въпреки че доктор Джейн все още довършваше превръзката на току-що защитата ѝ ръка.

— Отлична работа! Благодаря...

Жената на Ви я следваше, подтичвайки. Двете заобиколиха един спортен сак, брезентова торба... надуваема кукла, която *определено* имаше нужда от дрехи.

— Ама наистина трябва да спреш!

— Всичко ще е наред...

— Бет! — Джейн се разсмя, докато въртеше безрезултатно ролката лейкопласт между пръстите си. — Не мога да намеря края...

— Дай на мен...

— Защо бързаш толкова?

Бет спря.

— Оставих М. Р. с Рейдж в кухнята.

Доктор Джейн примига.

— О, господи... *Върви!*

Бет беше безцеремонно изтикана от Дупката с лепенката в ръце — тя довърши работата, докато прекосяваше двора на бегом, откъсвайки края със зъби и приглаждайки лепкавата лента върху бялата марля, увита около долната част на дланта ѝ. Взе наведнъж стъпалата, отвеждащи до внушителния вход на имението, отвори вратата към вестибюла и обърна лице към камерата.

— Хайде де... *отвори се* — измърмори, докато пристъпяше от крак на крак.

Рейдж нямаше да нарани детето. Поне не и нарочно. Само че тя не можеше да престане да си представя Ани Потс в „Ловци на духове 2“, тъпчеща детето с френска пица.

Когато ключалката най-сетне изщрака, Бет се втурна във фойето, профучайки покрай прислужницата, която ѝ беше отворила.

— Кралице! — каза прислужницата с поклон.

— О, господи, съжалявам, наистина съжалявам! Благодаря ти!

Нямаше представа за какво точно се извинява, докато препускаше през трапезарията и нахлуваше в...

Бет се закова на място.

Рейдж седеше на масата с М. Р. на рамото си. Бебето се беше сгушило до врата му, а огромната ръка на воина го обгръщаше с цялата закрила, на която бе способен един родител. Братът се взираше право напред над полуизядената планина от въглехидрати и полупразната кана с кафе.

По лицето му се стичаха сълзи.

— Рейдж? — повика го Бет тихо. — Какво има?

Тя остави лейкопласта и се приближи до двамата... а когато той с нищо не показва, че я е забелязал, го докосна по рамото с връхчетата на пръстите си. Отново никакъв отговор.

Бет го повика малко по-силно.

— Рейдж...

Той се сепна и я погледна изненадано.

— О, хей. Ръката ти добре ли е?

Май изобщо не си даваше сметка за чувствата си. И по някаква адски тъжна причина изглеждаше уместно, че бе заобиколен от хаоса на яденето си, отворени пакети с бейгъли и хляб, разпилени по грубата дървена маса, буци масло и парчета сирене, и изпоцапани салфетки навсякъде около него.

В този безмълвен миг той бе също толкова съсипан, колкото и всичко около него.

Бет коленичи и го докосна по ръката.

— Рейдж, миличък, какво има?

— Нищо. — Усмивката, появила се върху прекрасното лице, беше празна. — Успях да го накарам да престане да плаче.

— Да, така е. Благодаря ти.

Рейдж кимна. А после поклати глава.

— Май трябва да ти го върна.

— Няма проблем — прошепна Бет. — Задръж го колкото дълго искаш. Той наистина ти има доверие, никога не съм го виждала да приеме друг, освен Рот или мен.

— Аз, ъ... потупах го по гърба. Нали знаеш, както го правите вие. — Рейдж се прокашля. — Гледам ви, когато сте с него. Ти и Рот.

Погледът му отново се зарея из празната къща напред.

— Не по някакъв психарски начин — добави.

— Естествено.

— Аз... — Той преглътна мъчително. — Май съм плакал, а?

— Да. — Бет извади салфетка от поставката. — Ето.

Изправи се и попи под красивите му синьо-зелени очи... и си спомни първия път, когато го беше срещнала. Беше в някогашната къща на баща ѝ, Дариъс. Рейдж тъкмо си шиеше една рана над умивалника в банята, прокарайки иглата и конеца през собствената си кожа, сякаш не беше нищо особено.

Това е нищо. Когато можеш да използваш дебелия си черво вместо колан, тогава вече наистина се налага да потърсиш помощ от професионалист.

Или нещо такова.

Спомни си и как по-късно, след посещението на звяра, той трябваше да легне в подземната спалня на баща ѝ, за да се съвземе. Тя му беше дала алка зелцер и го беше успокоила в слепотата и дискомфорта му, доколкото ѝ беше възможно.

Колко далеч бяха стигнали и двамата оттогава.

— Можеш ли да ми кажеш какво не е наред?

Загледа как дланта му започна да описва кръгове върху гръбчето на М. Р.

— Няма нищо. — Устните му се обтегнаха в нещо, което несъмнено би трябвало да бъде още една усмивка. — Просто се наслаждавам на малко спокойствие с невероятния ти син. Такива щастливци сте с Рот.

— Да, така е.

Едва не бе умряла при раждането на М. Р. и за да спасят живота ѝ, се бе наложило да ѝ махнат матката. Не можеше да има повече биологични деца... и да, това бе разочарование. Ала всеки път, щом се взреше в лицето на сина си, я изпълваше огромна благодарност, че той съществува... и знанието, че няма да има възможност отново да си пробва късмета в тази лотария, не ѝ се струваше кой знае каква загуба.

Ала Рейдж и Мери нямаше да имат дори възможността да опитат. И Рейдж очевидно се измъчваше от тази мисъл.

— Трябва да ти го върна — повтори братът.
Бет преглътна мъчително.
— Поддръж го толкова дълго, колкото искаш.

* * *

Обратно в „Убежището“ Мери тъкмо беше качила съобщение във Фейсбук относно хипотетичния чичо на Бити, когато на вратата се почука.

Може би беше момиченцето и биха могли да опитват това с говоренето за втори път. Или пък не...

— Влез — каза Мери. — О, здравей, Мариса! Как си?

Жената на Бъч изглеждаше точно толкова поразително красива, както винаги. Дългата ѝ руса коса бе пусната и се къдреше съвършено върху раменете ѝ, сякаш бе обучена на добри маниери и през ум не би ѝ минало да щръкне непокорно. Облечена в черен кашмирен пуловер и черен спортно-елегантен панталон, в много отношения тя бе като женския вариант на Рейдж — физически прекалено прелестна, за да е истинска.

И също като Рейдж, външността ѝ не беше и наполовина толкова прекрасна, колкото вътрешната ѝ красота.

С усмивка, достойна за корицата на списание „Воуг“, Мариса се настани в скърцащия стол от другата страна на бюрото.

— Аз съм добре. По-важното е ти как си.

Мери се облегна назад и като скръсти ръце на гърдите си, си помисли: *Аха, това определено не е случайно посещение.*

— Предполагам, че си чула — промълви.

— Да.

— Кълна се, Мариса, нямах представа, че ще бъде толкова ужасно.

— Естествено, че не си. Кой би могъл да има?

— Е, държа да знаеш, че не исках да стане така...

Мариса се намръщи.

— Извинявай, какво?

— Когато с Бити отидохме да видим майка ѝ...

— Чакай, чакай. — Мариса вдигна ръце с отворени длани. — Какво? Не, аз говоря за това, че Рейдж беше прострелян на бойното поле. А ти си спасила живота му пред братята.

Веждите на Мери подскочиха.

— О, това.

— Да... *това*. — В очите на Мариса се появи особен поглед. — Знаеш ли, честно казано не съм сигурна защо си тук тази нощ. Мислех, че ще си останеш вкъщи с него.

— Е, да. Но с всичко случващо се с Бити, как можех да не дойда? Освен това прекарах целия ден с Рейдж, за да се уверя, че е добре. Докато той спи в клиниката, реших да мина да я нагледам. Господи... от мисълта, че още повече влоших нещата за нея, се чувствам ужасно. Искам да кажа, сигурна съм, че знаеш какво стана.

— Имаш предвид при Хавърс? Да, знам. И разбирам защо си разстроена. Но наистина смятам, че би трябвало да останеш при Рейдж.

Мери махна небрежно с ръка.

— Добре съм. Той е добре...

— И мисля, че трябва да си отидеш вкъщи.

Мери се приведе напред, обзета от внезапен ужас.

— Я чакай. Нали не ме уволняваш заради станалото с Бити?

— Господи, не! Шегуваш ли се? Ти си най-добрият терапевт, когото имаме! — Мариса поклати глава. — И през ум не би ми минало да ти казвам как да си вършиш работата тук. Но е очевидно, че последните двама и четири часа са били дълги и колкото и да искаш да помогнеш на момичето, ще бъдеш далеч по-полезна, ако си си отпочинала както трябва.

— Е, това е облекчение за мен. — Мери се облегна назад. — Че няма да ме уволниш, имам предвид.

— Не искаш ли да бъдеш с Рейдж?

— Естествено, че искам. Просто наистина се тревожа за Бити. Тя преживява невероятно труден момент. Загубата на майка ѝ не е просто трагедия, която я остави сираче; тя е моментът, който ще задейства още много неща. Просто... искам да съм сигурна, че действително е добре.

— Ти си наистина отдаден терапевт, нали го знаеш?

— Непрекъснато говори за някакъв чичо. — Мариса отново се намръщи и Мери отвори случая на Аналай и запрелиства страниците.

— Нали? И аз не бях чувала за него досега. Прегледах всичко, с което разполагаме за тях, и никъде не се споменава каквото и да било семейство. Току-що писах за това в онази затворена група във Фейсбук. Да видим дали ще го открием по този начин. — Мери поклати глава, взирайки се в бележка, написана от Рим. — Чудя се дали бих могла да получа разпечатка на всички телефонни разговори през последния месец, за да видя какви номера са били набирани? Може да открием нещо там. Не сме получили нищо по пощата. И доколкото знам, майката на Бити никога не е използвала имейл.

Когато думите ѝ бяха последвани от мълчание, Мери вдигна глава и видя, че шефката ѝ се взира в нея с неразгадаемо изражение.

— Какво?

Мариса се прокашля.

— Възхищавам се на отдадеността ти. Но смятам, че е най-добре да си вземеш почивка до сутринта. Малко дистанциране ще ти помогне да се концентрираш по-добре. Бити ще бъде тук и утре и ти ще продължиш да бъдеш главният служител по случая ѝ.

— Просто искам да оправя нещата.

— Знам и не те виня. Ала все си мисля, че ако аз се появях на работа в нощта, след като Бъч едва не е загинал в ръцете ми, ти би ме накарала да се прибера у дома. Независимо какво се случва под този покрив.

Мери отвори уста, за да го отрече. А после отново я затвори, видяла веждите на Мариса да подскочат.

Сякаш знаейки, че е спечелила спора, шефката ѝ се изправи и ѝ се усмихна леко.

— Винаги си била отдадена на работата си. Ала е важно „Убежището“ да не завладее изцяло живота ти.

— Да. Разбира се. Имаш право.

— Ще се видим по-късно вкъщи.

— Абсолютно.

Когато Мариса си тръгна, Мери наистина възнамеряваше да я послуша... само че беше толкова трудно да си тръгне. Дори след като си взе палтото и чантата и изпрати съобщение на Рим, молейки я да се върне, ако няма нищо против (а тя нямаше), продължи да си намира поводи да не отиде при колата на Рейдж. Първо трябваше да възложи още няколко задачи на друга служителка; след това застана в

подножието на стълбите, отвеждащи към тавана, спорейки със себе си дали да каже на Бити.

В крайна сметка реши да не притеснява момиченцето и се отправи към първия етаж. Пред входната врата отново поспря, но този път не беше задълго.

Когато най-сетне излезе навън, си пое дълбоко дъх и усети миризмата на есен.

Преди да се качи в понтиака, поспря и погледна нагоре. Стаята на Бити и майка ѝ светеше и беше невъзможно да не си представи как момиченцето седи, приготвило куфарите си, и чака един чичо, който не съществува, да дойде и да я отведе далеч от една действителност, която щеше да я следва до края на живота ѝ.

Пътуването до вкъщи трая цяла вечност, ала най-сетне тя паркира спортната кола между хамъра на Куин и поршето на Мани.

Докато се взираше в сивото каменно имение, извисяващо се пред нея със своите гард-гойли, както ги наричаше Ласитър, безбройните си прозорци и полегати покриви, покрити с шистови плочи, се зачуди какво ли би си помислила Бити за това място. Вероятно в началото щеше да ѝ се стори плашещо. Но колкото и страшно да изглеждаше отвън, онези, които живееха в него, го правеха уютно и топло като малка къщурка.

Прекося калдъръмения двор, минавайки покрай фонтана, вече спрял за зимата. Изкачи каменните стъпала. Влезе във вестибюла, обърна лице към охранителната камера и зачака.

Бет бе тази, която ѝ отвори, подпряла М. Р. на хълбока си.

— О, здравей... тъкмо се канех да ти се обадя.

— Здравей, голямо момченце. — Мери погали М. Р. по бузката и му се усмихна, защото — как можеше да не го направи? — бебето беше истински чаровник, направо да го схрускаш. — Имате ли нужда от нещо?

Пристъпи във фойето, така че М. Р. да не настине, но се закова на място, видяла изражението на Бет.

— Всичко наред ли е?

— Ами, ъ... Рейдж току-що се качи горе.

— О? Явно се чувства по-добре.

— Мисля, че трябва да говориш с него.

Нещо в гласа на кралицата не беше както трябва.

— Какво не е наред?

Бет се съсредоточи върху детето си, приглаждайки черната му косица.

— Просто мисля, че трябва да бъдеш с него.

— Какво стана? — Когато Бет просто повтори версия на онова, което вече беше казала, Мери се намръщи. — Защо не ме поглеждаш?

Очите на Бет най-сетне срещнаха нейните.

— Просто изглежда... разстроен. И мисля, че се нуждае от теб. Нищо повече.

— Добре. Благодаря.

Мери прекоси мозаечния под и взе стъпалата на бегом. Когато стигна до спалнята им, отвори вратата... и бе посрещната от полъх вледеняващ въздух.

— Рейдж? — Тя потрепери и обви ръце около тялото си. — Защо прозорците са отворени?

Опитвайки се да не се притеснява, тя отиде да затвори прозореца до огромното им легло.

— Рейдж?

— Тук съм.

Слава богу, поне отговаряше.

Следвайки гласа му, тя отиде в банята... и го завари, седнал наред с мраморния под, вдигнал колене към гърдите си, обвил ръце около глезените си, наклонил глава настрани. Носеше спортни дрехи и макар да бе все така едър както винаги, всичко у него сякаш се беше свило.

— Рейдж! — Втурна се и коленичи до него. — Какво не е наред? Искаш ли да повикам доктор Джейн?

— Не.

Мери изруга и отметна косата му назад.

— Боли ли те нещо?

Когато той не отговори, нито вдигна очи, тя мина от другата му страна, за да види лицето му. Клепачите му бяха притворени, погледът му — разфокусиран.

Изглеждаше така, сякаш беше получил наистина лоша новина.

— Някой пострадал ли е? — Някой от братята? Лейла? Само че Бет би й казала, нали? — Рейдж, говори с мен. Плашиш ме.

Той повдигна глава и потърка лице; изглеждаше така, сякаш едва сега бе забелязал присъствието ѝ.

— Здравей. Мислех, че си на работа.

— Прибрах се. — И слава богу. Ами ако беше останала там и той... господи, Мариса беше толкова права. — Рейдж, какво става... я чакай, някой да не те е ударил?

Челюстта му изглеждаше подута и имаше синини, които личаха дори през загорялата му кожа.

— Рейдж — повтори тя по-настойчиво. — Какво, по дяволите, е станало с теб? Кой те удари?

— Вишъс. Два пъти — по един от всяка страна.

Мери изруга, потръпвайки.

— Господи, защо?

Той плъзна очи по лицето ѝ, а после вдигна ръка и я докосна нежно.

— Не му се сърди. Заслужавах си го... пък и така зрението ми се върна по-бързо от обикновено.

— Все още не си отговорил на въпроса ми. — Опитваше се да овладее гласа си. — Скарахте ли се?

Рейдж погали долната ѝ устна с палец.

— Обичам начина, по който ме целуваш.

— За какво се скарахте?

— Обичам и тялото ти. — Ръцете му се спуснаха към раменете ѝ и спряха върху ключицата ѝ. — Толкова си красива, Мери.

— Виж, оценявам комплиментите, но трябва да знам какво става. — Тя сложи длани върху неговите. — Очевидно си разстроен от нещо.

— Ще ми позволиш ли да те целуна?

Докато се взираше в нея, изглеждаше отчаян по начин, който Мери не разбираше. И именно заради болката, която усети в него, тя се приведе напред.

— Да — прошепна. — Винаги.

Рейдж наклони глава настрани и за разлика от обичайната му страст сега устните му бяха меки до нейните и я докосваха бавно и нежно. Пулсът ѝ се ускори... и почти ѝ се прииска да не беше така, не искаше да бъде разсейвана от секса. Ала докато устните му продължаваха да милват нейните, целият хаос в главата ѝ се превърна

в наелектризиращо очакване; миризмата му, прекрасното му тяло, мъжката му сила изместиха всичко, което я тревожеше.

— Моята Мери — простена той, докато проникваше в нея с език. — Всеки път с теб... е ново. Никога не е същото и винаги е по-хубаво от последната целувка... последното докосване.

Пръстите му се спуснаха надолу и тя почувства тежестта им върху гърдите си. А после, с едно бавно движение, той свали якето ѝ, плъзвайки го по ръцете ѝ, карайки я да почувства копринената си риза и дантеления сутиен, и кожата под дрехите си с болезнена яснота.

Само че една част от нея се обади. Съвестта ѝ, може би? Защото определено чувстваше, че го беше разочаровала, тръгвайки си, когато той се нуждаеше от нея.

— Защо беше отворил прозорците? — попита отново.

Ала той сякаш изобщо не я чу.

— Обичам... — Гласът му пресекна и той трябваше да се прокашля. — Обичам тялото ти, Мери.

И сякаш тя не тежеше и грам, той я вдигна от коравия мраморен под, полагайки я върху пухкавата кожена постелка пред джакузито. Отпускайки се върху мекотата ѝ, Мери видя как очите му се спускат от гърлото към гърдите ѝ... и надолу, към хълбоците и краката ѝ.

— Моя Мери.

— Защо звучиш толкова тъжно? — тихо попита тя.

Когато Рейдж не ѝ отговори, Мери изпита миг на истински страх. Но после той се залови да разкопчава блузата ѝ, без да бърза, задържайки двете половини притворени, дори когато извади краищата им от панталона ѝ. След това седна назад и уловил коприната между пръстите си, разкри тялото ѝ пред жарта в очите си и топлината на банята.

Премести се и коленичи пред бедрата ѝ.

— Обожавам гърдите ти.

Наведе се и целуна ключицата ѝ. Над ръба на сутиена. Връхчето на зърното ѝ. Лекият натиск на чашките изчезна и Мери разбра, че го беше разкопчал... а после въздухът помилва голата ѝ кожа, когато той отмести крехката преграда настрани.

Прекара цяла вечност, милвайки гърдите ѝ, галейки ги, играейки си с щръкналите връхчета. Докато на Мери не ѝ се стори, че ще полудее. А после ги засмука, първо едното, а после другото. Мери не

помнеше кога за последен път го беше правил толкова бавно... не че някога е бил небрежен с нея. Нейният хелрен просто караше на друга предавка, хвърляше се във всичко изцяло, с главата напред.

Но не и тази вечер, очевидно.

Прокара пътечка от целувки по корема ѝ и разкопча тънкия колан, копчето и ципа на панталона ѝ. Мери повдигна хълбоци и той го свали, оставяйки единствено бельото ѝ от кремава коприна.

После разпери ръце, така че дланите му обхванаха таза ѝ.

Остана така, прокарвайки палци напред-назад по долната част на корема ѝ.

— Рейдж? — Гласът ѝ беше пресеклив. — Какво не ми казваш?

21.

Коленичил над Мери, Рейдж ясно си даваше сметка, че тя изрича името му, но беше прекалено изгубен в обърканата шумотевица между ушите си, за да отговори.

Сведе поглед към корема на своята шелан и си го представи наедрял като този на Лейла, представи си как тялото ѝ приютява тяхното дете, докато то бе в състояние да диша само. Във фантазията му и бебето, и Мери, бяха съвършено здрави преди, по време и след раждането; тя грееше през всичките осемнайсет месеца (или при човешките жени бяха девет?), самото раждане беше леко и безболезнено и когато всичко свършеше, той щеше да вземе нея и бебето, което бяха създали заедно, в обятията си и да ги обича до края на живота си.

Може би малкото им момченце щеше да има сини очи и руса коса, но щеше да притежава невероятния характер и ум на своята мамен. Или пък малкото им момиченце щеше да има кестенявата коса на Мери и неговите синьо-зелени очи и щеше да бъде опасна работа.

Каквито външен вид и характер да притежаваше, Рейдж си представяше как тримата седат заедно за Първото и Последното хранене, и всички хапвания между тях. Представяше си как взема малкото, та Мери да може да си почине, както правеха Зи и Рот за своите шелани, как го храни с биберон, пълнен с млякото ѝ. А след време пъхаше залъчета от чинията си в една скъпоценна малка уста, както правеше Зи с Нала сега.

В тази прекрасна фантазия времето минаваше, имаше цупения на три години и първите дълбоки мисли и въпроси на пет. Приятели на десет и, господ да му е на помощ, шофиране на петнайсет. Имаше човешки празници и вампирски фестивали... последвани от преобразяване, което щеше да ужаси него и Мери до смърт... но понеже това беше фантазия, детето им щеше да премине през него и да излезе от другата страна силно и невредимо. А след това? Първата сърдечна болка. И може би — Единственият.

Който, ако имаха дъщеря, щеше да бъде шибан евнух. Или защото Скрайб Върджин щеше да е направила копелето такова... или защото Рейдж сам щеше да се погрижи за този проблем.

А после, много, много по-късно — внуци.

Безсмъртие на земята.

И всичко това само защото двамата с Мери се обичаха. Само защото една нощ, преди много, много години, а по-късно — преди десетилетия и векове, тя бе дошла в тренировъчния център заедно с Матю и Бела, а той беше сляп и изгубен, и тя му беше заговорила.

— Рейдж?

Той се отърси и като се наведе, долепи устни до корема ѝ.

— Обичам те.

Мамка му, надяваше се тя да вземе дрезгавината в гласа му за възбуда.

С трескави ръце ѝ свали бельото и разтвори бедрата ѝ. Когато откри женствеността ѝ с устни, чу как тя простена името му, и докато я ближеше и смучеше, беше твърдо решен: щеше да я обича дори без тя да им роди дете. Да я боготвори така, както би трябвало да го прави всеки обвързан мъж. Да се грижи за нея, да я държи в обятията си, да бъде най-добрият ѝ приятел, нейният любовник, най-верният ѝ закрилник.

Ала в него щеше да има празнина.

Малка черна дупка в сърцето му заради онова, което би могло да бъде. Онова, което и за миг не бе помислял, че ще има значение... ала което винаги щеше да му липсва.

Вдигна ръце и погали гърдите ѝ, докато тя свършваше под допира на устните му.

Не би трябвало да иска деца. Дори не се беше замислял за тях... даже си беше казвал колко е хубаво, че има Мери за шелан, защото никога нямаше да се озове там, където бяха Рот и Зи. Куин.

Тор.

Всъщност, струваше му се грешно да копнее за онова, което не само би могло да убие неговата жена, ако тя беше в състояние да му роди дете, но би обрекло и двамата: ако Мери не беше безплодна, Скрайб Върджин нямаше да им позволи да останат заедно, след като спаси живота ѝ от рака. Щеше да им нареди, в допълнение към това

Рейдж да запази проклятието си, пътищата им никога вече да не се пресекат.

Защото равновесието трябваше да бъде запазено.

Рейдж се надигна и свали суитшърта и анцуга си, после се намести отгоре ѝ много внимателно. Потъна нежно в нея и онова познато пристягане, гладката ѝ горещина, извика сълзи в очите му, когато си представи, само този единствен път, че правят това не за да се слоят в едно... а за да зачене тя.

А после си заповяда да спре.

Нямаше да мисли повече. Нямаше да съжالياва за нещо, което би могло да ги съсипе. И определено нямаше да говори за това.

Никога, за нищо на света нямаше да говори с нея за това. Та да не би да беше искала рака, химиотерапията, безплодието? Вината за нищо от това не беше нейна.

Така че той никога нямаше да даде глас на тази своя скръб.

Но да, ето какво го беше измъчвало. Ето на какво се дължеше дистанцията между тях. Ето какво не му даваше мира. През цялото това време беше гледал братята си с техните деца, виждал бе близостта в семействата им, завиждал им бе за онова, което имаха... и бе потискал всичко това, докато емоциите му не бяха изскочили неочаквано на повърхността в кухнята с М. Р.

Като цирей, забирал, докато гнойта най-сетне не можеше да бъде удържана повече.

Казваше си, че би трябвало да изпитва облекчение, че не е луд или маниакално нестабилен. И най-вече, сега, когато знаеше какъв е проблемът, можеше да го остави зад гърба си.

Да го натъпче някъде дълбоко в главата си и да затвори вратата.

Нещата щяха да се върнат в нормалното си русло.

Всичко щеше да бъде наред, по дяволите.

* * *

Той беше великолепен, както винаги.

Докато гърбът ѝ се извиваше под тласъците на Рейдж, Мери не се заблуждаваше — знаеше, че сексът е само временно отвличане на вниманието от нещо, което очевидно беше сериозен проблем за него.

Ала понякога трябва да дадеш на онзи, когото обичаш, личното пространство, от което се нуждае... или, в този случай — секса.

Защото, мили боже, тя усещаше, че това бе важно за него по начин, различен от обикновено. Нейният хелрен винаги я желаше сексуално, но това изглеждаше... е, като за начало, мощните му хълбоци бяха способни да я тласнат в другия край на банята, ала сега движенията им бяха нежни. Освен това той като че ли не толкова се съдържаше, колкото се държеше за нея, обвил ръце около тялото ѝ толкова силно, че я повдигаше от постелката, докато тялото му я яздеше с ритъм, който бе още по-разтърсващ, заради затрогващото му съдържане.

— Обичам те — каза той в ухото ѝ.

— И аз те обичам...

Следващият ѝ оргазъм накара гласа ѝ да секне, разтърсвайки я толкова мощно, че гърдите ѝ се блъснаха в неговите. Господи, толкова беше красив, докато се движеше над нея, ритъмът на проникванията му удължаваше пулсиращите конвулсии, които разтърсваха женствеността ѝ, докато той не стана единственото във вселената, докато минало и бъдеще не изчезнаха, докато хаосът в ума и около сърцето ѝ се стопи.

По някаква причина тишината след онези неспирни укори, отдалечаването от непрестанната тревога, изчезването на смазващото, еженощно мъчение на въпроса дали си върши работата добре (а понякога и увереността, че не го прави), извика сълзи в очите ѝ.

Оставяйки тревогата за Рейдж настрана, сама не беше осъзнала точно под какъв стрес се намираще. Колко тежък бе товарът ѝ. Колко погълната от грижите си беше.

— Съжалявам — изрече с усилие.

Начаса Рейдж замръзна.

— Какво?

Очите му бяха странно ужасени, когато се раздвижи и сведе поглед към нея. Мери се усмихна и избърса сълзите си.

— Просто съм толкова... благодарна за теб — прошепна тя.

Рейдж като че ли се отърси.

— Аз... е, аз изпитвам същото.

— Ще свършиш ли? В мен? — Тя изви гръб. — Искам да те почувствам как свършваш.

Рейдж отпусна глава до шията ѝ и отново започна да се движи.

— О, господи, Мери... *Мери...*

Два тласъка по-късно невероятното му тяло се напрегна, ерекцията му запулсира, отприщвайки нова вълна на екстаз.

Той не спря. Не и още много дълго. Нещо, което мъжките вампири бяха в състояние да правят. Носеше се на вълната на оргазма, изпълвайки я до преливане, докато освобождаванията започнаха да следват толкова близо едно след друго, че се сляха в един-единствен, туптящ прилив.

Когато най-сетне свърши, той застина и се отпусна, удържайки тежестта си, като се подпря на лакти, за да може тя да диша.

Господи, толкова беше огромен.

Мери бе свикнала донякъде с размерите му, ала когато отвори очи, единственото, което видя, бе част от рамото му. Всичко друго наоколо беше закрито от мощното му тяло.

Помилва го по бицепсите и каза тихичко:

— Моля те, ще ми кажеш ли какво не е наред?

Рейдж се оттласна малко по-нависоко, така че да срещне очите ѝ.

— Изглеждаш толкова тъжен. — Тя проследи веждите му. Печалната извивка на свършената му уста. Синините върху челюстта му. — Винаги помага да поговориш с някого.

След един дълъг миг, той отвори уста...

Бам! Бам! Бам!

Звукът, долитащ откъм спалнята, не можеше да бъде сбъркан — някой от братята думкаше по вратата.

Рейдж се изви и изкрещя:

— Да?

Гласът на Ви проникна в банята.

— Имаме среща. Веднага.

— Разбрано. Идвам.

Обърна се и я целуна.

— Май трябва да вървя.

Излезе от нея бързо, без да срещне погледа ѝ, докато ѝ помагаше да се изправи и да отиде под душа.

— Искане ми се и аз да можех да вляза заедно с теб — каза, докато пускаше топлата вода.

Не, помисли си Мери, докато той все така избягваше да срещне очите ѝ. *Всъщност не искаш.*

— Рейдж, знам, че трябва да вървиш. Ала ме плашиш.

Докато я пхваше под струята, той улови лицето ѝ в шепите си и я погледна право в очите.

— Няма никаква причина да се тревожиш. Нито сега, нито когато и да било... поне не и заради мен. Обичам те до края на вечността и докато това е така, нищо друго няма значение.

Мери си пое дълбоко дъх.

— Добре.

— Ще се върна веднага щом срещата свърши. Ще си вземем нещо за хапване. Ще изгледаме някой филм. Нетфликс и релакс.

Мери се засмя.

— Нетфликс и релакс?

— Да.

Целуна я, въпреки че от това лицето му се намокри, а после се измъкна заднешком, затваряйки стъклената врата. Докато излизаше, си нахлузи анцуга, но не си сложи обувки.

Мери го проследи с поглед. И си помисли, че бе невероятно как някой може да ти вдъхне увереност... и в същото време още повече да влоши всичко.

Какво, по дяволите, ставаше с него?

Когато приключи с душа, тя се избърса, разреса мократа си коса и си облече панталон за йога и огромен черен пуловер, който ѝ стигаше почти до коленете. Беше го купила за Рейдж миналата зима, като дори беше избрала любимия му не цвят, след безславно провалилите ѝ се опити да разнообрази гардероба му. Той не го носеше много често, тъй като винаги завираше в него.

Материята обаче миришеше на него.

И докато излизаше от стаята им, Мери имаше чувството, че той е заедно с нея... а, човече, тази нощ определено имаше нужда от това.

Поспря пред кабинета на краля и се заслуша в дълбоките мъжки гласове от другата страна на затворената врата.

Чуваше как догените си говорят в преддверието на долния етаж. Долови шума от лъскане на пода. Звънтенето на кристал, сякаш отново сваляха аплиците от стените, за да ги разглобят и измият в мивката.

Свършено безшумно тя прекоси дебелия златисточервен килим и се отправи към коридора с гръко-римските мраморни шедьоври и спалните. Не тръгна обаче по него, а продължи към следващото ниво.

Вратата, отвеждаща на третия етаж, не беше заключена, но не беше и отворена и Мери имаше чувството, че навлиза в забранена територия, докато поемаше по стълбите нагоре. На горната площадка, срещу стаята на Трез и Ай Ем, беше блиндираната стоманена врата към покоите на Първото семейство. Тя натисна звънеца и обърна лице към охранителната камера.

Броени мигове по-късно отвътре се разнесе поредица от изщраквания и звуците на освободени резета, и ето че тежката врата се отвори. От другата страна стоеше Бет, подпряла М. Р. на хълбока си. Сплетена на плитка, косата ѝ беше праметната през едното рамо, старите сини дънки и яркосиния пухкав пуловер, които носеше, излъчваха домашен уют. Онова, което не излъчваше и помен от уют? Невероятният блясък на скъпоценните камъни, вградени в стените зад нея.

Мери никога досега не бе влизала в кралските покои. Малцина го бяха правили, освен Фриц, който настояваше лично да се грижи за почистването им. Чувала бе обаче, че цялото място бе инкрустирано със скъпоценни камъни от богатствата на Древната страна... и очевидно действително беше така.

— Здравей. — Кралицата се усмихна, в същия миг, в който М. Р. сграбчи шепка коса над ухото ѝ и я дръпна. — Ох. Добре, какво ще кажеш да опитаме нещо друго за тренировка на бицепсите, а?

Докато Бет разтваряше пръстчетата на дебелия юмруче, Мери заяви мрачно:

— Трябва да ми кажеш какво се случи с Рейдж. И не се преструвай, че не знаеш.

Бет затвори очи за миг.

— Мери, не съм аз тази...

— Ако ролите бяха разменени, ти щеше да искаш да знаеш.

И аз щях да ти кажа, ако ме попиташ... защото това правят семействата. Особено когато някой страда.

Кралицата изпусна дъха си с ругатня. А после се отмести настрана и кимна към искрящите покои.

— Влез. Трябва да го направим насаме.

22.

Обикновено Рейдж имаше нещо в устата си по време на срещите с краля. Близалките му бяха любими, но в краен случай бе готов да се примири и с дъвчащи плодови бонбони или пък бисквити, хрупкави и без ядки. Само че стомахът му не бе в състояние да се справи с нещо подобно и то не заради звяра.

Но поне зрението му беше още по-добро, отколкото след като Ви го удари.

Докато капациите на прозорците се спускаха за през деня, той се настани в ъгъла до двукрилата врата, а братята се разположиха на обичайните си места из стаята: Бъч и Ви — на един от издължените френски дивани, заемайки почти еднакви пози, кръстосали глезен над коляно; Зи се облегна до стената, в най-добрата за защита поза, с Фюри до себе си; Джон, Блей и Куин бяха край огъня. Ривендж, от друга страна, стоеше пред пищно украсеното бюро на Рот — лидерът на симпатите беше един от най-приближените съветници на краля, а Тор седеше от дясната страна на Рот, благодарение на поста си като глава на Братството, пръв лейтенант във всичко.

Ласитър не се виждаше никъде и Рейдж предположи, че гледа телевизия някъде. А Пейн, която също бе започнала да посещава тези срещи, вероятно охраняваше Кор.

Защото тя определено можеше да се погрижи за себе си и да се справи с всеки мъж на света.

Както винаги Рот беше в центъра на всичко това, седнал върху пищно украсения престол, който бе използвал и баща му. Тъмните му очила оглеждаха стаята, макар да беше сляп, ръката му почиваше върху главата на неговия голдън ретривър.

Тази сутрин обаче Куин бе този, който говореше.

— ... имаме двама души, настанени за лечение долу в клиниката, Лейла и моят брат. Никой от тях не е в състояние да се защити, ако той избяга, а доктор Джейн, Мани и Елена са медицински персонал, не воини.

— При цялото ми уважение, Кор е под най-строга охрана — изтъкна Бъч. — Двадесет и четири часа в денонощието.

— Ако Мариса носеше твоето дете, дали това щеше да ти е достатъчно?

Ченгето отвори уста. А после я затвори и кимна.

— Да. Прав си.

Куин скръсти ръце на гърдите си.

— Мен ако питате, не ме е грижа дали е окован от главата до петите. Не го искам близо до клиниката.

— Какво е състоянието на Кор сега? — попита Рот, когато той млъкна.

Вишъс поглади козята си брадичка.

— Все още е в кома. Жизнените му показатели не са добри, но не се влошават. Никакво движение в дясната половина на тялото. Според мен е получил удар.

— Но не си сигурен?

— Не и без да завлека задника му при Хавърс за скенер. Само че не искам да го разкарвам из целия град, само за да науча нещо, за което и така съм достатъчно сигурен... и да, Джейн и Мани са съгласни със заключението ми.

— Някаква представа колко дълго ще бъде в кома?

— Не. Възможно е в този миг вече да се събужда. Или пък да бъде в кома цял месец. Или завинаги да остане във вегетативно състояние. Никой не би могъл да каже. А ако се събуди? В зависимост от това колко сериозен е бил ударът, съществува възможност да е умствено или физически увреден. Или напълно нормален. Или където и да било между тези крайности.

— Проклятие — измърмори Тор.

Рот се наведе на една страна, вдигна Джордж от пода и го сложи в скута си. Облак руса козина се разлетя във въздуха и кралят извади няколко косъма от устата си, преди да проговори.

— Куин е прав. Не можем да го държим там, особено ако ще идват нови ученици. Като за начало, ще имате нужда от стрелбището, но най-вече не искаме едно от малките копелета да се събуди мъртво в края на часовете, защото вие знаете кой се е събудил и се е измъкнал от клетката си.

Думите му бяха последвани от оживено обсъждане, повечето от което се изплъзна на Рейдж. Истината бе, че колкото и важен да беше въпросът за Кор, по-голямата част от ума му беше обратно в банята с Мери, докато той нарочно си напомняше колко прекрасно бе да я усеща под себе си, колко невероятни бяха стоновете ѝ, колко обичаше да бъде вътре в нея.

Нищо между тях не беше изгубено, нито беше изчезнало от сексуалния им живот, дори ако не можеха да имат деца. Нищо.

Наистина.

— ... копелета със сигурност претърсват Колдуел за него — каза някой. — Търсят тялото му или петно от изгорено.

— Имам два мобилни телефона — намеси се Вишъс, — които взех от него. Единият беше с най-обикновена парола и без проблем влязох в него. Нищо, освен информация за различни сделки с наркотици, а всички знаем, че с това е свършено. Другият сдаде багажа в мига, в който разбих кодировката му и предполагам, че е принадлежал на Кор. Очевидно копелетата са прибягнали до поне някаква основна защита.

— Ще успееш ли да го накараш отново да заработи? — попита Рот.

— Зависи колко лошо е изпържен, а все още не съм имал възможност да преценя. Възможно е да успее да извлека някаква информация от него, но ще ми трябва известно време.

— Шайката копелета няма да мирясат, докато не го открият — измърмори някой.

— Тогава позволете ми да им дам тялото му — изръмжа Тор.

— Още не, братко. — Рот го погледна. — И ти го знаеш.

— Но ако е изпаднал в мозъчна смърт, няма какво да разпитваме...

Рот го прекъсна:

— Искам всички в града през следващите три нощи. Изчезването на Кор ще накара копелетата да излязат от скривалището си. Вече заловихме един от тях. Искам ги всичките.

— Няма да е лошо да продължим да се оглеждаме и за лесъри — обади се някой друг. — Само защото снощи победихме, не означава, че войната е свършила.

— Омега ще попълни редиците си — съгласи се Рот. — В това няма съмнение.

— Като стана дума за лесърите — намеси се Бъч, — смятам, че се фокусираме върху симптома, вместо върху заболяването. Трябва да извадим Омега от играта. Така де, забравихте ли пророчеството за Дистройър? Предполага се, че аз съм този, който ще го направи, но по никой начин не бих могъл да погълна всички онези копелета в училището.

Вишъс стисна рамото на най-добрия си приятел.

— И така правиш достатъчно.

— Очевидно не правя. Колко време мина? Тяхната бройка може и да е намаляла, но в онзи училищен двор насреща ни излязоха достатъчно от тях.

— А от майка ми няма никаква шибана полза — изруга Ви, докато палеше цигара. — От векове воюваме с Обществото на лесърите. Дори и с пророчеството, по нищо не изглежда, че ще успеем да ги изличим...

— Знам къде бихме могли да настаним Кор — намеси се Рейдж. Всички очи в стаята се насочиха към него и той сви рамене. — Не се шашкайте. Но решението е ясно.

* * *

В тренировъчния център Лейла най-сетне осъзна какво я измъчваше от предишната нощ.

Седнала на ръба на болничното си легло тя знаеше точно какво означава това отекващо усещане за посока, паренето в средата на гърдите ѝ, натрапчивият, неумолим сърбеж.

Ала в това нямаше смисъл.

Така че очевидно бе разгълкувала нещата погрешно. Може би това бе още един симптом на бременността и просто ѝ приличаше на другото.

Е, така или иначе щеше да разбере, помисли си, докато се отправяше с клатушкане към вратата. Поредното дванадесетчасово чакане бе свършило — време бе да се раздвижи и без никой от братята,

играещ ролята на бавачка, и с Куин и Блей намиращи се в среща, тя възнамеряваше да се възползва изцяло от относителната си свобода.

Излезе в коридора и се огледа наоколо. Пред стаята ѝ нямаше никой. Откъм клиниката не долитаха никакви звуци. Спортната зала и стаята с тежести в дъното на коридора също бяха притихнали.

Наоколо като че ли нямаше жива душа. И това включваше братя, прислуга и медицински персонал. Така че... как бе възможно да долавя присъствието на Кор?

Невъзможно бе да е в имението на Братството. Та той беше врагът... което означаваше, че ако беше успял да проникне вътре, в момента тук щеше да кипи битка, навсякъде щеше да има братя с оръжие.

Вместо това? Ни-щи-чко.

Да, това определено трябва да беше поредният номер на бременността...

Не, помисли си Лейла. Той е тук. Усещаше го в собствената си кръв — така ставаше, когато някой пие от вената ти. Част от теб оставаше у него и то бе като да уловиш отражението си в далечно огледало.

Невъзможно бе да го сбъркаш с нещо друго. Така, както бе невъзможно да не разпознаеш собствения си образ.

Повдигайки ръба на нощницата си (повече по навик, отколкото от необходимост, благодарение на наедрелия ѝ корем), тя се заклатушка по голия под на коридора по чехли, подминавайки новата женска тоалетна, мъжката съблекалня, стаята с тежести.

Откъм никоя от тях не долови нещо особено. Ала когато подмина спортната зала и стигна до входа на басейна, се закова на място.

Право напред. Струваше ѝ се, че той беше право напред.

— Хей, момиче, какво правиш?

Лейла се обърна.

— Здравей, Куин.

Бащата на децата ѝ идваше към нея, а очите му обхождаха лицето, корема ѝ.

— Добре ли си? Какво правиш чак тук?

— Аз просто... време е за разходката ми.

— Е, не е нужно да се разхождаш точно тук. — Куин я улови за лакътя, помогна ѝ да се обърне и я поведе в обратната посока. —

Всъщност, може би няма да е зле да те преместим в къщата за известно време.

— Какво... защо?

— Там е по-уютно.

След по-малко от минута Лейла отново стоеше пред вратата на стаята си. А тя не беше глупава. Куин най-много от всички настояваше да я настанят в клиниката, защото така бе по-добре за нея и за децата, по-безопасно. А сега изведнъж си беше променил мнението.

С разтуптяно сърце и замаяна глава, Лейла разбра, че инстинктът не я лъжеше. Кор бе някъде в тренировъчния център. Дали го бяха заловили в битка? Дали беше ранен и те го бяха довели тук, така, както бяха сторили с онзи негов войник?

Куин се приведе напред, за да отвори вратата.

— Както и да е, ще го обсъдя с доктор Джейн...

— Кое ще обсъдиш?

— За вълка говорим — каза Куин невъзмутимо и се обърна.

Джейн тъкмо излизаше от склада, понесла куп хирургически дрехи в ръцете си.

— Вижте, недейте да казвате на Фриц за това, става ли? Прането ми помага да си проясня мислите, а понякога просто трябва да разпуснеш.

Куин се усмихна за частица от секундата.

— Всъщност слязох тук, за да се видя с теб. Мислех си, че на Лейла сигурно ще ѝ е приятно да се върне за малко в собствената си стая.

Доктор Джейн се намръщи.

— В къщата?

— Тук долу е толкова клинично.

— Ъ, да, това е целта, Куин. — Доктор Джейн премести товара в ръцете си, но не отмести поглед от лицето му. — Знам, че имахме доста безпроблемен период с бременността и се надявам нещата да продължат така. Ала не можем да поемаме никакъв риск, а с всяка изминала нощ се приближаваме, а не се отдалечаваме, до големия момент...

— Само за следващите двайсет и четири часа.

Лейла местеше поглед между двамата. И се почувства като истинска двуличница, докато казваше:

— Тук ще се чувствам в по-голяма безопасност.

— От колко време си на крака? — попита доктор Джейн.

— Само се разходих по коридора към фитнеса...

— Бихме могли да преместим част от уредите в къщата — предложи Куин. — Нали се сещаш, за наблюдение. Такива неща. Пък и няма да е задълго.

Доктор Джейн поклати глава, сякаш не можеше да повярва, че е чула правилно.

— Операционната? Смяташ, че бихме могли да преместим цяла операционна в къщата? Не искам да ставам паникьорка, но... тя носи близнаци, Куин. Близнаци.

— Знам. — Разноцветните очи на Куин се приковаха в тези на лекарката. — Прекрасно си давам сметка какво е заложено на карта. Също както и ти.

Доктор Джейн отвори уста. А после се поколеба.

— Виж, нека занеса тези дрехи в кабинета си. Да се видим там, става ли?

Тя се отдалечи, а Лейла се взря в Куин.

— Кой друг е тук долу?

Куин сложи ръка на рамото ѝ.

— Никой, защо питаш?

— Моля те. Просто ми кажи.

— Няма нищо. Не знам за какво говори тя. Нека те настаним удобно.

— Не е нужно да ме защитаваш.

Тъмните му вежди се сбърчиха в яростна гримаса.

— Нима? *Нима?*

Лейла изпусна дъха си и сложи ръка върху корема си.

— Съжалявам.

— Мамка му, не, недей да се извиняваш. — Той отметна косата ѝ назад и Лейла за първи път видя торбичките под очите му. — Всички са... е, нали разбираш, във война сме. Толкова е стресиращо.

Обви ръка около раменете ѝ и я отведе до леглото, където я настани така, сякаш беше направена от порцелан.

— Ще мина да видя как си, когато ми свърши... ами, по-късно. Ъ, ще мина по-късно. — Усмивката не стигна до очите му. — Кажи ми, ако се нуждаеш от нещо.

Докато познатите вълни на вина и страх се разбиваха в нея, Лейла не бе в състояние да каже каквото и да било, челюстта ѝ буквално се скова, устните ѝ се слепиха. Ала какво би могла да стори? Ако му кажеше, че знае, че Кор е тук...

Е, той щеше да поиска да разбере как е узнала. А би било невъзможно да го излъже и да му каже, че е защото му беше дала да пие от кръвта ѝ преди всичките онези месеци, когато войникът на Кор я беше подмамил да отиде на онази поляна и да се погрижи за мъжа, когото бе сметнала за цивилен боец, работещ заедно с Братството. Вече беше признала неволния си грях на Краля. Но онова, което не беше казала никому, бе, че след това неведнъж се бе срещала с Кор... уж за да му попречи да нападне имението, след като беше открил местонахождението му.

Но в действителност бе, защото се беше влюбила в него.

А фактът, че тези срещи бяха престанали? Че самият Кор им беше сложил край? Това едва ли имаше значение.

Истината бе, че беше копняла за онова време с него. И това предателство бе изцяло нейно, въпреки опитите ѝ да се представи за жертва.

— Лейла?

Тя изруга и се отърси от мислите си.

— Извинявай. Какво?

— Добре ли си?

— Не. Искам да кажа... да, да, добре съм. — Сложи ръце на кръста си и се протегна. — Просто съм уморена. Заради бременността е. Но всичко е наред.

Куин се взря продължително в нея, разноцветните му очи обходиха изпитателно лицето ѝ.

— Ще ми се обадиш ли? Дори ако просто... ами, ако просто започне да не те свърта?

— Ще ти се обадя. Обещавам.

Докато вратата се затваряше зад него, Лейла знаеше точно какво щеше да направи той. Щеше да говори с другите братя... ако вече не го беше сторил. И скоро, много скоро, тя вече нямаше да усеща присъствието на Кор.

Защото щяха да преместят или нея, или него.

Улови главата си в ръце и се опита да диша, ала откри, че не е в състояние. Гърлото ѝ се беше свило, ребрата ѝ бяха като железни пречки, гърдите ѝ горяха. Отново и отново си повтаряше, че да се разстрои с нищо няма да помогне. И определено не беше добре нито за нея, нито за бременността ѝ.

Освен това, вече не се срещаше с Кор.

Защото така става, когато предизвикаш един мъж за чувствата му. Или поне мъж като него.

А той не беше нападнал имението...

Освен ако именно така не го бяха заловили? О, прескъпа Скрайб Върджин, дали беше довел войниците си, въоръжени? Това ли беше хаосът от предишната нощ?

В ума ѝ начаса настана паника, мислите ѝ се сливаха в мотиви, в които нямаше никакъв смисъл, заради бързината и липсата на трезви разсъждения.

След известно време отпусна ръце и погледът ѝ се отправи към вратата на банята. Беше сякаш на стотици километри оттам. Само че трябваше да пишка, пък и да си напръска лицето със студена вода щеше да ѝ помогне да се успокои.

Преметна крака над ръба на леглото, стъпи на пода...

Влага. Между бедрата ѝ изведнъж се появи влага.

Ръцете ѝ се спуснаха към предницата на нощницата ѝ, когато тя сведе поглед надолу.

И запищя.

23.

На горния етаж в стъклената си къща Асейл си взе душ, който трая сякаш цяла вечност.

Камуфлажните панели се бяха спуснали над прозорците, така че вътре беше тъмно, виждаше се единствено мекото прасковено сияние на ключовете за осветлението. Водата беше парещо гореща; той отметна глава назад и приглади косата си към черепа. Тялото му беше в плен на еуфорията, която следваше храненето и секса, дори жаждата за кокаин беше утихнала.

Макар че последното може би се дължеше на факта, че беше взел три дози в мига, в който се беше прибрал.

Друг път може би.

И сам не помнеше колко пъти беше изучава Нааша, грубо и до отмала, така че сега кръстът му беше схванат. Пенисът му беше изтощен. Топките му — изцедени.

В сърцето му нямаше радост. Нито капчица. Което не беше нещо необичайно. А шампоанът и сапунът изобщо не помагаша, за да се почувства по-чист, вероятно защото мръсотията, полепнала по него, не беше отвън. Което също не беше нещо необичайно.

И все пак, не всичко беше изгубено. Предстоеше му работа.

Когато реши да дойде в Новия свят, Асейл не го направи сам. Братовчедите му, Ерик и Ивейл, предприеха пътуването заедно с него и се бяха доказали като неизменно верни помощници в бизнес начинанията му. Нито веднъж не го бяха разочаровали... А сега отново щеше да има нужда от тях.

За нещо, което вероятно доста щеше да им хареса.

Нааша, както се оказваше, имаше няколко приятелки, които се намираха в същата ситуация като нея — жени от глимерата, чиито постари хелрени не бяха в състояние да се погрижат както трябва за тях и те търсеха начини да освободят напрежението. И макар че докато се прибере, братовчедите му вече се бяха оттеглили в подземните си

апартаменти, Асейл бе сигурен в съгласието им, затова ги беше писал доброволци за работа, която щяха да приемат на драго сърце.

Защото Рот беше прав.

В редиците на аристокрацията наистина се кроеше нещо.

И той го усещаше така ясно, сякаш беше мирис в нощния въздух. Просто все още не знаеше какво бе то. Но с още малко време и секс щеше да открие.

Излезе изпод душа, наслаждавайки се на дебелината, мека постелка под краката си, докато се подсушаваше с хавлия, стоплена върху реотановата пречка до душкабината. Беше купил имението напълно обзаведено, всичко беше грижливо обмислено и подсигурено, не липсваше никой лукс, не беше спестено нито пени.

Но въпреки тримата си обитатели, мястото изглеждаше празно. Досуц като тялото му. Изискано и красиво отвън, ала отвътре — лишено от душа.

За съвсем кратко нещата бяха различни. И в двете отношения.

Ала това време бе отминало.

Асейл отиде в спалнята си, пъкна се гол между копринените чаршафи и си отбеляза наум да ги смени, когато паднеше нощ. Макар да не беше обичайно за мъж с неговото положение, той бе свикнал сам да си пълни ваната и да превързва раните си, да сменя чаршафите си и да пере дрехите си. Действаше му странно успокояващо да се грижи за такива простички неща, начало и край на всяка задача, които му носеха удовлетворение.

Ето как прекарваше обикновено дните си, докато братовчедите му спяха в подземие. Разтребваше. Търкаше подове и умивалници, тоалетни и плотове. Чистеше с прахосмукачка. Полираше. Беше продуктивен начин да се справи с тръпките на кокаиновия глад.

Не и този ден обаче. След като се нахранеше, имаше нужда от почивка, не само на ума, но и на тялото...

До него телефонът му се обади с тихия звън на старовремските телефони, които вече не можеха да бъдат намерени никъде.

Дори не си направи труда да погледне кой е. Вече знаеше.

— Щях да ти се обадя, но не исках да бъда невъзпитан. Доста раничко е за работа.

— Какво стана? Получи ли нещо? — попита го Вишъс.

— О, да. В най-различни пози. Нааша беше изключително услужлива.

От другата страна на линията се разнесе мрачен смях.

— Сигурен съм, че е била, с мъж като теб. И очакваме да продължаваш в същия дух, докато тя не се разприказва.

— Вече го направи. — Асейл се усмихна жестоко в мрака. — Кажи ми, славата ти на доминант само празни приказки ли е, или наистина си толкова извратен?

— Губи ми още малко времето с празни приказки и ще научиш от първа ръка.

— Опасен тип.

— Защо питаш?

— Името ти изскочи в един разговор.

— Казвай!

Фактът, че това не беше въпрос, а нареждане, не беше изненада.

— Разправяше ми за сексуалните си завоевания. Очевидно ти си бил едно от тях, когато била по-млада... и ясно даде да се разбере, че ти си бил завоевателят, така да се каже.

— Чукал съм много хора — отвърна Ви отегчено, — и съм забравил деветдесет и пет процента от тях. Така че ми кажи какво знаеш... и то не по отношение на секса. Моя или нечий друг.

Асейл изобщо не се учуди от смяната на темата.

— Аристокрацията скоро отново ще се обърне към краля. Ще поискат да се появи на частния прием по случай деветстотингодишния рожден ден на нейния хелрен... събитие, което е рядкост дори в най-добрите родове.

— Отново ли възнамеряват да стрелят по моя господар?

— Възможно е. Инстинктът ми казва, че нещо се крои. — Асейл поклати глава, въпреки че братът не можеше да го види. — Не съм сигурен от кого. Нааша се слави повече с хоризонталните, отколкото с умствените си умения. Не е способна да измисли стратегия, била тя за предателство или за събиране за Последното хранене. Ето защо смятам, че някой друг я ръководи. Но пак казвам, че не знам кой... Засега.

— Кога ще я видиш отново?

— Днес дава вечеря и с братовчедите ми сме поканени. Ще се постарая да науча повече.

— Окей. Добра работа.

— Все още нищо не съм свършил.

— Не е вярно. Тя колко пъти свърши?

— Изгубих им бройката след седмия.

От другата страна на линията отново долетя мрачен смях.

— Мъж по мой вкус. И недей да подценяваш перверзните, пуританско копеле такова. Никога не знаеш кога ще ти се сторят съблазнителни. Обади ми се утре.

— Ако продължаваме в същия дух, току-виж съм започнал да си приказвам с теб по-често, отколкото с родната ми мамен.

— Тя не е ли мъртва?

— Да.

— Някои копелета са истински късметлии.

* * *

След срещата с Рот и Братството, Рейдж се върна в стаята им с Мери. Отвори вратата, надявайки се, че тя спи...

— Здравей.

Е, добре. Определено не спеше. Седеше в леглото, облежната на таблата, притиснала колене до гърдите си, обвила ръце около тях.

Сякаш го чакаше.

— Ъ, здравей. — Той затвори вратата. — Помислих си, че може би спиш.

Тя просто поклати глава. Без да откъсва очи от него.

Във възцарилото се неловко мълчание, Рейдж си спомни една друга нощ, от която сякаш беше минала цяла вечност, в която беше влязъл в тази стая, след като се беше облекчил с човешка жена. Мери беше отседнала при него и беше ужасно за нея да го види след това... по дяволите, беше ужасно и за него самия да се върне при нея в това състояние. Но по онова време имаше две опции — или да даде на тялото си секс, или да се люби с Мери и да рискува звярът да излезе, докато е с нея. Защото присъствието на неговата Мери го възбуждаше толкова много и толкова светкавично, че проклятието му заплашваше да се появи само защото тя беше там, а той се ужасяваше да не я

нарани. Боеше се да ѝ разкрие тази част от природата си. Убеден, че неговата недостойност ще излезе наяве и ще съсипе всичко.

Така че се беше върнал тук и я беше погледнал в очите, знаейки какво бе сторил с друга.

С изключение на нощта, в която бе научил, че тя умира, това бе най-ужасният спомен в живота му.

Интересно, в известно отношение, сега се чувстваше по същия начин. Разплата, която не искаше, но не бе в състояние да предотврати.

— Говорих с Бет — започна тя сериозно. — Каза ми, че си останал с М. Р., докато доктор Джейн се е погрижила за ръката ѝ.

Рейдж затвори очи; прииска му се да изругае. Особено когато думите ѝ бяха последвани от дълга пауза, сякаш искаше да му даде възможност да обясни.

— Ще ми кажеш ли защо това да подържиш М. Р. е предизвикало такава емоционална реакция у теб?

Тонът ѝ беше равен. Овладян. Навярно би могъл да се нарече дори нежен.

Което направи неговата истина особено жестока и несправедлива. Само че тя нямаше да го остави да се измъкне, да смени темата, да потули всичко това. Не беше в стила на неговата Мери, не и когато ставаше дума за нещо такова.

— Рейдж? Какво се случи там долу?

Рейдж си пое дълбоко дъх. Искаше да отиде до леглото при нея, ала не можеше да спре на едно място — бурята в черепа му имаше нужда от някакъв физически израз или той щеше да запищи. Да заудря стените...

Просто трябваше да открие начин да го облече в думи така, че да не прозвучи сякаш я обвинява или е катастрофално нещастен, или...

— Рейдж?

— Дай ми минутка.

— Обикаляш наоколо вече двацет минути.

Той спря. Погледна към своята шелан.

Беше сменила позата и сега седеше, провесила крака през ръба на високия дюшек. Изглеждаше съвсем мъничка на фона на огромното легло, само че имаха нужда от дюшек с размерите на футболно игрище — той беше толкова едър, че не би могъл да се протегне върху нищо по-малко.

Мамка му. Съсредоточи се...

— Да не би да е защото... — Мери се взираше в краката си. А после вдигна очи към него. — Да не би да е защото искаш да си имаш свое собствено дете, Рейдж?

Той отвори уста. Отново я затвори.

Остана да стои там като истукан, а сърцето му думкаше в гърдите.

— Всичко е наред — прошепна тя. — Братята ти започнаха да създават семейства. Това пробужда... желаня... за които не сме си давали сметка досега...

— Обичам те.

— Но това не означава, че не си разочарован.

Рейдж отстъпи назад, докато раменете му не се блъснаха в стената, и се плъзна бавно надолу, така че задникът му се плъсна на пода. А после наведе глава, защото не бе в състояние да я погледне.

— О, господи, Мери, не искам да се чувствам по този начин. — Гласът му изневери и той се прокашля. — Искам да кажа... бих могъл да се опитам да излъжа, но...

— Чувстваш се така от известно време, нали? Ето защо напоследък нещата между нас не бяха съвсем както трябва.

Рейдж сви съкрушено рамене.

— Трябваше да ти кажа нещо, но не знаех какво не е наред. Докато не останах сам с М. Р. в кухнята. Дойде ми изневиделица. Смаза ме... не искам да се чувствам по този начин.

— Съвсем естествено е...

Той стовари юмрук върху пода достатъчно силно, за да го напука.

— Не искам това! Не го искам, по дяволите! Ти и аз — това е всичко, от което се нуждая! Дори не харесвам малките деца!

Докато гласът му кълтеше в стаята, ясно усещаше погледа ѝ върху себе си.

И не можеше да го понесе.

Скочи на крака и отново започна да обикаля напред-назад; искаше му се да смъкне картините от стените, да подпали пердетата, да направи скрина на трески с голи ръце.

— Наистина го мисля — излая. — Когато ти казах, че ако поискаш, ще ти намеря дете, наистина го мислех!

— Знам, че е така. Онова, което не очаквах, е, ти да бъдеш онзи, в чиито гърди ще зейне празнина.

Рейдж се закова на място и заговори на персийския килим:

— Няма значение. Това няма значение. Ще отmine...

— Бет ми каза още нещо. — Мери го изчака да я погледне и когато той го направи, избърса една сълза. — Каза, че Вишъс дошъл да говори с теб преди нападението. Предупредил те, че ще умреш. Опитал се да те накара да напуснеш бойното поле... ала ти си отказал.

Рейдж изруга и отново закричи напред-назад. Прокара ръка през лицето си и почувства, че му се ще да се върнат към ранните дни на връзката им. Когато беше лесно. Нищо друго освен страхотен секс и още по-голяма любов.

Не всички тези... гадости на живота.

— Защо излезе на бойното поле? — попита тя пресекливо.

Рейдж махна с ръка.

— Би могъл да греши. Ви не знае всичко и не е някакво божество...

— Хвърлил си се в битката твърде рано. Не си изчакал... излязъл си сам на бойното поле, пълно с врагове. Сам... след като един от братята ти, който досега никога не е грешал, ти е казал, че ще умреш. А после беше прострелян. В гърдите.

Рейдж нямаше намерение да рухне.

Ала беше толкова странно. В един момент беше прав... а в следващия се озова на пода, краката му се подкосиха под странни ъгли и тялото му ги последва в бъркотия от ръце и рамене. Но така ставаше, когато един воин изгубеше битката — не беше нищо повече от пистолет, паднал от стреляща ръка, кама, изплъзнала се от длан, граната изпусната, а не хвърлена, във въздуха.

— Съжалявам, Мери... толкова съжалявам. Съжалявам, съжалявам...

Повтаряше думите отново и отново. Нямаше какво друго да стори.

— Рейдж. — Гласът на неговата Мери, врязал се в брътвежа му, бе толкова тъжен, че болеше повече от куршума, забил се в сърцето му. — Мислиш ли, че излезе на бойното поле сам, защото искаше да умреш? И моля те, бъди откровен с мен. Това е прекалено важно, за да го сметем под килима.

Чувствайки се като пълен боклук, Рейдж зарови лице в шепите си и заговори в тях:

— Просто имах нужда... отново да бъда близо до теб. Както е било винаги. Както би трябвало да бъде. Както *трябва* да бъде за мен. Помислих си, че може би... ако съм в Небитието, и ти дойдеш при мен, бихме могли...

— Да направим това, което правим в този момент?

— Само че тогава не би имало значение.

— За това да имаме дете?

— Да.

Двамата се умълчаха и Рейдж изруга.

— Имам чувството, че сега ти изменям по друг, различен начин.

Мери си пое дълбоко дъх — очевидно знаеше точно какво има предвид — онзи миг, когато се бе върнал при нея, след като бе бил с друга жена. Съвзе се обаче бързо.

— Защото не мога да ти дам това, което искаш, а ти продължаваш да го желаеш?

— Да.

— Ти... искаш ли да бъдеш с друга же...

— Господи, не! — Рейдж свали длани от лицето си и поклати глава толкова яростно, че тя едва не се откъсна от гръбнака му. — Мамка му, не! Никога. Никога! Предпочитам да бъда с теб и никога да нямам дете, отколкото... искам да кажа, Исусе, ни най-малко.

— Сигурен ли си в това?

— Абсолютно. Напълно. Сто процента.

Тя кимна, ала не го поглеждаше. Отново беше приковала очи в краката си; разпери пръстите им, а после ги размърда нагоре-надолу.

— Няма да е проблем — промълви тихичко. — Искам да кажа, ще те разбера, ако искаш да бъдеш... е, нали се сещаш, с истинска жена.

24.

Мери се смяташе за стопроцентова феминистка. Да, повечето мъже можеха да вдигнат по-големи тежести от повечето жени (и това беше факт както сред човеците, така и сред вампирите), ала оставяйки настрана това общо взето незначително физическо неравенство, според нея нямаше абсолютно нищо, което един мъж да може да направи по-добре от една жена.

— Да.

Така че за нея бе истинско прозрение, когато осъзна, че се чувства като пълен провал, просто защото се намираше в положението, в което и всички мъже. Родените с мъжки полови органи не можеха да имат деца, тя — също. Ето — пълно равенство.

Господи, толкова болеше.

И болеше по един наистина странен начин. Усецането беше студено; вледеняваща празнина в средата на гърдите ѝ. Или пък беше по-ниско, макар че метафората за празнина там, където беше матката ѝ, бе като извадена от някой филм на „Лайфтайм“.

Ала именно такава бе усецането. Празнина. Бездна.

— Съжалявам — чу се да промълвява. Макар че в това нямаше никакъв смисъл.

— Недей — помоли я той. — *Никога* не казвай това...

О, виж ти, беше се приближил и беше коленичил пред нея, сложил ръце върху коленете ѝ, а синьо-зелените му очи я гледаха така, сякаш бе на път да издъхне само от мисълта, че я беше наранил.

Тя сложи длан на бузата му и почувства топлината на лицето му.

— Добре, няма да се извинявам за това — каза. — Но съжалявам и за двама ни. Не искаш да се чувстваш по този начин, нито пък аз, ала ето че това е действителността.

— Не, *не е*, защото отказвам да го приема. Няма да допусна това да засегне нито мен, нито теб...

— Споменавала ли съм напоследък колко мразя рака? — Мери отпусна ръка, давайки си сметка, че говори едновременно с него, ала

бе неспособна да се спре. — Наистина, ама наистина мразя тая шибана болест. Толкова се радвам, че вампирите са недосегаеми за нея, защото ако ти някога се разболееш, определено щях да ненавиждам вселената до края на безсмъртното си съществуване...

— Мери, чу ли какво казах? — Той улови ръката ѝ и отново я допря до лицето си. — Никога вече няма да мисля за това. Няма да допусна то да застане между нас. Няма да...

— Чувствата не действат по този начин, Рейдж. А аз съм терапевт, така че определено го знам. — Опита да се усмихне, но беше почти сигурна, че вместо това се получи гримаса. — Не можем да избираме какво да изпитваме... особено когато става дума за нещо толкова фундаментално, като това да имаш деца. Искам да кажа, освен смъртта и това с кого искаш да прекараш живота си, децата са самата основа на съществуването.

— Можеш обаче да избереш какво ще направиш с чувствата си. Ти все това повтаряш, че всеки може да избере как да реагира на мислите и емоциите си.

— Да. Само че понякога... в момента не изглежда като осъществим план.

Господи, как така повече хора не сритваха терапевтите си в задника, зачуди се Мери. Тази високопарна купчина глупости как трябвало да „чувстваш чувствата си, но да контролираш как реагираш на тях“, изобщо не помагаше в момент като този, когато двамата с партньора ти сте на ръба на това да рухнете, а едно гласче в главата ти повтаря, че никога няма да се справите с това, защото, Исусе, кой би могъл?

О, и вината бе единствено нейна, защото тя бе тази с липсата на яйца, които да могат да бъдат оплодени...

— Мери, погледни ме.

Когато най-сетне го направи, беше поразена от свирепото изражение върху красивото му лице.

— Отказвам да допусна каквото и да било да застане между нас, най-малкото някаква тъпа мечта да си имаме деца. Защото нещата са такива, каквито са. Рот и Зи? Да, те имат деца с жените си, но трябваше да живеят с мисълта, че шеланите им може да умрат... по дяволите, Рот *действително* едва не изгуби Бет. Ами Куин? Е, да, той не е влюбен в Лейла, но не ми казвай, че не я обича с цялото си сърце,

като се има предвид, че тя носи децата им. — Рейдж изпусна дъха си и се облегна назад, подпирайки длани на пода. Очите му се плъзнаха по резбата върху таблата на леглото. — Замисля ли се логично за това... колкото и силно да е желанието ми за дете... — Той се размърда и забучи пръст в средата на гърдите си. — ... каквато и нужда да изпитвам да имам дете от теб, онова, в което съм още по-сигурен, е, че никога не бих те заменил за което и да било дете.

— Ала аз съм безсмъртна, забрави ли? Не би било нужно да се тревожиш за мен, докато раждам, като братята ти.

Очите му се стрелнаха към нея.

— Да, ала тогава никога вече не бих те видял, Мери. Това е равновесието, забрави ли? Ти нямаше да знаеш, че изобщо сме били заедно... но не и аз. До края на живота си щях да знам, че ти съществуващ на тази земя, жива и здрава... просто никога вече нямаше да мога да те видя, да те докосна, да се смея заедно с теб. А ако пътищата ни някога се пресечеаха? Ти щеше да умреш на място. — Той потърка лице. — Това, че не си в състояние да имаш деца, е причината да сме заедно. Това не е проклетие, Мери... това е благословия. Именно това ни спаси.

Мери запримигва учестено, за да прогони сълзите.

— Рейдж...

— Знаеш, че е вярно. Знаеш, че това е равновесието. — Той се изправи и взе ръцете ѝ в своите. — Знаеш, че това е причината изобщо да имаме каквото и да било. Ти ни даде нашето бъдеще, именно защото не можеш да ми родиш синове и дъщери.

Когато погледите им се срещнаха и се задържаха, Мери отново понечи да каже, че съжалява, ала той нямаше намерение да го допусне.

— Не. Не искам да го чувам, Мери. Говоря сериозно. Не искам да чувам нищо такова. И знаеш ли какво? Не бих променил нищо. Нищичко.

— Но ти искаш...

— Не и повече, отколкото те искам с мен, до мен, живееща с мен, обичаща с мен. — Погледът му нито за миг не се откъсваше от нейния, силата на убедеността му бе толкова огромна, че очите му горяха от нея. — Говоря сериозно, Мери. Сега, когато мисля за това... когато претеглям всичко в главата си? Не. Живот без теб е трагедия. Живот без дете? Това е... е, това е просто различен път.

Първият порив на Мери бе да остане заключена в собствената си драма, да се върти като хамстер в колело сред съжаление, гняв и тъга, изкустителни и безпощадни като черна дупка. Но после се опита да надмогне всичко това, да стигне от другата страна.

Онова, което ѝ помогна да го направи?

Любовта в очите му.

Докато я гледаше, вдигнал очи към нея, погледът му беше като слънцето, източник на топлина и живот, и обич. Дори с всичко, което тя не можеше, незнайно как той успяваше да я гледа така, сякаш единственото, което имаше значение за него... бе точно това, което имаше пред себе си.

И в този миг Мери осъзна нещо.

Не беше нужно животът да е свършен... за да може истинската любов да съществува в него.

* * *

Това е просто различен път.

Нещо ужасно странно се случи, когато тези четири думички излязоха от устата му. Сякаш от плещите му се свлече товар, всичко стана леко и пенливо, сърцето му запя, душата му се отърси от онова, което ѝ тежеше, разстоянието, промъкнало се между него и неговата шелан изчезна, като разсеял се дим, като вдигнала се мъгла, като отминала буря.

— Не бих променил нищо. — Докато го изричаше, се почувства свободен. — Нищо. Не бих променил нищичко.

— Не бих те винила, ако поискаш.

— Е, не искам. — Той плъзна ръце по прасците ѝ, подръпвайки леко краката ѝ, за да я накара да го погледне. — Ни най-малко.

Мери си пое дълбоко дъх. А после усмивката ѝ се завърна, изви крайчетата на устните ѝ, накара очите ѝ да грейнат.

— Наистина ли?

— Наистина.

Изправи се и седна до нея, в абсолютно същата поза, само дето неговите крака бяха толкова дълги, че обувките му бяха плътно

стъпили на пода. Взе ръката ѝ в своята и я побутна лекичко с рамо. Веднъж. Два пъти. Докато тя не се изкиска и не го побутна в отговор.

— Знаеш ли, права си. Говоренето наистина помага.

— Интересно, аз пък тъкмо си мислех, че е пълна глупост.

Рейдж поклати глава.

— Невероятно е как всичко зависи от това от какъв ъгъл го гледаш.

— Ти какво, да не си женен за терапевт или нещо такова? — Те се засмяха, а после Мери сви рамене. — Знаеш ли, никога не съм се замисляла за деца. Прекалено заета бях с колежа, а после мама се разболя. След това се разболях и аз. Докато дойде времето, когато навярно бих започнала да мисля за деца, за мен вече беше твърде късно. А нямах намерение да се отдавам на мисли за каквито и да били загуби. Вероятно защото през цялото време знаех, че ракът ще се завърне. Просто го знаех. И се оказах права.

— А после се обвърза с вампир.

— Така е. — Само че тогава неговата Мери се намръщи. — Искам да ми обещаеш нещо.

— Всичко.

Тя обърна ръката му с дланта нагоре и проследи линиите върху нея.

— Радвам се, че говорим... Искам да кажа, неизбежно бе този въпрос да изскочи и всъщност, като се замисля, не знам защо не го предвидих. И въпреки че е трудно и за двама ни, радвам се, че го извадихме на повърхността и се радвам, че се чувстваш по-добре. Просто... трябва да знаеш, че нещо такова не може да се оправи с един-единствен разговор.

Рейдж не беше толкова сигурен. Напоследък имаше чувството, че чарковете му не действат както трябва, ала сега? Всичко вървеше така плавно, както някога... и като че ли още повече бе укрепнало.

— Може би.

— Предполагам, че онова, което се опитвам да кажа, е, че не искам да се изненадаш или да ти стане гадно, ако чувството на разочарование се завърне. Следващия път когато видиш Рот и М. Р., следващия път, когато Зи се появи с Нала в прегръдките си, вероятно отново ще почувстваш болка.

Рейдж си представи краля и брат си и сви рамене.

— Да, права си. Ала знаеш ли какво? Просто ще си напомня, че имам теб и че това не би било възможно при други обстоятелства. И това ще изличи всичко, уверявам те.

— Само недей да забравяш, че да се преструваме, че проблемът не съществува, не е приложима стратегия, не и когато става дума за душевно здраве.

— Но да го погледнем от правилната перспектива определено е дългосрочна стратегия. Както и да бъдеш благодарен за онова, което имаш.

Тя отново се усмихна.

— Точка за теб. Но моля те, говори с мен. Няма да рухна, а предпочитам да знам какво става в главата ти.

Рейдж вдигна ръка и прибра кичур коса зад ухото ѝ.

— Мери, ти си най-силният човек, когото познавам.

— Понякога не съм толкова сигурна. — Тя се обърна и се протегна, за да го целуне по устата. — Все пак, благодаря за вота на доверие.

— Просто беше такава изненада — промълви той. — Не очаквах нещо като мисълта дали ще имам дете, или не, да ме разстрои.

— Никога не знаеш какво ще ти поднесе животът. — Сега бе неин ред да свие рамене. — И предполагам, че това е и добрата, и лошата новина.

— Наистина мислех онова, което ти казах тогава. Ако искаш дете, ще ти намеря. Дори да е човешко дете.

Защото да осиновиш вампирско дете беше почти невъзможно. Те бяха твърде редки, твърде скъпоценни.

След миг Мери поклати глава.

— Не, не мисля, че това е за мен. Майчинските ми инстинкти намират израз в работата ми. — Тя го погледна. — Ала би ми харесало да бъда родител заедно с теб. Би било наистина хубаво. От теб би излязъл прекрасен баща.

Рейдж улови лицето ѝ между шепите си и почувства как цялата любов, която изпитваше към нея, тече във вените му. Ненавиждаше, че ситуацията ѝ причинява болка. Би сторил абсолютно всичко, за да не допусне тя да изпита каквато и да било болка.

Всичко, освен да пожертва любовта им.

— О, моя Мери, от теб би излязла най-невероятната майка. — Помилва долната ѝ устна с палец. — Ала в очите ми това, че не можеш да имаш деца, не те прави по-малко жена. Ти си и винаги ще бъдеш най-съвършената шелан на земята и най-прекрасното нещо, случило ми се някога.

Тя отново се просълзи и се усмихна.

— Как е възможно... винаги да ме караш да се чувствам толкова красива?

Той я целуна, веднъж, два пъти.

— Просто отразявам онова, което виждам и което знам, че е вярно. Аз съм просто огледало, моя Мери. А сега, ще ми позволиш ли да те целуна отново? Ммммммм...

25.

— Сигурна ли си? Напълно ли си сигурна?

Докато задаваше въпроса, Лейла стискаше с мъртвешка хватка чаршафа, метнат около хълбоците ѝ.

Доктор Джейн се усмихна и натисна едно копче върху машината за ултразвук. *Туп-туп-туп* изпълни стаята и тя обърна монитора към Лейла, след което се облегна назад.

— Ето го бебе А. — Тя премести накрайника върху издутия корем на Лейла. — Ето го и бебе Б.

Туп-туп-туп... Освен това, една ръчичка се движеше... Нещо, което Лейла усещаше.

Тя се отпусна тежко върху възглавницата.

— Пресвета Скрайб Върджин.

— Така че, да, сигурна съм — заключи лекарката. — Когато си се изправила, си изгубила контрол над пикочния си мехур и именно това е влагата, която си почувствала. Често се случва. Когато започнат да наедряват, бебетата притискат различни органи, на които това никак не се харесва.

— Може би изобщо не трябва да ставам от леглото.

Доктор Джейн вдигна накрайника от корема ѝ, избърса го и го върна в поставката на машината. След това вкара няколко бележки на клавиатурата и изключи ултразвука. Взе няколко кърпички и изтри корема на Лейла с внимателни, сигурни движения.

— Според мен се справяш отлично. От медицинска гледна точка, всичко е точно каквото трябва да бъде. Не бих те посъветвала да започнеш да играеш плажен волейбол, например, но не мисля, че да се пораздвижиш тук долу два пъти на ден увеличава риска от преждевременно раждане. Но никак не ми се иска да те местим в голямата къща.

Лейла затвори очи, заповядвайки си да повярва на лечителката. Доктор Джейн никога не беше подвела когото и да било и определено знаеше какво говори.

— Лейла, ако наистина мислех, че нещо не е наред, щях да ти кажа. Отнасям се с пациентите си така, както бих искала да се отнасят с мен, и ако има опасност за здравето ти или за здравето на бебетата, ти ще си първата, която ще го научи.

— Благодаря ти. — Лейла се пресегна и сложи ръка върху тази на доктор Джейн. — Недей да казваш на Куин, става ли? Просто... не искам да го тревожа.

— Няма никакъв повод за тревога. — Доктор Джейн я потупа и се изправи. — Така че няма и какво да му казвам. Хей, знаеш ли какво... имам два ранни коледни подаръка за теб. Знам, че е човешки празник, но имаш ли нещо против да ти ги покажа?

— Не, разбира се. — Лейла изпъшка, докато се надигаше, за да седне, затваряйки халата над огромния си корем. — Какви са?

— Стой тук.

Лейла се засмя.

— Сякаш мога да отида където и да било.

Доктор Джейн изчезна през една странична врата, а Лейла свали крака от масата за прегледи и се взря в машината за ултразвук. Въпреки че мониторът беше угасен, тя си представи онова, което беше видяла там. Животът вътре в нея. Двата живота.

Всичко беше наред. И това бе единственото, което имаше значение.

— Та-да!

Лейла погледна към лекарката и изпъна гръб.

— Това е...

— Неонатален кувьоз. — Доктор Джейн гордо се зае да демонстрира всички функции на машината, която доста приличаше на голямо топлецо чекмедже с прозрачни пластмасови стени. — Контрол на температурата. Синя лампа ей тук. Лесен достъп. Вградена везна. Следващото най-добро след корема ти, а имам две от тези сладурчета.

Лейла преглътна.

— Бях си харесала ваничка.

— О... да му се не види. — Доктор Джейн се залови да избута кувьоза навън. — Толкова съжалявам. Лекарят у мен...

— Не, не! — Лейла протегна ръце напред. — Аз просто... не, чудесно е. Наистина! Безопасността на първо място... никаква ваничка, ако те не останат живи след раждането, нали така?

Доктор Джейн сложи ръка върху капака.

— Това е най-модерно оборудване. Страшно съм доволна, защото всички искаме тези две мъничета да излязат навън здрави и невредими.

— Благодаря ти. — Лейла сложи длан върху сърцето си. — Наистина не бих могла да ти благодаря достатъчно за всичко. Не искам да си мислиш, че съм неблагодарна.

— Да оставим благодарностите за времето, когато всички ще са живи и в цветущо здраве. — Доктор Джейн сведе поглед към корема, за който тя и всички останали бяха толкова загрижени. — Остава още съвсем малко. Ако успееш да ги задържиш вътре още мъничко, дробовете им ще бъдат достатъчно развити, та дори да се родят преждевременно, ще имат реален шанс. Бих се чувствала много по-спокойна, ако издържиш още десетина дни. След това и да се случи нещо, съм убедена, че ще успеем да ги опазим. В крайна сметка, въпреки че бременността при вампирите обикновено трае осемнайсет месеца, според Хавърс след деветия дробовете вече могат да функционират, ако се наложи.

— Това е добра новина.

— И слушай. Ако се наложи да доведем Хавърс, ще го направим. Всъщност мисля, че Бъч на драго сърце би му метнал една торба на главата и би го довял тук... За предпочитане влачейки го зад колата си.

Лейла се засмя.

— Да.

Доктор Джейн отново стана сериозна.

— Съществуват рискове, Лейла. Ала аз правя всичко по силите си, за да съм сигурна, че всичко ще приключи благополучно.

— Също като мен.

Доктор Джейн се приближи и двете се прегърнаха. И докато лекарката се отдръпваше, Лейла наистина имаше намерение да я остави да се върне към задълженията си.

Вместо това се чу да казва:

— Може ли да те попитам нещо? Има ли... има ли още някой тук долу? Искам да кажа, освен Лукас и мен?

Лицето на доктор Джейн придоби професионално изражение, усмивката ѝ беше леко дистанцирана.

— Какво те кара да мислиш така?

Което определено не беше „не“.

— Когато излязох да се поразходя, Куин ме върна обратно от стрелбището. Изглеждаше така, сякаш братята охраняват някого там долу. А предишната нощ в коридора отвън имаше голяма дандания. Знам, че Рейдж се възстановяваше от посещението на звяра, но един пленник или нещо такова би обяснил всичкото щургане напред-назад.

— Всъщност, Рейдж беше прострелян в гърдите... и умря за момент на бойното поле.

Лейла потръпна.

— О... прескъпа Скрайб Върджин, не!

— Вече е добре.

— Слава богу. Той е наистина достоен мъж. — Лейла присви очи. — Ала там долу има още някой, нали?

— Боя се, че не мога да направя никакъв коментар.

Лейла прокара ръце по корема си.

— Работите на Братството засягат всички нас. И наистина не ми е приятна мисълта, че само защото съм жена, не бих могла да се „справя“. Закрилата е нещо хубаво, но пълната изолация е обидна.

Доктор Джейн изруга.

— Виж, Лейла, разбирам те. Но ако се притесняваш за сигурността си, недей. Мъжът е в кома, а Ви каза, че тази вечер ще го преместят. Така че с Лукас ще бъдете в пълна безопасност. А сега трябва да хапнеш нещо. Нека повикам Фриц. И не се тревожи за бебетата. Справяш се отлично...

— Тежко ли е ранен? Мъжът, който е тук.

Доктор Джейн поклати тъжно глава, сякаш знаеше, че няма да успее да излезе от стаята, без да издаде поне някаква информация.

— Беше ударен по главата. И вероятно е получил един или повече исхемични удари.

— Ще умре ли? — избъбри Лейла.

Доктор Джейн сви рамене.

— Откровено казано, не знам. Ала пленник или не, смятам да го лекувам така, както повеляват стандартните медицински практики... Въпреки че като се има предвид какво ще му стори Братството, ако се възстанови, навярно би било по-добре да не се събужда.

— Това е... ужасно.

— Той простреля Рот в гърлото. Какво смяташ, че заслужава?
Мъмрене?

— Толкова е брутално.

— Такава е природата на войната. — Доктор Джейн махна с ръка във въздуха, сякаш изтриваше разговора. — Това взе да става твърде мрачно. Пък и не е нещо, за което ние с теб трябва да се притесняваме. Нищо не зависи от нас и лично аз се радвам, че е така.

— Може би съществува начин да бъде рехабилитиран или пък...

— Ти си наистина добра жена, знаеш ли?

Докато лекарката избутваше кувъза от стаята, погледът на Лейла се плъзна по стъклените шкафове, пълни с лекарства и превръзки, компютъра със скрийнсейвър с балончета върху бюрото, стола без облегалка, отместен настрани.

Не, не беше добра.

Тя беше влюбена в онова копеле.

Зарови лице в ръцете си и поклати глава заради ужасната действителност, в която се намираше. Както и за това, че доктор Джейн беше права. Ако Кор се възстановеше от нараняванията си...

Братството щеше да го убие.

Бавно.

26.

На следващата вечер Мери се преоблече за работа и слезе за Първото хранене заедно с Рейдж. Също като нея, той беше облечен за работа, в кожен панталон и впит потник, понесъл кожено яке в едната си ръка и цял куп оръжия в кобури в другата.

Всъщност, всички братя се появиха в трапезарията въоръжени до зъби.

На масата имаше оръжия, достатъчни за една малка армия.

Каквато всъщност и бяха, помисли си Мери, докато се настаняваше на стола си.

Рейдж го бутна напред, а после седна от дясната ѝ страна, премятайки оръжията през едната страна на облегалка, а якето през другата.

— О, страхотно, ростбиф — каза, когато Фриц се появи зад него с чиния.

Всъщност беше цяло плато. И да, наистина беше ростбиф — цял ростбиф само за него.

— Фриц, как се досети? — попита Рейдж, поглеждайки през рамо с обожание.

Старият, сбръчкан иконом се поклони ниско.

— Бях известен, че сте преминали през тежко изпитание и реших, че имате нужда от особено питателна храна.

— О, определено имам. — Рейдж потупа догена по рамото.

— Хванах го — успокой ги Ви, докато улавяше залитналия Фриц и му помагаше да си възвърне равновесието. — Всичко е наред.

Цяла армия догени се появиха, за да обслужат всички останали. Мери разстла салфетка върху скута си и зачака подносителите с наденички и купите с овесена каша и парчета плодове да стигнат до тяхната част на масата.

— Датски кифлички? — рече и грабна кошничка, изплетена от сребърни нишки. — Ухаят страхотно.

— Мммм-хмммм — отвърна Рейдж с уста, пълна със солидна доза протеини.

Мери отметна лепената салфетка от кифличките и ги предложи на своя мъж, който остави ножа и вилицата настрана и си взе три, подреждайки ги върху платото си. След това вдигна приборите и поднови методичната си атака над близо четирикилограмовото печено.

По някаква причина, докато също си вземаше датска кифличка (само една), мислите ѝ се върнаха към първата им вечеря в „Ти Джи Ай“. Рейдж си беше поръчал четири чинии с храна или нещо такова и тя се беше приготвила да го види как ги изгълтва така, че на човек да му призлее. Вместо това той се бе нахранил с маниери, излезли сякаш от книга за етикеция; всичко беше точно и изискано, парчетата, които режеше, зальците, които набождаше на вилицата си, начина, по който спираше между почти всяка хапка, за да си избърше устата.

Мери се облегна в стола и се огледа наоколо. Махагоновата маса беше огромна и покрита с цял куп прелестни, лъскави неща; странно как бе свикнала с този лукс, с прислугата, с един стандарт на живот, който толкова превъзхождаше онова, с което беше израснала, онова, което бе очаквала да познае някога, че винаги го бе смятала за нещо, съществуващо единствено в историческите романи.

Мислите ѝ обаче не бяха привлечени от този разкош.

Не, тя бе приковала очи в Зи и Бела. Те седяха срещу нея и беше невъзможно да не ги гледа, докато си подаваха Нала един на друг. Зи избираше хапки от собствената си чиния и ги пъхваше в устичката ѝ. Бела попиваше пухкавата брадичка със салфетка или отместваше крайчеца на фантастичната ѝ розова рокличка с волани настрана, за да не се изцапа. От време на време погледите на двамата родители се срещаха над детето и те си разменяха дума или просто усмивка.

Мери се намръщи, виждайки татуировката на робски вериги около китките и шията на Зи. Бяха толкова тъмни, на фона на загорялата му кожа, зловещо петно, което не можеше да бъде изличено.

Двамата със Зи бяха прекарвали доста време край онзи стар котел в подземие, разговаряйки за всичко, което беше понесъл като кръвен роб. Такъв тормоз и малтретиране. Толкова много белези, видими и невидими. Той обаче беше преодолял миналото и си бе съградил

красива връзка не само с жената, която обичаше, но и с невероятната благословия, която беше дъщеричката му.

А тя се тревожеше за нещата, случили се в нейния живот! Да, наложило се бе да се грижи за майка си, докато тя умираше. Да, беше се разболяла. Да, беше изгубила способността си да има деца. Ала то бе нищо в сравнение с онова, което Зейдист беше преживял, или с онова, на което бе подложена Бити.

Ако Зи бе в състояние да превъзмогне понесените мъчения и да бъде добър баща на скъпоценното си малко момиченце... Ето *това* беше сила.

Мери разтърка средата на гърдите си, масажирайки болката, която все така не я напускаше. Е, да, двамата с Рейдж си бяха поговорили сериозно, и естествено, че беше хубаво да знае какво се случва в главата му. Ала скръбта на Рейдж задето не можеха да имат семейство бе като вирус, който тя също бе прихванала. След като престанаха да говорят, след като правиха любов, след като той заспа и онова негово тихичко хъркане се разнесе до нея... тя бе останала будна през целия ден, заслушана в далечния шум на догените, говорещи с приглушени гласове, вдъхвайки едва доловимия лимонов дъх на препаратата, с който полираха подовете, заслушана в тихото бръмчене на прахосмукачка в кабинета на Рот.

Изобщо не беше мигнала. Въпросът, на който не си беше направила труда да отговори, отново и отново изскачаше в главата ѝ. И, Исусе, ама че трън в задника беше. Би могла да се закълне, че е надмогнала желанието за дете още преди наистина да го беше почувствала.

Да, стерилността ѝ ги бе спасила, но това не означаваше, че не е загуба...

— Хей.

Тя се отърси, лепна си усмивка и решително се съсредоточи върху храната, която се беше появила в чинията ѝ като с магия. Хм, очевидно си беше сипала ядене, без дори да осъзнае, че го прави.

— Хей и на теб — отвърна с насилена веселост. — Как е половината крава, която ядеш?

— Мери — тихичко каза Рейдж. — Погледни ме.

Тя си пое дълбоко дъх и обърна очи към него. Беше извил цялото си тяло към нея и я гледаше по онзи свой начин, така, сякаш всичко

наоколо се беше изпарило, сякаш не съществуваше нищо друго, освен тя.

— Обичам те — прошепна. — Ти си единственото, от което ще се нуждая някога.

Мери примига учестено. А после си каза, че ако беше умна, щеше да му повярва с цялото си същество.

Само така можеше да продължи напред.

— Казвала ли съм ти напоследък — промълви дрезгаво, — че съм най-голямата късметлийка на планетата?

Рейдж се приведе към нея и я целуна нежно.

— Да. Точно преди да поомачкаме чаршафите на зазоряване.

Облегна се назад с адски самодоволно изражение и Мери се усмихна. А после се разсмя.

— Изглеждаш адски горд от себе си.

— Нямам представа за какво говориш. — Той отново насочи вниманието си към ростбифа, самата невинност. — Но ако наистина се чувстваш късметлийка, знам един страхотен начин да го покажеш.

Мери взе приборите си и установи, че наистина е гладна.

— Да ти изпратя картичка?

Когато този път се обърнаха към нея, синьо-зелените му очи горяха.

— Не. Колко можеш да кажеш с думи? А нямам нищо планирано за след работа, така чееееее...

Той прокара многозначително език по единия си вампирски зъб, а погледът му се спусна надолу, сякаш си я представяше без никакви дрехи в стола... и възнамеряваше да изпусне салфетката си и да застане на четири крака, за да я намери под масата.

Тялото на Мери започна да се сгорещява, главата ѝ се замая, по кожата ѝ пробягаха тръпки.

— Нямам търпение.

— Нито пък аз, моя Мери. Нито пък аз.

* * *

След края на Първото хранене Рейдж изпрати Мери, застанал на стъпалата пред имението, махайки, докато тя и волвото изчезнаха

надолу по хълма, потъвайки в защитния мис. След като тя се изгуби от погледа му, той остана на мястото си за миг, вдишвайки студения въздух.

Очевидно бе, че драмата, с която се бореха, все още я измъчваше, но как би могло да бъде другояче? Ала той бе открил къде се корени проблемът му, беше го осмислил (или какъвто там беше терминът) и вече беше в друго състояние. Да види братята си с децата им не го беше разстроило; дори беше успял да помогне на Мери, когато беше станало ясно, че нещо я измъчва.

Това, че нещата между тях отново се бяха върнали в релсите, беше невероятно. А да може да ѝ помогне, когато тя се нуждаеше от помощ, бе още по-невероятно.

Но сега беше време за работа.

Когато се обърна към имението, той беше същинска смъртоносна машина.

Изкачи каменните стъпала, прекоси вестибюла и се присъедини към братята си във фойето. Без излишни приказки те се въоръжаваха, препасвайки пистолети и ножове около бедрата и под мишниците си.

Докато следваше примера им, ясно си даваше сметка за присъствието на догените, застанали отстрани, с тревога, изписана върху добрите им, благи лица.

Те бяха част от причината, поради която това трябваше да се случи.

Един по един воините минаха през скритата врата под стълбището и поеха по подземния тунел. Отправиха се към тренировъчния център в боен строй, разваляйки го единствено за да минат през складовото помещение и офиса. В коридора доктор Джейн и Мани ги чакаха с носилка и животоподдържащо медицинско оборудване; никой от тях не каза нито дума, докато заедно се отправяха към стрелбището.

Ласитър беше на пост през целия ден и въпреки че се нуждаеше от слънчева светлина, не даваше никакви признаци на изтощение или проблеми в концентрацията, докато стоеше до неподвижното тяло на Кор.

Което определено правеше маратона с „Пънки Брюстър“ от предишната седмица по-лесен за преглъщане.

— Кой ще ми помогне за преместването? — попита Мани, докато избутваше носилката до масата за изтезания на Ви.

Рейдж, Ви и Бъч пристъпиха напред и отключиха стоманените халки, освобождавайки за момент Кор от оковите. Нямахме обаче повод за тревога и то по две причини: първо, останалата част от Братството стоеше наоколо с пистолети в ръце и пръсти на спусъка; и второ, копелето изобщо не беше там, просто безчувствено, неподвижно тяло.

Единствено това, че в глезените му се усещаше лека топлина и че лицето му не беше напълно посивяло, подсказваше, че копелето не се нуждае от яма в земята и надгробен камък.

Върху носилката. След това — кожени каиши, този път около гърлото, китките, глезените, бедрата и кръста. После смениха медицинската апаратура, жиците преминаха от по-трудно преносимите монитори в такива, които бяха по-малки и по-леки. Процесът отне поне двайсет минути и през цялото време Рейдж не се откъсна от пленника, търсейки признаци, че Кор се преструва на мъртъв. След като огледа с орлов поглед всеки сантиметър гола кожа и всяка сурова черта стигна до заключението, че копелето или беше в дълбока кома, или би могло да дава уроци на някой холивудски актьор.

Когато най-сетне бяха готови, Рейдж улови долната част на носилката, Ви и Бъч се заеха с горната и всички заедно се отправиха към вратата на стрелбището, която Джон Матю и Куин задържаха отворена.

— Почакайте! — обади се Мани и като тръсна един чаршаф, за да го разтвори, покри тялото и лицето на Кор. — Не е нужно никой да вижда това.

— Добре се сети — измърмори някой. — Не е нужно да плашим някого.

Прекосяха бързо коридора и ето че вече стояха пред стоманената врата на паркинга. Този път Джон Матю и Блей бяха тези, които им отвориха. До бордюра ги чакаше линейка с човешки надписи и Рейдж изпръхтя от облекчение, когато вкараха носилката в корема на автомобила и го заключиха. Тримата с Ви и Бъч седнаха, където успяха да намерят места между шкафове и оборудването, Зи се настани зад волана, а Мани — на мястото до него, в случай че възникнеше критична медицинска ситуация.

Отне им цяла вечност, докато преминат през многобройните охранителни порти, но пък не беше като да бързат за някъде. Заради начина, по който беше разположено имението, трябваше да слязат чааааак до главния път, да завият надясно и да заобиколят цяяяяяялото подножие на планината, за да поемат нагоре по пътя, отвеждащ до къщата.

Изкачването бе също толкова бавно, а когато свиха вляво по един черен път, здравата се раздрусаха, и добре, че носилката беше прикрепена стабилно за пода. От време на време, когато минаваха през някоя особено голяма бабуна или остър завой, от който и тримата политаха настрани, Рейдж проверяваше апаратурата. Сърдечният ритъм на Кор, бавен като охлюв и неравен като черния път, по който се друсаха, не се промени нито веднъж. Нито показателите за нивото на кислород и кръвното налягане.

Копелето определено не помръдваше. Освен заради друсането на колата.

След като бяха пътували сякаш цяла вечност (а всъщност едва около десет минути), неспособен да издържа повече, Рейдж се наведе напред, за да погледне през прозореца. Цял куп борове на светлината на фаровете. Още черен път. И нищо друго.

— Идеята ти беше адски добра — подхвърли Бъч.

— Не ми се струва редно — Рейдж сви рамене. — Но отчаяните ситуации изискват отчаяни мерки.

— Оттам никога няма да се измъкне — обади се Ви ехидно, а ледените му очи припламнаха с неподправена агресия. — Не и жив.

— Добре, че имаш повече от една маса. — Бъч тупна най-добрия си приятел по рамото. — Ти, перверзно копеле.

— Недей да съдиш, преди да си пробвал.

— А, не, аз съм добро католическо момче. Пробвам ли нещо такова, тялото ми ще се възпламени на място... и то не от горещия восък.

— Женчо.

— Перверзник.

Те се засмяха на онова, което очевидно беше шега между тях двамата, а после отново станаха сериозни, защото линейката спря със скърцане на спирачки.

— Да го направим — заяви Рейдж, когато вратата се отвори и в стерилната вътрешност на линейката нахлу мирис на борови дървета.
— Да го отнесем в Гробницата.

27.

В мига, в който Мери прекрачи прага на „Убежището“, Рим се приближи до нея.

— Здравей. Бити питаше за теб.

— Така ли? — Мери свали палтото си. — Наистина?

Другата социална работничка кимна.

— Още щом се събуди. Не поиска да слезе за Първото хранене, така че ѝ занесох един поднос и ѝ казах, че ще се качиш на тавана веднага щом дойдеш.

— Добре. Още сега отивам.

— Аз ще си вървя, става ли? — Рим закри устата си, докато се прозяваше. — Тя поспа... или поне, след като си взе вана, облече си нощница и се пъкна в леглото. Проверях я на всеки час и изглеждаше потънала в сън.

— Добре. И да, разбира се... аз ще поема оттук. Много ти благодаря, че остана с нея през целия ден. Просто ми се стори, че така е правилно.

— Не бих и помислила да бъда някъде другаде. Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

— Винаги. Благодаря ти, Рим.

Докато другата жена се отправяше към задната част на къщата, Мери изкачи стъпалата на бегом, спирайки само за да си остави нещата в кабинета, преди да продължи към третия етаж. Когато стигна до най-горната площадка, с изненада видя, че стаята на Бити е отворена.

— Ехо — повика момиченцето отвътре.

Мери изпъна рамене и пристъпи напред.

— Аз съм.

— Здравей.

Куфарите на Бити все още бяха готови и стояха до леглото ѝ, но тя седеше до старото писалище и решеше косата на куклата си.

— Рим каза, че си искала да ме видиш.

На себе си Мери добави: *Някакъв шанс да искаш да говорим за нещо? За майката, която изгуби? За братчето ти, умряло, преди да се роди? За психопата, който беше твой баща? Защото това би било страхотно.*

— Да, моля. — Момиченцето се обърна. — Чудех се дали би могла да ме заведеш в старата ми къща, моля.

Мери потръпна, преди да успее да овладее реакцията си.

— Искаш да кажеш там, където живееше с твоята мамен? С баща ти?

— Да.

Мери затвори вратата и отиде до леглото на майка ѝ. За малко да седне на него, но се спря.

— Какво... защо би искала да се върнеш там? Ако нямаш нищо против да те попитам.

— Искам да си взема някои неща. Чичо ми не живее в Колдуел. Ако не го направя сега, може да не успея, когато той дойде да ме прибере.

Мери се огледа наоколо. След това заобиколи леглото и спря пред прозореца, който гледаше към предния двор. Тъмно, навън бе толкова тъмно... като че ли повече, отколкото в някоя юлска нощ, когато бе влажно и топло, а не студено и ветровито.

Обърна се към момиченцето и каза:

— Бити, трябва да бъда откровена с теб. Не съм сигурна, че това е добра идея.

— Защо?

— Ами, като за начало... — Мери подбираше думите си много внимателно. — Къщата е стояла празна през цялото време, откакто си тук. Не съм сигурна в какво състояние е, възможно е да е била разграбена. Или покривът да е паднал. В такъв случай не съм сигурна какво ще открием там.

— Няма откъде да разберем, докато не отидем.

Мери се поколеба.

— Възможно е да пробуди много спомени. Сигурна ли си, че си готова за това?

— Мястото е без значение. Не мога да избягам от онова, което си спомням. То е с мен всяка минута, в която съм будна, и във всичките ми сънища денем.

Изрече го съвсем прозаично, без нито за миг да престава да реше куклата си. Сякаш си говореха за графика за пране или пък за това какво се поднасяше в кухнята.

— Твоята мамен сигурно много ти липсва — каза Мери.

— Е, може ли да отидем, моля?

Мери разтърка лице, внезапно обзета от огромна умора.

— Нали знаеш, че можеш да говориш за нея с мен? Понякога помага.

Бити дори не мигна.

— Е, може ли да отидем?

Да, тази врата очевидно щеше да си остане плътно затворена. Страхотно.

— Нека го обсъдя с Мариса. Още сега ще ида да я намеря и ще видя какво мога да направя.

— Палтото ми е тук. — Момиченцето махна към долната част на леглото. — И съм си обула обувките. Готова съм да тръгваме.

— Няма да се бавя. — Мери се отправи към вратата, но поспря на прага. — Бити, от опит знам, че хората или потискат нещата в себе си, или ги изместват, или ги преодоляват. Последното е по-добрият вариант и обикновено става, като говорят за нещата, за които обикновено не биха искали да говорят.

Част от нея не можеше да повярва, че се обръща по този начин към едно деветгодишно дете. Ала Бити определено не се изразяваше като някой, който не бе навършил дори десет години.

— Какво означават първите две? — попита момиченцето, все така решейки куклата си.

— Понякога хората интернализират лошите чувства и в ума си се наказват за нещата, за които се разкайват или смятат, че са направили погрешно. То те разяжда отвътре, докато или се прекършиш и си принуден да изкараш всичко наяве, или полудееш. Да го изместиш, означава да избягваш онова, което те измъчва, като прехвърляш чувствата си в поведение, което в крайна сметка наранява теб или други.

— Не разбирам нищо от това. Съжалявам.

— Знам — тъжно каза Мери. — Слушай, ще отида да говоря с Мариса.

— Благодаря.

Мери излезе от стаята. В горния край на стълбището спря и погледна назад. Бити правеше все същото — прокарваше гребена през оредялата коса на куклата, избягвайки плешивите места.

През цялото време, откакто беше в къщата, нито веднъж не си беше играла с която и да било от играчките на долния етаж. Децата, когато дойдеха в „Убежището“ за първи път, винаги бяха насърчавани да си изберат една-две от тях — те ставаха техни, а останалите бяха общи. Бити неведнъж бе подканена да си хареса някоя. Ала никога не го беше сторила.

Тя имаше своята кукла и стария плюшен тигър. Това беше всичко.

— Мамка му — прошепна Мери.

Кабинетът на Мариса беше на втория етаж; Мери почука и тя й даде знак да влезе, без да престава да говори по телефона.

— ... напълно конфиденциално. Не, не. Да, може да доведете детето си. Не, не се заплаща нищо. Моля? Напълно безплатно. Колкото и дълго да останете. — Мариса кимна на Мери да седне и вдигна пръст в универсалния жест: *Изчакай минутка*. — Не, няма проблем... не е нужно да бързате. Разбирам... не е нужно да се извинявате, че плачете. Никога.

След като се отпусна в дървения стол срещу своята шефка, Мери посегна и взе кристално преспापие с формата на диамант. Беше с размерите на дланта й, тежко като ръката й и тя поглади фасетките му с палци, съзерцавайки как светлината се пречупва в дълбините му.

Дали някога щеше да бъде по-лесно с момиченцето, зачуди се.

— Мери?

— Какво? — Тя вдигна очи. — Извинявай, бях се замислила.

Мариса се облегна на лактите си.

— Напълно те разбирам. Какво има?

* * *

Преместиха Кор от тренировъчния център около осем часа... и Лейла го видя с очите си.

В мига, в който алармата й беше иззвъняла след залез-слънце, тя бе станала от леглото и бе подпряла вратата на стаята с един пантоф...

така че когато си легна обратно, можеше да вижда късче от коридора през пролуката. И наистина, братята го бяха преместили, точно както беше предположила, че ще направят: при звука на многобройни тежки стъпки беше станала и се бе долепила до стената, така че да вижда какво се случва, без да бъде забелязана.

Когато минаха покрай стаята ѝ, видя, че Кор беше с тях, изпънат неподвижно върху маса на колелца, покрит от главата до петите с чаршаф. Лейла бе запушила устата си с ръце. Толкова много машини, които очевидно поддържаха живота му. И братята, въоръжени до зъби, масивните им тела — покрити със смъртоносни кинжали и пистолети.

Затворила очи, вкопчена в касата на вратата, Лейла бе завладяна от неудържим порив да изскочи навън и да ги спре, да ги умолява да пожелат живота му, да се моли на Скрайб Върджин за неговото възстановяване и освобождаване. Дори беше намислила какво да каже в негова защита: „Той не ни нападна, въпреки че знаеше къде се намираме!“ и „Не ме нарани нито веднъж през всички нощи, в които се срещах с него!“ и вечния шлагер: „Той се промени и вече не е предателят, който бе някога!“.

Всичко това само бе усилило чувството ѝ за вина... и тя бе останала на мястото си, заслушана в стъпките им, отиващи към паркинга.

Когато и последната врата се бе затворила шумно и бе заключена, тя си бе повторила, че трябва да надмогне това.

Каза си, настоятелно, че Кор е враг. Ни повече, ни по-малко.

Хвърли се към леглото, покатери се отгоре му и подвиг крака под себе си. С разтуптяно сърце и пот, избила по челото и горната ѝ устна, тя се опита да овладее емоциите си. Несъмнено подобен стрес вредеше на малките...

Почукване на вратата я накара да обърне рязко глава.

— Да? — изскимтя тя.

Нима я бяха разкрили?

— Аз съм, Лукас. — Братът на Куин звучеше разтревожен. — Може ли да вляза?

— Заповядай. — Надигна се от леглото и се заклатушка към вратата, отваряйки я широко. — Влез.

Отдръпна се настрани и Лукас влезе, въртейки колелата на инвалидния си стол. Напредъкът му беше бавен, но независим. Бяха

обсъждали да му вземат механичен стол, ала това контролирано от него движение бе част от рехабилитацията му и като че ли наистина действаше. Седнал със събрани колене и съвсем леко прегърбено слабо тяло, той притежаваше цялата красота и интелигентност на Куин, но не и тежестта и жизнеността му.

Беше толкова тъжно. Но поне сега можеше да се придвижва... нещо, което дълго време му беше невъзможно.

Но разбира се, мъченията, понесени от ръцете на лесърите, му бяха стрували повече от един-два пръста.

Когато той влезе, Лейла остави вратата да се затвори и се върна в леглото, опъвайки нощницата и приглаждайки косата си. Като Избраница, би било далеч по-подобаващо да приема посетителите си, облечена в традиционните за своята позиция бели роби, но те вече не й ставаха. А и двамата с брата на Куин отдавна бяха зарязали всякакви формалности.

— Впечатлен съм, че отново стигнах толкова далеч. — Гласът на Лукас беше монотонен.

— Благодарна съм за компанията. — Макар че нямаше намерение да му обясни защо. — Чувствам се... като в клетка.

— Как си тази вечер?

Не срещна очите ѝ, докато задаваше въпроса си... но той никога не го правеше. Сивият му поглед си оставаше прикован на около метър над пода, посоката му се сменяше само когато се обърнеше насам или натам в стола си.

Лейла никога не бе била толкова благодарна за нечия дисфункция — неговата сдържаност ѝ осигуряваше известно усамотение, докато се опитваше да овладее емоциите си... макар че това едва ли говореше добре за характера ѝ.

Макар че напоследък кое ли го правеше.

— Аз съм добре. А ти?

— Добре съм. Трябва да се погрижа за физиотерапията си след петнайсет минути.

— Знам, че ще се справиш.

— Как са децата на брат ми?

— Много добре, благодаря. Растат с всяка изминала нощ.

— Ти си истински благословена, също като него. И аз съм благодарен за това.

Всяка вечер водеха един и същи разговор. Но разбира се, за какво друго можеха да говорят?

Твърде много тайни в нейния живот.

Твърде много страдание в неговия.

В известен смисъл, и двамата бяха сами в света.

Стария свят, така и в Новия.

Така че, в известен смисъл, беше подходящо да доведат Кор тук. Той бе просто още един трофей от войната.

— Тук е добре — заяви Вишъс.

Рейдж спря и застопори колелцата на носилката, докато Ви сваляше тежък брезентов сак от рамото си.

— Батерията ще издържи не повече от десет часа.

— Няма страшно. — Тялото на Ласитър грейна отвътре, чиста енергия измести контурите на плътта му. — Просто ще я презаредя.

— Сигурен ли си, че няма проблем да останеш сам през деня? — попита Ви.

— Винаги мога да изляза на слънце и да се заредя. И преди да си започнал да ми изнасяш лекции, че тази мъртва риба ще бъде оставена без надзор за малко — имам си начини да го държа под око.

Ви поклати глава.

— Учудвам се, че си съгласен да го направиш. Тук няма телевизия.

— За тази цел съществуват телефоните.

— Почти бих могъл да те уважавам.

— Само да не вземеш да се размекнеш, Вишъс. Забравих си носните кърпички вкъщи. Освен това, сега, когато горещият картоф е тук, нощите ми са свободни. Предостатъчно време, за да се развихря с щракалото.

— Окей, това прозвуча доста мръсно — обади се някой.

— Никой, освен лявата му ръка, не би го поискал. Ти поднасяш ли ме? — долетя отговор.

— Хей, Лас, кога за последен път беше на среща? — провлече някой. — Преди Пуническите войни или веднага след тях?

— И колко трябваше да й платиш?

Ласитър се умълча за миг, странно белите му очи станаха далечни. После обаче се усмихна.

— Все тая. Стандартите ми са твърде високи за шайка задници като вас.

Последва нов рунд шеги, ала никой не се отпусна наистина. Сякаш Кор беше бомба и никой не знаеше кога ще избухне.

— Двамата със Зи ще поемем първата смяна — каза Фюри. — Вие си имате работа в града.

— Само се обадете и сме тук. — Ви се потупа по гърдите. — Особено ако той се събуди.

При тези думи Рейдж се взря в грозното като смъртта лице и си представи как клепачите му се повдигат. Дали копелето беше будно там вътре? Не дали се преструва, за да ги нападне изневиделица, а дали имаше някакви останки от съзнание в комата си.

Дали имаше представа точно колко го беше закъсал? Или липсата на съзнание бе последното зрънце милост, което кучият син щеше да получи от съдбата?

Проблемът не е мой, помисли си Рейдж, докато се оглеждаше наоколо, търсейки урните, които сам беше донесъл, на онези лесъри, които сам беше убил. Бяха толкова много. Участваше в тази война отдавна... толкова отдавна, че си спомняше времето, когато Рот отказваше да води расата и Братството идваше тук, само за да постави тези урни на полиците.

Толкова много се беше променило оттогава, помисли си той.

Сега те не само живееха в разкошното имение на Дариъс, но Братството имаше и нови членове. Джон Матю и Блей като войници. Медицински персонал и страхотна клиника. Всички под един и същи покрив...

— ... освен това, така мога да си лакирам ноктите.

Рейдж се отърси, за да се съсредоточи, когато гласът на Ласитър се вряза в мислите му.

— Я чакай, какво?

— Шегичка. — Ангелът се разсмя. — Усетих, че се отнесе някъде. Мечтаеше си какво ще има на Последното хранене? Аз точно това правех. Три опита да отгатнеш и първите два без месо в тях не се броят.

— Ти си луд — заяви Рейдж. — Но това е качество, което харесвам у приятелите си.

Ласитър обви ръка около раменете му и го поведе към портата.

— Имаш страшно добър вкус. Споменавал ли съм го напоследък?

След като всички освен Зи и Фюри излязоха, Вишъс затвори портата и пусна всички резета. А после те останаха там за миг. Фината стоманена мрежа, която покриваше вратата, щеше да попречи на Фюри

и Зи да излязат. И от това на човек направо можеха да му се съсухрят топките.

Ако нещо се объркаше там вътре, те щяха да бъдат хванати като в капан.

Само че, каза си Рейдж (а вероятно и останалите от братята), нямаше никакъв шанс в близкото бъдеще Кор да бъде нещо повече от неодушевен предмет... и дори ако дойдеше на себе си, щеше да бъде прекалено слаб за каквото и да било нападение.

И все пак, тази мисъл не му беше приятна.

Ала такава беше природата на войната. Поставяше те в ситуации, които ненавиждаш.

Слаба вибрация в джоба му го накара да се намръщи. Извади телефона си и когато видя кой е, веднага вдигна.

— Мери? Всичко наред ли е?

Чу само прашене, защото сигналът тук беше ужасен, така че изтича до входа на пещерата. Когато пристъпи в свежия нощен въздух навън, съвсем ясно чу гласа на своята шелан — тя говори известно време, през което той само казваше „аха“ и кимаше, въпреки че тя не можеше да го види. След това прекъсна и погледна към братята, които го бяха наобиколили, сякаш се чудеха дали нещо не е наред.

— Господа, трябва да помогна на Мери за мъничко. Да се срещнем в града?

Ви кимна.

— Погрижи се за каквото трябва. Ела, когато си готов за битка, и аз ще ти докладвам за развитието на нещата и ще ти възложи задача.

— Добре — каза Рейдж, след което затвори очи и се съсредоточи.

На това му се казваше да не знаеш къде ще се озовеш в крайна сметка.

Докато се дематериализираше, си помисли, че изобщо не беше очаквал да отиде там, където отиваше сега. Само че нямаше намерение да разочарова своята шелан.

Нито сега, нито когато и да било.

* * *

Неголямо събиране за дванайсет души, помисли си Асейл, докато го въвеждаха в лимоновожълтата гостна, в която си беше изкарал толкова добре предишната нощ.

След като същият иконом в същата ливрея, който го беше приветствал вчера, оповести името му на висок глас, той пристъпи напред, така че братовчедите му също да бъдат представени на останалите деветима вампири в гостната. Осем жени и един мъж.

Който не беше хелрент на домакинята.

Не, другият тип с пенис и топки не беше стар, хилав или непознат. Всъщност, каква изненада, това беше Трой, красивият, — изпаднал в немилост аристократ, който някога бе член на шайката копелета, ала сега очевидно се беше завърнал в закостенялото, пълно с предубеждения лоно на глимерата.

Издокаран в съвършено стоящ му смокинг. Поне толкова скъп, колкото този на Асейл.

След като приключиха с представянията, Нааша прекоси стаята, а черната ѝ сатенена рокля беше като вода, обливаща тялото ѝ в нощта.

— Миличък — поздрави го тя, протягайки бледите си ръце. Върху пръстите ѝ примигваха и блещукаха диаманти, притежаващи цялото очарование и липса на топлина на собственичката си. — Закъсняваш. Чакахме те.

Направи реверанс, а той се поклони.

— Надявам се, че те намирам в добро разположение на духа. — Въпреки че изобщо не го беше грижа. — Изглеждаш достатъчно добре.

Веждите ѝ потръпнаха при този почти комплимент.

— Точно както ти почти дойде навреме.

Асейл потупа подчертано облегалката на дивана.

— Това са братовчедите ми, Ерик и Ивейл. Е, ще ни представиш ли на другите си гости?

Очите на Нааша припламнаха, когато показалецът му потъна в дупката между възглавниците.

— О, да. Действително. Това са най-скъпите ми приятелки.

Жените се приближиха една по една. Бяха точно каквито очакваше да бъдат, нагиздени и наконтени в рокли, ушити специално за техните тела, и украшения, купени или предавани през поколенията, за да украсят скъпоценната плът на благородни дъщери. Две

блондинки. Още една чернокоса. Три с кестеняви къдрици. И една с гъста бяла коса.

За Асейл те бяха просто вариации на тема, от която се беше отегчил още преди сто години... и бе напълно възможно, докато живееше в Древната страна, да бе имал сношения с някои от предшественичките им.

— А това... — Нааша махна с ръка към далечния ъгъл, — е специалният ми приятел, Троу.

Асейл се усмихна на другия мъж и се приближи до него. Протегна му десницата си и каза тихо:

— Смяна на компанията. От копелета на чистокръвни. Не е кой знае какво подобрение, боя се.

Очите на Троу бяха остри като ками.

— Завръщане към корените ми.

— Възможно ли е наистина да се завърнеш, след като веднъж си станал отстъпник?

— Кръвта във вените ми не се е променила.

— Ала на характера ти не му достига нещо.

Троу дойде по-близо.

— И това казано от трафикант на дрога?

— Бизнесмен. А такъв като теб, как го наричаха? Жиголо? Или мъжка курва е по-точно?

— А ти за какво мислиш, че си тук? Определено не е заради уменията ти да водиш разговор.

— За разлика от теб, аз не трябва да пея за вечерята си. И сам мога да си я купя.

— Да се оттеглим ли за храненето? — разнесе се гласът на Нааша в стаята.

Икономът отвори една двукрила врата, разкривайки маса, която можеше да се мери дори с кралска трапеза, била тя човешка или не. Нааша обви ръка около тази на Асейл и прошепна:

— Двамата с теб ще се насладим на десерта заедно. В стаята ми за игра.

При обикновени обстоятелства Асейл изобщо не би се впечатлил от подобна неприкрита, аз-съм-толкова-палаво-момиче дързост и би отговорил подobaващо. Сега обаче имаше други приоритети.

Дали Троу беше изоставил Копелетата? Дали, видял удобен отвор (или три), се опитваше да инфилтрира глимерата, с намерението да осъществи кроежите си против короната?

Асейл определено възнамеряваше да разбере.

— С нетърпение очаквам какво ще ни поднесат — промълви той и потупа Нааша по ръката.

Дори ако десертът бяха той и братовчедите му.

В края на краищата, оргазмите бяха не по-лоша валута от която и да било друга... а той бе повече от сигурен, че в това отношение Нааша и нейните „най-скъпи приятелки“ бяха безплатни.

29.

— Благодаря ви, че дойдохте, аз, ъ, надявах се да поговорим за...

Докато упражняваше различни варианти в ума си, Джо Ърли сложи захар в капучиното си и го разбърка, разваляйки кафяво-бялото сърце, оформено в пяната.

Кафене „Зърнах те“ бе колдуелската версия на „Старбъкс“ — тесничко помещение с висок таван, изобилие от меки кресла и дивани, множество масички и баристи, на които беше разрешено да носят собствените си дрехи под черните престилки. Беше на една крачка от нейния офис, така че бе лесно да се отбие в края на поредния прекалено дълъг работен ден за нейния прекалено секси, прекалено разсеян шеф.

Днес той носеше тъмносив костюм. С яркочвяла риза и синьо сиво-черна папийонка, която му стоеше невероятно, и обувки на „Гучи“.

Джо отпи от ръба на тумбестата бяла чаша и отново опита малката си реч.

— Благодаря, че приехте да се срещнем. Знам, че ще прозвучи странно, но...

— Джо?

Тя подскочи и едва не разля капучиното върху себе си. Мъжът, застанал до масата ѝ, беше около метър и осемдесет, с рошава черна коса, очила с черни рамки, хипстърски впити дънки и късо палто в земни тонове, които човек би очаквал да види у някого с десет години по-млад. Ала на Уилям Елиът му стоеше добре.

Джо се отърси.

— Здравсти, да, здравейте, господин Елиът...

— Казвай ми Бил. — Той погледна към бара. — Нека само си взема едно лате. Две секунди, става ли?

— Разбира се. Моля. Ъ, благодаря. Искам да кажа, това е страхотно. Успех. — *Мамка му.* — Съжалявам.

Бил се намръщи и се отпусна на стола до нея, развивайки маслинозеления шал от врата си и разкопчавайки виненочервеното си филцово палто.

— Да не би нещо да не е наред с къщата ми?

— О, не. — Джо отметна косата си назад. — И нямах намерение да те доведа тук под фалшив претекст.

Само че точно това беше направила.

— Виж, аз съм щастливо женен мъж...

Джо вдигна и двете си ръце.

— Не, господи, не... това е... свързано е с една статия, която си написал преди близо година, през декември. За Хулио Мартинес. Арестували го заради някаква схватка между банди в центъра на Колдуел.

Веждите на Бил подскочиха над очилата.

— Членът на онази банда.

— Точно така. Онзи, който бил ранен и арестуван в един изоставен ресторант.

Репортерът се умълча и на Джо ѝ се прииска да си удари шамар. Защо ѝ беше да се забърква в глупостите на Дъги... и най-вече — защо ѝ беше да забърква *някой друг* в тях.

— Знаеш ли какво? — каза тя. — Това беше наистина недопустимо. Не биваше да те питам...

— Какво точно искаш да знаеш за статията?

Когато Джо срещна присвитите очи на Бил, всички и всичко друго в кафенето изчезна; съскането на парата и шума на кафемашините, човешкият брътвеж, движението насам-натам — всичко това заглъхна. И не защото двамата споделяха романтичен миг.

— Знаеш ли, че в Ютюб има видео с участието на Хулио? — попита Джо. — И какво казва той в него?

Бил извърна поглед.

— Знаеш ли какво? Мисля, че ще отида да си взема онова лате.

Изправи се и отиде до бара. Когато баристата се обърна към него по име и го попита дали иска „обичайното си“, Джо се зачуди дали беше вярно, че кофеинът е горивото на всички писатели.

Странно, това място не беше близо до офиса му, нито до новата му къща. Може би по-рано беше живял в този квартал?

Бил се върна с висока чаша, която повече приличаше на халба, отколкото на нещо, в което би налял кафе, и докато се настаняваше, Джо видя, че бе положил усилие да подреди мислите си.

— Видял си клиповете — досети се тя.

Репортерът бавно поклати глава.

— Интервюирах Хулио, когато излезе под гаранция, като част от поредица за насилието между престъпните банди в Колдуел. Повечето от тези хлапета, а той си беше просто хлапе... и все още е, много от тях не казват нищо, когато се опиташ да говориш с тях. А ако все пак се разприказват? То е най-вече перчене за територията на бандата, тяхната версия на код на честта, враговете им. Хулио не го беше грижа за нищо от това. Приказваше единствено за...

— Вампири. — По някаква причина сърцето ѝ задумка. — Бил е обсебен от това, нали?

— Да.

— В статията не се споменава нищо такова.

— Господи, не. Не искам редакторът ми да си помисли, че съм откачил... но видях клиповете в интернет, да. Около три дни не правих нищо друго, освен да ги гледам по цяла нощ. Жена ми беше убедена, че съм си изгубил ума. Седемдесет и два часа по-късно самият аз не бях сигурен дали наистина не съм.

Джо се приведе към него, при което лактите ѝ бутнаха чашата с капучиното ѝ напред, така че трябваше да го улови, за да му попречи да падне на пода.

— Каква... каква е вероятността Хулио наистина да е видял нещо? И само да отбележа, че *не мога* да повярвам, че изобщо задавам подобен въпрос.

Бил сви рамене и отпи от високата си чаша. След това я остави на масата и отново поклати глава.

— В началото и аз си мислех, че съм полудял. Искам да кажа — аз съм човек на фактите, именно това е причината да бъда журналист, въпреки че е отмиращо поприще. Но след като изгледах всички клипове... Просто имаше твърде много информация за подобни случки в Колдуел. Ако потърсиш подобни сведения за територията на цялата страна, дори само при най-бегъл поглед е поразяващо колко много са съсредоточени тук. Е, да, навсякъде ще откриеш обичайните откачалки, като ловци на духове и други такива. Но когато става дума

специално за вампири... — Той се засмя и я погледна. — Извинявай, отплеснах се.

— Ни най-малко.

— Е, на мен така ми се стори. — Той отново отпи от чашата си. — Защо питаш?

Джо сви рамене.

— Преди няколко ноци един мой приятел си помисли, че е видял нещо. Успя да го запише на телефона си и го качи онлайн... но онова, което се е случило според него, е напълно невъзможно. Заведе ме в едно изоставено девическо училище...

— „Браунсуик“?

— Да. — Джо потърка носа си, въпреки че не я сърбеше. — Отидохме на сутринта, за да ми покаже последиците от някаква голяма битка или нещо такова. Нямахме такива... е, не точно. Нямах намерение да губя повече време с това, но снощи ми доскуча в офиса... поразтърсих се в интернет... както си направил и ти. И така открих Хулио.

Бил изруга.

— Не би трябвало да те моля за това, но...

— Искаш ли да видиш записа?

— По дяволите.

Бил се умълча и Джо се облегна назад, оставяйки го да реши сам. Знаеше точно как се чувства. Тя не беше от онези, които вярват в чудовища.

Проблемът бе, че просто не можеше да престане да мисли за това.

— Покажи ми — измърмори Бил.

Джо извади телефона си, отвори видеоклипа и обърна малкия екран към него. Докато Бил гледаше записа на Дъги, тя следеше потръпването на лицевите му мускули.

Когато свърши, той ѝ върна телефона и си погледна часовника. След миг попита:

— Искаш ли да отидем дотам?

— Да — отвърна тя и се изправи. — Искам.

* * *

Мери беше твърдо решена да подбира много внимателно думите си.

Докато чакаше Рейдж да се появи в „Убежището“, тя крачеше напред-назад из дневната в предната част на къщата, заобикаляйки удобните дивани и меки кресла, оправяйки рамката на една рисунка с молив, окачена на стената, и подръпвайки час по час пердетата, въпреки че нейният хелрен щеше да ѝ изпрати съобщение, когато пристигнеше.

Макар че беше сама, главата ѝ бе претърпана от съществителни и глаголи, прилагателни и наречия.

И все пак, въпреки безбройните комбинации от думи, които имаше на свое разположение, мозъкът ѝ си оставаше на режим *tabula rasa*.

Проблемът бе, че искаше да избегне катастрофа като онази в клиниката на Хавърс, а за съжаление невинаги знаеш къде са заложени мините. А онова, което се налагаше да каже на Бити, не беше...

— Госпожице Лус?

Мери се извърна от прозореца, насилвайки се да се усмихне на момиченцето.

— О, ти си слязла.

— Не разбирам защо чакаме.

— Може ли да влезеш тук за малко?

Момиченцето носеше най-грозното черно палто, което би могъл да си представи човек. Беше ѝ с два размера по-голямо, шевовете бяха протрити на много места и през тях се подаваха снопчета сивкавобял пълнеж. Очевидно беше предвидено за момче между дванайсет и петнайсет години, ала въпреки това Бити беше отказала да го смени, макар в „Убежището“ да имаше цял куп палта, както нови, така и дарени, в различни цветове и стилове, от които да си избере.

Усещане за пълно изтощение тежеше върху плещите на Мери, сякаш някой се беше прокраднал зад нея и бе обвинил окови около раменете ѝ: детето отказваше да приеме дори играчка или ново палто... а тя смяташе, че има шанс да го накара да се разкрие дори мъничко? След най-травмиращите събития в живота му?

Е, успех.

— Седни. — Тя посочи един стол. — Трябва да говоря с теб.

— Но нали каза, че можем да отидем?

— Седни. — Е, добре, май трябваше да поработи върху тона си. Ала ситуацията я изпълваше с такова безсилно раздражение, че бе готова да запищи. — Благодаря.

Докато Бити се взираше в нея от креслото, Мери се отказа от всякакви опити да подслади нещата. Не защото искаше да бъде жестока, а защото нямаше друг начин да го каже.

— Можем да отидем в старата ти къща.

— Знам, вече ми каза.

— Ала няма да отидем сами. — Бити изглеждаше така, сякаш се канеше да попита „Защо?“ и Мери побърза да изпревари всякакви възражения. — Просто не е безопасно. Носим отговорност за теб и да отидем сами в имот в човешка част на град, изоставен от толкова дълго време, просто няма да го бъде. Това не подлежи на обсъждане.

Мери се приготви за спор.

— Добре — изрече вместо това момиченцето.

— Ще отидем с моя хелрен. — И точно в този момент телефонът ѝ звънна. — Който вече е тук.

Бити просто си седеше в креслото с дамаска на цветя и плетено одеяло, преметнато през облегалката, и високата лампа на пода, която надничаше от едната страна, сякаш искаше да се увери, че онзи, който седи в стола, е добре.

— Той е член на Братството на черния кинжал и аз бих му поверила живота си. Както и твоя. — Искаше ѝ се да се приближи, да коленичи пред момиченцето, да улови ръката му. Вместо това остана на мястото си. — Той ще ни закара дотам и обратно.

Можеше само да се надява, че Рейдж не беше пристигнал, за да им съобщи, че мястото е било изравнено със земята. Или разграбено. Вероятно първо трябваше да си провери есемесите.

— Няма друг начин. — Тя погледна крадешком към телефона си. Съобщението на Рейдж гласеше, че е готов, когато кажат. Което означаваше, че могат да отидат. Стига Бити все още да искаше... — Не е нужно да го правим, но ако все още искаш да отидем, ще стане само с него. Ти решаваш.

Бити се размърда рязко в креслото.

— Значи ще отидем.

И без да срещне очите на Мери, тя се отправи към входната врата. Докато Мери я проследяваше с поглед, нещо се раздвижи

дълбоко в ума ѝ. Сега обаче нямаше време да се замисля за това.

Единствено членове на персонала имаха право да отключват каквото и да било, и тя въведе кода в панела вляво от тежката врата. Разнесе се изщракване и дрънчене и тя отвори, отдръпвайки се настрана, за да направи път на Бити, преди също да излезе и отново да заключи след тях.

Рейдж стоеше в края на двора, върху участък грижливо окосена, но умираща трева. Русата му коса проблясваше на лунната светлина, ала черните му кожени панталони и яке се губеха в мрака.

Слава богу — изглеждаше така, сякаш оръжията му бяха скрити.

Бити слезе несигурно по стъпалата, препъвайки се в препятствия, които несъмнено бяха в главата ѝ, а не върху цимента. Въпреки това беше вирнала брадичка, макар погледът ѝ да беше прикован в земята.

Докато потискаше порива да сложи ръка върху рамото на момиченцето, Мери отново почувства как нещо се раздвижи в ума ѝ... само че бе прекалено разтревожена за предстоящото запознанство, за да се притеснява и за това.

Рейдж обаче се държа съвършено. Не помръдна, докато те се приближаваха. Ръцете му си останаха отпуснати до тялото, там, където можеха да ги видят. Беше навел лекичко глава, сякаш правеше всичко по силите си, за да изглежда по-нисък.

Което беше изгубена битка, но наистина мило от негова страна.

Бити спря на около два-три метра от него и сякаш се сгуши в ужасното си палто.

Мери обаче отиде право при Рейдж, улови го за ръката и се обърна към нея.

— Бити, това е моят съпруг. Искам да кажа... хелрен. Рейдж, това е Бити.

Сърцето на Мери трепна, когато Рейдж каза нежно:

— Здравей. Радвам се да се запознаем.

Бити просто се взираше в обувките си с непроницаемо изражение. Което си беше стандартната ѝ оперативна процедура, както биха казали братята.

— Е, добре. — Мери погледна към другия край на поляната. — Да се качваме във волвото...

— Всъщност, налага се да отидем с моята кола — прекъсна я Рейдж.

— Ъ...

Той стисна ръката ѝ.

— Налага се да отидем с моята кола.

Мери вдигна очи към лицето му и си пое дълбоко дъх. Разбира се. В багажника имаше оръжия — оръжия, които бе готов да използва, в допълнение към онези, които се криеха под якето му... а да пренесат цял смъртоносен арсенал в багажника на волвото едва ли щеше да помогне в тази неловка ситуация.

— Добре. — Мери кимна към понтиака. — Бити, готова ли си да дойдеш с нас?

Тя се отправи натам и момиченцето се помъкна след тях, държейки се на разстояние.

— Е, това е моята кола — заяви Рейдж, когато стигнаха до понтиака. — Аз ще отключа и Мери ще ти помогне да се качиш отзад. Само с две врати е, за съжаление.

Мери изчака Рейдж да отключи и да мине от другата страна, преди да се опита да настани Бити отзад. А може би момиченцето би предпочело да седне отпред? Само че тогава щеше да е до Рейдж.

Не, отзад бе по-добре.

Мери бутна седалката напред и погледна през рамо.

— Хайде, Бити... може аз да седна отзад, ако...

Нямаше нужда да довършва. Момиченцето не я чуваше. Дори не гледаше към нея.

Мамка му.

30.

През повечето от нощите си на планетата, Рейдж само смътно си даваше сметка колко е едър. Ала в този миг, въпреки че се намираще от другата страна на близо тон и половина стомана и двигател, той се чувстваше като огромен, шибан кошмар.

И, господи, очите на детето бяха толкова тъжни.

Докато чакаше момиченцето да отговори на Мери, да каже каквото и да било, на Рейдж му беше трудно да не се опитва да прецени колко по-високо бе то от спомените му за ужасяващата нощ, в която го бяха спасили. Не че беше прекарал кой знае колко време с детето — прекалено беше зает да се бие, за да има нещо повече от съвсем смътен спомен за едно малко създание с кестенява коса, сгушено страхливо в ръцете на майка си.

Човече, прииска му се да изрови онзи неин баща и отново да го убие...

— Бити? — подкани я Мери. — Трябва или да вървим, или да се върнем в къщата.

Рейдж бе готов да чака тук цяла нощ, ако това бе нужно на момиченцето, за да реши, но Мери имаше право. Това бе безопасен квартал... относително казано. С други думи — беше много по-сигурно от онова свърталище на лесъри в училището, но не толкова, колкото ако бяха вътре в къщата.

— Бити?

И тогава момиченцето го погледна за първи път.

Главата му не се помръдна, изражението му не се промени, ала изведнъж лунната светлина огря очите му и те проблеснаха.

По-късно Рейдж щеше да си даде сметка, че това късче от секундата бе един от двата решаващи мигове в живота му. Другият бе моментът, в който за първи път чу гласа на Мери.

— Това наистина ли е твоята кола?

Рейдж примига. Трябваше му миг, за да се увери, че е чул правилно.

— Ъ, да. Да, това е моята кола.

Бити се приближи до предния капак и протегна малката си ръчичка към лъскавия, гладък корпус на понтиака.

— Толкова е красива.

Рейдж погледна към Мери... която изглеждаше също толкова слисана.

— Специално тунингована е.

— Какво означава това?

— Направил съм я да изглежда по мой вкус.

Бити го погледна изненадано.

— Момиче ли е?

— О, да. Секси... искам да кажа горещите... ъ, яки спортни коли като тази винаги са момичета. Защото трябва да се грижиш за тях така, както заслужават.

— Яки коли?

— Аха. Тази е понтиак „GTO“. Когато я взех, беше съвсем раздрънкана, но аз я ремонтирах изцяло... върнах ѝ живота. Стара е, но може да издуха всяко порше от пътя.

А после Мери започна да ръкомаха насреща му и той млъкна.

Но не и Бити.

— Порше? Какво означава да го издуха от пътя?

— Ами... Искаш ли да чуеш двигателя? Предупреждавам те, отпред е доста шумно, но така трябва да бъде. Под капака има цял куп коне.

Бити се дръпна назад и Рейдж започна да разбира точно колко изолиран живот бе водила.

— В колата ти има коне?

— Ето — каза той, вдигайки ключовете. — Ще я запаля... и ще дам малко газ. Май ще е най-добре да си запушиш ушите.

Бити кимна и сложи малките си длани от двете страни на главата си, сякаш черепът ѝ го грозеше опасността да се откачи от гръбнака.

Рейдж отвори вратата на шофьора, качи се, натисна съединителя, залепяйки го за пода, увери се, че скоростният лост е на неутрална предавка и пхна ключа. Едно завъртане, малко газ...

ВРУУУУМ — ма, ма, ма-ма-ма, ВРУУУМ! ВРУУУМ! — ма, ма, ма-ма-ма...

Бити мина пред колата, докато той продължаваше да дава газ. След минутка отпусна бавно ръце и наклони глава на една страна. Гласът ѝ се извиси над шумотевицата.

— Но къде са конете?

Рейдж дръпна ръчната спирачка с всичка сила и се показа навън.

— В двигателя! — каза високо. — Искаш ли да видиш двигателя?

— Какво?!

— Двигателя! — Той дръпна лоста и слезе от колата. — Нека ти покажа.

Внимаваше да не се приближи твърде много до момиченцето и не пропусна да забележи как то напъха ръце в джобовете на прекалено голямото си палто и направи няколко крачки настрана, за да запази известно разстояние между тях.

Той отвори капака, освобождавайки облак сладостен, топъл въздух, напоен с мириса на бензин.

Бити се наведе напред и пое голяма глътка.

— Мирише хубаво.

И това беше мигът, в който Рейдж се влюби в детето.

* * *

Кой да предположи, че Рейдж ще намери ключа към сърцето на Бити, дивеше се Мери, докато гледаше огромното тяло на мъжа си и крехката фигурка на момиченцето, приведени над двигателя, който издаваше повече шум от реактивен изтребител.

Докато Рейдж показваше различните му части, беше невъзможно да се чуе какво казва през целия този шум, ала точните думи, обясненията му нямаха значение.

Фактът, че Бити застана съвсем близо до него, бе единственото, за което Мери я беше грижа.

И, о, господи. Ако преди беше обичала този мъж, сега направо го обожаваше.

Всяка възможност, помисли си Мери. Всичко, което би им помогнало до стигнат до момиченцето, да се докоснат до него, да разчупят черупката му...

И да, искаше ѝ се тя да бе тази, която е осъществила връзката. Не че ѝ беше приятно да си го признае. Какво би могло да бъде по-егоистично и грозно от това да си разочарован, задето не си успял да изиграеш ролята на спасител. Ала тази мисъл бързо отмина. Повече от всичко Мери изпитваше смазващо облекчение, че Бити водеше разговор, като че ли за първи път откакто бе дошла в „Убежището“.

Рейдж вдигна ръце, улови капака и го затвори внимателно. Все още говореше, когато поведе Бити към отворената врата на мястото до шофьора, но все пак успя да хвърли поглед към Мери и да свие рамене, сякаш за да попита: *Всичко наред ли е?*

Мери кимна толкова дискретно, колкото успя.

— ... естествено, че можеш — каза той, докато задържаше седалката, а Бити се пхна отзад така, сякаш го беше правила цял живот. — Когато поискаш.

Мери тръсна глава, за да се съсредоточи.

— Извинявайте, какво? Какво беше това?

Бити се приведе напред и погледна към нея.

— Той каза, че по-късно може да я покарам.

Мери се сепна и челюстта ѝ увисна, а Рейдж я целуна по бузата.

— Ти също можеш да дойдеш с нас — добави Бити. — Ще се почувстваш по-добре.

Мери местеше поглед между двамата.

— Можеш ли... ъ, ще можеш ли да стигнеш педалите? А и колата е толкова мощна...

— Бити ще се справи прекрасно. Ще намеря трупчета за педалите, ако не успея да наглася седалката.

— Той каза, че момичетата могат да се справят с всичко. — Бити погледна към Рейдж. — Каза, че момичетата са... силни.

— Точно така. — Рейдж кимна. — Ето защо най-бързите и най-добрите коли...

— ... винаги са момичета — довърши Бити вместо него.

Двамата очевидно очакваха нейната благословия, докато Мери местеше поглед между тях.

— Ще видим — измърмори тя... напомняйки си, че човек трябва да внимава какво си пожелава.

— Моля те — примоли се Бити.

— Хайде де, Мери...

Отпращайки Рейдж с ръка, тя върна предната седалка на мястото ѝ и се качи.

— Не казвам, че съм съгласна, но ако все пак ще шофираш, определено ще дойда с вас.

— Да! — Рейдж заби тържествуващо юмрук във въздуха. — Това беше „да“, Бити, успяхме.

— Ура!

Господи. Бити наистина ли се *усмихваше*?

Мери изруга, докато затваряше вратата... и би могла да се закълне, че Рейдж заподскача като малко момиченце, докато заобикаляше колата. После обаче тя стана сериозна.

Обърна се назад и попита забързано:

— Добре ли се чувстваш с него? Трябва да знам. Важно е.

Бити изобщо не се поколеба.

— Наистина го харесвам. Той е като... голямо, дружелюбно куче.

Докато Рейдж се качваше и затваряше вратата от своята страна, по лицето на Мери бавно се разля усмивка и тя се обърна напред, така че да не бъде чак толкова забележимо.

Не можа обаче да се сдържи да не протегне ръка и да стисне рамото на мъжа си.

А после тримата потеглиха.

31.

В девическото училище „Браунсуик“ Вишгъс беше адски неспокоен, докато се вмъкваше в поредната изоставена класна стая. Вдигнал пистолет, с пръст върху спусъка и долепил гръб до стената с ронеща се мазилка, той плъзна поглед по преобърнатите чинове и столове... голямото бюро до дъската... парчетата от тавана, паднали в ъгъла.

— Проклятие.

В следващата стая откри същото: студен въздух, стар мухъл, изпотрошени мебели, флуоресцентни лампи, увиснали от тавана като счупени зъби... и абсолютно никакви лесърски урни.

Убийците бяха обитавали някои от стаите, обикновено онези в спалните помещения, където имаше легла с матраци и здрави прозорци... но след като не откриха никакви урни в която и да е от тези сгради, двамата с Тор се бяха заловили да претърсят останалите постройките.

Тъй като след церемонията по въвеждането в Обществото на лесърите, убийците държаха урните си при себе си, единственото възможно обяснение бе, че Омега бе взел сърцата им със себе си, след като преди две нощи се беше развихрил като някоя домашна помощница на бойното поле отвън.

Шибаняк.

Вишгъс наклони глава и каза в комуникационното си устройство:

— Тук няма нищо. Ти откри ли нещо?

— Не — разнесе се гласът на Тор в слушалката в ухото му. — Омега трябва да ги е взел със себе си.

— Аха. Мамка му.

Парчетиите, с които беше осеян дървеният под, скърцаха и пращяха под тежките му ботуши, ала не се налагаше да е безшумен. И докато образът на Омега, издокаран в униформата на френска камериерка с мрежести чорапи накара вампирските зъби на Ви да се издължат, той...

Замръзна на мястото си.

Извърна глава надясно.

Погледна през тройния прозорец, който все още имаше две от стъклата си, към асфалтовата алея отвън.

Светлина на фарове нахлу в класната стая, огрявайки гниеция скелет на някогашното средище на знание, преди да се плъзне по облеченото му в кожени дрехи тяло.

Миг по-късно фаровете угаснаха, а той се дематериализира до стъклото.

Една кола се бе появила и бе паркирала отвън, и на светлината от таблото ѝ той видя тъмнокос мъж и червенокоса жена...

Интересно, помисли си, когато я усети.

— Имаме си компания — каза в устройството.

* * *

— А това е специалната ми стая.

Нааша спря пред масивна дъбова врата, с греди дебели като дънери и панти с размерите на ръката на едър мъж, и ако се съдеше по държанието ѝ, човек би могъл да се закълне, че се кани да демонстрира за първи път невероятна нова придобивка, може би картина с маслени бои или пък мраморна статуя, ретро кола или сервиз от чисто сребро.

Не беше нищо такова.

Вратата се отвори със скърцане (което, предположи Асейл, бе запазено нарочно, вместо просто да бъде смазано с малко грес), пред очите му се разкри кървавочервена стая, осветена от факли, които пращяха в каменни поставки по стените, преливаща от кадифе и сатен. Нямаше мебели, освен легла върху издигнати подиуми, без възглавници и одеяла, само матраци, покрити с чаршафи.

Нааша първа пристъпи вътре и се завъртя в кръг, разперила широко ръце, сякаш демонстрираше великолепен изглед, търсейки очите му със своите. Зад гърба на Асейл долетя развълнувано писукане откъм жените... и изригнала възбуда откъм братовчедите му.

Троу мълчеше.

Асейл прекрачи прага. Покрай стената до вратата имаше редица тоалетки, без съмнение, за да могат жените да освежат грима си след края на сесиите, както и закачалки, където посетителите да оставят дрехите си. Отляво имаше две врати, боядисани в тъмносивия цвят на камъните, с надпис ЖЕНИ върху едната и МЪЖЕ върху другата.

— А сега е време за десерт — заяви Нааша с дрезгав глас и като посегна зад гърба си, свали ципа на роклята си. — Може да започнете от мен.

Роклята ѝ се свлече на пода, разкривайки голото ѝ тяло в цялата му прелест: високите ѝ, стегнати гърди с цвят на сметана, цепката на гладката ѝ женственост между дългите ѝ, стройни крака. Не беше свалила диамантите си и те блещукаха на лунната светлина, а когато разпусна кока си, къдриците ѝ с цвят нощно небе контрастираха ярко с кожата ѝ.

— Затворете шибаната врата — нареди Асейл, без да поглежда назад.

Когато изскърцването на пантите оповести, че някой беше изпълнил заповедта му, той прекоси трите крачки, които ги деляха. Застанал съвсем близо до нея, видя как рубиненочервените ѝ устни се разтвориха, а гърдите ѝ се повдигнаха с нетърпение.

Той ѝ се усмихна.

А после я сграбчи за тила и грубо я замъкна до един от подиумите. Гърдите ѝ се люшнаха, когато я принуди да застане на четири крака, женствеността ѝ — обърната към събралите се в стаята. Краката ѝ не бяха достатъчно разтворени, така че той раздалечи коленете ѝ насила. Сърцевината ѝ лъщеше от възбуда, миризмата ѝ беше като парфюм във въздуха.

— Ерик, Ивейл — процеди той. — Съблечете се.

Братовчедите му не чакаха втора покана, оставайки голи с бързина, която се дължеше толкова на готовността им да се подчиняват на заповедите му, колкото и на това, че от доста време не бяха имали жена.

И двамата бяха напълно готови, когато той им даде знак да се приближат.

— Ти — каза Асейл, махвайки към Ерик. — Тук.

Посочи към цепката ѝ и братовчед му се озова там само за миг, възкачвайки я отзад и нахлувайки мощно, така че Нааша простена и

изви гръб.

Асейл трябваше само да кимне и Ивейл начаса се включи, минавайки отпред и заглушавайки стоновете и пъшкането ѝ с доста внушителната си анатомия.

— Ами ти? — предложи му се една от жените, приближавайки се до него и слагайки ръка на рамото му. Беше блондинката, която по време на вечерята нито за миг не беше откъснала поглед от него. — Нека се насладим...

Асейл се отърси безцеремонно от допира ѝ.

— Изчакай реда си с братовчедите ми.

След това мина встрани и си намери една пейка близо до баните. Седна, кръстоса крака и загледа представлението, докато останалите жени също се разсъблякоха и започнаха да се опипват; тела се изтегнаха върху подиумите, глави и ръце се преплетоха с крака и гърди.

— Не ми казвай, че е заради някакво неуместно пуританство.

Сухият глас го накара да погледне към Троу. Той все още беше напълно облечен, но ако се съдеше по онова, което изпъваше елегантния му панталон, това нямаше да трае дълго.

Асейл оголи вампирските си зъби в усмивка.

— Никога не съм си падал по бързата храна. Твърде елементарна е за моите вкусове, независимо за колко изискана иска да мине.

— Миналата нощ не беше точно така. — Троу се наведе към него и на свой ред се усмихна, разкривайки кучешките си зъби. — Мисля, че си прекара доста добре в гостната.

— Кажи ми, Кор знае ли, че си тук?

Троу се отдръпна, присвивайки преценяващо очи.

— За бизнесмен ми се струваш доста любопитен относно неща, които не те засягат.

— Съвсем простичък въпрос.

Зад тях в стаята някой получи мощен оргазъм и Асейл погледна натам. Ерик и Ивейл бяха пораздвижили нещата и в момента и двамата проникваха едновременно в доста употребяваната женственост на Нааша, единият — отдолу, легнал по гръб, а другият — възседнал я отгоре. Една от другите жени се беше присъединила към тях и домакинята смучеше чифт пищни гърди с розови зърна.

— С Кор сложихме край на отношенията си, ако мога така да се изразя.

Асейл отново се съсредоточи върху мъжа пред себе си.

— Толкова е трууудно да сложиш край — изтананика той.

— Интересите ни вече не са еднакви. Той не иска да се откаже от домогванията си към трона.

— Нима? — Асейл обходи лицето на другия мъж с изпитателен поглед, търсейки признаци на напрежение. — И колко дълго възнамеряваш да останеш тук?

— Не знам. Нито ме е грижа. Твърде дълго прекарах в бруталната компания на диваци и копнея за по-културно общество.

— Мммм.

Асейл се изправи, заставайки очи в очи с другия мъж... и протегна ръка към грижливо завързаната папийонка на врата му.

Очите на Троу се разшириха от изненада, а Асейл го блъсна назад, приковавайки тялото му към каменната стена, задържайки го на място за гърлото.

След това притисна гърди в неговите и прокара език по долната му устна.

Разсмя се, когато усети тръпката, пробягала по тялото на плячката му и видя как върху красивото лице се разигра някакъв вътрешен диалог... конфликтът в него очевидно бе толкова голям, че Троу не можа да задържи реакцията си за себе си.

— Имаш вкус на скоч — промърмори Асейл, докато ръката му се спускаше надолу, за да улови масивната ерекция. — И ми се струваш гладен.

Троу задиша тежко, като Нааша, ала стоеше вкаменен на мястото си, сякаш бе еднакво шокиран както от действията на Асейл... така и от собствената си реакция.

— Е — изръмжа Асейл, на милиметри от устните му. — Гладен ли си... за десерт?

Странен звук се изтръгна от другия мъж, смесица от умоляване и отрицание.

А после Троу го блъсна в раменете, запращайки го назад върху едно от леглата.

След това избърса уста с ръкава си и му показа среден пръст.

Асейл разтвори крака, разкривайки възбудата зад елегантния си панталон.

— Сигурен ли си?

Троу изруга и се обърна към вратата. В следващия миг вече беше излязъл, несъмнено — за да отиде в стаята си, където и да беше тя.

Асейл се надигна и опъна сакото си. Щеше да бъде забавно да пречупи Троу.

И може би докато го правеше, щеше да успее да научи какво точно прави тук.

Инстинктът му казваше, че Рот и Вишгъс с основание се тревожат заради глимерата. Троу също кроеше нещо... и да открие какво, както и да го съблазни, принуждавайки го да излезе от сексуалната си зона на комфорт, бе точно това, от което Асейл се нуждаеше, за да отвлече мислите си.

Май наистина щеше да се позабавлява.

32.

Бил Елиът паркира своя Лексус зад една невзрачна постройка от седемдесетте и Джо слезе предпазливо. Всичко наоколо тънеше в разруха, осеяно с гниещи отломки и изпотрошени парчетии, като акне върху лицето на тийнейджър.

— Оттук можем да продължим пеша и да отидем в центъра на кампуса. — Бил се залови да увие около врата си шала, който беше свалил в кафенето. — И ти можеш да ми покажеш къде е станало.

Джо, която тъкмо затваряше вратата на колата, се намръщи. Косъмчетата на тила ѝ бяха щръкнали, като войници, строили се за заря, и тя погледна към редицата притъмнели прозорци. Но нима имаше нещо чудно, че всички тези приказки за вампири бяха накарали адреналинът да закипи в тялото ѝ?

— Идваш ли?

— А, да. — Тя се отправи към него... и бе обзета от абсурдното желание Бил да имаше телосложението на Скалата, а не на едно от момчетата от „Теория за големия взрив“. — Спомена, че училището ти е познато.

— Майка ми е учила тук.

Малък свят, помисли си Джо. Моята също.

Краката им тъпчеха влажните листа по пътя, но бяха безсилни срещу падналите клони. Тях трябваше да прескачат. А когато стигнаха до края на асфалта, нямаше особена разлика между количеството изпопадали неща по тревата и на паркинга.

— Коя година? — попита Джо, докато пъхаше ръце в джобовете си. — Е завършила майка ти, имам предвид.

По дяволите, нямаха фенерчета. Само телефоните си.

Но разбира се, луната грееше ярко над главите им по студеното, тъмно небе, само от време на време пробягваше по някой и друг рехав облак.

— Осемдесета.

— Кога са го затворили?

— Някъде в края на деветдесетте. Не знам кой притежава земята сега, но това е страхотен имот. Искам да кажа, защо никой не го е разработил?

— Не е икономически осъществимо. Като за начало, предназначението му не е търговско, освен това някои от тези постройки със сигурност са обявени за исторически паметници, което ще ограничи възможностите да бъдат реновирани.

Бил я погледна.

— Бях забравил, че работиш в агенция за недвижими имоти.

— Следващия месец правя две години.

— Къде каза, че си учила? Всъщност, каза ли ми изобщо?

Уилямс Колидж. Английска литература и американска история. Приета в магистърската програма по английски в Йейл, но не бе в състояние сама да си плати таксата.

— Не е важно. — Тя го погледна. — Откъде знаеше къде да паркираш?

— Идвах тук, докато следвах в Колдуел. Чувал бях за това място от майка ми и един ден дойдох тук с колелото си и се заех да изследвам. Много отдавна не съм идвал.

Двамата заобиколиха постройката и точно както беше казал Бил, кампусът се разстла пред тях, обрасъл с изпотъпкана, мъртва трева.

— Исусе... — рече Бил. — Какво, по дяволите...?

— Житни кръгове в колдуелски стил, предполагам?

Бил продължи напред, но Джо направи още няколко крачки и спря, поглеждайки назад.

Някой ги гледаше, сигурна беше в това.

— Хей! Чакай ме — извика тя и се затича след Бил.

Когато стигна до него, той отбеляза:

— Трябва да се върна по светло с видеокамера.

— Може би ще е най-добре сега да си вървим...

— Виждаш ли онзи навес ей там? — Бил посочи напред. — Покривът го няма.

— Знаеш ли, като се замисля, май наистина ще е по-добре да дойдем през деня. Искам да кажа, сега не се вижда почти нищо... — Джо подуши въздуха. — Това бор ли е?

— От счупените греди на покрива. Щетите са скорошни.

И наистина, когато се приближиха към отломките, Джо вдигна едно парче дърво и видя, че действително бе счупено наскоро. Натрошени покривни плочи покриваха изпотъпканата земя около зейналия навес...

Джо се спъна в нещо, глезенът ѝ се изкриви и тя политна настрани. Докато падаше, протегна ръка и се изви, така че поне не се стовари на земята по очи.

— Какво, по дяволите? — измърмори и погледна какво я беше препънало.

Не беше просто отпечатък от стъпка. А от гигантска стъпка. О, не.

— Добре ли си? — Бил ѝ протегна ръка... а после вниманието му бе привлечено от онова, което беше забелязала и тя. — Какво е това?

— Добре съм. И нямам представа. — Джо се изправи сама и изтупа панталона си. — На мен ли ми се струва, или сякаш наистина сме се озовали в епизод на „Скуби Ду“?

Бил извади мобилния си телефон и направи няколко снимки с помощта на светкавицата. Когато ги погледна, изруга.

— Определено трябва да се върнем през деня.

Джо приклепна и разгледа вдлъбнатината в земята на светлината на фенерчето на телефона си. Отпечатъкът беше дълбок и размазан от едната страна, сякаш онова, което го беше оставило, бе тичало.

Бил поклати глава.

— Този твой приятел... Дъги, нали така беше... разполага ли със средства?

Джо вдигна очи към него.

— Искаш да кажеш възможно ли е да е платил, за да инсценира всичко това? — Репортерът кимна и тя се разсмя. — Парите едва му стигат, за да утоли пристъпите си на глад, след като е пушил трева. Не, не е бил той и доколкото ми е известно, не познава никой, който би могъл да го направи.

— Може би следата е оставен от джип. — Бил също приклепна. — Джип, който е поднесъл.

Как ли пък не, помисли си Джо.

— Ами покривът? — Тя кимна към четирите оголели стени. — Не го е отнесъл вятърът. Наскоро доста валя, но нищо, което дори да наподобява на торнадо. Не може да е било и експлозия, нищо не е

обгорено и няма миризма на пушек, както би могло да се очаква, ако е било бомба.

Бил я изглежда продължително.

— Когато пораснеш, би ли искала да станеш разследващ журналист?

— Аз съм на двайсет и шест. Определено съм пораснала. — Макар че съжителството с Дъги и неговите приятелчета мъничко опровергаваше това. — Наистина мисля, че трябва да...

Тя млъкна и Бил се огледа наоколо.

— Какво?

Джо се взря в сенките, а сърцето ѝ задумка в гърдите.

— Слушай... мисля, че трябва да се махаме отгук. Наистина... *наистина* мисля, че трябва да си вървим.

* * *

— Къде... къде е отишла къщата ми? — попита Бити от задната седалка на понтиака, а Мери се приведе напред... не че това с нещо промени празния парцел, в който се вираше.

— Нали сме на правилното място? — Тя слезе от колата и задържа седалката напред, така че Бити да се присъедини към нея. — Има ли някаква възможност...

Рейдж поклати глава, срещайки погледа ѝ над покрива.

— Според GPS-а това е правилният адрес.

По дяволите, помисли си Мери.

— Ето го бръшляна. — Момиченцето се сгуши в палтото си. — Който мама посади. И ябълковото дърво. И...

Очевидно в един момент от общината бяха решили, че къщата трябва да бъде съборена и го бяха сторили, реши Мери, защото не беше останало нищичко: нито купчини натрошено дърво, нито тухли, единствено фиданки и бурени, избуяли на нейно място. Очертанията на алеята за коли бяха оцелели, но с растителността наоколо нямаше да е задълго.

Двете с Бити поеха напред; Рейдж се държеше на няколко стъпки зад тях и внушителната му фигура вдъхваше сигурност, поне на Мери. А после тя спря и остави Бити да продължи сама.

Под светлината на лунните лъчи момиченцето обиколи мястото, спирайки през минута-две, за да разгледа пустия пейзаж.

Тежката ръка на Рейдж се отпусна върху рамото на Мери и тя се притисна в тялото му, усещайки топлината му. Трудно бе да не възприеме празното, необитаемо място като олицетворение на загубите, които момиченцето беше понесло.

— Спомням си къщата — тихо каза Рейдж. — Беше в лошо състояние. Боклуци в двора и развалена кола.

— Какво направихте с тялото на бащата? — прошепна Мери. — Така и не те попитах.

— Не беше в особено добро състояние, така да се каже, когато си тръгнахме.

— Слънцето?

— Аха. Просто го оставихме. Най-важното бе да изведем Бити и майка ѝ оттук. Когато се върнахме на следващата нощ, върху тревата имаше петно от изгорено. Това бе всичко. — Рейдж изруга под носа си. — Казвам ти, онзи мъж беше напълно луд. Беше готов да убие всичко и всеки, изпречил се на пътя му.

— Рентгеновите ѝ снимки го потвърждават. — Рейдж я погледна и тя поклати глава. — Цял куп счупени кости... не че са я водили при Хавърс, когато се е случвало. Според Хавърс, тъй като е претранс, местата, където са зараснали, все още си личат. Каза, че са навсякъде.

Тихо ръмжене я накара да вдигне очи. Горната устна на Рейдж се беше повдигнала, оголвайки вампирските му зъби, върху лицето му бе изписано изражение на закрилническа агресия.

— Искам отново да убия това копеле.

Мери даде на Бити цялото време, от което тя се нуждаеше, оставайки назад с Рейдж, докато момиченцето не се върна при тях.

— Предполагам, че нещата ми ги няма. — Бити сви рамене в огромното си палто. — Не че имах кой знае какво.

— Наистина съжалявам, Бити.

— Надявах се... — Момиченцето погледна назад, там, където се беше издигала къщата. — Надявах се да занеса някои от дрехите и книгите си у чичо. Не искам да му бъда в тежест. Не искам да ме отпратят.

Рейдж се закашля тихичко.

— Аз ще отида и ще ти купя каквото поискаш. Всичко, от което имаш нужда.

Мери поклати глава.

— Не мисля...

— Няма нищо — каза Бити. — Навярно бих могла да си намеря работа. Нали се сещаш, когато отида да живея при него.

Ти си на девет години, помисли си Мери. По дяволите.

— Какво ще кажеш да се връщаме? — предложи Мери. — Студено е.

— Сигурна ли си, че си готова да си вървим? — попита Рейдж. — Можем да останем, ако искаш.

— Не. — Бити отново сви рамене. — Тук няма нищо за мен.

Те се върнаха при понтиака и се настаниха по местата си; топлината на колата беше балсам за измръзналите им бузи и носове.

Докато Рейдж обръщаше и фаровете осветяваха празния парцел, Мери си помисли, че все някога момиченцето щеше да получи добра новина. Скрайб Върджин непрекъснато говореше за равновесие, нали? Така че, статистически погледнато, беше крайно време за Бити да настъпят добри времена.

— Просто трябва да изчакам чичо да дойде — каза момиченцето, докато се отдалечаваха. — Той ще ми даде дом.

Мери затвори очи. И ѝ се прииска да удари главата си в таблото.

Сякаш прочел мислите ѝ, Рейдж улови ръката ѝ и я стисна. Мери стисна неговата в отговор.

— Нека те попитам нещо, Бити, момичето ми — каза той. — Обичаш ли сладолед?

— Предполагам, че да. Опитвала съм го преди.

— Имаш ли планове за утре вечер? Можем да излезем след Първото хранене, преди магазините на човеците да затворят.

Импулсивно, защото отчаяно искаше да запази всяка линия на общуване отворена, Мери се обърна назад.

— Искаш ли да го направим, Бити? Ще бъде забавно.

Когато думите ѝ бяха последвани от дълго мълчание, Мери отново се облегна в седалката си.

— В „Убежището“ имат номера на моята Мери — обади се Рейдж в тишината. — Ако чичо ти дойде, докато сме навън, могат да ѝ се обадят и веднага ще те доведем. Ще си изберем място, което е само

на пет минути път с колата. — Рейдж я погледна в огледалото за обратно виждане. — Искам да кажа, ти влизаш да се къпеш, нали?

— Моля? — попита момиченцето.

— Ами, ако си в банята, когато той се появи, някой ще почука на вратата ти и ще трябва да се подсушиш и да се облечеш. И това ще отнеме поне пет минути, нали? Ще бъде съвсем същото. Е, само дето в единия случай ще имаш нужда от сапун и гъба, а в другия ще получиш захарни пръчици и цял тон шоколадов сос. Ако си избереш това. Лично аз обичам да смесвам нещата, няколко шейка, бананов сплит... една-две мелби. И за капак — фунийка с няколко топки с вкус на мока. Не знам защо. За мен то е като ментовия бонбон в края на яденето. Ако ме разбираш.

Мери отново се обърна. Бити гледаше напред, веждите ѝ бяха високо вдигнати, върху лицето ѝ бе изписана изненада.

— Не се шегува — измърмори тя. — Дори ако не обичаш сладолед, да го видиш как изяжда всичко това, е истинско преживяване.

— Те имат номера ти? — попита момиченцето.

— Абсолютно. Задължително е за всички от персонала. А аз никога не се разделям с телефона си, дори когато спя... и определено не и когато излизам някъде.

— А ако все пак се тревожиш, че бихме могли да пропуснем нещо — Рейдж вдигна собствения си телефон, — ще им дам и моя номер. А брат ми Вишъс ще се погрижи да имаме най-доброто покритие в града. Никакви мъртви зони. Освен ако не си в близост до Ласитър, но това е по-скоро умствен проблем, отколкото нещо с мрежите.

— Тъм... Ласитър?

Рейдж кимна.

— Аха. Той е трън в задника... ъ, мамка му... искам да кажа, съжалявам, не би трябвало да казвам „задник“ пред теб, нали? Нито пък „мамка му“. Нито всички останали лоши думи. — Той се чукна с пръст по главата. — Трябва да го запомня, трябва да го запомня. Както и да е, Ласитър е паднал ангел, който ни се лепна. Като дъвка на подметката. Само дето не мирише на ягоди, обсебва дистанционното на телевизора и редовно се пита: „Наистина ли *това* е най-доброто, което Създателят е в състояние да направи с един безсмъртен?“. Има

най-ужасния вкус за телевизионни предавания, който би могъл да си представиш... но поне не е пристрастен към „Бонанза“... Някога гледала ли си дванайсетчасов маратон на „Спасен от звънеца“? Е, добре де, вероятно бяха само седем часа и не е като да не можеш да си тръгна... обаче, казвам ти, същинско чудо е, че се спасих, без способността ми да си обувам панталоните да пострада...

То се случи именно тогава. И Мери сигурно щеше да го пропусне, ако по някаква щастлива случайност не беше избрала точно този момент, за да се обърне и да провери дали Бити все още слуша.

Момиченцето се усмихна.

Не беше някоя широка усмивка, нито пък се разсмя, ала крайчетата на устните му определено се повдигнаха.

— Ще ми разкажеш ли още? — помоли то, когато Рейдж спря, за да си поеме дъх. — За другите, с които живееш?

— Разбира се. Абсолютно. Значи, шефът ми, кралят... твоят крал, има голдън ретривър на име Джордж, който му помага да се придвижва. Рот е сляп... но винаги знае точно къде се намираш в стаята. Има страшни сетива. Обича агнешко и въпреки че ще го отрече, изглежда твърдо решен да изяде всички зеленчуци. Така де, по време на храненията поглеждаш към него и... нали разбираш, чинията му винаги трябва да е подредена по един и същи начин, месото, въглехидратите и зеленчуците винаги на едно и също място, защото нали не може да вижда. Както и да е, ясно е, че мрази проклетите му зеленчуци, обаче ги изяде до последния. Откакто му се роди син, Малкия Рот. Детето сега е на колко? — Рейдж погледна към Мери. — Мери, спомняш ли си?

Ала Мери не слушаше подробностите на разговора им. Беше се облегла в седалката и оставяше бъбренето на Рейдж за живота им да я залее.

За първи път от месеци насам се беше отпуснала.

— Мери?

Тя обърна глава към него и се усмихна.

Толкова те обичам, оформиха безмълвно устните ѝ на светлината на таблото.

Гърдите на Рейдж се издуха около дванадесет пъти повече от обикновено, а красивото му лице грейна от самодоволство така, че бе истинско чудо как не огря целия квартал.

— Както и да е — продължи, докато поднасяше ръката ѝ към устните си, за да целуне opakото на дланта ѝ. — Имаме котарак на име Бу. Дойде при нас с Бет, която е шелан на Рот и твоя кралица. А пък един от лекарите ни има състезателен кон, който вече е стар и не се състезава. Предпочитам да не се замислям много-много за това, че Вишъс притежава хамстери. Не, не, по-добре да не говорим за това и не, абсолютно няма да ти обясня...

Мери затвори очи, оставяйки историите и баритонът му да я обливат като вълна. По някаква причина мислите ѝ се върнаха към едно друго пътуване в тази кола, в самото начало на връзката им, когато бяха свалили стъклата и бяха надули „Тъкачът на мечти“, а тя бе подала глава през прозореца, наслаждавайки се на вятъра в лицето и косата си, докато се носеха главоломно по пътя.

Хубаво бе да знае, че след всичкото това време Рейдж все още притежаваше способността напълно да ѝ завърти главата.

33.

Асейл се дематериализира в задната част на имението си, до гаража. Един след друг братовчедите му се присъединиха към него.

— О, Съдби, радвам се, че все още се държите на крака. — Приблужи се до входа през кухнята и въведе кода. Докато механизмът се освобождаваше, той хвърли поглед през рамо. — Подозирам, че имате сериозна нужда от течности.

Единственото, което получи в отговор, бе нещо измърморено от Ивейл... което беше изненада, тъй като обикновено той беше помълчаливият от двамата. Вечерта, изпълнена със секс, очевидно беше разменила характерите им, изцеждайки всякаква приказливост от Ерик и оставяйки Ивейл да говори и за двамата.

Доста забавно.

Когато влязоха в къщата, Асейл свали палтото и сакото на смокинга си. Братовчедите нямаше нужда да го правят — очевидно да се облекат напълно бе изисквало повече енергия, отколкото им беше останала. Връхните им дрехи бяха праметнати през лакът, ризите им — едва закопчани до гърдите, белите вратовръзки — натъпкани в джобовете на елегантните им панталони.

— Храна — каза Ивейл. — Нуждаем се от нещо питателно след онова неутешимо нищожно хранене.

— Ивейл, притежаваш най-странния речник на света.

— Седни, Ерик. Ще поостарeya да те обслужа, преди да се оттеглим.

Асейл извъртя очи.

— Искаш да кажеш „ще се постарая“.

Оставайки двамата да правят каквото решат, калорично погледнато, Асейл се отправи към кабинета си на горния етаж. Настани се зад бюрото, погрижи се за нивата на кокаин в организма си, след което включи компютъра, докато набираше един номер на телефона.

Братът Вишъс отговори с думите:

— Вече е факт. Действително разговарям с теб по-често, отколкото с майка си. Недей обаче да се възгордяваш, не мога да я понасям.

— Със сърдечен характер и приятни обноси като твоите просто не мога да си обясня как е възможно в живота ти да има каквото и да било отчуждаване.

— Не е нужно да ме четкаш толкова.

— И като стана дума, позволи ми да отбележа, че Нааша е доста пневматична женичка, със склонност към ексхибиционизъм и политика на свободен достъп, която няма нищо общо с впечатляващите имоти на нейния хелрен. — Когато бе опитал да си тръгне от подземие то и да поразгледа наоколо, тя бе изпратила гола жена след него... след броени секунди. — Братовчедите ми са щастливи, макар и изтощени мъже.

— Е, освен чукането, какво научи?

— Трой се е установил там. Сдобил се е със стая и нейната привързаност. Заяви ми, че е сложил край на отношенията си с Кор и шайката копелета и никога няма да се върне в съмнителното им лоно. — Асейл подсмръкна, защото носът му заплашваше да потече. — Нещо у този мъж ме тревожи. Нямам му доверие.

— Кога ще отидеш отново?

— Поканен съм на грандиозното честване на рождения ден на нейния хелрен. Рот получи ли своята покана? — Отново подсмръкна и избърса основата на носа си. — Вярвам, че тя възнамерява да му изпрати покана, ако вече не го е сторила.

От другата страна на линията се разнесе съскащ звук и издишване, сякаш братът бе запалил цигара.

— Все още не. Но ще чакаме. Той няма никакво намерение да отиде, но членовете на Братството със сигурност ще бъдат там.

— Както и аз и моите братовчеди. — Асейл се намръщи, сетил се внезапно за нещо. — Прости ми, че ще се отклоня малко от темата, но ще ми позволиш ли да се поинтересувам от въоръженията ви?

Последва дълга пауза, а после niskият глас на брата стана още по-нисък:

— Какво искаш да знаеш?

— Нуждаете ли се от такива?

— Защо?

— Имам връзки на черния пазар, които биха могли да са в помощ при подобни покупки.

— Сега пък искаш да се заловиш с търговия на оръжие? Амбициите ти винаги ли са били насочени към подобни възвишени поприща?

— В гробовете няма нищо възвишено. Така или иначе, считай предложението ми за валидно. Свързаха се с мен, за да развиваме бизнес, но аз отклоних щедрото им предложение, касаещо някои прахчета и отвари. Това обаче ме накара да се замисля, че може би все още съществува размяна на пари срещу стоки, която Рот би ми разрешил да извършвам.

От Вишъс се откъсна смях, подобен на гърлено мъркане.

— Винаги се оглеждаш дали няма да изскочи нещо, а? И ще престанеш ли с кокаина? Откакто се обади, подсмърчаш като някой от хората със сenna хрема.

— Оставам верен на теб и твоя крал — приключи разговора Асейл. — Свържете се с мен, ако пожелаете. Ако науча още нещо или се чуя с нея преди следващата седмица, ще ти се обадя незабавно.

— Гледай да го направиш.

Асейл прекъсна връзката и... се сепна, когато сведе поглед към опакото на дланта си. Върху кожата му имаше ивица яркочервена кръв... и капки върху снежнобялата риза.

Стана, отиде в най-близката баня в коридора и запали лампата.

— *Проклятие...*

От носа му течеше кръв.

Пусна чешмата, взе кърпата за ръце, която беше изпрал и сгънал предишния ден, и я пхна под студената струя. След това избърса кръвта, която капеше от ноздрите му, преди да стисне носа си със студения компрес и да отметне глава назад.

Доста дълго остана така, бършейки петната върху фината си памучна риза. „Оксиклийн“, реши. Щеше да започне с него, защото в кръвта имаше белтъчини. А после щеше да продължи с белина, преди да изхвърли проклетото нещо, ако се наложеше.

Когато кървенето най-сетне спря, той взе кърпата със себе си и отиде в кухнята. Където обутите му в лачени обувки крака едва не се подкосиха.

Беше миризмата във въздуха. Питателна и пикантна, и все пак деликатна, смесицата от подправки, екзотична за небцето му, свикнало с храната на Древната страна, накара корема му да изръмжи от глад.

Португалска храна. Приготвена от автентична, любяща, макар и малко войнствена ръка.

Той затвори очи. Бабата на Марисол беше готвила много ястия за него и братовчедите му, преди да си замине, и двамата очевидно бяха извадили едно от тези ястия, грижливо опаковани и замразени във фризера.

— Искаш ли да се присъединиш към нас? — попита Ивейл, докато чакаше край микровълновата. — Или само ще си стоиш там и ще се плещиш.

Асейл се отърси.

— Вярвам, че думата, за която си мислиш, е „блещиш“.

— Поглеждал ли си се наскоро в огледалото? — попита другият мъж в същия миг, в който откъм печката се разнесе звън. Той отвори вратичката и отнесе препълнената си чиния до масата. — Изражението ти не би могло да се нарече дружелюбно.

— Което е дефиницията на „блещая“. И не бива да ядеш това.

— Защо не? — попита Ерик, докато лапваше първата хапка. — Аааах, майсторски приготвено.

— Действително — съгласи се близнакът му. — Безмилостно майсторски.

— И отново това не е думата, която търсиш. — Асейл се въздържа да обясни, че не бива да ядат от тази храна, защото тя щеше да свърши и тогава единственото, което щеше да му остане от Марисол, щеше да бъде... — Аз ще се оттегля за през деня.

— *Adieu* — каза Ерик.

— Наскоро — добави Ивейл.

— Искаш да кажеш „доскоро“, скъпи ми братовчедо.

Асейл отиде в пералното помещение, където пусна окървавената кърпа в машината, свали самото си и съблече изцапаната риза.

И двамата му братовчеди погледнаха петната, но не казаха нищо.

Нямаше смисъл от думи.

Докато прекосяваше кухнята с голи гърди, наметнал самото на раменете си, Асейл каза, без да се обръща към никого специално:

— Смятам да наема доген. Някой, който има опит в грижите за едно домакинство. Започвам да се уморявам от пране и бърсане на прах.

— Сигурен ли си, че това няма нещо общо с намаляването на запасите от замразена храна?

Асейл погледна към Ерик.

— Мисля възможно най-скоро отново да те изпратя в подземията на Нааша. Предпочитам те мълчалив, дори ако брат ти се отнася с езика като касапин с прасе в кланица.

Асейл се отправи към стълбите и изчака да завие зад ъгъла, преди да разтърка болката в гърдите си.

Щеше ли някога липсата на онази човешка жена да престане да боли толкова?

* * *

Докато чакаше своята Мери да се върне от работа, Рейдж обикаляше около масите в билиардната с щека в ръка, а умът му отново бе в онзи празен парцел. При малкото момиченце.

Човече, съдбата може да бъде истинска кучка, помисли си.

— ... говорих с него току-що. — Вишъс се наведе над масата и подреди топките за следващата игра — Искаше да знае дали се нуждаем от оръжия.

Рейдж се намръщи, опитвайки да се съсредоточи.

— Мислех, че Асейл е наркодилър?

— Очевидно разширява дейността си. — Вишъс взе парче креда и натри върха на щеката си. — Какво мислиш?

— Новият клас ученици скоро ще пристигне, нали?

— Да.

— Навярно не би било лоша идея да пробваме с поръчка на известно количество автоматични пистолети.

— И аз това си мислех.

Рейдж подпря хълбок на масата, докато Ви се наведе и вдигна металния триъгълник. Разноцветните топки се търкулнаха във всички посоки, а той поклати глава.

— Видя ли пушката за слонове, която Ивейл носеше в „Браунсуик“?

Диамантените очи на брат му се повдигнаха.

— И още как. Трябва и ние да се докопаме до една такава.

— Заради принципа. Само си помисли за упражненията с нея.

— Аха. Бихме могли да закачим една малка кола за гърба на Ласитър и да го накараме да обикаля около басейна...

— Хей — обади се падналият ангел от един от диваните. — Аз съм тук, задници такива.

Рейдж му хвърли един поглед.

— Буден си, а?

Русо чернокосото копеле седна и се прозя, протягайки ръце над главата си.

— Време е за смяната ми. Мамка му! Закъснял съм. Трябва да бягам.

Докато гледаха как ангелът се изнася на бегом, Рейдж и Ви изругаха.

— Знаеш ли — измърмори Рейдж, — започва да става адски трудно да го мразя.

— Помисли си за „Пънки Брюстър“ и всичко ще си дойде на мястото. — Вишъс тръгна около масата, масивното му тяло се движеше като пантера в кожения панталон и впития потник. — Майната му, не съм и подозирал, че някога ще науча за този сериал.

Ви се залови с топките и джобовете бързо започнаха да се пълнят... ала три удара по-късно се издъни.

— Холивуд? Ти си наред.

Рейдж опита да се съсредоточи, но просто не бе в състояние да си изкара Бити от ума. След миг погледна над зеления филц и изпита истинско облекчение, че всички догени бяха в кухнята и трапезарията... а повечето от братята все още не се бяха прибрали.

А винаги се радваше, когато Ласитър си тръгнеше от стаята.

— Какво? — каза Ви. — И ще трябва ли да запаля една за това?

— Някога... — Рейдж се прокашля. — Някога мислил ли си да си имаш дете, Ви?

— Не. Защо?

Брат му гледаше така, сякаш Рейдж току-що го беше попитал дали има нужда от нов тостер. Или да пусне една пералня. Или да

смени маслото на колата си.

— Някога питал ли си се какво би било да си баща?

— Не.

— Никога?

— Не. — Вишъс сви рамене. — Не съм сигурен защо питаш.

— Напоследък в къщата се появиха няколко деца.

— Е, и?

— Това никакъв ефект ли няма върху теб? — Когато Ви поклати глава, Рейдж се намръщи. — Ами доктор Джейн? Тя не иска ли деца?

— Първо, тя не може да има деца. И второ, никога не го е споменавала. Нито веднъж. Отдадена е на работата си... по дяволите, нейната идея за романтичен подарък за рождения ден е нов автоклав^[1]. И аз обожавам това у нея.

— Но ако един ден си промени мнението?

— Няма.

— Откъде можеш да си сигурен? — Ви примига няколко пъти и Рейдж махна с ръка. — Извинявай. Не ми влиза в работата.

— Затова ли имаш проблеми с твоята Мери? И недей да увърташ. То е очевидно... Тя иска деца?

— Не. Не, не е това. — Рейдж потърка върха на щеката с палец, прехвърляйки част от синята креда върху възглавничката на пръста си. — Просто се чудех. Нали се сещаш, хипотетично. За другите.

— Виж, не искам да омаловажавам нещата, но я стига... имам ужасни отношения с майка ми, а баща ми беше садист. Това с родителите открай време ми навява единствено неприятни асоциации. Освен това съм горе-долу толкова грижовен, колкото и някоя двуцевка.

— Както казах, извинявай, че избобщо го споменах.

— Е, ще играем ли най-после?

Рейдж прехвърли тежестта на тялото си от единия крак на другия.

— Всъщност, преди това трябва да те попитам още нещо.

---

[1] Апарат за стерилизация на инструменти с помощта на налягане. — Б.пр. ↑

34.

Последното, което Мери направи за деня, преди да си тръгне, бе да отиде в кабинета си и да провери Фейсбук. Сякаш ако го отвореше на друго устройство, вместо на телефона си, щеше да получи различен резултат.

— Окей, да го направим — промърмори, докато влизаше в профила си.

Машината се събуди за живот и онова, което я посрещна, бе затворената група само за вампири... защото това бе последната страница, която бе гледала преди да слезе на долния етаж, за да чака Рейдж.

Опресни страницата и докато чакаше интернет връзката да ѝ покаже новите коментари, отметна глава назад и прикова поглед в тавана. Бити крачеше из стаята на тавана и Мери потисна порива си да се качи и да опита да поговори с нея. Не, време бе да се прибира у дома, а момиченцето беше уморено. Освен това, като никога, тя изпитваше нещо много подобно на суеверие: бяха се разделили сравнително оптимистично — Бити беше готова да отидат за сладолед на следващата вечер и Мери се беше вкопчила в онази мимолетна усмивка на задната седалка на понтиака, сякаш беше спасително въже в океана.

— Окей, да видим какво имаме — прошепна, поглеждайки обратно към екрана.

Нищичко. Групата имаше не повече от петстотин членове, предимно жени. Бяха публикувани едва няколко коментара, които засягаха най-обикновени теми и които биха изглеждали съвсем нормални дори в човешките очи.

Никой не беше отговорил на въпроса ѝ за чичото на Бити.

Почувства разочарование, ала това беше лудост. С разума си знаеше, че момичето си няма никого, но да чуеш Бити да говори с такова отчаяние за някакъв хипотетичен роднина, те изпълваше с желанието да стане чудо.

Мери изключи компютъра, взе си чантата и палтото и излезе, поспирайки в подножието на стълбището, водещо към тавана.

— Приятен ден, Бити, момичето ми.

След двадесетина минути вече изкачваше обгърнатия в мис хълм, карайки бавно, тъй като не искаше да излезе от пътя или да удари някоя сърна...

— Мамка му!

Мери натисна спирачките и рязко завъртя волана надясно, миг преди хамърът на Куин да се блъсне в нея.

Джипът се закова на място и цял куп воини изскочиха навън и се втурнаха към нея, сякаш волвото се беше запалило.

— Мери!

— Мееееери!

Бъч отвори рязко вратата й.

— Мери! Мамка му!

Нямаше как да не се разсмее на изражението върху лицето му. И това на Блей. На Джон Матю. На Куин.

Тя вдигна ръце и каза:

— Добре съм, добре съм. Честна дума.

— Ще се обадя на доктор Джейн...

— Бъч. Сериозно. — Тя разкопча предпазния колан и бутна бостънеца от пътя си. — Виждаш ли? Дори въздушната възглавница не се е задействала. Макар че тези разминавания на косъм започват да ме изнервят. Онази вечер за малко да блъсна един лесър.

Това затвори устите и на четиримата. Сега те стояха там и я гледаха така, сякаш всеки миг щяха да повърнат синхронно.

— Момчета, дори не ме докоснахте. Добре съм. — Тя кимна към черния път, по който бяха дошли. — Даже не знаех, че там има път... Откъде идвате?

— Отникъде. — Бъч я улови за лакътя и се опита да я поведе към мястото до шофьора. — Аз ще те откарам до вкъщи...

— Не. — Тя се запъна и впи поглед в него. — Бъч. Нищо ми няма. Искам и четиримата да си поемете дълбоко дъх... и може би да сложите глави между коленете си, за да не припаднете. Случват се такива неща, но и двамата реагирахме достатъчно бързо, така че, нека го забравим... или ще се обадя на Фриц и ще му кажа да боядиса

спалните ви в розово. Веднага след като сложи сушени цветя върху писалищата ви и картинки от „Замръзналото кралство“ на стените ви.

— Говори сериозно — обади се Блей, с немалка доза респект в гласа.

— И още как — измърмори Куин. — Човече, нищо чудно, че издържаш да бъдеш обвързана с Рейдж. Излезе ли от правия път и ти го слагаш на мястото му, нали?

— *Просто се притесняваме* — включи се и Джон Матю на езика на знаците. — *И наистина не искаме да се наложи да казваме на благоверния ти, че сме те наранили. Това е всичко.*

Мери отиде до него и го прегърна.

— Знам. И съжалявам, че съм малко кисела. Последните няколко нощи бяха дълги. Хайде, да вървим да хапнем.

Тя се върна зад волана на волвото и подкара нагоре със същата бавна скорост. Хамърът остана на почтително разстояние зад нея... и тя съвсем ясно усещаше как бойците следят всяко нейно движение.

Защото и четиримата се бяха лепнали за предното стъкло на джипа — група майки квачки, разтревожени за заблудено пиленце.

Ала наистина изпълваха огледалото ѝ за обратно виждане с любов. Кое то никога не можеше да бъде нещо лошо.

След като всички паркираха пред имението, всеки на обичайното си място (тя — до поршето на Мани, те — до новата играчка на Ви, каквато и да беше точно), Мери слезе от колата с чантата си в ръка, готова да отблъсне цял куп какво-ще-кажеш-за-един-бърз-преглед предложения.

И да не повярва човек — четиримата се насочиха към нея в боен строй.

Тя вдигна ръце и заяви, спокойно и разумно:

— Аз не мога да умра, забравихте ли? Освен това, в случай че не сте забелязали, съм на крака, говоря с пълни изречения... дори се усмихвам. Виждате ли? — Тя посочи устата си. — Така че какво ще кажете да отидем на Последното хранене, докато все още се държите на крака?

Разнесе се баритонов хор от „добре“ и „все тая“, а после Джон Матю сложи ръка около раменете ѝ и я прегърна за миг, преди всички да се отправят към вестибюла.

Фриц им отвори вътрешната врата.

— Добре дошли! Как сте всички?

Докато икономът се покланяше, а останалите влизаха, Мери спря. Беше прекосявала преддверието безброй пъти, ала от доста време не бе поглеждала истински високия таван, изрисуван с величествени воители, възседнали бойни коне... нито пък бе поспирала, за да се възхити на изящно украсените колони от мрамор и малахит... или пък за да послуша разговорите, докато членовете на домакинството се събираха в трапезарията.

Всичко беше прекалено разкошно и лъскаво, и прекрасно, като се започнеше от Зи и Бела, които тъкмо слизаха по голямото стълбище с Нала; Рот и Джордж, които прекосяваха мозаечния под заедно с Тор; Джон Матю и Хекс, които се прегръщаха.

Докато отиваше на Последното хранене, Мери си мислеше за това как Рейдж бе разказал на Бити за всички в къщата, неговите прекрасни, преднамерено смешни, словесни карикатури на всичко, с което бе благословено това семейство.

След това отново го видя как се навежда над двигателя на колата заедно с Бити и ѝ обяснява най-различни неща, без изобщо да се държи така, сякаш това бе само за момчета, с открито лице и мили очи.

Беше невероятен с момиченцето...

— Моя Мери — разнесе се шепот в ухото ѝ.

Тя подскочи и докато се обръщаше към Рейдж, не се замисли дори за секунда.

Обви ръце около него, притегли го към себе си...

... и го целуна с всички сили.

* * *

ЛЕЛЕЛЕЛЕЛЕЛЕ.

Докато Мери си проправяше път в устата му с език, всяка мисъл в главата на Рейдж се изпари, мозъкът му се изпразни по най-прекрасния възможен начин... особено когато протегна ръце и притегли тялото ѝ към себе си, обвиняйки по-големия си ръст и тегло около нея. Устните ѝ бяха меки и топли, докато езикът ѝ се плъзгаше до неговия, а гърдите ѝ, макар да носеше палто, сякаш се притискаха голи в неговите.

— Да вървим в спалнята — каза тя в устата му.

Без да престава да я целува, той погледна към стълбището. Толкова стръмно, толкова високо... а спалнята им? Мамка му, тя сякаш беше на петстотин километра оттам. Или по-скоро — пет хиляди.

— Ела тук — простена.

В крайна сметка я отдръпна леко, ръцете му — копнеещи отчаяно да се пъхнат под дрехите ѝ... ала не можеше да рискува с такъв контакт. Докоснеше ли голата ѝ кожа, като нищо щеше да я обладае още тук, наред мозаечния под.

Килерът се намираше точно до кухнята и беше горе-долу толкова разкошен и удобен, колкото перално помещение... с трагичната липса на пералня или сушилня, върху които би могъл да сложиш жената, в която си влюбен, така че тя да е на нивото на хълбоците ти, и да я накараш да разтвори широко бедра. Килерът обаче притежаваше два плюса: първо, от вътрешната страна на вратата имаше резе, сякаш Дариъс се бе досещал какви други пикантерии може да намерят място между консервите с праскови и бурканите с кисели краставички; и второ, на около четири стъпки над пода, по протежение на цялото помещение минаваше плот с ширина около метър.

Привидно, предназначението му бе да вмести чекмеджетата, ала в момента Рейдж смяташе да го използва за съвсем различна цел.

— О, господи, нуждая се от теб — каза Мери, докато той затваряше вратата с трясък, преди да пусне резето и да я вдигне от пода.

Тя сграбчи впития му потник и го издърпа през главата му с всичка сила, така че проклетото нещо се закачи за носа му и едва не го отнесе. Сякаш някой го беше грижа! А после разтрепераните ѝ ръце задърпаха ципа на кожения му панталон.

— Имам нужда да бъдеш в мен, побързай... *нуждая се от теб.*

— Мамка му, Мери, имаш ме... — В мига, в който ръката ѝ докосна пениса му, гърбът му се изви в дъга и той изкрещя. Името ѝ? Нещо за Скрайб Върджин? Ругатня? Отново, сякаш някой го беше грижа. — Нека те...

В следващия миг тя вече беше слязла от полицата и бе до хълбоците му, изтласквайки го назад, докато той не се блъсна в нещо толкова силно, че консерви със супа се търкулнаха по пода така, сякаш се бояха за живота си.

— Мееееееееееееери...

Устата ѝ пое дълбоко ерекцията му и въпреки че топлото, влажно обгръщане бе невъобразимо чувствено, още по-еротична бе мисълта, че тя го желае толкова отчаяно, че не бе в състояние дори да изчака да си свалят панталоните.

Беше толкова гладна за него, че не искаше да губи нито миг.

Просто *трябваше* да го има.

Обвързаният мъж в Рейдж изръмжа от задоволство, звярът се размърда под кожата му по един хубав начин... и, о, да, той свърши.

Господи, свърши и още как. Мери продължаваше да го изцежда, докато той не се отпусна безсилно, след което седна назад и облиза устните си, и Рейдж почувства как част от него се завръща част, която от известно време му беше липсвала, а той дори не бе забелязал. Тя все още го желаше. Все още имаше нужда от него. И имаше нещо в тази връзка, което го изпълваше.

Време бе да ѝ върне услугата. Изръмжа и се хвърли отгоре ѝ, поваляйки я върху дървения под, целувайки я и вкусвайки себе си. Смъкна панталона ѝ, свали своя до средата на бедрата си и като се отпусна по гръб, я сложи върху себе си.

Мери се отпусна тежко върху възбудата му и двамата изкрещяха едновременно. А после тя се приведе напред, подпря ръце до главата му и започна да движи таза си, ерекцията му влизаше и излизаше от женствеността ѝ, телата им се блъскаха едно в друго; очите на Рейдж не се откъсваха от нейните, които го гледаха със смесица от яростна решителност и пълно обожание.

Все още не беше свалила палтото си и то се развяваше около нея, и макар че Рейдж копнееше да види гърдите, шията, корема, женствеността ѝ, беше прекалено погълнат от мига, за да е в състояние да контролира ръцете или мислите си.

Беше невероятно да те желаят по този начин. Да те яздят по този начин. Да те имат по този начин.

Свършиха едновременно, хълбоците им се блъскаха, докато незнайно как той я претърколи и я възседна. Слава богу за палтото ѝ, послужило ѝ в този миг като възглавница. Рейдж я сграбчи за глезените, вдигна крака ѝ до раменете и като потъна дълбоко в нея, започна да я чука, изтласквайки я по гладкия под, докато не се озоваха

в ъгъла. Ръмжейки, той се изви и се улови за ръба на плота, използвайки го за опора.

А сексът продължи.

И продължи.

И продължи...

35.

Докато зората заплашваше да пукне и прасковената светлина на онази безмилостна огнена топка в небесата оформяше тънка линия на хоризонта, Зайфър стоеше до изгорените останки на една кола из задните улички на Колдуел.

Копелетата бяха около него, с напрегнати, потръпващи тела; оръжията им бяха в кобурите, ала ръцете им бяха готови.

Балтазар бе този, който наруши мълчанието.

— Това са последните му координати.

Да, помисли си Зайфър, те всички го знаеха. Всъщност, именно оттук бяха започнали предишната вечер, след като Кор не се беше прибрал в новото им свърталище... което сега трябваше да напуснат. Очевидно бе, че водачът им бе пострадал тежко в битка, тук или някъде другаде, и трябваше да предположат, че той и телефонът му са попаднали в ръцете или на Обществото на лесърите, или на Братството на черния кинжал.

Е, да, съществуваше възможността да е бил ранен и да е допълзял до някакво скривалище, където по-късно бе умрял, било от раните си или пък от слънцето, при което телефонът му се беше стопил заедно с него или пък бе откраднат от мъртвите му пръсти... но като се имаха предвид враговете им, бе неразумно да разчитат на подобно обяснение.

По-добре бе да приемат, че е бил отвлечен. Измъчван. И че вероятно бе издал информация.

— Не би искал възпоминателна служба — избъбри Зайфър.

— Така е — съгласи се някой. — И би влязъл в Небитието с гръм и трясък.

Разнесе се шумен смях... ала Зайфър се зачуди дали техният водач, или който и да било от шайката, ще бъде допуснат в онова райско светилище. Несъмнено щяха да бъдат прокудени заради злите си дела, нали? Изпратени в Дънд, злото игрище на Омега за вечността.

Така или иначе, помисли си, докато те стояха наоколо, тази уличка като че ли беше достойно място за това траурно събиране. Останките от старата кола — подобаващ надгробен камък; липсата на подробности — уместен завършек на живота на Кор.

В крайна сметка, въпреки че от векове насам се бореше заедно с него против лесърите, Зайфър не би могъл да каже, че го познава наистина.

Е... това не беше съвсем вярно. Доста добре бе запознат с жестокостта и пресметливостта на техния лидер, както във военния лагер, така и по-късно, когато се настаниха в онзи замък в Древната страна.

И разбира се, онзи много личен момент, след като Кор бе намушкал Трой... и се бе наказал за това.

— Какво ще правим сега? — попита Балтазар.

След миг мълчание Зайфър си даде сметка, че всички гледат към него.

Щеше му се да бяха намерили тялото. Тогава всичко щеше да е по-ясно. Сега, въпреки че доста косвени доказателства водеха към един-единствен извод, да поеме контрол над групата приличаше на неподчинение.

Нямаше обаче какво друго да стори.

Зайфър разтърка лице с ръка, облечена в ръкавица.

— Трябва да приемем, че местонахождението ни вече не е безопасно. Трябва също така да унищожим всичките си телефони. След това ще изчакаме известно време преди да се върнем в Древната страна. Там ни очаква живот, който си струва да бъде живян.

Замъкът все още се извисяваше на мястото си и все още бе техен.

Ала пари... Нуждаеха се от пари.

По дяволите.

— Ами ако опита да се свърже с нас? — попита Балтазар. — Ако се отървем от телефоните си, как ще ни открие?

— Ако е жив, ще ни намери.

Зайфър се наведе настрани и погледна между две сгради. Сиянието на зората се усилваше и ако почакаха още малко, щеше да ги сполети същата съдба, както и колата пред тях. А може би и Кор.

— Да се връщаме в... — Той се намръщи. — Не. Няма да се върнем там.

Изобщо не би се изненадал, ако Братството им заложи засада в онази фермерска къща, дори посред бял ден... и не защото онези мъже бяха безразсъдни, а защото бяха смъртоносни. А ако Кор беше паднал в ръцете на убийците? Подобна атака бе още по-вероятна.

Огледа се наоколо и очите му се спряха върху една врата наблизо. Сградата, към която водеше, бе изоставена, ако се съдеше по закованите прозорци и надписа ПОДЛЕЖИ НА СЪБАРЯНЕ върху тухлената стена.

Приближи се и блъсна вратата с рамо. Металният панел поддаде, а ключалката се строши и разкри тъмното помещение от другата страна.

Въздухът, който го посрещна, беше студен, влажен и пропит с мирис на разложение и плесен. Ала потискащият мрак, който го заобикаляше, беше добра новина.

Нямаха храна. Имаха единствено оръжията и мунициите на гърба си. А това бе доста несигурно убежище.

Беше досущ като в доброто старо време.

Ако не се броеше една доста голяма и набиваща се на очи липса.

Докато останалите копелета влизаха един по един и си намираха места, върху преобърнати щайги и плотове, осеяни с пластмасови кутии, наоколо се разбягаха плъхове, писукайки проклетията си.

— След падането на нощта ще се върнем във фермерската къща, ще си съберем нещата и ще решим накъде да поемем.

Зайфър си избра място до вратата, вмъквайки се в една ниша между полиците, и се облегна на стената с оръжие в ръка, готов за стрелба.

В дългата си история като войник бе преживял много дни като този, в които тялото му трябваше да спи нащрек, с едно отворено око и ухо. А преди това, като ученик на Блъдлетър, се боеше за живота си, когато слънцето изгрееше и учениците трябваше да се оттеглят в пещерата на военния лагер до падането на нощта.

Това тук бе като ваканция в сравнение с нещата, които той и останалите бяха изтърпели. Затвори клепачи и се зачуди дали Кор бе мъртъв. И къде ли бе отишла измъчената му душа.

Но някои въпроси не бе писано да получат отговор... и за него бе странно да открие, че водачът им му липсва... макар да му беше трудно да си го признае. Понякога Кор бе не по-малко страшен от

самия Блъдлетър; и все пак, отсъствието му бе като липсата на крайник или жизненоважен орган.

А за навиците умираха по-трудно от смъртните.

И тази апатия, свързана с векове на жестокост, едва ли говореше добре за душата му.

36.

— Да, разбира се. Ще пусна съобщение на купувачите, преди сключването на сделката следващата седмица. Да, последното преглеждане на договора е насрочено за осем сутринта в четвъртък. Уговорката остава ли? Много добре. За мен е удоволствие. Довиждане.

Джо затвори, написа бележка в досието на клиента и провери личния си телефон.

Невъзможно бе да е прочела съобщението правилно.

Добре ме изигра, но не за дълго. Би трябвало да изпробваш това върху някой, когото не го бива в разследването.

Какво, по дяволите? Предишната нощ се бяха разделиш в добри отношения, когато се качиха в колата му, след като усещането, че някой ги наблюдава, бе станало прекалено силно, за да го пренебрегва повече. Планът беше да се срещнат на обяд и да се върнат в изоставеното училище. Изпрати в отговор:

За какво говориш?

Прибра телефона си в чекмеджето и се опита да изглежда заета, докато агенти на недвижими имоти крачеха напред-назад пред бюрото ѝ, без да ѝ обръщат внимание. Което можеше само да я радва. Когато я заговореха, обикновено бе, защото имаха някакво оплакване относно използването на микровълновата печка в стаята за почивка, компютърен проблем, с който тя не можеше да им помогне, или просто искаха да си изкарат недоволството от не особено процъфтяващото състояние на пазара на недвижими имоти.

Междувременно, Браянт го нямаше цяла сутрин, но за сметка на това не оставяше телефона на мира. Беше й изпратил петнайсет съобщения, само половината от които бяха свързани с работата. Останалите имаха странен тон: беше поискал да знае защо предишната вечер си беше тръгнала в седем. Когато му отговори, че сам й беше позволил да го направи, той я бе попитал къде е отишла. Тя му отговори, че си бе отишла право вкъщи...

На което той бе отвърнал: *Сигурна ли си в това?*

Което беше доста странно...

От чекмеджето долетя вибриране и тя го отвори. Прие обаждането и повтори:

— За какво говориш?

Бил се изсмя остро.

— Не ми каза кои са родителите ти. Рецепционистка — друг път.

— Моля?

— Ти си дъщерята на Фили и Чанс Ърли. Единственото им дете... извинявай, единствената им наследница.

Джо затвори очи и преглътна една ругатня.

— Какво общо има това с каквото и да било?

— Виж, ако търсиш безплатна реклама на малкия си проект в стил „Проклятието Блеър“, ще трябва да си намериш някой друг будала. Аз нямам време за това.

Джо премести телефона на другото си ухо, сякаш това щеше да промени посоката на разговора.

— Не разбирам...

— Снощи те попитах дали приятелчето ти Дъги разполага със средства, за да инсценира нещо като онова изпотъпкано място. Ти отрече... и удобно пропусна да споменеш, че ти разполагаш. С пари като твоите, може да си се изръсила за компютърни ефекти в онзи клип, да си платила на някого да обърне училищния двор с главата надолу, а после си намираш репортер от „Колдуел Куриър Джърнъл“, надявайки се той да се окаже достатъчно тъп, за да ти се върже и да ти осигури малко местно отразяване. И преди да се е усетил човек, историята се появява в Хъфпост и Бъзфийд... а после научаваме, че си сключила сделка за филм за „вампирите“ в Колдуел. Съвсем естествено.

— Изобщо не е това...

— Не ми се обаждай отново...

— Аз съм осиновена, окей? И не съм виждала така наречените си „родители“ от поне година. Не се чувствам тяхно дете, така, както те не ме подкрепят и ако искаш доказателство за това колко малка е банковата ми сметка, на драго сърце ще ти покажа жалкото си месечно извлечение. Попитах те какво мислиш за всичко онова в интернет, защото самата аз се опитвам да го проумея. Позволи ми да те уверя обаче, че *нищо* от записа в „Браунсуик“ не е в резултат на чекове, които съм написала на когото и да било. Така че защо не направиш нещо повече от най-повърхностно разследване, преди да започнеш да ме обвиняваш в какво ли не. Благодаря. Довиждане.

За малко да хвърли телефона обратно в чекмеджето, но се въздържа, защото онези, които се притесняват дали ще могат да си платят наема, определено не би трябвало да се поставят в положение да трябва да си купуват нов...

Служебният телефон услужливо позвъни точно в този момент и тя побърза да вдигне, благодарна, че има с какво да отвлече мислите си.

И докато поправяше допуснатия пропуск относно смяната на противопожарна аларма в един апартамент в другия край на града, тя прехвърли отново цялата ситуация в главата си. Като за начало, лудост би било да пилее повече време и усилия, опитвайки се да открие какво стои наистина зад онези видеоклипове. Освен това силно подозираше, че мозъкът ѝ се бе отплеснал по тази глупост от отегчение.

Проблем, който можеше да бъде разрешен не като си отвлича мислите с други неща, а като седне и се опита да разбере какво иска да прави със себе си.

Да, вече беше решила, че живот сред хайлайфа, като онзи, който водеха осиновите ѝ, определено не е за нея. Ето че вече беше отписала една възможност...

Когато от чекмеджето отново се разнесе вибриране, тя го отвори и извади апарата измежду разпилените кламери и моливи, които не използваше.

Беше Бил и тя се поколеба дали да не остави да се включи гласовата ѝ поща, но знаеше, че би било детинска постъпка.

— Мога само да предположа, че възнамеряваш да ми се извиниш. Или направи проверка на кредитната ми оценка? Всъщност

не е чак толкова лоша, макар че, не забравяй, тя няма нищо общо с това какви авоари притежаваш, а с това колко точен си с плащането на сметките си.

Бил се прокашля.

— Извинявай. Май си извадих някои прибързани заключения.

Джо завъртя стола си, така че сега седеше с лице към логото на кантората върху филцовата стена. Пое си дълбоко дъх и измърмори:

— Знаеш ли, мисля, че ако се опитваш да си създадеш репутация като разследващ репортер, няма да ти навреди, когато проучваш някого, да се поразровиш малко по-надълбоко от най-повърхностната информация за него.

— Просто си помислих... е, няма значение какво си помислих.

— Бил направи пауза. — Е, все още ли искаш да се видим на обяд?

Джо си погледна часовника. Просто за да си спечели малко време.

Е, отказваш ли се, или какво?, попита се.

Ако продължеше да се рови в това, като нищо щеше да затъне още по-дълбоко, което определено нямаше да ѝ помогне да си размърда задника и да си намери истинска работа...

— Джо?

Дълбокият глас, изрекъл името ѝ, я накара да подскочи и да се обърне. Браянт се бе облегал на бюрото ѝ.

— Джо? — повика я Бил в слушалката.

Докато се взираше в красивото лице на шефа си, Джо усети, че се досеща защо си търси оправдания да остане на работа без никакви перспективи. Защото само да си плакнеш очите с някого, не водеше доникъде.

— Да, ще дойда — заяви тя в слушалката и затвори. — Хей, върна се по-рано.

— Кой беше това? Гаджето ти? — Браянт се усмихна, присвивайки очи. — Не си ми казвала, че имаш гадже.

— Защото нямам. Успя ли да склучиш онзи договор? Мога да започна... ъ, защо ме гледаш по този начин?

Телефонът на Браянт иззвъня в ръката му в същия миг, в който и служебният телефон върху бюрото ѝ, и преди Браянт да успее да отговори, Джо вдигна слушалката, поднесе я към ухото си и изрече официалния поздрав на кантората.

Два пъти... Браянт изчака телефонът му да звънне цели два пъти, преди да вдигне, ала с каквото и Джо да беше отвлякла мислите му за миг, то бе забравено, когато той провлече едно „здравей“ и се отдалечи, като се смееше.

Да, определено беше време да си опресни CV-то.

* * *

— Задръж рестото, ти, мръсно животно...

Докато изричаше репликата, Рейдж повдигна брадичка и целуна Мери по челото, наслаждавайки се на блаженото им състояние на пълна отпуснатост. В отговор, тя се сгуши още по-плътно до голите му гърди и се прозя толкова широко, че челюстта ѝ изпука.

— Иииииииии ето ти го и доставчика на пица. — Рейдж се засмя и лапна близалката с вкус на грозде. — Знаеш ли, обичам тъпата статуя, която всички събарят в предната част на къщата.

„Сам вкъщи“. В леглото. С неговата шелан, пълен корем и знанието, че Мери се беше съгласила да го остави да избере още два филма.

Като например „Умирай трудно“ и „Коледна ваканция“.

Та нали приближаваше онзи неин човешки празник.

И, човече, ако това не беше същински рай, той не знаеше какво друго би могло да бъде. Тялото му беше толкова отпуснато, че сякаш се носеше върху пухкав бял облак, а никой от филмите, които беше приготвил за гледане, не предполагаше да владееш чужди езици и да си изплачеш очите.

Филмовите вечери можеха да се превърнат в проблем за тях.

Мери обичаше сериозни филми. Той си падаше по популярните хитове.

Нищо общо. Но, хей, трябва да правиш компромиси, когато си обвързан, нали така?

— Какво ще гледаме след това? — промълви тя.

— Брус Уилис и Чеве Чейс. Ще те оставя да отгатнеш в кои филми.

Тя подпря брадичка върху гърдите му.

— Да не би да избираш филми с коледна тематика само заради мен?

— Аха. Искаш ли да ме мляснеш, задето съм толкова грижовен?

Тя се приведе към него и той улови лицето ѝ между шепите си и я целуна дълбоко. Когато се отдръпнаха, той се загледа в устните ѝ, усещайки онова познато сгриване там, където бе най-важно за един мъж.

— Мога ли само да кажа с какво нетърпение очаквам душа ни преди Първото хранене?

— Така ли?

Усмивката, разляла се бавно върху лицето ѝ, само още повече разпали онази горещина.

— Мммммм...

— Ако беше някой друг — промълви тя, — щях да се питам как изобщо ще си в състояние да се възбудиш отново за... и аз не знам, за месец напред.

— О, ще бъда готов за теб. Винаги.

Само дето тогава нещо у нея се промени. Рейдж видя мига, в който това стана, макар да не би могъл да каже какво го издаде.

— Какво има? — прошепна. — За Бити ли мислиш?

Преди Мери да успее да отговори, той спря филма с дистанционното (по една иронична случайност точно когато Кевин си сложи от афтършейва на баща си и се разпищя с цяло гърло).

Докато десетгодишният Маколи Кълкин се дереше беззвучно от плоския екран върху стената насреща им, Рейдж отметна кичур коса от лицето на Мери.

— Говори с мен.

Тя се отпусна тежко по гръб.

— Не искам да разваля момента с още драма.

— Защо мислиш, че ще развалиш каквото и да е?

— Хайде де, Рейдж... имам чувството, че най-сетне оправихме нещата между нас, а ето че сега... се опитвам отново да ги скапя.

Рейдж се намръщи и се обърна на една страна, подпирайки глава върху ръката си.

— Защо мислиш, че да говорим за Бити би скапало каквото и да било между нас? — Когато тя не отговори, той описа кръг върху голата ѝ ръка. — Мери?

Когато най-сетне се вдигнаха към него, очите ѝ бяха овлажнели.

— Трябва да ти кажа нещо.

— Можеш да ми кажеш всичко. — По дяволите, след последните — кое време беше сега? Обяд? — осем часа заедно, се чувстваше неуязвим, когато ставаше дума за нея. — Не се притеснявам.

— Онази прострелна рана... — Тя подсмръкна, ала изглеждаше твърдо решена да продължи. — Когато се завърна след звяра и лежеше на земята...

Вдигна ръце към лицето си и се загледа в тавана, сякаш отново се намираще напред онова поле. Първият инстинкт на Рейдж бе да ѝ каже да спре, да пропъди спомена, никога вече да не се връща към този миг.

Само че тя не беше страхливка с емоциите си. Никога не бе била.

— Борих се, за да те задържа тук. — Тя го погледна. — Аз... умолявах Джейн и Мани да направят нещо, да ти помогнат.

— Естествено, че си. Аз страдах... искам да кажа, сделка или не за отвъдното, изживяването определено не беше забавно за мен, уверявам те.

— Да. — Тя извърна очи. — Не исках да страдаш.

Когато неговата Мери се умълча, той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Защо, за бога, смяташ, че опитите ти да спасиш живота ми биха могли да бъдат нещо лошо? Искам да кажа, не съм някой терапевт, но усещам, че се опитваш да се извиниш за това. Което е пълна лудост. Във всяко отношение...

— Неисках да изоставя Бити.

— Моля? Какво каза? Не го разбрах съвсем.

Мери се надигна и седна, увивайки чаршафа около голите си гърди.

— Бих могла просто да те открия от другата страна... но когато се стигна до този момент, да, уплаших се, защото ти не дишаше и... и умираше... но освен това не исках да изоставя Бити. Искан да останеш, за да мога да продължа да ѝ помагам. И толкова съжалявам, господи, Рейдж, толкова съжалявам.

Рейдж примига няколко пъти.

— Нека видя дали съм разбрал правилно. Извиняваш ми се, защото не си искала да оставиш едно осиротяло момиченце, което

току-що е видяло как майка му умира пред очите му, да се справи с всичко това само? Наистина?

— Имам чувството, че... че те предадох по някакъв начин. Искам да кажа, уговорката да те открия от другата страна засяга само твоята съдба и моята. Заедно. Само нас двамата. Ала когато настъпи решителният момент, аз се борих, но не за нас. Не наистина. Защото знаех, че ще те видя отново. Борих се... заради някой друг. И това ми се струва ужасно неправилно.

Рейдж също се надигна и седна, завивайки скута си с одеялото. Изречено с тези думи, май разбираше защо тя се чувства така.

И все пак...

— Мери, ако това ще ти помогне, аз не исках да оставя братята си. Най-много се притеснявах за теб и мен и какво ще се случи с нас, но то не бе единствената мисъл в главата ми. И за мен имаше други хора. — Той се усмихна и потърка челюстта си. — Макар и един от тях да ме прасна — на два пъти — веднага щом станах от леглото. Както и да е, разбирам те, ала както го виждам аз, не очаквам целият ти живот да се върти около мен. Уважавам професията ти и те обичам заради всичко, което правиш в „Убежището“. В онзи момент си почувствала, че имаш недовършена работа, за която трябва да се погрижиш. Това е нещо, което уважавам. — Той се намръщи. — Е, стига да си имала намерение да ме откриеш в Небитието, ако не се бях върнал...

— О, господи, да! — Тя се протегна и го притегли към устните си. — Кълна се в душата си. Дори ако това означаваше да изоставя Бити, щях да дойда при теб. *Изобщо* не се съмнявам в това.

Рейдж се усмихна и отново взе лицето ѝ в шепите си.

— Значи всичко е наред. Трябва да знаеш, моя Мери, че отдадеността ти на работата е точно толкова част от онова, което обичам у теб, колкото и останалото от... е, нали знаеш, всичко. Недей да губиш нито миг повече в мисли защо си постъпила така, както си постъпила. Съсредоточи се върху това колко е невероятно, че сме тук, заедно, и че всичко се нареди точно както трябваше.

Тя се просълзи мъничко.

— Наистина ли?

— Да.

Те се целунаха, този път бавно и сладостно. А после той се отдръпна назад и в продължение на един дълъг миг се наслаждава на

разрошената ѝ коса, сънените очи и рубиненочервените ѝ устни, които изглеждаха така, защото часове наред я беше целувал.

— По-добре ли се чувстваш?

Тя кимна.

— О, да. Абсолютно.

— Искаш ли да догледаме филма?

— Да, наистина искам.

Рейдж отново се усмихна.

— Обичам, когато ме лъжеш по този начин.

— Не те лъжа!

Той я намести в прегръдките си и като поклати глава, заопипва наоколо за дистанционното.

— Радвам се, че го обсъдихме. Искам да кажа, погледни само Кевин. На път е да изперка, защото не му обръщаме внимание. Хлапето ще има нужда от сериозна терапия, ако ще го слагаме на пауза по този начин.

Смехът на Мери се прехвърли от нейното тяло в неговото и, господи, усещането беше прекрасно. А после тя въздъхна, намести се още по-удобно... и след няколко минути вече беше потънала в сън, дишайки с дълбокия, равномерен ритъм на някой, който има чиста съвест и е в мир с онзи, когото обича.

Докато крадците ги намажат с катран и ги овалят в пера, Рейдж също задрямваше, ала все пак остана буден през целия ден. Не заради филмите обаче.

Понякога почивката, от която се нуждаеш, е просто да държиш правилния човек в обятията си, да усещаш топлината му и да знаеш, че никъде няма да отиде.

Не и без теб.

Истинска любов, реши той, това бе единственото презареждане, от което се нуждаеше.

37.

В крайна сметка, Мери се спра на дънки.

Не беше обичайният ѝ стил, но за излизането на по сладолед с Бити не искаше да носи обичайните си елегантен панталон с блуза — та нали целта бе да се отпуснат и да си прекарат приятно.

— Как изглеждам? — разнесе се гласът на Рейдж зад нея.

Мери се обърна и се сепна.

— Е? — попита той и се завъртя в кръг. — Това добре ли е?

— Тази хавайска риза? — засмя се Мери. — Подарих ти я на шега.

Рейдж подръпна ръба на шарената ужасия с размерите на палатка.

— Това е единствената ми дреха, която не е черна.

Е, така си беше. И едва ли би могъл да намери нещо, което да е по-малко мрачно от тази риза, с десена ѝ на палмови дръвчета в поне сто различни нюанса на синьо, зелено и прасковено... което бе и причината Мери да я купи.

— Не искам да изглеждам като войник.

— И аз затова си избрах дънки. — Тя се погледна и направи гримаса. — Въпреки че вече не си падам особено по тях.

— Но те определено ти стоят прекрасно — измърмори той и като се приближи до нея, я взе в прегръдките си. Ръцете му се плъзнаха надолу и стиснаха дупето ѝ. — Последният ден беше невероятен, между другото.

Тя сложи ръце на гърдите му и се заигра с едно от розовите копчета на ризата.

— Въпреки че заспах върху теб?

— Най-вече заради това.

Целуваха се известно време, а после Мери отстъпи назад и го огледа от главата до петите.

— Честно казано, мисля, че трябва да си облечеш нещо, с което се чувстваш удобно.

— Е, определено не е това. Някой с моите размери и с толкова цвят? Ще съм като ходеща мигренна аура.

Докато той се отправяше обратно към дрешника, Мери отново сведе поглед към дънките си... и реши да последва собствения си съвет.

Десет минути по-късно те излязоха от имението: Рейдж — облечен в черно, Мери — с панталон за йога и пухкав червен пуловер.

Докато прекрчаваше прага на вестибюла, Рейдж обви ръка около нея и я целуна по върха на главата.

— Ще си изкараме страхотно.

— Благодаря ти, че го правиш. Знам, че трябваше да си промениш смяната.

— Тор на драго сърце я пое. В момента определено е в настроение да убива.

— Защо?

— Господи, поради цял куп причини. — Той я поведе през калдъръмения двор, покрай зазимения фонтан и спря пред понтиака. Отвори ѝ вратата откъм мястото до шофьора и заяви: — Госпожо, вашето превозно средство.

След като я настави, седна зад волана и те се понесоха по обвития в мис планински склон и криволичещия път, отвеждащ към магистралата. „Убежището“ бе на около двадесетина минути оттам, ала времето отлетя като миг и ето че Мери вече слизаше от колата, казвайки на мъжа си, че няма да се бави.

Изтича до входната врата, въведе кода и влезе на топличко вътре. Отправи се към стълбите и...

— Тук съм.

Гласът на Бити я накара да спре.

— Здравей. Как си?

Момиченцето беше облечено в друга от широките си рокли, черното яке беше сгънато в скута му, докато седеше, изпънало гръб, на дивана в хола.

— Той наистина ли дойде? — попита Бити, докато се изправяше. — Наистина ли ще отидем?

— Наистина.

Бити се приближи до пуснатите пердета и ги повдигна.

— О, пристигнал е с неговата кола.

— Да, точно както обеща. Ще откриеш, че моят хелрен общо взето винаги прави онова, което е обещал.

Мери вече беше казала на Мариса за плана им и бе получила категоричното ѝ одобрение, но искаше да се увери още веднъж.

— Ще ми дадеш ли само минутка, за да мина през кабинета си?

Момиченцето кимна и тя се втурна по стълбите. Мариса не беше на бюрото си, така че Мери се отправи към кабинета си, за да пусне един бърз имейл до целия персонал.

Не стигна дотам обаче. Поне не и веднага.

Върху бюрото ѝ почиваше картонена кутия с размерите на кутия за обувки, само че по-скоро квадратна, отколкото правоъгълна. Отгоре ѝ лежеше плик, макар че тя знаеше какво има вътре, още преди да го прочете.

Бележката беше кратка, но мила. Мери я прочете два пъти, а после повдигна предпазливо капака на кутията. Вътре имаше простичка месингова урна.

След падането на нощта, една от медицинските сестри на Хавърс беше донесла тленните останки на майката на Бити, за да спестят на момиченцето още едно пътуване до болницата. Наистина мил жест, от онези, които те карат да примигаш учестено и да си поемеш няколко големи глътки въздух.

Мери се отърси, за да се съсредоточи, и включи компютъра си. Пусна имейла и побърза да се върне на долния етаж. Бити отново беше седнала на дивана и чакаше търпеливо, но си беше облякла палтото.

— Готова ли си? — попита Мери.

Докато момиченцето се изправяше за втори път, Мери реши да изчака, преди да ѝ каже за пратката. Детето заслужаваше едно безметежно излизане на по сладолед...

— Видя ли какво има върху бюрото ти? — Бити вдигна очи. — Кутията?

— Ъ... да. Видях.

— Тленните останки на майка ми.

— Да. Имаше бележка.

Бити наведе очи към пода.

— Донесе ги една мила жена. аз вече бях тук и ви чаках, така че ги приех. Оставих ги там, защото не бях сигурна какво трябва да направя.

— Искаш ли урната да стои в твоята стая?

— Не знам.

— Добре. Не е нужно да решаващ точно сега.

— Искам да я запазя. Нали се сещаш...

Докато дойде чичо ти, довърши Мери наум.

— Докато дойде чичо ми — продължи Бити на глас. — Но не бях сигурна дали ще мога да заспя, ако са в стаята ми. Искам да кажа... това е тя. И все пак — не е.

— Естествено, че можеш да си помислиш. И да си промениш мнението. Те са на сигурно място в кабинета ми. Ще ги оставя върху бюрото. Нищо няма да им се случи.

— Добре.

Последва кратко мълчание.

— Е, готова ли си да тръгваме?

— Да, моля.

Мери изпусна дъха си.

— Добре. Радвам се. Да вървим.

Бити се отправи към вратата, но после спря.

— Госпожице Лус?

— Да?

Кафявите очи на момиченцето се вдигнаха за частица секундата, преди отново да се наведат към пода.

— Много ти благодаря.

Докато Мери примигваше, неспособна да направи нищо друго, Бити продължи към вратата.

— Наистина няма защо — дрезгаво каза Мери.

* * *

Докато стоеше до колата си, Рейдж се улови, че загащва черната си риза под якето... отново. А после прокара пръсти през косата си. Човече, нуждаеше се от подстригване. Сега сякаш имаше чердже на главата си, щръкнало във всички посоки.

Поне сериозното бръснене, което си беше дръпнал, преди да излязат от имението, още държеше. И беше чист. Беше се измил дори зад ушите и между пръстите на краката.

Вратата на „Убежището“ се отвори и той вдигна ръка. Получи две помахвания в отговор, по едно от Бити и от Мери. И ето че те стояха до колата, а момиченцето се взираше в него, сякаш се беше оказал по-едър, отколкото си го спомняше. Или пък по-рус. А може би по-странно изглеждащ.

Един бог знаеше.

— Здравсти — каза той и отвори вратата на автомобила. — Готова ли си?

— Да. — Бити се пъкна вътре. — Благодаря ти.

— Знаеш ли вече какъв вкус ще си избереш?

— Ванилия?

Рейдж се намръщи и като върна седалката на мястото ѝ, помогна на своята Мери да се качи.

— Хм. Е, това е окей.

След като се настани зад волана, се обърна назад.

— Знаеш ли, ванилията е страхотна. Добър, традиционен избор. Но те ще ти позволят да опиташ и другите вкусове, преди да си избереш. Можеш да пробваш... или пък да си останеш с ванилията. Ти решаваш.

— Какви други вкусове има?

— О, господи, цял куп.

Рейдж натисна съединителя, мина на първа, но се спря, преди да форсира. За никъде не бързаха, а той не искаше да направи горкото хлапе на пюре.

— Хей, сложи ли си колана? — попита, хвърляйки поглед в огледалото за обратно виждане.

— Извинявай. — Бити издърпа лентата пред тялото си. — Забравих.

Рейдж се протегна и запали лампата.

— Ето.

Щрак.

— Благодаря.

Рейдж подкара, придържайки се към позволената скорост. И правилата за движение по пътищата. И хвърляйки свиреп поглед към един джип, изскочил рязко пред тях.

„Сладоледаджийницата на Беси“ беше боядисана в яркорозово отвън и черно-бяло като млекодайна крава отвътре. Имаше розови

масички и столове, музика от петдесетте и персонал, облечен в ретро дрехи, и Рейдж винаги се впечатляваше от това колко добре пресъздаваше епохата на Елвис.

Като някой, който бе излизал, за да хапне сладолед през петдесетте, той много добре си спомняше как изглеждаше всичко тогава.

И да, определено беше избрал правилното място.

Бити беше запленена — големите ѝ очи оглеждаха всичко наоколо сякаш никога не бе виждала нещо подобно, което, за съжаление, вероятно беше самата истина. За щастие, в момента имаше само неколцина човешки клиенти: двойка над шейсетте в ъгъла, баща с трите си деца на една от по-големите маси в средата и две тийнейджърки, които си правеха селфита, сбърчили лъщящите си от гланц устни, докато сладоледът им се топеше в малките картонени чашки.

Рейдж се отправи към щанда, за да поръча, и се усмихна на двайсетгодишното момиче в ретро поличка... а после му се прииска да не го беше направил.

— О! — бе всичко, което момичето като че ли бе в състояние да каже, вперило поглед в него над контейнерите със сладолед в хладилната витрина.

— Бих искал да пробваме различните вкусове.

И много, много, много те моля, може ли да престанеш да ме гледаш по този начин? Единствената бита сметана, която ще сложиш където и да било, ще бъде в банановия ми сплит.

Не, не този бананов сплит.

И можеш да пропуснеш ядките...

Я чакай, наистина ли се разправяше със самия себе си за собствените си сексуални намеци?

— Колкото поискате. — Тя буквално изпърха с мигли. — Кои вкусове? Може да опитате и захарните пръчици, ако искате?

Думите бяха изречени задъхано, подчертани с цял куп навеждане наред и показване на всичко, което тясната ризка, пъхната в голямата пола, не успяваше да скрие.

— Нека попитам съпругата си. — Нарочно използва човешкия термин. — Мери?

Усмивката на Мери беше непринудена и спокойна, и той обичаше това у нея — беше толкова уверена в себе си и в любовта му към нея, че никога не трепваше, независимо колко жени само дете не му се хвърляха на врата.

— Аз искам шоколадов с парченца шоколад във вафлена фунийка.

— Бити? Искаш ли да пробваш нещо друго, освен ванилия?

Момиченцето го изненада, като дойде по-близо.

— Мисля... да, може ли да опитам някои други, моля?

Докато Бити вдигаше очи към нея, момичето зад щанда се поизпъгна мъничко, сякаш някой беше натиснал копчето за отслабване на либидото ѝ.

— Искаш ли да ви донеса по малко от всички вкусове на масата? С баща ти може да ги опитате заедно.

Всички замръзнаха. Той. Мери.

Не, чакай. Бити не замръзна.

— Той не ми е баща. Но, да, моля.

На сервитьорката ѝ беше все едно. Тя просто се обърна и извади малък поднос с дванадесет различни хартиени фунийки, подредени в картонени подложки.

Той не ми е баща.

Думите бяха излезли гладко и без колебание, сякаш четеше име върху карта или посочваше книга върху рафт. А в същото време Рейдж все още стоеше като вкаменен, докато сервитьорката приготвяше подноса им. После го остави върху плота и подаде фунийката на Мери, която я пое с леко разтреперана ръка.

Погледите на двамата се срещнаха и беше очевидно, че се притеснява за него; самият той също беше мъничко притеснен. Чувстваше се така, сякаш го бяха праснали в корема.

— ... масата?

Рейдж се отърси и погледна към сервитьорката.

— Моля?

— Искате ли да го вземете със себе си? Искам да кажа, мога да го занеса на масата ви, ако предпочитате.

— Не, не, няма нужда. Благодаря. Ще се върна, за да поръчам още и тогава ще платя, става ли?

— Аха. Добре.

Все тая се подразбираше. Не че Рейдж го беше грижа.

Отнесе подноса на масата до аварийния изход (която избра по навик, в случай че десетината оцелели лесъри в Колдуел, решаха да нахълтат през розовата врата, зажаднели за шоколадов сладолед с ядки и маршмелоус), остави го и подаде розова лъжичка на Бити.

— Давай. А после ще ми кажеш какво си избираш във фунийка или на мелба.

Бити просто се взираше в пъстрите цветове и консистенции пред себе си. Ярkozеленото на шамфъстъка и ментата с шоколадови пръчици, залезнокораловия цвят на някакво сорбе и веселото розово на ягоди. Изборът наистина си го биваше.

— Откъде да започна? — попита тя.

— Откъдето поискаш — каза Мери, докато се настаняваше с фунийка в ръка.

— Искаш ли аз да пробвам пръв? — предложи Рейдж.

— Да. Моля.

Леле. За първи път в историята беше изправен срещу сладолед и не изпитваше интерес към него.

— Мисля да започна оттук — измърмори, загребвайки нещо, чийто аромат дори не усети.

— Вкусно ли е? — попита Бити.

— О, да. И още как.

Когато тя се приведе напред и пъкна розовата си лъжичка в половината, която бе оставил, той погледна към Мери. Неговата шелан бе приковала очи в момиченцето, сякаш начинът, по който то опитваше десерта, щеше да ѝ издаде важна информация за това как се справя със скръбта си. И странно... докато местеше поглед между тях, Рейдж за първи път забеляза, че и двете имат кестенява коса.

Всъщност, Бити изглеждаше така, сякаш би могла да бъде...

Аха. Леле.

Май трябваше да забави темпото. Така де, колко вампири имаше на планетата? И колко човеци? Фактът, че и двете бяха жени и имаха кестенява коса, вместо руса или червена, или пък черна, не беше кой знае каква изненада.

Не, каза си той твърдо, нямаше абсолютно нищо предначертано в това, че тримата седяха в сладоледаджийницата... освен дето

десертите, поднасяни под този розов покрив, бяха доказателство за съществуването на добър Бог.

— ... моля?

— Какво? — попита той. — Извинявай, отвлякох се по менюто над щанда ей там.

— Мисля, че най-много ми хареса шоколадовия с шоколадови парченца — каза Бити.

Рейдж отново погледна към Мери, а после трябваше да извърне очи.

— Имаш го. В чашка или във фунийка?

— Мисля...

Вафла, довърши той наум.

— Вафла — довърши Бити на глас.

— Дадено.

Докато се изправяше и отиваше към човешката жена с ретро пола, Рейдж си каза: *Не. Всички деца обичат шоколадов сладолед. С парченца шоколад. Във вафлени фунийки.*

Това изобщо не беше пръстът на съдбата.

Наистина.

Ама наистина.

38.

Студеният вятър брулеше хълма и караше падналите листа да танцуват около дизайнерските мокасина на Асейл. Далеч под него реката изглеждаше неподвижна, сякаш някой бе спрял течението ѝ за през нощта и водата се радваше на възможността да си почине. На север луната се издигаше в небето, ярка светлина, прорязала кадифената чернота на небето.

Студеният въздух дразнеше сдъвкания му нос, така че той дишаше през устата. И все пак, дори без да използва цялото си обоняние, усети приближаването му.

Не се обърна и каза на изгледа пред себе си.

— Доста романтично местенце.

Гласът на Троу беше нисък.

— Ще те убия.

Асейл извъртя очи и хвърли поглед през рамо.

— Пистолет? Наистина ли?

Другият мъж стоеше точно зад него, с автоматичен пистолет в ръка и пръст върху спусъка.

— Мислиш си, че няма да го използвам?

— Защото те целунах... или защото ти хареса? — Асейл отново се обърна към реката. — Каква проява на слабост от твоя страна.

— Ти си...

— Тялото ти не лъже. Мозъкът ти може и да е на противоположното мнение, но и двамата прекрасно си даваме сметка за възбудата ти. Ако имаш проблем с този факт, той си е твой, не мой.

— Нямах право!

— А ти имаш много традиционна гледна точка върху секса, нали?

— Не искам никога вече да се доближаваш до мен.

— Не се ли канеше да натиснеш спусъка? Или вече се отказа от това? Навярно си осъзнал колко невероятно страховито би било да теглиш куршума на един иначе невинен мъж.

— У теб няма нищо невинно. И нямам доверие на присъствието ти в дома на Нааша.

— А междувременно, самият ти си просто гост, така ли? Гост, който по една случайност топли домакинята в тези студени дни... докато хелренът ѝ спи по-надолу по коридора. О, да, в това няма нищо безпринципно. Толкова похвално.

— Отношенията ми с нея не ти влизат в работата.

— Е, така е и не е така. Очевидно не я задоволяваш достатъчно... в противен случай нямаше да ме поканят снощи.

— Просто искаше да ти покаже играчките си. Следващата седмица ще бъде някой друг.

— Настоява ли да спиш в мазето? В тъмна стая? Или ти позволява да се качиш на горния етаж, при възрастните? Между другото, ще ме застреляш ли? Защото ако си се отказал, може би няма да е зле да дойдеш тук и да ме погледнеш в очите, докато говорим. Или си нямаш доверие?

Разнесе се звук от газене на листа. А после Троу се появи от лявата му страна, с развяно от вятъра черно вълнено палто.

— Това не е ли парк за кучета, между другото? — Асейл се огледа наоколо, а после посочи от другата страна на реката. — Аз живея ей там, както ти много добре знаеш. Виждам човеците и техните животни на този хълм, когато нощите са по-топли...

— Мери си приказките.

— Или какво? — Асейл наклони глава на една страна. — Какво ще ми направиш?

— Ще ти го начукам.

— Да, моля. Или пък обратното, ако предпочиташ.

Червенината, плъзнала по шията и бузите на Троу, се виждаше съвсем ясно на лунната светлина. Отвори уста, сякаш се канеше да каже нещо рязко. А после пламналите му очи се спуснаха надолу... и се задържаха върху устата на Асейл.

— Е, какво ще бъде — провлече Асейл. — Отгоре... или отдолу.

Троу изруга.

А после се изпари във въздуха, дематериализирайки се от хълма... и заминаването му можеше да бъде изтълкувано по единствен начин: беше по-любопитен, отколкото искаше да си признае,

по-отчаян, отколкото можеше да понесе. Беше дошъл с едно намерение, но не бе успял да го изпълни заради друго.

Останал сам на хълма, Асейл с изненада установи колко малко го беше грижа дали спусъкът бе натиснат, или не.

В далечината под него една лодка се носеше по водата; светлината на кърмата ѝ беше бяла, в предната ѝ част се виждаше червен фенер. И двете светлини подскачаха лениво.

Не беше някой от неговите доставчици. Техните лодки нямаха светлини.

Което му напомни... Вишъс беше направил поръчка за оръжия. Нищо екзотично и не особено голяма бройка.

Братството първо искаше да го изпита като източник на оръжия и Асейл уважаваше това. Доставчиците му обаче нямаше да са доволни да осигуряват толкова малко бройки задълго. Когато заобикаляш човешките закони, трябва да печелиш от това, а контактите му и така вече бяха недоволни от това, че поръчките му за хероин и кокаин бяха секнали толкова рязко.

Е, тези за кокаин не бяха секнали напълно. Все още трябваше да се грижи за своите нужди.

Размяната на оръжия и пари щеше да се състои едва на следващата вечер, което бе доста разочаровашо.

Сега имаше толкова много време на свое разположение. И макар че твърдо възнамеряваше да свърши онова, което беше обещал на Рот, както и предвкусваше как принуждава Троу да наруши онова свое сексуално тесногръдие, не би могъл да каже, че има нещо, което го изпълва с истинско вълнение или интерес.

Напъха ръце в джобовете на кашмиреното си палто, отметна глава назад и зарея поглед нагоре, виждайки не някаква версия на райски небеса, а единствено празно, студено пространство.

По някаква странна причина, когато изправи глава, мобилният му телефон се озова в ръката му.

И преди да успее да се спре, от другата страна на линията се разнесе звън. Веднъж. Два. Три пъти...

— Ало? — обади се женски глас.

Тялото на Асейл реагира като камертон, вените му завибрираха под кожата, мозъкът му се взриви по начин, по който дори кокаинът не можеше да го направи.

— ... ало?

Затвори очи, а устните му оформиха нещо, което можеше само да се радва, че Марисол не бе в състояние да чуе, нито да прочете върху тях... а после свали слушалката от ухото си. Докато прекъсваше връзката се зачуди защо продължаваше да се изтезава, като ѝ се обажда и затваря по този начин.

Но разбира се, той не обичаше да измъчва единствено другите, нали така?

В крайна сметка, омразата, също като добротата, започва вкъщи.

* * *

Беше убийствено скучно.

Докато палеше поредната ръчно свита цигара, облегнат на една лавица, покрита с лесърски урни, Вишъс гледаше как светлината от факлите играе върху грозното лице на Кор. Смяната му беше започнала с падането на нощта, когато бе изпратил Бъч на работа в града. Беше хабене на ресурси да охраняват копелето по двойки.

Събуди се, задник такъв, помисли си. Хайде, отвори очи.

Никакъв шанс. Конвулсивното подръпване в едната половина на тялото на Кор бе престанало през деня и сега единственият признак на живот бе повдигането и спускането на гърдите му. Медицинското оборудване (на което Ви беше изключил звука, защото, първо, и сам можеше да разчете информацията, и второ, от непрестанното пиукане му се приискваше да изпразни пистолета си в шибаната машина) показваше, че за някой, намиращ се в дълбока кома, основните жизнени функции на Кор са добри. А междувременно, венозната система вливаше течности и хранителни вещества в тялото му, катетърът изпразваше мехура му, а електрическото одеяло поддържаше температурата му.

На Ви *наистина* му се искаше копелето да се събуди.

Твърде много време за мисли...

Тих звън оповести, че бе получил съобщение. Той го прочете и се отправи към портата.

Джейн го чакаше от другата страна на металните пречки, праметнала спортни сакове през рамо, невероятно сексапилна в

хирургическите си дрехи и бяла престилка, въпреки че висяха върху нея като чувал. Държеше телефона си в ръка и пишеше съобщение на някого, а късата ѝ руса коса бе паднала напред и закриваше лицето ѝ, но дори така Вишъс виждаше, че не носи грим... и по някаква причина особено му се набиха в очи ноктите ѝ — без лак и маникюр.

Винаги ги изрязваше съвсем ниско, за да не закачи хирургическите си ръкавици с тях.

Или пък нечии вътрешни органи.

За миг Ви просто я съзерцаваше. Толкова бе погълната от работата си, че дори не го бе забелязала, и човече, той обожаваше това у нея. Умът ѝ, този мощен двигател в черепа ѝ, бе най-сексапилното нещо в нея, онова, което го предизвикваше, караше го да дава най-доброто от себе си... и от време на време да чувства, че може би, евентуално, като че ли не бе най-умният в къщата.

И разбира се, онзи момент, когато тя бе насред бойното поле, заобиколена от парчета лесъри, пистолети и опасността от унищожителен хаос така близо, както тревата под краката ѝ, а единственото, върху което бе съсредоточена, бе да спаси брат му.

— Ви?

Начинът, по който изрече името му, говореше, че май не го вика за първи път.

— Извинявай, здравей. — Отключи и отвори вратата, отдръпвайки се, така че тя да може да мине, както беше натоварена. — Имаш ли нужда от помощ с всичко това?

— Не, ще се справя. — Тя му се усмихна, а после отново стана делова. — Как е положението там вътре?

Интересно, те наистина не бяха особено по прегръдките. Другите двойки в имението обикновено се посрещаха с топли, продължителни прегръдки, ала той и Джейн? Винаги имаха твърде много неща, за които да говорят.

Все тая, никога не си беше падал по сантименталностите.

Така де, изприщваше се само от намека за нещо розово. И не само защото би могло да бъде признак на локална кожна инфекция.

— С Кор имахме разпрания. — Докато двамата крачеха по коридора, сенките им ту избързваха пред тях, ту отново изоставаха, когато стигнеха до поредната факла. — Той е фен на „Янките“, така че

можеш да си представиш как върви разговорът. Имаме обаче и някои общи неща. Той също ненавижда майка ми.

Смехът на Джейн бе дълбок и някак рязък, грубоват звук, който той обожаваше.

— Така ли? — Тя намести един от саковете на рамото си. — Някакви други важни разговори?

— Има ужасен вкус за музика. Дори не знае кой е Ййзи-И.

— Е, добре, това е чисто и просто грешно.

— Нали? Днешната младеж. Светът отива по дяволите.

До леглото (е, носилката) на Кор, Джейн пушна саковете на пода, а после изпитателният ѝ поглед обходи пациента и се задържа върху показанията на мониторите.

— Батерията се оказа по-издръжлива, отколкото предполагаме — отбеляза Ви, дръпвайки от цигарата си. — Все още има няколко часа, преди да се наложи да я сменям.

— Много добре. Ще оставя резервната ей тук.

Ви ѝ направи място, за да може да провери катетъра на Кор, да смени банката с физиологичен разтвор и да влее няколко лекарства през системата.

— Е, какво мислиш? — попита Ви. Не защото нямаше собствено мнение, а защото обожаваше, когато тя му говореше на медицински език.

Докато от устата ѝ се заизлива поток от сложни термини, той трябваше да се намести в панталона си. По някаква причина, когато Джейн беше така професионална, го изпълваше неудържимо желание да бъде в нея. Вероятно имаше нещо общо с обвързването — искаше да бележи тази забележителна жена като своя, та целият свят да знае, че не трябва да се доближава до нея.

Джейн бе единствената жена, успяла някога да привлече вниманието му и да го задържи. И да, ако решише да го погледне от психологическата страна, това вероятно бе, защото всеотдайната ѝ страст към работата, безмилостната ѝ отдаденост на безпогрешността, го караха да се чувства така, сякаш винаги я гони, просто за да не изостава.

В толкова много отношения той беше типичен хищник: преследването беше по-възпламеняващо от залавянето и поглъщането.

А с Джейн винаги имаше нещо за преследване.

— Ехо? Ви?

Очите им се срещнаха и той се намръщи.

— Извинявай. Отнесох се.

— Не си само ти. — Тя отново се усмихна. — Както и да е, казвах, че се консултирах с Мани и Хавърс. Обмисляме дали да не отворим черепа му. Искам да го наблюдавам през следващите дванайсет часа, но дори със стента, който поставих тази сутрин, напрежението в мозъка постепенно се увеличава.

— Можете ли да го оперирате тук?

Тя се огледа наоколо.

— Не мисля. Въздухът е прекалено прашен. Светлината не е добра. И най-вече ще имаме нужда от апаратура, която просто не бихме могли да вкараме в пещерата.

— Е, кажи ми какво искаш и ще го преместим, където кажеш.

— Ти си върхът.

— Така си е. Освен това бих направил всичко за теб.

Очите им се срещнаха и тя напъха ръце в джобовете си, отстъпвайки назад, докато гърбът ѝ не опря в рафтовете.

Когато не каза нищо, Ви се намръщи.

— Какво?

— Искаш ли да ми кажеш какво става в главата ти?

Ви се засмя тихо, след което си спечели няколко мига, взирайки се във върха на цигарата си. Във възцарилата се тишина обсъждаше със себе си дали просто да не отмине думите ѝ, но това бе, защото ненавиждаше да обсъжда всякакви емоционални въпроси.

— Знаеш ли, бих опитал да отрека, че в главата ми става нещо, но...

— ... би било загуба на време.

— ... би било загуба на време.

Усмихнаха се, когато изрекоха думите едновременно, с един и същи тон. А после той отново стана сериозен.

Угаси цигарата в подметката на тежкия си ботуш и пусна угарката в празната кутия от кока-кола, която използваше за пепелник. За да спечели още миг, плъзна поглед по стотиците урни наоколо. А после погледна към Кор.

Не беше точно разговор, който би искал да води пред когото и да било. Ала копелето притежаваше горе-долу толкова съзнание, колкото

и някой от кожените дивани в Дупката. А тук и сега определено беше за предпочитане пред по-късно и някъде другаде в хаотичното имение, където живееха.

— Някога мислила ли си да си имаш дете?

39.

— Ще ми разкажеш ли още за хората, с които живееш? — помоли Бити от задната седалка на понтиака и Мери погледна към Рейдж.

Тримата се прибираха, напълнили коремите си с най-различни сладоледи, а по-голямата част от напрежението на онова с „баща ти“ се беше разсеяло. Обаче, човече, беше наистина труден момент... е, за всички, освен за Бити. Нея като че ли изобщо не я беше грижа.

Същото не можеше да се каже за двамата възрастни. На това му се казваше да извадиш проблема с липсата на деца на светло. Но поне останалата част от излизането беше невероятен успех.

— Още за моите хора, а? — Рейдж хвърли поглед в огледалото за обратно виждане и се усмихна. — Чакай да помисля. Говорихме за краля, животните и Ласитър. Който всъщност би трябвало да бъде причислен към животните. И така... някога срещала ли си близнаци?

— Не, никога. Не ми беше позволено да напускам къщата.

Рейдж примига.

— Съжалявам, Бити. Трябва да ти е било много трудно.

— Баща ми не искаше да се виждаме с никого.

Мери трябваше да положи усилие, за да не потръпне.

Рейдж се намръщи и тя усети как улови ръката ѝ.

— Нека те попитам нещо, Бити — каза той.

— Добре.

— Как се научи да четеш? А и говориш наистина добре.

— Майка ми е била учителка. Преди да се обвърже с баща ми.

— А.

Мери се обърна в седалката си.

— И ти ли искаш да станеш учителка?

Веждите на момиченцето се повдигнаха.

— Да, мисля, че бих искала. Ала не знам къде да отида на училище за това. Мама е учила в Южна Каролина.

Мери се опита да не покаже никаква реакция.

— Наистина ли? Никога не е споменавала, че е оттам.

— Там са живели родителите ѝ. Но са починали.

— Чух, че там имало колония — обади се Рейдж.

— Баща ми бил сезонен работник. Пътувал там, където имало работа, работел за хората, докато не я срещнал. Тогава дошли тук и той станал електротехник за расата. Започнал да пие твърде много и тогава всичко се променило. Родила съм се след като нещата се влошили... а може би аз съм била причината за това.

Мери не каза нищо. От една страна се надяваше Бити да продължи, от друга беше наистина тежко да чуе нещо подобно от устата на дете. А после се намръщи, забелязала, че приближават „Убежището“.

Погледна към Рейдж, с намерението да му подсказе да не спира... но той кимна, сякаш вече знаеше точно какво се върти в главата ѝ.

Може би ако продължеше да шофира, Бити щеше да продължи да говори.

Защото нищо от това не беше записано в досието ѝ.

— Понякога — подхвърли Мери, — алкохолът може наистина да нарани хората.

— Баща ми беше този, който ни удряше. Не бирата, която пиеше. Мери се прокашля.

— Много вярно, Бити.

Момиченцето замълча, а после, преди Мери да успее да каже каквото и да било, отново се обади:

— Може ли да те попитам нещо, госпожице Лус?

Мери отново се обърна назад и като срещна очите ѝ, кимна.

— Всичко.

— Каза, че твоята мамен е умряла, нали?

— Така е.

— Къде направи церемонията за изпращането ѝ в Небитието?

— Ами, Бити, то... — Мери прибра кичур коса зад ухото си. — Истината е, че някога бях човек, Бити.

Момиченцето се сепна.

— Аз... не знаех.

— Това е много, много дълга история. Срещнах го и се влюбих в него. — Тя сложи ръка върху рамото на Рейдж. — А после се случиха

разни други неща. И оттогава съм част от света на вампирите. Сега животът ми е тук, с всички вас и няма да се върна там, където живях някога.

Бити сбърчи вежди.

— Но какво стана със семейството ти? Със себе си ли ги доведе?

— Бяхме само мама и аз. А когато тя умря, нямаше нищо, което да ме задържа в онзи свят. Благодарение на Рейдж... — Тя го погледна и му се усмихна. — Е, благодарение на него намерих новото си семейство.

— Имате ли деца?

Мери поклати глава.

— Не, и никога няма да мога да имам.

Момиченцето отново се сепна.

— Никога?

— Не. Не ми е било писано. Имам обаче работата си в „Убежището“, а там има цял куп деца, които се нуждаят от помощта ми. — Като теб например. — Така че давам приноса си към бъдещето, към новото поколение, по този начин.

Бити се намръщи и дълго остана така. А после погледна към Рейдж.

— Ами ти? Имаш ли деца? Преди да срещнеш... ами, нея, имам предвид.

Рейдж се пресегна и голямата му ръка улови дланта на Мери в топла, силна хватка.

— Предполагам, че бих могъл да имам. Но ако няма да бъде с нея, няма да бъде с никоя.

— Моята мамен казваше, че децата са най-голямата благословия в живота.

Мери кимна през болката, стиснала внезапно сърцето ѝ.

— И е била напълно права.

— Близнаци, значи? — напомни Бити.

Рейдж си пое дълбоко дъх, сякаш трябваше да положи усилие, за да се върне към обикновения разговор.

— А, да. Близнаци. Ами, имаме си двама близнаци в къщата. Еднояйчни са, но изобщо не си приличат.

— Как е възможно?

— Ами, единият е бил превърнат в кръвен роб.

— Какво е това?

— Практика, която кралят обяви за незаконна. Когато един вампир държи друг против волята му и го използва като източник на кръв. Зейдист бил белязан по време на бягството си, а неговият близък Фюри (именно той го спасил), изгубил крака си. Но накрая всичко се нареди. Сега и двамата са обвързани, а Зи има най-сладкото детенце на планетата. Нала ще ти хареса. Тя е истински бонбон.

— Мисля, че бих искала един ден да имам деца.

Мери отново се обърна към нея.

— И наистина ще имаш.

— Но ти не можеш, нали? Ами ако и с мен се случи същото?

— Е, възможно е. Но ми се иска да вярвам, че ако мислиш положително, ще ти се случват положителни неща. Така че си се представи в щастливо семейство, обвързана с мъж, който те обича и се грижи за теб и те оставя да се грижиш за него. А после си представи новороденото си дете, топло и шаващо в ръцете ти. Виж очите му, които са досущ като твоите или пък косата му, която е досущ като тази на баща му. Представи си го, мисли позитивно и го накарай да се случи.

— Освен това — обади се и Рейдж, — дори ако не можеш да си родиш дете, би могла да си осиновиш. Или пък да работиш с деца, като Мери. Винаги има и друг начин.

— Винаги — съгласи се Мери.

Покараха още малко, а после Рейдж се отправи обратно към „Убежището“. Когато спря до бордюра, се прокашля.

— Е, Бити.

— Да?

Рейдж изви масивните си рамене, така че да може да я погледне.

— Утре съм на работа, но следващата нощ ми е свободна. Искаш ли да вечеряш с мен и Мери? Искане ми се да излезем да хапнем някъде.

— На ресторант? — попита Бити.

— Аха. „Ти Джи Ай Фрайдейз“... Ходила ли си някога там?

— Ами, всъщност не.

— Е, какво ще кажеш?

И... това бе още една причина да го обича, помисли си Мери.

Тя слезе и дръпна седалката напред.

Бити вдигна очи към нея.

— Може ли, госпожице Лус?

— Абсолютно.

— В такъв случай, да, моля.

— Страхотно! — Рейдж плесна с ръце. — Господи, на всяка цена трябва да си поръчаш брауни със сладолед. Невероятно е.

Бити се забави за миг на бордюра. А после помахаша за довиждане.

— Благодаря. За сладоледа.

Мери върна седалката на мястото ѝ, наведе се и сложи длан върху кожената тапицерия, все още топла там, където бе седяла допреди малко.

— Ще се видим вкъщи.

— Ммм-хмм.

Протегна се и го целуна по устата.

— Обичам те.

— И аз те обичам, моя Мери. — Рейдж я придърпа за още една целувка и понижи глас. — Ваните са страшно забавни. Знаеше ли го?

Усмивка се разля по лицето ѝ и си остана там, а веждите ѝ подскочиха.

— Нима?

— Мисля, че ще я напълня и ще се пъкна в нея точно преди Последното хранене. Искаш ли да се присъединиш?

— Това означава ли, че отново ще ядем в спалнята?

— Господи, определено се надявам на това.

Мери се засмя и се изправи.

— Ще се върна по обичайното време.

Докато се отдръпваше от колата видя, че Бити мести поглед между тях двамата. А после колата изрева и Рейдж се изнесе, оставяйки дълбоки отпечатъци от гуми.

Мери се засмя.

— Не можа да не се изфука.

— Какво означава това?

— Опитва се да ни впечатли с шофирането си. — Те се отправиха към къщата. — Мъжете обичат да го правят. По-силно е от тях.

Мери въведе кода и когато отвори вратата, ги посрещна миризмата на курабии с парченца шоколад.

— Леле, за втори път тази седмица.

Искаше ѝ се да предложи на Бити да последват смеха и бърбенето, които долитаха откъм голямата кухня и да се присъединят към останалите, но момиченцето се насочи право към стълбите. Надявайки се на още един шанс да си поговорят, Мери я последва на втория етаж и спря на площадката пред кабинета си.

— На тавана ли ще се качиш? Аз имам да попълня разни документи, така че ще бъда тук, ако се нуждаеш от нещо. Или пък, ако ти се прииска, да отидем да печем курабии.

Бити свали голямото си яке.

— Мисля, че ще поседя в стаята си. Но ти благодаря.

— Добре. Ами, лека нощ.

— Лека нощ...

— Аз ще бъда тук. До малко преди съмване.

— Благодаря ти.

Мери остана на мястото си, пред отворената врата на кабинета, докато Бити тръгна към стълбите...

Случи се толкова бързо. В един момент момиченцето се отдалечаваше, а в следващия се обърна и прекоси бързо разстоянието, което ги делеше.

Ръцете му се обвиха около Мери, светкавично, като поемане на дъх, и останаха също толкова кратко.

А после Бити изчезна, изкачвайки стълбите към тавана, без нито дума или поглед повече.

Мери остана на мястото си. Още доста дълго.

* * *

Само това ми трябваше, помисли си Ви, докато думите му увисваха във въздуха между него и Джейн.

Някога мислила ли си да си имаш дете?

Неговата шелан се вкамени, притихнала на мястото си, а той изруга под носа си... само че това не беше въпрос, който можеш да си вземеш обратно. Дори и ако на носилка между вас лежи полумъртъв враг.

И сте заобиколени от стотици сърца в урни.

И това се случва наред работната нощ и за двама ви.

Мамка му, това наистина ли беше излязло от устата му?

О, и между другото, определено щеше да фрасне още един на Рейдж, когато го видеше отново. Дори ако строго погледнато, вината не беше на Холивуд. Единственото, което бе направил, бе да зададе същия въпрос, защото очевидно самият той се измъчваше от него.

И все пак, Ви щеше да му фрасне един.

— Леле — бавно каза Джейн. Потърка носа си и отметна русата си коса назад. — Ама че изненада.

— Виж, забрави, че изобщо го споменах...

— Не, няма. И защо ме питаш? Защото ти искаш деца или защото искаш да знаеш какво мисля аз?

— Искам да знам какво мислиш ти.

И да, вероятно беше странно, че този въпрос не бе повдиган досега, но от самото начало беше ясно, че Джейн не може да има деца, не и биологически, а оттогава през главата им бяха минали цял куп неща.

— Е, ти какво мислиш?

— Аз те попитах пръв.

— Това някаква игричка ли е? Или сериозен разговор?

Двамата се умълчаха. А после, в един и същи миг и с един и същи тон, казаха:

— Не е приоритет за мен.

— Не е приоритет за мен.

Засмяха се и на Ви му се стори, че докато част от напрежението се отцеждаше от тялото му, нещо подобно се случваше и с нея — стойката ѝ се отпусна, дъхът ѝ, когато го изпусна, звучеше облекчено.

— Виж — заяви той. — М. Р. и Нала са сладки, така е. Но аз се интересувам от тях, защото са част от живота на Рот и Зи, а не защото искам нещо такова и за нас. Освен ако за теб не е важно.

— Е, аз не мога да имам деца. Искам да кажа, строго погледнато, аз съм мъртва. — Тя извъртя очи. — Нека само отбележа, че понякога, когато казвам нещо подобно, получавам екзистенциална травма. В смисъл — как, по дяволите, това се превърна в живота ми... не че не е истинско чудо, де. Но все пак.

— И си обвързана с полубог.

— Ти наистина ли току-що се повиши?

— Възможно е. Но можеш ли да ме виниш? — Тя се засмя, каквато беше и целта му, а после той отново стана сериозен. — Осиновяването при вампирите е трудно, но също е вариант.

— Така е. — Джейн сви рамене. — Ала нали знаеш, никога не съм била от онези жени, които мечтаят за сватбения си ден или виждат въртележки в цветовете на дъгата над бебета в кошчета. Не че съм виждала кой знае колко бебета в кошчета. — Тя се намръщи. — Леле. Всъщност... май никога не съм виждала бебе да спи в кошче.

— Но това не те прави някаква особнячка. Усещам какво си мислиш.

— Аха. — Тя разтърка тила си. А после се отърси, сякаш пропъждаше мисли, които отказваше да приеме. — Искам да кажа, много ясно, че не ме прави. Само защото жените *могат* да бъдат майки, не означава, че *трябва* да го направят.

Ви се усмихна за миг. А после поклати глава.

— Не мисля, че ни има нещо. И ненавиждам това, че изобщо почувствах нуждата да го кажа.

— Въпросът е в съвместимостта. Ако един от нас искаше деца, а другият не? Това би било проблем.

Тя се приближи до него и сложи ръце на раменете му. Интересно — обикновено Ви не търпеше да застават толкова близо до него. Не заради някаква ужасяваща травма (макар че частичната кастрация, която беше понесъл от ръката на баща си, определено не беше най-приятният му спомен), а защото твърде много контакт и близост бяха прекалено силни усещания, за да може мозъкът му да се справи с тях.

С Джейн обаче никога не се чувстваше така. Нито пък с Бъч.

Може би защото и двамата разбираха това с претоварването.

— Изглеждаш притеснен. — Джейн отметна косата му назад и проследи татуировката на слепоочието му с показалец.

— Не искам нищо да застане между нас. Никога.

— То зависи само от нас, не е ли така? Защо тогава се притесняваш?

— Рейдж и Мери преживяват труден момент.

— Защото не могат да имат деца? Сега добре ли са?

— Да. Така мисля.

— Хубаво. — Тя наклони глава на една страна. — А що се отнася до нас двамата, не можем да предскажем бъдещето. Никой не може.

Така че ще обсъждаме нещата, ще намираме изход и ще продължаваме напред. Заедно. Сега не съм в състояние да си представя някакъв сценарий, в който биологичният ми часовник изведнъж се раздрънчава и ме обзема неудържима нужда да бъда майка. Просто, нямам чувството, че в живота ми нещо липсва. Няма празнина, която трябва да бъде запълнена. Имам теб. Имам работата си и напълно отхвърлям идеята, че съдбата на всички жени е да бъдат майки. Някои са, други не, и най-страхотното е, че ние сами избираме. Същото важи и за мъжете. Така че, да, просто ще продължим да говорим и всичко ще бъде наред... независимо какъв точно ще е крайният резултат.

Докато я гледаше от по-високия си ръст, Вишъс изведнъж се почувства по-нисък.

— Винаги си толкова логична.

— Не съм чак толкова сигурна. Просто се опитвам да погледна всичко от всеки възможен ъгъл и да бъда възможно най-логична...

— Не мисля, че бих могъл да бъда баща, Джейн.

Неговата шелан поклати глава.

— Знам защо го казваш. Но ти не си като твоите родители. Пък и това не е правилният въпрос. Правилният въпрос е: *Искаш* ли да бъдеш баща?

Ви опита да си представи как на плещите му е легнал същият товар, като този върху Рот и Зи, постоянната тревога за едно малко създание и дали то не се убива. Е, да, изживяването си имаше и хубави моменти — щастието върху лицата на братята му беше съвсем истинско. Но, господи, цялата работа и отговорности...

Ала дали не го използваше просто като оправдание?

Все тая.

— Определено не и сега. Не, точно сега не искам да бъда баща.

— Значи това е положението в момента. И ако нещо се промени, ще го обсъдим. Същото важи и за мен.

— Никога не бих искал което и да било същество на планетата да ме ненавижда така, както аз ненавиждам родителите си.

Ето. Изрече го на глас.

— Има доста причини, подкрепящи тази позиция. — Прошепна Джейн, докато милваше лицето му. — И толкова много съжалявам.

— Само не ми казвай да го обсъдя с Мери. Не се интересувам от онези гадости.

— Знаеш къде да я намериш, ако се нуждаеш от нея. И не е нужно да ти казвам, че тя ще бъде на разположение, когато и да я помолиш. — Джейн отметна косата му назад. — И едно ще ти кажа. Колкото и ужасна да е майка ти... без нея двамата с теб нямаше да сме заедно.

Ви се намръщи, мислейки си за мига, в който бе извадил Джейн от онова смачкано ауди край пътя. Никоя от реанимационните мерки, които беше опитал, не бе успяла да помогне. Колкото и да се бе мъчил да я върне към живот, тя не помръдваше.

По някаква причина образът на майка му върху онова легло отново изплува в ума му, отказвайки да бъде потиснат. Задържа се в главата му... сякаш беше някакво послание.

— Наистина ти имам доверие — чу се да казва на своята шелан.

— Аз също те обичам, Вишъс.

40.

— Е, добре, може и да съм си помислила, че се шегуваш.

Докато Мери се отпускате в джакузито, пълно с мехурчета, Рейдж се пресегна в топлия, пенест водовъртеж и ооооо, даааааа, ето го и него, тялото на неговата шелан, хлъзгаво и гладко, извивката на кръста ѝ, заоблеността на хълбоците ѝ и толкова много други неща.

— Падна ли ми.

Облегна се на стената на ваната и я притегли към себе си, разтваряйки бедрата ѝ и намествайки я точно върху нетърпеливата си възбуда. Не проникна в нея обаче. По-късно щеше да има време за това.

— От колко време ме чакаш? — попита Мери, обвивайки ръце около шията му.

— От часове.

Гърдите ѝ се скриваха и показваха, скриваха и показваха, докато нивото на водата се променяше от нейните движения, и Рейдж облиза устни при вида на лъсналите ѝ зърна и пяната върху кожата ѝ.

Напомняше му на горнище на бански, предало я по най-чудотворния начин.

— Мислех, че след сладоледа отиде да се биеш в града?

— О, така направих. — Ръцете му се раздвижиха и уловиха гърдите ѝ в шепите си, притискайки ги една към друга, докато палците му си играеха със зърната им, избърсвайки ги от пяната. — Аха.

Мери простена гърлено и като че ли трябваше да положи усилие, за да си събере мислите... особено когато той я придърпа към себе си и засмука едно от връхчетата, дразнейки го с език. Под повърхността на водата ерекцията му се раздвижи и хълбоците му подскочиха.

— Какво каза? — измърмори, докато се прехвърляше на другото зърно.

Докато я стискаше и мачкаше, усети, че си мисли, да... да, помнеше това от онези ноци в началото, когато нямаше търпение да се

прибере и да свали дрехите ѝ, когато Последното хранене беше на заден план, защото неговата Мери бе всичко, от което се нуждаеше.

— Наистина не пом... а, да, откога ме чакаш?

— От години.

— Това — тя простена — не е възможно.

— Ти майтапиш ли се? Прибрах се преди около десет минути.

Мери се засмя.

— И това е цяла вечност?

— Да те чакам сам във ваната? Абсолютно.

Освен това „да се биеш“ едва ли бяха думите, които той би използвал, за да опише онова, което беше правил из уличките на Колдуел. По-скоро беше патрулирал.

Не бяха видели нито един лесър... и това не беше добър знак. Въпросът бе откъде щеше да дойде следващата вълна от войската на Омега. Кой щеше да бъде главният лесър? Колко дълго щеше да продължи това затишие?

Врагът щеше да се върне. Такава бе природата на войната от векове. И понякога затишията бяха по-трудни, отколкото битките.

Леко проблясване откъм прозореца до тях привлече вниманието му — автоматичните стоманени капаци се спускаха, за да предпазят вътрешността на къщата от лъчите на слънцето.

И да им осигурят уединение.

Повдигна Мери, така че едното ѝ коляно почиваше върху купчина пухкави бели хавлии до главата му, а другият ѝ крак бе протегнат и подпрян на пода до джакузито. Тя се улови за перваза на прозореца и гърдите ѝ се люшнаха.

Толкова много капане.

Толкова много топла вода и толкова много ручейчета от миниатюрни мехурчета, стичащи се по кожата ѝ, надолу по корема, хълбоците, бедрото ѝ.

По женствеността ѝ.

Рейдж протегна език и зарови лице точно там, ближейки я лениво, мислейки си, че му се щеше да не беше използвал пяна, защото тя прикриваше малко нейния вкус. Притегли я към себе си и продължи да я боготвори с уста, слушайки я как стене, усещайки оргазма ѝ...

Нещо се подхлъзна, кракът ѝ в ръба на ваната вероятно, и тя изгуби равновесие, той се плъзна надолу и ето че се озова под водата. Тя се смееше, а приливна вълна оплиска мраморния под.

— О, не! — каза Мери. — Най-добре да избърша...

— Не още.

Изръмжа и я сложи под себе си, а водата я повдигна към тялото му.

— Обвий крака около мен.

Тя се подчини, а той посегна между тях, насочи се, а после...

— О, да — процеди.

Започнаха да се движат заедно: той обви ръка около кръста ѝ, прониквайки в нея с мощни тласъци, а тя се оттласкваше напред-назад, подпряла крака на таза му. Толкова прекрасна, толкова тясна, че той дори не забелязваше пяната в лицето си, нито това, че непрекъснато трябваше да се хваща наново за ръба на ваната.

Ииииииииии имаше и още нещо, на което не обръщаше внимание.

Нова доза преливане по пода.

Тъкмо когато започна да свършва в нея, когато топките му се напрегнаха и острата като нож наслада прониза тялото му и накара хълбоците му да се стрелнат напред, отново и отново...

... откъм вратата на спалнята се разнесе думкане.

— Рейдж! Хей, Рейдж!

— Не сега — излая той, без да прекъсва тласъците си, а оргазмът на Мери я беше приковал към него.

— Рейдж! Какво, по дяволите! — долетя друг глас.

— Не сега! — изкрещя той в отговор.

Още блъскане. От цял куп юмруци.

С един последен тласък, Рейдж изруга и замръзна.

— Мери, толкова съжалявам.

Тя се засмя и зарови лице в извивката на врата му.

— Вината не е твоя...

По вратата отново се заблъска... толкова мощно, че беше очевидно, че отвън стоят цял куп братя. Цял куп братя, които викаха името му.

— Остани тук — промърмори той.

Извади пениса си и топлата вода беше жалък заместител на сърцевината на Мери, така че беше в наистина отвратително настроение, когато се изправи, протегна крак, за да стъпи на мрамора...

И се стовари с цялата си тежест на пода, защото всичката вода, която бяха разплискали, го беше направила по-гладък от ледена пързалка. Ръцете му замахаха във въздуха, тялото му се разкриви, нещо в гръбнака му изпука...

Тряс! Беше не толкова приземяване, колкото детонация, взривове от болка изригнаха в ръката, в рамото, в гърба, в задника и в един от краката му.

— Рейдж!

За момент единственото, на което беше способен, бе да се взира в тавана, докато се опитваше да си поеме дъх. Миг по-късно лицето на Мери изникна пред очите му.

— Ох. — А после кихна, кой знае по каква причина... а, да, защото носът му беше пълен с мехурчета... и, мамка му, това болеше. — Искам да кажа... наистина ох.

Междувременно многохилядното множество отвън все още думкаше ли, думкаше по вратата им. И да, имаше цял куп вода.

— Мери, ще ми направиш ли услуга?

— Искаш да повикам доктор Джейн?

— Не, освен ако цялата тази мокрота под мен не е кръв — сухо каза той. — Ще си облечеш ли халат, преди да са изкъртили вратата? Обичам братята си, но ако дори един от тях те види гола, ще го убия. След като ми свалят гипса, де.

* * *

След като се увери, че хелренът ѝ е що-годе добре, Мери се изправи и предпазливо отиде до закачалката, където висеше един от пухкавите му халати. Предположи, че Рейдж ще го одобри, защото миришеше на него и беше толкова голям, че я покриваше от шията до глезените и пак оставаха цели метри.

След това отиде до вратата...

Е, доджапа, поправи се наум, докато водата буквално се плискаше около краката ѝ. Да му се не види, това май нямаше да е по силите и на няколко кърпи и щеше да се наложи да го изсмучат с прахосмукачката за вода.

— Това е лошо, това е наистина лошо — каза тя.

— Добре съм... ох. Мамка му, май съм си счупил ръката.

— Никога вече няма да го правим.

— Кое, секса?! — изломоти той. — *Какво?*

Мери се обърна и го видя, гол-голеничък, покрит с розовеещи мехурчета, наред гигантска локва, с изражение на пълен, неподправен и неописуем ужас върху лицето.

Тя избухна в толкова силен смях, че трябваше да протегне ръка и да се подпре на стената.

— О, господи, трябва да спра...

— Каж ми, че пак ще правим секс...

— Естествено! Ала може би не и във ваната, когато е толкова пълна.

— Исусе, не ме плаши така. Ще ми докараш аневризъм.

— Като нищо вече си го получил. И може ли да ги пусна найсетне?

Рейдж изпръхтя, докато се надигаше, за да седне, а татуировката на гърба му се гърчеше, сякаш и звярът се чувстваше малко понатъртен.

— Добре, обаче нямам представа защо припират толкова. Мамка му, разлей малко вода и ето ти повсеместна истерия.

— Малко? Тук има достатъчно вода за олимпийски басейн.

Изпита истинско облекчение, когато стигна до килима, където не ѝ се налагаше да мисли точно къде стъпва.

— Идвам! Вече може да престанете да блъскате! — надвика тя врявата.

Когато стигна до вратата, откри, че е заключена. Несъмнено Рейдж беше пуснал резето със силата на ума си... което я накара да се усмихне.

Отвори и се изправи срещу...

— Леле. — Е, добре, отвън имаше цял куп братя. — Това да не е някакъв конгрес?

Бъч стоеше най-отпред, с чаша (несъмнено пълна с „Лагавулин“) в ръка и иронична усмивка на устните. Зад него бяха Джон Матю и Блей, и Куин. Ви. Зейдист. И Фюри. И Тор.

— Какво правехте там вътре? — попита някой.

— Недей да отговаряш на този въпрос, Мери! — изкрещя Рейдж.

— Да не решихте, че има пожар в килера?

— Идвам! — извика Рейдж.

От групичката се надигна едно колективно Ауууууууу!, когато Рейдж се появи зад нея.

— Леле, тая ръка изглежда ужасно — отбеляза Бъч. — Така де, все едно имаш втори лакът.

Мери погледна през рамо и също потръпна.

— О, Рейдж, трябва да ти я наместят.

Рейдж изгледа свирепо групичката.

— Дайте ми една лепенка и ще се оправя. А сега ще ни оставете ли насаме?

Бъч поклати глава.

— Първо, не, няма, защото къде си мислиш, че се дява всичката тази вода? И второ, ти отиваш право в клиниката...

— Нищо ми няма!

— Тогава защо я държиш със свободната си ръка?

Рейдж сведе поглед надолу, сякаш сам не беше усетил какво прави.

— Мамка му.

Мери го потупа по рамото.

— Аз ще дойда с теб.

Той я погледна и понижи глас:

— Не така си представях, че ще свършим.

— Ще има и други възможности...

— Само не и във вода — разнесе се колективният отговор.

Мери отиде в банята и се върна с една хавлия, която уви около кръста на мъжа си, затъквайки крайчеца, така че да остане на мястото си.

След това се повдигна на пръсти и прошепна:

— Ако слушаш, ще си поиграем на медицинска сестра и пациент, след като те гипсират.

Смехът на Рейдж бе дрезгав и мъничко порочен, погледът му под натежалите клепачи беше горещ.

— Дадено.

41.

Когато се спусна нощ, Рейдж отново беше в клиниката, седнал на масата за прегледи гол до кръста, а краката му, обути в кожен панталон и тежки ботуши, се поклащаха от ръба ѝ. Оръжията му бяха върху един стол наблизко и веднага щом му махнеха гипса, щеше да хапне набързо в закусвалнята, която бяха отворили за бъдещите ученици, и да отиде на работа.

Мери беше излязла рано, за да отиде в „Убежището“ и да се пригответи за среща на персонала... макар че бе предложила да остане за свалянето на гипса. Човече, добре че само преди седмица се бе нахранил от една от Избраниците и тялото му бе в състояние да излекува простичко счупване като това за дванадесет часа. Чувал бе, че човеците били принудени да влачат гипса в продължение на седмици.

Пълна лудост.

На вратата се почука.

— Влез, Мани. Готов съм да го направим... О, здрасти, Ви, какво става?

Братът беше облечен за битка, през гърдите му бяха препасани черни кинжали, под мишницата до един от пистолетите му имаше сгънат вестник.

— Дошъл си, за да ме освободиш от гипсовата ми клетка? — Рейдж я почука с юмрук. — Или от каквото там е направена.

— Не. — Ви се облегна на вратата. — Имам лоша новина и никаква новина. С коя искаш да започна?

— Не си открил нищо за чичото на Бити, нали?

Брат му поклати глава и Рейдж въздъхна, а цялото му тяло се отпусна от облекчение, което не беше правилно. А после си заповяда да не избързва. Двамата с Мери *нямаше да осиновят Бити.*

Наистина.

Ами да, защото това би било лудост. Особено при положение че изхождаше за съвместимостта им с детето, вземайки предвид, че

предишната нощ в сладоледаджийницата на Беси бяха поръчани и изконсумирани два шоколадови сладоледа във вафлени фунийки.

Вишъс сви рамене.

— Проверих всяка база данни, всеки контакт на юг, с който Братството разполага. Не казвам, че няма семейства, които са се изплъзнали от регистрите ни, но не можах да открия нищо с името на Бити, майка ѝ, баща ѝ или чичото.

Рейдж стисна ръба на масата, приковал очи в покрития с линолеум под.

— С Мери обмисляте да си я вземете? — Когато той вдигна учудено глава, Вишъс го погледна така, сякаш искаше да каже: *Не беше трудно да се досетя.* — Няма нищо лошо, ако е така. Искам да кажа, онази вечер говореше за деца, а после ме помоли да проверя семейното положение на едно сираче. Не е особено трудно да събереш две и две.

Рейдж се прокашля.

— Недей да казваш нищо за това. На когото и да било.

— Да, защото нали си ме знаеш каква съм клюкарка.

— Говоря сериозно, Ви.

— Хайде де, познаваш ме достатъчно добре. И знам какъв ще бъде следващият ти въпрос.

— Така ли?

— Трябва да говориш със Сакстън. Той ще е в състояние да ти каже какви са изискванията, за да я осиновите. Според мен в старите дни кралят е трябвало да даде одобрението си всеки път, когато е ставало дума за благороднически семейства... и макар че Бит е от обикновените граждани, като един от Братството, ти си член на аристокрацията. Мисля, че голяма част от това има общо с унаследяването, но отново, Сакстън ще може да ти обясни с подробности.

Е, добре, съветът си го биваше, помисли си Рейдж. И през ум не му беше минало, че ще трябва да се изготвят разни документи. Не беше ли това наивно?

Да не говорим, че изобщо не го беше обсъдил с Мери. Нито с Бити.

Мамка му. Ужасно избързваше, нали?

— Благодаря, Ви. — Чувствайки се неловко, той кимна към сгънатия вестник, несъмнено „Колдуел Куриър Джърнъл“. — Каква е другата новина? И се учудвам, че не си онлайн, братко. Кой каза, че печатните медии са мъртви, ти или Игън Спенгълър?

— И двамата. По едно и също време, всъщност. — Ви разгърна вестника и му показа първата страница. — Фриц отиде да го купи.

Рейдж подсвирна под носа си и протегна здравата си ръка.

— Иииии ето че отново сме в играта.

С големи черни букви на заглавната страница пишеше: „Сцена на ритуално убийство в изоставена фабрика“, а дълги колони текст придружаваха размазани снимки на кръв и кофи край някаква развалена поточна линия. Рейдж прочете текста по диагонал и разтвори вестника, за да види края на статията; миризмата на мастило и звукът от разгръщането на страниците го върна към едно отминало време.

Когато свърши, поклати глава.

— Не е с особено големи мащаби.

— Не повече от петнадесетина новоприети. Очевидно е имало резервни попълнения и Омега просто е ускорил въвеждането им. Но не е с големи мащаби.

— Не. Постигаме напредък.

— Искам да бъда там, когато и последният се изпари завинаги от този свят.

Рейдж присви очи.

— Единственият начин това да стане, е да се разправим с Омега.

— Мислех си как бихме могли да го направим. — Ви си взе вестника обратно. — Вярвай ми...

Почукване на вратата го прекъсна.

— Влез, Мани — каза Рейдж. — Да го махнем...

— О, по дяволите, не — измърмори Ви, когато вратата се отвори широко.

На прага стоеше Ласитър, в жълт дъждобран с размерите на циркова шатра, отворен чадър над главата и чифт гумени ботуши. Краката му бяха голи. Което не беше добър знак.

— Не, не искам да си купя часовник — заяви Рейдж, — така че не се хаби, сладурче.

Истината беше, че по някое време през последните дни в сърцето ѝ беше настъпила промяна и тя бе започнала да мисли, че...

— Госпожице Лус?

Мери се надигна, изписквайки.

— О, Бити. Здравей, как си?

Момиченцето отстъпи назад от прага.

— Не исках да те уплаша.

— Няма нищо. Тъкмо се канех да се кача да те видя.

— Може ли да вляза?

— Заповядай.

Бити затвори внимателно вратата, така че да не вдигне никакъв шум, и Мери се зачуди дали бе резултат от това, че толкова дълго бе трябвало да стъпва на пръсти около баща си. Тази вечер бе прибрала косата си на висока опашка и бе облякла син пуловер над роклята, която носеше преди две нощи. Беше обула другия си чифт обувки, онези, които бяха кафяви и стигаха до глезените.

— Трябва да ти кажа нещо.

Мери посочи стола срещу себе си.

— Седни.

Когато Бити го направи, Мери избута стола си иззад бюрото, така че сега двете седяха една срещу друга, без нищо между тях. След това кръстоса крака и сплете пръсти.

Бити мълчеше, а очите ѝ обхождаха стените на кабинета. Нямахте кой знае какво за гледане, само няколко рисунки на някои от другите деца и карта на езерото Джордж, която Мери беше закачила, защото ѝ напомняше за летата, когато беше малка.

Не се учуди, когато очите на Бити се спряха върху кутията с урната на Аналай.

— Каквото и да е, Бити, ще се справим с него.

— Майка ми излъга — избъбри то. — Не съм на девет години. А на тринайсет.

Мери много внимаваше да не покаже никаква изненада.

— Ами добре. Това не е проблем. Наистина.

Бити я погледна.

— Боеше се, че не съм достатъчно малка... че има някаква възрастова граница за престоя тук или в клиниката на лечителя. Каза ми, че се притеснява да не ни разделят.

— Можеш да живееш тук до преобразяването си, Бити. Не е проблем.

— Избра най-младата възраст, за която мислеше, че бих могла да мина.

— Всичко е наред, уверявам те.

Бити сведе очи към ръцете си.

— Наистина съжалявам. Именно затова тя ми каза да не говоря много и да си играя с куклата. Не искаше да се издам.

Мери се облегна назад и пое голяма глътка въздух. Сега, като се замислеше, всичко си идваше на мястото. Женските вампири получаваха периода си на нужда на всеки десет години. Майката на Бити чакаше дете, когато дойдоха в „Убежището“, а бременността при вампирите обикновено траеше осемнайсет месеца. Така че Аналай трябва да е забременяла, когато Бити е била на около единайсет години. А не на седем.

Онова, което я тревожеше обаче, бе колко дребничко бе момичето. То имаше нормално тегло за осем или деветгодишно дете, но не и за тринадесетгодишно... дори вземайки предвид, че младите вампири израстваха най-много по време на преобразяването си.

— Наистина съжалявам — повтори Бити и наведе глава.

— Моля те, недей да се чувстваш виновна. Разбирам те. Просто ми се иска да бяхме знаели, за да успокоим майка ти.

— Има и още нещо.

— Можеш да ми кажеш всичко.

— Излъгах за чичо си.

Сърцето на Мери задумка в гърдите ѝ.

— В смисъл?

— Не мисля, че ще дойде да ме вземе.

— И защо не?

— Тя говореше за него от време на време, но винаги бяха минали истории. Нали се сещаш, какво правели, когато били малки. Така ме разсейваше, когато нещата с баща ми станеха лоши. Предполагам, че просто... просто ми се иска той действително да дойде да ме вземе.

— Разбирам.

— Никога не съм го виждала.

— И как се чувстваш заради това?

— Наистина сама. Особено сега, когато мама я няма.

Мери кимна.

— Напълно те разбирам.

— С мама... грижехме се една за друга. Нямахме друг избор. — Бити се намръщи и се взря в кутията на бюрото. — Тя на три пъти се опита да ни спаси от него. Първият път бях още бебе. Не си го спомням, но не свършило добре. Вторият път... — Гласът ѝ заглъхна. — Третият път беше, когато кракът ми се счупи и тя ме заведе при Хавърс, защото той не заздравяваше. Тогава ми сложиха гвоздеа... а после се прибрахме вкъщи и...

Рейдж, Ви и Бъч отидоха и ги изведоха оттам.

— Харесвам твоя хелрен — каза Бити изведнъж. — Забавен е.

— Истински клоун.

— Това човешки израз ли е?

— Аха. Означава, че е истински смешник.

Бити се намръщи и я погледна.

— Значи наистина си била човек? Мислех, че хората не могат да се превръщат във вампири.

— Така е. Искам да кажа, не бях превърната във вампир. — Мери се усмихна широко. — Виждаш ли? Нищо остро.

— Имаш хубави зъби.

— Благодаря ти.

Очите на Бити отново се спряха върху картонената кутия.

— Значи тя наистина е там вътре?

— Тленните ѝ останки, да.

— Какво ще стане, ако не я погребва веднага? Тя... това погрешно ли е? Лошо ли е?

Мери поклати глава.

— Не е нужно да бързаш. Поне доколкото ми е известно. Мога да попитам Мариса. Тя познава традициите ви в най-големи подробности.

— Просто... не искам да сбъркам някъде. Предполагам, че сега аз отговарям за нея. Искам да постъпя правилно.

— Напълно те разбирам.

— Какво правят хората със своите мъртви?

— Слагаме ги в земята... или поне това е един от вариантите. Така направих с моята майка. Кремирах я и я погребях.

— Също като моята.

Мери кимна.

— Също като твоята.

Бити притихна и Мери също не каза нищо, за да ѝ даде възможност да осмисли чувствата си. В тишината Мери се вгледа изпитателно в момиченцето, забелязвайки тънките като клечки ръце и крака и дребничкото тяло под пластовете дрехи.

— Къде я сложи в земята? — попита Бити.

— В едно гробище в другия край на града.

— Какво е гробище?

— Място, където хората погребват своите мъртви и поставят над тях надгробни плочи, за да се знае къде са положени. От време на време ходя там и слагам цветя.

Бити наклони глава на една страна и се намръщи лекичко. След миг помоли:

— Ще ми покажеш ли?

42.

— Обаждането ти беше неочаквано. — Докато го казваше, Асейл се обърна и се усмихна на Нааша. — Не и толкова скоро.

Тази вечер бе избрала да го приеме в дома на своя хелрен в тъмен и драматичен кабинет, пълен с подвързани с кожа книги, и мебели, които му напомняха за клубовете за джентълмени на човеците. Отново беше облечена в червено, навярно за да подхожда на кадифените завеси, които висяха като артерии от тавана... Или пък защото смяташе, че той я харесва в червено.

— Открих, че компанията ти ми липсва до болка. — Натъртваше всяка дума, а лъскавите ѝ устни се свиваха, освобождавайки сричките така, сякаш им правеше свирка. — Цял ден не можах да мигна.

— Несъмнено от грижи по хелрена си.

— Не. От болка. — Тя пристъпи напред, прекосявайки безшумно дебелия ален килим. — По теб. Умирам от глад.

Когато тя спря пред него, Асейл се усмихна студено.

— Нима?

Нааша посегна и го погали по бузата.

— Ти си наистина невероятен мъж.

— Знам. — Асейл свали ръката ѝ, но не пусна китката ѝ. — Любопитно ми е защо отсъствието ми те тревожи толкова, при положение че вече имаш пенис под покрива си.

— Моят хелрен е недъгав, в случай че си забравил — каза тя резервирано. Сякаш това бе последното нещо на света, което искаше да обсъжда.

— Говорех за Троу. — Асейл отново се усмихна и потърка плътта ѝ с палец. — Умолявам те, кажи ми, какви са отношенията ти с него?

— Той е далечен роднина на моя хелрен.

— Значи си го приела в дома си като благодеец?

— Както е и редно.

Асейл обвини ръка около кръста ѝ и я притегли към тялото си.

— Ала ти невинаги правиш онова, което е редно, нали?

— Не — измърка тя. — Това възбужда ли те?

— Със сигурност възбуди теб преди две вечери. Добре се позабавлява с братовчедите ми.

— Но ти не взе участие.

— Не бях в настроение.

— Ами тази вечер?

Асейл демонстративно плъзна поглед по лицето ѝ. А после отметна дългата ѝ черна коса назад.

— Може би.

— Какво ще е нужно, за да получиш настроение?

Тя изви тялото си, притискайки се в него и Асейл се престори, че го намира за пленително, затваряйки очи и прехапвайки долната си устна. В действителност? Все едно му се умилкваше куче.

— Къде е Трой? — попита.

— Ревнуваш ли?

— Разбира се. Всъщност, измъчван съм от ярост.

— Лъжеш.

— Винаги. — Усмихна се и се наведе към устата ѝ, прокарайки вампирските си зъби по долната ѝ устна. — Е, къде е той?

— Защо те е грижа?

— Харесвам тройките.

Смехът, изтръгнал се от нея, беше дрезгав и пълен с обещание, към което той не проявяваше никакъв интерес. Онова, за което наистина го беше грижа, бе да проникне в мазето ѝ... имаше предвид буквално, не преносно. Макар че ако трябваше да я изуча, за да се добере дотам, щеше да го направи.

Предишната нощ очевидно не беше искала той да обикаля наоколо. Кое го караше да се пита дали не крие нещо.

— Уви, Трой не е вкъщи тази вечер. — Тя се обърна в ръцете му и притисна дупето си в таза му. — Самичка съм.

— Къде е?

Тя го погледна пронизващо през рамо.

— Защо толкова се интересуваш от него?

— Имам апетити, които ти не си в състояние да задоволиш, миличка. Колкото и привлекателно да е онова, което имаш да предложиш.

— Тогава защо не повикаме братовчедите ти? — Тя отново започна да се отърква в него. — Бих искала да ги приема отново.

— Не се съвкупявам с кръвните си роднини. Но ако ти искаш?

— Те наистина знаят как да изпълнят една жена. А може би аз съм твърде много за един мъж.

Съмнявам се, помисли си Асейл. Но да повика братовчедите си беше добра идея.

Все така обвинил ръка около нея, той я обърна с лице към себе си, извади телефона си и частица от секундата по-късно откъм предната част на имението долетя дискретен звън.

— Искай и ще ти се даде — промълви, докато я целуваше настойчиво, а после се отдръпна от нея, побутвайки я към изхода. — Сама отвори. Посрещни ги подobaващо.

Тя побърза да излезе, като се кискаше, сякаш ѝ харесваше да ѝ казват какво да прави. Ако беше опитал да се разпорежда със своята прекрасна крадла по този начин? Тя щеше да го кастрира и да си направи обици от топките му.

Парене в средата на гърдите му го накара да посегне към шишенцето с кокаин във вътрешния джоб на дизайнерското си сако, ала като никога, не пристрастеността към наркотиците тласкаше ръката му.

Допълнителната доза накара главата му да бръмне, но това щеше да му помогне.

Тази вечер го чакаше сериозна работа.

* * *

— Добре, къде си, къде си...

Докато навлизаше все по-навътре в доста западналата индустриална част на Колдуел, Джо се наведе напред и избърса с ръкава на якето си запотеното предно стъкло на фолксвагена си. Би могла да включи устройството против запотяване на стъклата, но проклетото нещо не работеше.

— Ще ми трябва още един месец, преди да мога да платя за него — измърмори тя. — А дотогава ще се задушавам.

Мислите ѝ се върнаха към обвиненията на Бил за това кои бяха родителите ѝ и тя се засмя. Е, да, принципните позиции бяха достойни за възхищение. Но рядко плащаха сметките... или пък поправяха разваленото парно, което миришеше така, сякаш нещо гори, всеки път щом го включиш.

Но пък нощем човек спеше по-добре.

Когато телефонът ѝ се развънтя, тя го грабна, погледна екрана и го метна обратно на седалката. Имаше си други неща, за които да се тревожи, освен исканията на Брайнт в извънработно време. Освен това беше оставила дрехите му, които беше взела от химическото чистене точно там, където ѝ беше казал — на предната му тераса.

— Ето че пристигнахме.

Фаровете ѝ осветиха дълга, едноетажна постройка с плосък покрив и сива метална облицовка. Навлезе в празния паркинг и подкара към необозначения ѝ вход. Когато стигна до стъклените врати и знака с името на фабриката, почернено с няколко слоя боя, натисна спирачките, угаси двигателя и слезе.

Цялото място беше заградено с жълта полицейска лента — крехка бариера, която се развяваше на вятъра, а на вратата беше лепната думата МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕ. Очевидно бе, че наскоро тук бе имало сериозен трафик на крака — в листата и отломките беше проправена пътека от стъпки и оборудване, влачено и търкаляно по земята.

Човече, ама че беше тъмно. Особено когато фаровете ѝ угаснаха.

— Трябва да си извадя разрешително за пистолет — каза тя на висок глас.

Когато очите ѝ свикнаха с мрака, отново видя графитите върху сградата и осеяния с дупки паркинг. В тази част на Колдуел отникъде не идваше светлина — имаше твърде много изоставени сгради, тъй като индустриалната част бе западнала, когато икономиката беше отишла по дяволите преди седем години.

Тъкмо когато започна да се притеснява и взе да се пита дали да не се обади на Бил, на паркинга се появи още една кола. Бил спря до нея, свали прозореца и се наведе през мъжа на седалката до себе си.

— Последвай ме.

Джо вдигна палци и се качи в колата си и те подкараха покрай дългата постройка. Задният вход на фабриката беше още по-невзрачен

от главния; тук нямаше дори знак. Графитите бяха по-нагъсто, наслагани едни върху друг, като хора, надвикващи се на парти.

Джо слезе от колата и заключи.

— Здравейте.

Мъжът, излязъл от колата на Бил, мъничко я изненада. Метър и осемдесет, ако не и повече. Преждевременно посивяла коса, но по секси начин. Тежки тъмни очила, сякаш да имаш проблеми със зрението и страхотен стил беше задължително условие, ако искаш да движиш с Бил. Тялото му беше...

Е, наистина си го биваше. Широки рамене, тесен кръст, дълги крака.

— Това е братовчед ми, Трой Томас.

— Здравей — каза другият мъж и й протегна ръка. — Бил ми разказа за теб.

— Мога да си представя. — Тя се здрависа с него, а после кимна към задния вход. — Вижте какво, тази врата също е запечатана. Това не ми харесва.

— Аз имам разрешително. — Трой извади пропуск. — Всичко е наред.

— Той е от отдела за разследване на местопрестъпления — обясни Бил.

— И трябва да прибера малко оборудване, така че имам нужното позволение. Ще те помоля само да не докосваш нищо и да не правиш снимки, става ли?

— Абсолютно. — Джо отпусна ръка, дала си сметка, че бе на път да се закълне с длан на сърцето.

Трой ги поведе напред, разрязвайки лепенката с джобно ножче, преди да пхне картата си в един електронен катинар на колдуелската полиция.

— Гледайте къде стъпвате — предупреди ги, докато отваряше вратата и палеше осветлението.

Неголямото преддверие беше застлано с двуцветен килим: кремав по краищата и кално сивкаво-кафяв там, където някога бяха стъпвали работни ботуши. По стените имаше вертикални сиви струйки, където таванът беше протекъл. Миришеше на нещо средно между мухлясал хляб и потни чорапи.

И прясна мед.

Докато вървяха напред, тримата бяха принудени да прескачат пробити кутии с боя, инструменти и няколко кофи с мазилка, което навеждаше на мисълта, че някогашните собственици, а може би банката, която бе придобила мястото, се бяха опитали да го ремонтират, но се бяха отказали, когато се бе оказало прекалено скъпо.

Имаше два офиса, рецепция, унисекс тоалетна и две стоманени врати, до които от закачалки висяха прашасали предпазни каски.

— Да минем оттук. По-лесно е.

Трой пое наляво, отвеждайки ги до трета, доста по-тясна врата, която отвори и се отдръпна настрани, за да им направи път. Когато се озоваха от другата страна, натисна не ключ за осветление, а нещо, което приличаше на кутия с бушони.

Със силен пукот огромни панели по тавана обляха със светлина подобното на пещера производствено помещение, празно, ако не се брояха скобите, заковани за пода, и големите мазни петна по цимента, издаващи къде се бяха намирали машините някога.

— Клането е станало ето тук.

Джо повдигна вежди. *О, да, определено това бе мястото*, помисли си при вида на локвите съсирена кръв, някога — яркочервена, а сега — покафеняваща с времето. Тук-тамеше имаше още контейнери с мазилка и когато се приближи, за да разгледа по-добре, тя затисна устата си с ръка и преглътна мъчително.

— Досуц като във фермата — подхвърли Бил, докато обикаляше наоколо.

— Като коя ферма? — попита Джо, клатейки глава при вида на следите от кръвопролитие. — Господи, било е толкова брутално.

— Не си ли спомняш... преди близо две години? Съвсем същата сцена, но с десетократно повече кръв.

— Никакви тела — обади се Трой. — Отново.

— Колко души са загинали тук според вас? — попита Джо.

— Десет. Може би дванадесет? — Трой коленичи до поредица от размазани кървави петна... сякаш някой се беше опитал да избяга, но се беше подхлъзнал и бе паднал. — Няма как да сме сигурни. Това място бе обявено за продан преди година-две. Банката престана да използва охранителни камери преди пет месеца, когато мълния ги извади от строя по време на една пролетна буря. Нямаме нищо.

— Как би могъл да се отървеш от толкова тела? — зачуди се Джо. — Къде можеш да ги отнесеш?

Трой кимна.

— От отдел „Убийства“ са се заели с този въпрос.

А що се отнася до вампирите, помисли си Джо, е, те обикновено пиеха кръв, нали така? Не оставяха реки от нея след себе си.

Не че възнамеряваше да сподели това с Трой. Беше прекалено шантаво.

Тя погледна към Бил.

— Колко други масови или ритуални убийства е имало в Колдуел през последните десет години? Двайсет? Петдесет?

— Мога да проверя — каза той, когато очите им се срещнаха. — Мисля си съвсем същото, което и ти.

43.

— Тук е толкова спокойно. Красиво — каза Бити и Мери я погледна. Двете се разхождаха по една от многобройните павирани алеи в гробището „Пайн Гроув“. Луната над тях им даваше предостатъчно светлина, за да виждат; сребристите ѝ лъчи огряваха пухкавите иглички на боровете и елегантните оголели клони на дъбови и кленови дървета. Поляните и бреговете на изкуствените езерца наоколо бяха осеяни с надгробни плочи, статуи и мавзолеи, толкова много, че почти можеше да си помислиш, че крачиш по театрална сцена.

— Така е — промълви Мери. — Приятно е да си мислим, че всичко това е за душите на хората, погребани тук, но вярвам, че всъщност е за онези, които идват да ги посетят. Може да бъде много трудно, особено в началото, да посещаваш починал роднина или приятел. Искам да кажа, когато майка ми умря и аз погребях праха ѝ, ми бяха нужни месеци, преди да се върна. Когато най-сетне го направих обаче, в някои отношения се оказа по-лесно, отколкото очаквах, най-вече заради това колко прелестно е тук... Отиваме ей там. Тя е ей там.

Мери прекрачи в тревата, внимавайки къде стъпва.

— Върви след мен. Мъртвите са пред надгробните камъни. И да, знам, че е странно, но ненавиждам идеята да настъпя когото и да било.

— О! — Бити сведе поглед към красив надгробен камък, върху който беше гравирана Давидова звезда и името Епщайн. — Моля да ми простите. Извинявам се.

Двете си запроправяха път между гробовете, докато Мери не спря пред камък от розов гранит, върху който беше издълбано името Сесилия Лус.

— Здравей, мамо — прошепна, прикляквайки, за да вдигне едно листо, паднало върху камъка. — Как си?

Докато тя прокараваше връхчетата на пръстите си по гравираното име и дати, Бити коленичи от другата страна.

— От какво е починала?

— Множествена склероза.

— Какво е това?

— Човешко заболяване, при което имунната система на тялото атакува обвивката, която предпазва фибрите на нервите ти. Без нея не можеш да кажеш на тялото си какво да прави, така че губиш способността да вървиш, да се храниш, да говориш. Или поне с мама стана така. При някои хора има дълги периоди на ремисия, в които заболяването не е активно. Тя не беше една от тях. — Мери разтърка средата на гърдите си. — Днес има повече възможности за лечение, отколкото преди петнадесет-двадесет години, когато тя се разболя. Навярно би живяла по-дълго в наши дни. Кой знае.

— Липсва ли ти?

— Всеки ден. Работата е там... не искам да те плаша, но не съм сигурна, че някога изобщо можеш да преживееш смъртта на майка си. Мисля, че по-скоро свикваш със загубата. Като да свикнеш със студена вода. В началото е ужасен шок за организма, но постепенно започваш да привикваш и с течение на годините вече не забелязваш студа чак толкова... а понякога дори успяваш да забравиш, че си във водата. Но винаги има спомени, които се връщат и ти напомнят за онзи, който ти липсва.

— Непрекъснато мисля за мама. Сънувам я. Тя идва в сънищата ми и си говорим.

— Какво ти казва?

Студен порив на вятъра накара Бити да прибере кичур коса зад ухото си.

— Че всичко ще бъде наред и че скоро ще си имам ново семейство. Именно това ме накара да си помисля за чичо.

— Е, според мен е прекрасно. — Мери седна в тревата, дългото ѝ до бедрата палто бе като бариера срещу влажната земя. — Изглежда ли здрава в сънищата ти?

— О, да. Това най-много ми харесва. Тя е с братчето ми, онова, което също почина.

— Дадохме праха му на майка ти.

— Знам. Тя го прибра в куфара си. Каза, че иска да е сигурна, че ще дойде с нас, ако ни кажат да си вървим.

— В един момент навярно би било хубаво да ги сложим заедно.

— Мисля, че е наистина добра идея.

Възцари се дълго мълчание.

— Бити?

— Ммм?

Мери вдигна една съчка от земята и се заигра с нея.

— Аз, ъ... иска ми се да бях знаела колко се притеснява майка ти дали ще може да остане в „Убежището“. Бих положила огромно усилие да я успокоя. — Тя погледна към момиченцето. — Ти тревожиш ли се за това?

Бити напъха ръце в джобовете на палтото си и се огледа наоколо.

— Не знам. Всички са наистина мили. Особено ти. Само че е страшничко, нали разбираш.

— Разбирам. Просто говори с мен, ако се почувстваш уплашена. Ще ти дам номера на мобилния си телефон. Можеш да ми се обадиш по всяко време.

— Не искам да бъда в тежест.

— Да, предполагам, че именно това ме тревожи. Майка ти също не искаше да бъде в тежест и аз уважавам това, но истината е, че животът е бил много по-тежък за нея — и за теб — отколкото би трябвало. Разбираш ли какво имам предвид?

Бити кимна и се умълча.

А после, след известно време, каза:

— Баща ми ме биеше.

* * *

Дълбоко в мръсното, западнало сърце на града, Рейдж тичаше по една задна уличка; тежките му ботуши тътнеха като гръмотевици по асфалта, стискаше пистолет в ръката си, яростта му беше овладяна, така че да бъде двигател, който го тласка напред, а не катастрофа, която да го препъне.

Обектът му сви по една друга улица, ала той не се откъсваше от копелето, отвратително сладникавата лесърска миризма бе лесно проследима като дирята на самолет в нощното небе.

Беше нововъведен в Обществото. Вероятно от онази изоставена фабрика.

Усещаше го, защото съществуването се беше паникьосало — препъваше се и падаше, размахало ръце и крака, без оръжия, без никой, който да му се притече на помощ.

Беше самотен плъх, откъснат от другарите си.

Убиецът отново падна, препънат от нещо, което приличаше на карбуратор, и този път остана да лежи на земята, притиснал крак до гърдите си, стенийки, докато се обръщаше по гръб.

— Не, м-м-м-моля те, не!

Рейдж спря пред жертвата си и за първи път в живота си се поколеба преди да я довърши. Само че трябваше да го направи. Ако оставеше проклетото нещо на свобода, то щеше да се оправи и да намери други като себе си, заедно с които да се бие... или пък щеше да бъде открито от някой човек и щеше да се появи във видео в шибания Ютюб.

— Нееееее...

Рейдж отмести ръцете му настрани и заби черния си кинжал в центъра на сега празните гърди.

Лумна светлина, разнесе се пукот и лесърът се изпари, оставяйки след себе си единствено мазно петно от кръвта на Омега върху паважа и парливата миризма на изгоряло...

Рейдж се обърна рязко, сменяйки кинжала с пистолета си. Подуши въздуха и изръмжа.

— Знам, че си тук. Покажи се.

Когато нищо не помръдна в сенките в другия край на уличката, той направи три крачки назад, така че да използва входа на една изоставена сграда като прикритие.

Някъде в далечината сирени виеха като бездомни кучета, а на една пресечка оттам някакви човеци си крещяха. Зад него, от противопожарната стълба капеше вода, а по-нависоко се носеше дрънчене, сякаш поривите на вятъра, долитащи откъм реката, заплашваха да я изтръгнат.

— Шибан женчо — извика той. — Покажи се.

Вродената му арогантност му казваше, че е в състояние да се справи сам с това, каквото и да беше то, ала някакво смътно, неопределено безпокойство, го накара да повика подкрепление, задействайки устройството от вътрешната страна на яката си.

Не че се боеше... как ли пък не. И се почувства глупаво в мига, в който го направи.

Само че там някъде се спотайваше друг вампир и единственото, което той знаеше със сигурност, бе, че не е Кор.

Защото знаеха къде се намира това копеле, нали?

За разлика от останалите от шайката.

44.

Както можеше да се очаква, не отне дълго да убедят Нааша да остане без дрехи.

Всъщност, изобщо не беше нужно да я убеждават.

В мига, в който Асейл и братовчедите му прекрачиха прага на онази нейна сексуална тъмница, тя смъкна червената си дизайнерска рокля, изритвайки я настрани така, сякаш не струваше повече от салфетка. Не си свали обаче обувките на високи токчета, нито корсета.

Възбудата на Ерик и Ивейл беше незабавна, сексуална агресия, която накара Нааша да се разсмее с онзи свой дрезгав смях.

Не отиде обаче при никого от двамата. Вместо това се приближи до Асейл. Притисна се до гърдите му и обви ръце около врата му.

— Първо имам нужда от теб.

Глупава жена. Признаваше твърде много, давайки му по този начин власт над себе си.

Ала това беше хубаво.

Асейл я отмести настрани и подръпна възела на копринената си вратовръзка. Докато я сваляше, Нааша се завъртя и отиде до едно от леглата. Изтегна се върху него, извивайки еротично тяло, и вдигна ръце над главата си; едната ѝ гърда изскочи от чашката на корсета, голата ѝ женственост лъсна, когато разтвори крака.

Асейл се приближи до нея с хищническа стъпка, плъзвайки се по тялото ѝ на четири крака, докато не седна върху таза ѝ, пленявайки я под себе си. Опъна вратовръзката между свитите си в юмруци ръце и я погледна.

— Толкова си доверчива — промърмори. — Ами ако направя нещо лошо с това? Никой няма да чуе как пициш и се съпротивляваш.

За миг в очите ѝ припламна страх. А после Асейл се усмихна.

— Добре, че съм благороден вампир, нали? — Наведе се към нея с коприната в ръце. — Затвори очи, миличка. И не за да спиш, и не за да си починеш.

Закри очите ѝ с копринената материя и я завърза. След това погледна през рамо и кимна на братовчедите си да се заемат с нея. Те се подчиниха на драго сърце, сваляйки ризи и панталони, оставяйки голи още преди да стигнат до нея, за да докосват и ближат, да гаят и проникват.

Когато Нааша започна да стене, Асейл слезе от нея, сграбчи първата попаднала му китка (на Ерик, както се оказа), пробви кожата със собствените си зъби и я поднесе към устата на Нааша. Тя ахна и се впи във вената, докато тялото ѝ започна да се гърчи в екстаз.

Очевидно не живееше от кръвта на своя хелрен и Асейл предположи, че именно затова се нуждаеше от компанията на такива като Троу. Ала вампирите, особено когато бяха зажаднели за секс, нерядко обичаха да пият кръв по средата на удоволствието, дори да бяха добре нахранени. Също както алкохолът и наркотиците, това усилваше усещанията по един прекрасен начин.

Прекалено погълната от кръвта на братовчед му във въздуха и по езика си, Нааша не видя как Асейл се отдалечи. Той отиде до вратата, бръкна в джоба на палтото си и извади старовремска масльонка.

Кап-кап в горната част.

Кап-кап в долната част.

Греста не миришеше (беше се погрижил за това) и когато приключи, масивната врата се отвори напълно безшумно. С лукава усмивка Асейл излезе от стаята, затваряйки след себе си. Прибра масльонката обратно в джоба на кашмиреното си палто и се огледа на двете си страни. След това тръгна наляво, натам, накъдето беше поел Троу предишната вечер.

Подът и стените на подземие то бяха от грубо издялан камък, електрическото осветление по гредите на дървения таван хвърляше мътни сенки. Асейл отваряше всички врати, покрай които минаваше, и откри склад след склад, някои от тях — пълни с градинарски инструменти от четиридесетте и петдесетте години, други — с куфари от началото на двайсети век, трети — с украшения за различните фестивали, отдавна мухлясали във влагата.

Нито помен от покоите на Троу, което не го изненада — самият той не би приел да бъде настанен тук, в това царство на непотребни вещи, лишено от прозорци. Нямаше и догени — очевидно къщата беше модернизирана и прислугата беше преместена на горните етажи.

Не видя и изба с вина, но разбира се, те щяха да бъдат на първия етаж, по-близо до центъра на социалните дейности.

Кое то обясняваше защо Нааша беше обзавела мястото по този начин. Тук долу определено имаше усамотение.

Кой знае, може би също като него и тя застилаше сама онези легла? Едва ли. По-вероятно бе да има доверена прислужница.

В края на коридора, зад един завой, Асейл се озова пред стълбище, толкова старо, че каменните стъпала бяха издълбани.

А, ето къде беше избягал Трой.

Точно пред тях имаше една последна врата... подсилена като тази на стаята с леглата, за разлика от складовите помещения.

Катинарът беше лъскав и нов, от онези, които изискват специален ключ. Импулсивно, Асейл прокара пръсти по перваза, в случай че ключът висеше от някоя кукичка, както се случваше понякога. Уви, не. Каквото и да имаше от другата страна, то бе нещо скъпоценно.

Или трябваше да бъде скрито от любопитни очи.

Безшумен като повей на вятъра той пое по каменните стъпала и стигна до друга врата, за щастие — отключена. Ослуша се за миг, за да е сигурен, че от другата страна няма нищо, и отвори предпазливо.

Оказа се килер, ако се съдеше по стъклените шкафове, пълни с чинии, и бюфета, облицован със зелен филц, в който имаше купища лъскави сребърни прибори.

Макар да не познаваше разположението на къщата, Асейл бе достатъчно добре запознат с нуждите на големи имения като това и точно както очакваше, без проблем откри стълбището за прислугата — с простишки дървени стъпала и здрав парапет. Отправи се към втория етаж, ала по средата на пътя бе принуден да спре и да се долепи до стената, когато на площадката над него мина прислужница, понесла ракитена кошница с пране. Когато жената се отдалечи, той се прокрадна зад нея и се вмъкна в частта за прислугата в крилото със спалните.

Следвайки инстинктите си, Асейл се прокрадна до една широка врата и от другата страна откри същинско великолепие, огрявано от кристално месингови стенни лампи, с дебел вълнен килим под краката, антично писалище и маси покрай прозорците, от които несъмнено се разкриваше изглед към градините.

Надникна във всяка от спалните, които се оказаха издържани в редуващи се мъжки и женски цветови схеми.

Разбра, когато стигна до стаята на Трой, по миризмата на афтършейва му.

Влезе вътре и затвори вратата зад себе си. За щастие, прислужницата вече беше приключила тук — леглото беше оправено, в банята имаше чисти хавлии, върху писалището — свежи цветя. Нямахте кой знае колко лични вещи, което можеше да се очаква от бивш войник, с ограничени приходи и в движение. Гардеробът обаче беше пълен с дрехи, много от които очевидно бяха купени съвсем наскоро, защото още бяха с етикети.

Несъмнено — подарък от господарката на къщата.

Прегледа чекмеджетата на скрина „Чипъндейл“, но не откри нищо — никакви оръжия, никакви муниции. Никакви документи, телефонни сметки или поща върху старинното писалище.

Поспря до леглото и се вгледа изпитателно в картините, които висяха върху копринените тапети.

— Ето те и теб, сладурче.

Мъркайки от задоволство, той се приближи до малък пейзаж в рамка... която по една случайност бе съвсем лекичко накривена.

Свали я и пред него се появи лъскавата вратичка на сейф.

Циферблатът беше плосък и червен, пълен с цял куп цифри, между които да го завъртиш.

Къде бе неговата умела крадла, когато имаше нужда от нея, помисли си, докато връщаше картината на мястото ѝ.

Несъмнено би могъл да го отвори, ако наистина искаше, но не беше дошъл подготвен за такова начинание, а времето му беше ограничено — братовчедите му бяха издръжливи мъже, но чукането нямаше да продължи вечно.

Погрижи се да остави позлатената рамка точно толкова лекичко накривена, колкото я беше заварил, след което прекоси пъстрия персийски килим, благодарен, че той ще погълне следите му.

Огледа се за последно наоколо, натисна бравата и излезе в коридора...

— Мога ли да ви помогна?

* * *

Докато чакаше вампирът в другия край на улицата да отговори, Рейдж погледна за миг към покрива на насрещната сграда. Вишъс току-що се беше материализирал там, ала стоеше съвършено неподвижен и безмълвен.

— Покажи се или ще дойда да те измъкна оттам — извика Рейдж. — И ти гарантирам, че няма да го преживееш.

Под кожата му звярът се размърда, надигайки глава, въпреки всичкия секс, който Рейдж беше правил напоследък. Разбира се, инстинктите му вече бушуваха. След като по-рано тази седмица беше прострелян в гърдите, определено нямаше намерение да се опита да подобри рекорда на Братството за преживявания, близки до смъртта.

— Аз съм, но не съм въоръжен.

Звукът на аристократичния глас отекна между западналите сгради и миг по-късно Троу се показва, вдигнал ръце с отворени длани, тялото му — напрегнато.

— Не стреляй. — Той описа бавен кръг. — Сам съм.

Рейдж присви очи, опитвайки се да забележи движение в тъмния ъгъл. Когато не видя такава, отново прикова поглед в Троу. Като че ли наистина не носеше оръжие и определено не изглеждаше облечен за битка... освен такава върху модния подиум — дрехите му по нищо не отстъпваха на тези на Бъч, палтото му изглеждаше ушито по поръчка, обувките му блестяха дори на слабата светлина.

— Май си променил стила си — процеди Рейдж. — Последния път, когато те видях, дрехите ти не бяха толкова хубави.

— Перспективите ми се подобриха, откакто напуснах работата си при Кор.

— По-скоро военна служба, копеле такава.

— Имах дълг, който трябваше да изплатя, така е. Но с това вече е свършено.

— Е, при нас работа няма. Не и за задници като теб.

— Може ли да си сваля ръцете? Започват да се уморяват.

— Ти си решаващ. Пръстът ми трепва от едното нищо, така че няма да е зле да внимаващ къде ще ги сложиш.

Звук от някой, приземил се на два крака, накара Троу да се обърне. Вишъс излезе от мрака зад него и Рейдж се засмя.

— Не обичаш да се прокрадват зад теб, а? — Самият той също напусна прикритието си, без да сваля пистолета. — Каква изненада. А сега, ако обичаш, не мърдай, докато брат ми те претърси.

Вишъс го потупа от главата до петите, подръпвайки силно чатала му. Докато пронизителният писък на Троу затихваше, братът се отдръпна, като продължаваше да го държи на мушка.

— Е, ако вече не си с Кор, какво правиш тук? — попита Ви. — Окъпан в одеколон и без оръжие.

— Надявах се да се натъкна на някого от вас.

— Е, ето ни — подхвърли Рейдж. — Какво искаш?

— Вие ли изпратихте Асейл да ме провери... или действа самостоятелно?

Ви се изсмя рязко.

— Какво беше това?

— Произношението ми е свършено. — Троу го погледна. — А ти си на две-три крачки от мен. Логично е да се предположи, че много добре ме чу.

Ви оголи вампирските си зъби, а Рейдж поклати глава.

— Съветвам те да си попромениш отношението. Брат ми изглежда така, сякаш обмисля дали да не направи конфети от теб.

— Е? — настоя Троу. — Вие ли го изпратихте да ме съблазни? Бихте имали повече шанс за успех с някоя жена... Не че ще имате някаква полза от това. Аз се оттеглих от всякакви конфликти.

— Рисуваш живота си, за да ни осветлиш по въпроса? — попита Ви.

— Реших, че би означавало повече, ако го направя лично.

— Ужасно надценяваш привлекателността си. Както и важността на сексуалната ти ориентация.

— Защо просто не се изметеш оттук? — намеси се Рейдж. — Не бих искал един обикновен гражданин като теб да пострада в битка.

— Би било наистина жалко. — Ви вдигна дулото на пистолета си, така че то застана на една линия с главата на другия вампир. — Тик-так.

— Чао-чао, задник. — Рейдж помахаше с ръка. — Приятен живот. Или пък не. Кой го е грижа.

Троу поклати глава.

— Губите си времето като ме проучвате.

— Ще броя до три и стрелям — каза Ви. — Три.

Троу се изпари в същия миг, в който Ви изпразни пълнителя си на около две крачки оттам, където беше стояло копелето.

— Да му се не види — отбеляза братът с отегчен глас. — Не улучих.

— Човече, ама че скапана част от града — подхвърли Рейдж, докато се приближаваше до него. — Срещаш най-отвратителните типове.

— Значи Асейл дава всичко от себе си. Буквално.

Рейдж кимна, а после посочи петното върху асфалта.

— Погрижих се за един лесър, между другото.

— Поздравления. Ако искаш още...

— Защо не ме гледаш в очите, Ви?

— Намираме се насред бойното поле. Зает съм.

— Аха. Как ли пък не.

Вишъс се намръщи, все така — без да го поглежда. После обаче понижи глас и каза:

— Говорих със Сакстън вместо теб.

Рейдж потръпна.

— За Бити?

— Така ли се казва? Ами, да. Както и да е, изготвихме нужните документи. Не е нужно да правиш нищо с тях, но те са в една папка на бюрото ти. Чао.

И просто така, братът се дематериализира. Рейдж го познаваше достатъчно добре, за да знае, че никога вече няма да говорят за това. Кое то беше напълно в стила на Ви — копелето беше способно на невероятна доброта и емпатия, ала винаги — на една ръка разстояние, сякаш се боеше да не се оплете твърде много в чувства.

Ала онези, които обичаше, винаги можеха да разчитат на него.

Винаги.

— Благодаря ти, братко — каза Рейдж във въздуха, където бе стоял достойният мъж само допреди миг. — Благодаря ти, както винаги.

А после си пое дълбоко дъх и си каза, че трябва да забави темпото. Само защото Ви не бе успял да открие чичо й и че вкъщи го

очакваха документи за осиновяване, не означаваше, че това с Бити ще се получи.

Та той дори не бе говорил с Мери.

А момиченцето беше приело просто да излезе с тях на по сладолед и вечеря. Това не означаваше, че си търси ново семейство или нещо такова.

Да, *определено* трябваше да укроти топката.

45.

Седнала край гроба на майка си, Мери затаи дъх, докато чакаше Бити да каже още нещо. Думите, които момиченцето бе изрекло, висяха в студения въздух между тях.

Баща ми ме биеше.

— Понякога е трудно да говорим за подобни неща — промълви Мери.

— Твоят баща някога...

— Не. Всъщност, аз дори не си го спомням. Загинал е в катастрофа, когато съм била на две години. Майка ми е единственият родител, който някога съм имала.

— Мама беше всичко, което имах и аз. Ала понякога не я чувствах чак толкова близка. Трудно ми е да го обясня.

— В къщата ти са ставали толкова неща.

— Нарочно правех така, че да се ядоса на мен. Просто за да... за да я остави на мира. — Бити сви рамене. — Бях по-бърза от нея. Имах по-добър шанс.

Мери затвори очи, изругавайки наум.

— Толкова много съжалявам.

— Няма нищо.

— Не, има.

— Студено ми е — каза Бити внезапно.

— Да се връщаме в колата. — Мери се изправи на крака, уважавайки смяната на темата. — Ще пусна отоплението.

— Искаш ли да останеш още?

— Винаги мога да дойда отново. — Искаше й се да улови момиченцето за ръка, ала знаеше, че не бива. — Пък и наистина е студено.

Бити кимна и двете поеха заедно през меката пръст между гробовете, докато не излязоха обратно на алеята. Когато стигнаха до волвото, момиченцето се поколеба.

Мери я погледна, докато отваряше вратата откъм шофьора.

— Искаш ли да се върнем в „Убежището“ по дългия път?

— Как разбра?

— Просто предположих.

Докато отиваха към железните порти на гробището, Бити промълви:

— Не знаех, че Колдуел е толкова голям.

Мери кимна.

— Не е от малките градове. Виждала ли си центъра?

— Само на снимки. Баща ми имаше пикап, но на мама ѝ беше забранено да го кара. Когато отидохме в Хавърс, тя го взе, когато той заспа. Тогава... се случиха едни други неща. Нали се сещаш, след като се прибрахме.

— Да. — Мери погледна в огледалото за обратно виждане. — Мога да си представя.

— Иска ми се да го видя. Центъра.

— Искаш ли да отидем сега? Много е красив нощем.

— Може ли?

— И още как.

Когато излязоха от гробището, Мери сви наляво и се отправи към магистралата през предградията. Докато прекосяваха кварталите, пълни с притъмнели човешки къщи, Бити беше залепила личице до прозореца... а после се появиха малките магазинчета, и моловете, когато навлязоха по-навътре, грейнали от рекламни табели.

— Това е „Нортуей“. — Мери даде мигач, преди да се включи в почти несъществуващия трафик в десет часа вечерта. — Ще ни отведе дотам безопасно.

И ето че те изникнаха на хоризонта, като друг вид изгрев, небостъргачите на града, осеяни със светлинки.

— Виж само. — Бити се приведе напред. — Сградите са толкова високи. Когато ме заведе в клиниката, мамен ме накара да се скрия под едно одеяло. Не видях нищо.

— Откъде... — Мери се прокашля. — Откъде вземахте храна? Къщата ви се намираше в доста уединена част на града... нямаше много места, където да можеш да отидеш пеша, нали?

— Баща ми носеше вкъщи онова, което той искаше. Ние получавахме каквото остане.

— Никога ли не си била в супермаркет?

— Не.

— Искаш ли да те заведа? След като се поразходим с колата наоколо?

— О, наистина бих искала!

Мери подкара между гората от сгради, движейки се в рамките на позволената скорост. Магистралата доста приличаше на алеите в гробището с големите си завои, които ги доближаваха до вертикалните грамади от офиси, преди да ги поведе в друга посока, разкривайки поредната гледка от стъкло и стомана.

— Не всички светлини са угасени.

— Не. — Мери се засмя. — Когато минавам оттук нощем, винаги си измислям истории за това, защо някой е забравил да изключи осветлението, преди да си тръгне. Може би е бързал за вечеря по случай годишнината си? Първа среща? Раждането на бебе? Опитвам се да бъдат все хубави неща.

— Може би, за да си вземе ново кученце.

— Или какаду.

— Не мисля, че някой би бързал за рибка.

Ето за какво си бърбяха, докато се носеха през финансовия квартал, за да се качат на магистралата с четири ленти, която щеше да ги отведе обратно. Супермаркетът, който беше избрала, бе на няколко километра от „Убежището“. Когато спря на паркинга, имаше само неколцина окъснели купувачи, влизащи и излизащи от ярко осветения вход, някои с торби, други с колички, онези, които все още не бяха купили нищо — с празни ръце.

Тя паркира и двете с Бити слязоха от колата.

— Гладна ли си? — попита Мери, докато отиваха към автоматичната врата.

— Не знам.

— Е, кажи ми, ако решиш, че искаш нещо.

— В „Убежището“ има храна.

— Така е.

Бити спря и загледа как вратите се отварят и затварят сами.

— Невероятно.

— Ами да, предполагам, че е.

Докато стояха една до друга, Мери си помисли... господи, колко ли пъти бе минавала през подобна врата, с глава, пълна със списъци с

покупки, с тревоги и бъдещи планове? Никога не се бе замисляла за това колко готино бе, че вратите се отварят сами, движещи се на малките си колелца, нито прекалено бързо, нито прекалено бавно, задвижвани от потока хора.

През очите на Бити тя видя нещата, които бе приемала за даденост, в напълно различна светлина.

И *това* бе наистина невероятно.

Без да се замисли, тя сложи ръка върху рамото на момиченцето — струваше й се толкова естествено, че не се спря.

— Виждаш ли ей там? Това е сензор — когато някой навлезе в обсега му, това задейства вратата. Опитай.

Бити пристъпи напред и се разсмя, когато вратата се отвори. След това се отдръпна лекичко. Приведе се напред и размаха ръце, така че вратата отново се отвори.

Мери стоеше по-назад, с широка усмивка на лицето, гърдите й — пълни с нещо толкова топло, че не смееше да се вгледа повнимателно в него.

* * *

Застанал пред спалнята на Трой, Асейл се обърна към жената, която го беше заговорила, чудейки се до какво ли усложнение ще доведе това.

За щастие, се оказа просто прислужницата, която беше видял по-рано. Очите й бяха разширени и мъничко уплашени, което едва ли предвещаваше неприятности, въпреки че го бяха хванали там, където нямаше никаква работа.

Опита се да я успокои, като се усмихна.

— Боя се, че май се изгубих.

— Простете, господарю. — Прислужницата се поклони ниско. — Мислех, че гостите на господарката ще пристигнат малко преди зазоряване.

— Аз подраних. Ала няма защо да се притесняваш. Главното стълбище натам ли е?

— Действително. — Прислужницата отново се поклони. — Да, господарю.

— Значи проблемът е решен. Благодаря ти за помощта.

— За мен беше удоволствие, господарю.

Асейл поспря за миг, преди да се извърне от нея.

— Каж ми, колко гости се очакват?

— Приготвени бяха шест спални, господарю.

— Благодаря ти.

Той се отдалечи, оставяйки я в коридора, преструвайки се, че разглежда мястото, докато крачеше, напъхал ръце в джобовете си. Когато стигна до главното стълбище, хвърли поглед назад. Прислужницата не беше там... и като се имаше предвид положението ѝ в домакинството, бе малко вероятно да каже нещо на когото и да било. Жени като нея не бяха нищо повече от ходещи перални/сушилни... поне що се отнасяше до мястото им в йерархията на персонала.

Много по-вероятно бе да я скастрият, заедно прекъсва иконома, въпреки че имаше новина, която засягаше домакинството.

Асейл се спусна бавно по стълбището. В края на краищата, най-доброто прикритие в ситуация като тази бе изобщо да не се крие... а той беше готов, историята му вече бе измислена.

Уви, не срещна никого, докато се връщаше в задната част на къщата и пое обратно по стълбите за прислугата. Слезе в подземие и отново спря пред заключената врата.

Сега, когато не бързаше толкова, откри, че във въздуха се носи някаква миризма. Не можа да я разпознае веднага, но реши да не се бави в опит да я различи.

Продължи към тъмницата на Нааша и се вмъкна безшумно вътре. Нещата се бяха развили със завидна експедитивност, братовчедите му се бяха скупчили над голата плът на Нааша, кръв бе опръскала и кожата им, и дюшека. Вратовръзката му обаче все още беше около очите ѝ.

Толкова изпълнителни братовчеди имаше...

Вратата се отвори броени мигове след връщането му и той погледна през рамо.

— Я виж ти — каза с усмивка, — любимият гост на мадам се прибра.

Троу изобщо не беше във възторг, ако се съдеше по сбърчените му вежди и напрежението в тялото му.

— Не знаех, че ще идваш.

— Мобилните телефони са забележително изобретение. Позволяват ти да се обаждаш и да ти се обаждат и в резултат да си уреждате срещи.

Господарката на дома простена, а гърбът ѝ се изви в дъга, когато Ерик смени брат си между краката ѝ.

Троу присви очи.

— Нямам представа какво правиш тук.

Асейл махна към секс сцената, разиграваща се пред тях.

— Нима това не е достатъчно основателна причина? А ако присъствието ми толкова те тревожи, говори със своята мадам. Това е нейното шоу, не е ли така?

— Не задълго — измърмори Троу под носа си.

— Зает с кроежи. Каква изненада.

— Гледай и се учи. — В очите на Троу припламна злоба. — Това домакинство ще бъде преобразено.

— Нима?

— Наслаждавай ѝ се, докато можеш.

С тези думи Троу си тръгна, затваряйки безшумно вратата зад себе си. Благодарение на Асейл.

Асейл се обърна обратно към леглото... изпълнен с подчертаното усещане, че се задава погребение. Въпросът бе кое щеше да бъде първо — на господаря или на господарката.

46.

Лейла се надигна на лакти, докато доктор Джейн бършеше гела от големия ѝ корем. Този предварително планиран преглед се оказа съвсем навременен — макар че съвсем наскоро беше имала друг, не пречеше да бъдат напълно сигурни.

— Да, всичко е наред. — Лекарката се усмихна, помагайки ѝ да затвори двете половини на розовия халат. — Справяш се наистина добре.

— Само още малко. А после мога да се поотпусна, нали?

— Абсолютно. Много скоро тези два чифта бели дробчета ще достигнат момента, в който ще можем по-добре да се оправим с тях. — Доктор Джейн погледна през стаята. — Някакви въпроси от татковците?

Седнал на един стол в ъгъла, Куин поклати глава, разтърквайки разноцветните си очи. Застанал до него, Блей го стисна за рамото.

— Чудехме се за храненията — каза Блей. — Лейла получава ли достатъчно от нас?

— Нивата ѝ са много добри. Всички се справяте наистина отлично.

— Ами раждането? — попита Блей. — Как можем да сме сигурни... искам да кажа, няма откъде да сме сигурни, че всичко ще е наред, нали?

Доктор Джейн се облегна назад върху въртящото се столче и кръстоса крака.

— Искане ми се да ви кажа, че бихме могли да прогнозираме какво ще се случи, но не е така. Мога да ви уверя само, че с Мани сме напълно готови, Хавърс ще е на линия, а Елена е асистирала в повече от сто раждания. Готови сме да помогнем на природата да си свърши работата... а излезли веднъж на бял свят, за дечицата имаме два кувьоза, както и уреди за изкуствено дишане, каквито дори аз не бях виждала досега. Разбирам и се радвам, че всички сте готови да предложите вената си, ако се наложи. Добрата новина е, че в момента

бебетата са в отлично състояние. Напълно сме готови и това е най-добрата позиция, в която бихме могли да бъдем. Не забравяйте обаче, че е възможно да ни остават още месеци. Две седмици след днешния ден е минималната граница за оцеляване. Надявам се да останат там, където са сега, поне още шест месеца.

Лейла сведе поглед към корема си и се зачуди още колко място имаше да предложи. И така вече ѝ се струваше, че белите ѝ дробове са натикани под ключиците, а пикочният ѝ мехур е слязъл някъде под коленете. Щеше обаче да стори всичко, което беше необходимо. Всичко, от което малките имаха нужда.

Куин и Блей се изправиха, последва лековат разговор, нещо за това как Рейдж и Мери наводнили банята им, а после имаше прегръдки и те си тръгнаха.

Доктор Джейн отново седна на столчето си.

— Е, какво искаше да ме попиташ?

— Моля? — Лейла отметна косата си над рамото. — За какво?

— От колко време си ми пациентка? Виждам, че има нещо...

Куин и Блей също биха го видели, ако не се притесняваха толкова за теб и бебетата.

Лейла се заигра с пухкавия ревер на халата си.

— Няма нищо общо с бременността. В това отношение вече се чувствам по-добре.

— Тогава...

— Ами, с Лукас се чудехме... — Лейла се усмихна, безгрижно, както се надяваше. — Нали знаеш, двамата с него нямаме за какво толкова да си говорим тук долу. Освен за това как все повече наедрявам и колко трудна е физиотерапията му.

Доктор Джейн кимна.

— И двамата работите наистина здраво.

— Е, как е затворникът? — Лейла разпери ръце. — Знам, че не е моя работа... е, наша работа. Просто сме любопитни. Не попитах пред Куин и Блей, защото те искат да живея в някакъв балон, където нищо не ме тревожи и където в света няма никаква грозота. Просто си помислих, че навярно би могла да ни кажеш, на мен и Лукас, какво става с него сега, когато го преместиха. Оправи ли се от удара?

Доктор Джейн поклати глава.

— Не биваше да казвам нищо.

— Жив ли е все още?

— Няма да отговоря на това. Съжалявам, Лейла. Разбирам любопитството ти, наистина. Ала не мога да го направя.

— Не можеш ли поне да ми кажеш дали е жив?

Доктор Джейн си пое дълбоко дъх.

— Не мога. Съжалявам. А сега, ако ме извиниш, е време да ида да хапна нещо.

Лейла сведе поглед.

— Извинявам се. Не исках да те притискам.

— Няма нищо... И недей да се тревожиш за нищо, грижи се единствено за себе си и тези дечица, окей? — Доктор Джейн я потупа по коляното. — Имаш ли нужда от помощ, за да се върнеш в стаята си?

Лейла поклати глава.

— Не, благодаря ти.

Тя слезе от масата за прегледи, оправи дрехите си, излезе от кабинета и се затътри към стаята си, измъчвана от чувство за вина. Така ставаше, когато направиш лош избор...

Изведнъж коремът я присви толкова остро, че тя спря и се отпусна безсилно до стената. Миг по-късно невидимата лента, която я беше стиснала, изчезна без следа, без дори да я накара да изгуби контрол над пикочния си мехур.

Всичко беше наред.

— Добре ли сте там вътре? — прошепна тя на корема си, галейки го в кръг.

Изпита огромно облекчение, когато едно краче ритна, сякаш за да ѝ отговори.

Доктор Джейн имаше право — трябваше да се съсредоточи върху онова, което правеше — да се храни добре, да спи добре и да се погрижи да не се обърка нищо, което би могла да предотврати.

Пък и за всички щеше да бъде най-добре, ако забравеше за Кор.

В толкова много отношения.

Лейла изруга и продължи напред с обичайната си клатушкаща се стъпка. Защо трябваше отново и отново да води все същия разговор със себе си?

* * *

След като остави Рейдж в уличката, Вишъс се дематериализира на предните стъпала на имението, взе от Фриц ключовете от хамъра на Куин и пое надолу по планината. Първо отпусна малко с Гуди Моб, а после наду Тупак. Не запали цигара. Би било невъзпитано.

О, да, той беше истинско злато. Същинско съкровище.

Когато стигна до пътя в основата на възвишението, натисна газта и се понесе към центъра на Колдуел. Двадесет минути по-късно прекоси реката, свърна наляво и пое по тесния път, следващ брега на север.

Стъклената къща на Асейл се издигаше на един полуостров, врязан в Хъдсън, и Ви спря пред вратата на гаража. Докато гасеше фаровете и двигателя, си спомни една друга нощ, когато бе дошъл тук... нощ, изпълнена с хаос, особено след като Рот беше прострелян в гърлото.

Истински кошмар.

Задната врата се отвори и Асейл излезе от модерното си имение, облечен така, сякаш отиваше на вечеря в скъп френски ресторант... с изключение на това, че вратовръзката му се подаваше от един от джобовете.

— Готов ли си за мен? — попита Ви, докато палеше цигара.

— Винаги. Само че ще трябва да паркираш вътре, ако нямаш нищо против.

Като по даден знак, вратата на гаража се вдигна, разкривайки ярко осветената му вътрешност, където имаше черен рейндж роувър и място за хамъра на Куин.

— Дай ми минутка — каза Ви и дръпна отново от цигарата си.

Асейл се засмя.

— Уви, и аз имам своите нужди. Макар и за нещо различно.

И той се обърна, сякаш това бе достатъчно да скрие малката му тайна, която той смръкна първо с едната, а после и с другата ноздра.

Ви се усмихна, докато изпускаше струя дим.

— Демонът ти не те оставя на мира, а?

Асейл прибра шишенцето обратно в джоба на самото си.

— Не можеш ли да пушиш в колата?

— Взех я назаем. Поне твоят малък проблем не се нуждае от освежител на въздуха.

Асейл си потърка носа, веднъж, два, три пъти... и Ви се намръщи, доловил миризмата във въздуха.

— Тече ти кръв, мой човек.

Асейл извади чудесната си копринена вратовръзка с цвят на пъпеш и я притисна до хобота си. Защото другият вариант бе да си оплеска тузарския костюм.

Вишъс угаси цигарата в подметката на тежкия си ботуш и прибра угарката в джоба на коженото си яке.

— Дай да видя, задник. — Той бутна другия мъж към джипа, отвори челюстта му насила и сграбчи вратовръзката. — Колко често се случва това?

Асейл издаде някакъв нечленоразделен звук и Ви направи физиономия и стисна носа му.

— Все тая. Днес е щастливата ти нощ. Аз съм медик и ще видя какво става там вътре, веднага щом престанеш да се правиш на градинска пръскачка. И млъквай, освен ако не е, за да ми благодариш.

Двамата останаха в студа навън известно време. От време на време, Асейл измърморваше нещо с писклив глас, но Ви не му обръщаше внимание.

— Задръж ето така — каза в един момент. — И не мърдай.

При тези думи той намести пръстите на Асейл там, където бяха неговите допреди малко, след което се пъкна в хамъра и извади швейцарското ножче, което Куин държеше в поставката за чаши отпред. Когато се върна при пациента си, извади мобилния си телефон, запали фенерчето и отмести ръката на Асейл настрани.

Използвайки тъпата страна на най-големия нож, за да ги задържи отворени, той надникна в изстрадалите ноздри.

След малко угаси светлината на телефона, избърса острието в кожения си панталон и го затвори.

— Имаш чудесно перфорирана носна преграда. Проблеми със съня? Някоя от стотиците жени, които чукаш, да ти е казвала, че хъркаш?

— Спя сам. И не спя много.

— Имаш ли проблеми с дишането? Останало ли ти е някакво обоняние?

— Обонянието ми си е добре. И не съм мислил как дишам.

— Е, съветът ми, не че ще го послушаш, е да престанеш да смъркаш. Или ще настъпи момент, когато операцията ще бъде не просто единственият ти шанс, но като нищо може и да няма ефект.

Асейл се взираше неவிждащо в гората.

— Не е толкова лесно, нали? — Ви поклати глава. — Хваща те неподготвен, без дори да го усетиш.

Асейл скръсти ръце на гърдите си, смачквайки изцапаната с кръв вратовръзка в юмрука си.

— Ето че се озовах в интересен затвор. Затвор, който сам си построих. Проблемът е, че докато го правех, дори не си давах сметка за решетките, които издигах около себе си. А те се оказаха... забележително издръжливи.

— Колко вземаш? Наистина.

Асейл не отговори веднага. А когато най-сетне го стори, беше очевидно, че забавянето бе в резултат на цял куп сериозни изчисления, които беше направил в главата си.

На това му се казваше сложно уравнение.

Ви подсвирна тихичко.

— Окей, ще бъда откровен с теб. Въпреки че средностатистическият вампир многократно превъзхожда хората, когато става въпрос за здраве, напълно е възможно да си съсипеш сърцето, ако вземаш твърде много. Или ума си. Най-малкото, ако продължаваш така, ще станеш сериозно параноичен, ако вече не си, и нищо чудно, че не можеш да спиш.

Асейл потърка мястото под носа си, а после погледна кръвта, засъхнала върху пръстите му.

— Когато си готов — каза Ви, — ни се обади. Ще искаш да преминеш през детоксикация под медицинско наблюдение, а ние можем да го направим дискретно. И не губи нито моето, нито своето време, като се опитваш да отречеш мащабите на проблема си или да замажеш нещата. Завъдил си си гаден паразит и ако не се разправиш с него, той ще се разправи с теб. Буквално.

— Колко дълго?

— Преди сърцето ти да сдаде багажа и да се събудиш мъртъв?

— Трае детоксикацията?

— Зависи колко добре е проведена. Физическата абстиненция не е опасна за живота, ала от психологичната гадост ще ти се прииска да

си мъртъв.

Асейл дълго не каза нищо и тъй като на Ви ужасно му се пушеше, най-сетне се предаде и запали цигара.

— Наясно съм какво е да си пристрастен към нещо. — Той погледна към светещия край на цигарата си. — Слава богу, че сред вампирите няма рак. Така че не те съдя. Знаеш къде да ме намериш, когато си готов.

— Може би наистина започвам да ставам параноичен.

— В смисъл?

— Идвам от къщата на Нааша.

— И?

Асейл поклати глава.

— Имах чувството, че там витае усещането за надвиснала смърт.

— Хелрeнът ѝ е в лошо здравословно състояние.

— Действително. — Асейл го погледна и сребристите му очи, с цвета на лунна светлина, проблеснаха. — Не бих се учудил обаче, ако някой му помогне по-бързичко да се превърне в прах. Или поне това си мислех по-рано.

— Наследството е силен мотив.

— Така е. — Асейл се отърси, сякаш се отдръпваше от ръба на някаква вътрешна бездна. — Е, искаш ли да си вземеш пистолетите?

Вишъс изпусна струйка дим встрани от другия мъж.

— Затова съм тук.

— Ако обичаш, вкарай колата си вътре, когато си готов. Ще я натоварим в гаража.

Асейл го погледна, но преди да успее да попита каквото и да било, Ви го прекъсна:

— Нося парите, не се притеснявай. А медицинският съвет беше безплатен.

— Такъв благороден вампир си ти, Вишъс.

— Ни най-малко. А сега да се залавяме за работа.

47.

Когато членовете на домакинството на Братството се събраха в трапезарията за Последното хранене, Мери отиде да седне до Мариса.

— Имаш ли нещо против да си поговорим за работа, преди да хапнем?

Мариса остави винената си чаша и кимна със сияйна усмивка.

— Извинявай, че днес си тръгнах по-рано от офиса, ала Бъч ме изведе на среща.

— О, вие го заслужавате! Къде отидохте?

— О, нищо специално. Една пицария в предградията. Той беше прав, предлагат най-страхотната пица с пеперони и лук, която някога съм опитвала. Остана да помогне на Ви да разтовари нещо, а после ще дойде, само заради разговора, също като мен. Толкова беше хубаво да прекараме мъничко време заедно.

— Абсолютно те разбирам. Всъщност, с Рейдж ще излизаме утре вечер. — Мери се прокашля. — Което е свързано с онова, за което искам да говоря с теб. Най-сетне постигнах пробив с Бити.

— Така ли? — Мариса се наведе към Мери и я прегърна за миг. — Знаех си, че можеш да го направиш! Това е прекрасно. Тя трябва да се справи с толкова много.

— Да. — Мери се облегна назад. — Но има нещо, което ми се иска да проверим. Медицински, имам предвид. Не е спешно, просто... тя не е на девет, а на тринадесет години.

Мариса повдигна учудено вежди и промърмори:

— Сигурна ли си?

Мери ѝ разказа всичко, включително за това как майката на Бити я е накарала да излъже за възрастта си, за посещенията на гробището и супермаркета.

Мариса се намръщи.

— Завела си я на гроба на майка си?

— Тя искаше да го види. Помоли ме да отидем. Лечението ѝ ще трябва да включва повече от това да седи в един стол и да си говорим.

Тя е невероятно интелигентна, но животът, който е водила, е бил така затворен, така пълен с насилие, че ако изобщо има някаква надежда да се справи с траура невредима и да навлезе в света, ще има нужда да се запознае с толкова много нови неща.

— Организираме групови екскурзии с тази цел.

— Тя никога не беше стъпвала в супермаркет. — Когато Мариса потръпна, Мери кимна. — Не беше виждала автоматични врати. Никога не е ходила в центъра на Колдуел. Тогава не ми го каза, но когато снощи с Рейдж я изведохме на сладолед, се оказа, че за първи път влиза в каквото и да било заведение.

— Нямах представа.

— Никой нямаше. — Мери погледна към разкошната десетметрова маса. — С майка ѝ са си мълчали, защото са се страхували. Работата е там, че се притеснявам за здравето ѝ. Когато са я лекували в клиниката на Хавърс заради счупения ѝ крак, са ѝ направили пълни изследвания. Но това е било преди доста време. Ще ми се някой отново да я прегледа и искам да я доведе в клиниката тук, не при Хавърс.

Мариса понечи да възрази, ала Мери вдигна ръка.

— Изслушай ме. Майка ѝ току-що почина там. Мислиш ли, че е добра идея да се върне там толкова скоро? И да, може да изчака месец-два, ала със собствените си очи видя колко е слабичка. Дори ако приемем, че вампирите са недоразвити в сравнение с хората на същата възраст, докато не преминат през преобразяването си, тя си остава смущаващо дребна. Елена има впечатляващ опит с децата на вампирите, доктор Джейн се отнася страхотно с пациентите си и нищо не пречи да доведем Бити в тренировъчния център, да направим нужните изследвания и да я отведем обратно в „Убежището“, щом приключим.

Мариса се заигра с вилицата си.

— Разбирам логиката ти.

— Бихме могли да го направим още утре вечер, ако доктор Джейн разполага с малко време. Ще водим Бити на вечеря.

— Ти и Рейдж?

— То е като излизането на сладолед. Тя наистина харесва Рейдж.
— Мери се усмихна. — Каза, че е като голямо дружелюбно куче.

Смръщването на Мариса не вдъхваше доверие. Нито мълчанието ѝ, запълнено от дребните приказки на останалите, докато пристигаха в трапезарията по двойки или на малки групички.

— Мариса, наистина знам какво правя. И най-вече, какво по-добро доказателство, че съм на прав път, от това, че тя най-сетне започна да се отваря. От колко време е при нас?

— Виж, не съм квалифицирана да ти казвам как да си вършиш работата... и предполагам, че именно там е проблемът. Аз съм мениджър, карам влаковете да се движат по разписание. Нямам магистърска степен в областта на социалните дейности... така че бих искала да поговоря с останалите. Ти си наистина добра в работата си и не мога да споря с резултатите, особено в случая с Бити. Но не искам да затънеш прекалено дълбоко... и мъничко се тревожа за това.

— В смисъл? — Мери вдигна ръце. — Признавам, че може би щях да подхожда към ситуацията с майка ѝ по различен начин, ако бях знаела...

— Извеждаш едно сираче на по сладолед. Водиш го на гроба на майка си. На вечеря с хелрена ти. Не мислиш ли, че е възможно причините да го правиш да са от личен характер?

* * *

— Дай да видя. Хайде де, дай да видя.

Пред имението Рейдж избута Бъч с лакът, така че да погледне какво има в багажника на хамъра. Когато видя съдържанието му, се разсмя тихо.

— Не е зле. — Взе един автоматичен глок и го провери — извади пълнителя, натисна спусъка, прецени тежестта и мерника му. — Колко са?

Ви отвори друго стоманено куфарче.

— Тук има още осем. Общо шестнайсет.

— На каква цена? — поиска да узнае Бъч, когато на свой ред извади друг от пистолетите и го прегледа.

— Десет хиляди. — Ви отвори черен найлонов сак и им показа кутии с муниции. — Нямахше намаление, но няма и номера и не е нужно да се занимаваме с легални човешки канали.

Рейдж кимна.

— Сигурно Фриц вече е попаднал в някакъв списък за наблюдение на властите.

— Какво друго можем да купим от тях? — попита Бъч, докато вадеше трети пистолет, а откъм бързите му ръце долетя звук от отъркване на метал в метал.

— Да не мислиш, че имат каталог или нещо такова? — Ви сви рамене. — Според мен, каквото поискаме.

— Може ли да си поискаме ракетохвъргачки? — попита Рейдж. — Една ракетохвъргачка определено ще ми дойде добре.

Бъч го сръга в ребрата.

— Ако той получи ракетохвъргачка, аз искам топ.

— Вие сте две ненормални копелета, знаете ли го?

Рейдж взе сака с мунициите, а Бъч извади двете куфарчета, така че Ви да може да заключи колата и да запали цигара. Бяха прекосили около половината от калдъръмения двор, когато Ви се поколеба. Олюля се. Поклати глава.

— Какво ти е? — попита Бъч.

— Нищо. — Братът продължи, вземайки каменните стъпала по две наведнъж, и отвори вратата на вестибюла. Завря физиономията си в камерата и измърмори: — Просто съм гладен.

— Не си само ти. — Рейдж си потърка корема. — Имам нужда от храна веднага.

Забележката беше нехайна. Но не и погледът, който си размениха с Бъч. Действителността обаче бе, че дори на братята можеше да им падне кръвната захар и не всичко беше спешен случай. Ако се съдеше по мрачното изражение на ченгето обаче, той щеше да се заеме с въпроса веднага щом двамата с Ви се върнеха в Дупката за през деня.

— Къде искаш да ги оставим, Ви? В тунела?

Когато Вишъс кимна, Рейдж взе куфарчетата от Бъч и ги отнесе до скритата врата към тунела зад голямото стълбище. Въведе кода, стовари купчините метал и олово на площадката и отново затвори, уверявайки се цели три пъти, че наистина е заключил. Сега, когато Нала бе започнала да пълзи, никой не поемаше какъвто и да било риск с пистолетите и мунициите, дори когато бяха разделени.

След това се отправи към трапезарията. Красивото помещение кипеше от гласове и смях, навсякъде беше пълно с народ, догени се

грижеха на всички да бъдат поднесени напитки, преди да донесат храната. Мери седеше до Мариса и Рейдж понечи да отиде при тях, но после долови напрежението и се отказа, настанявайки се вместо това в обичайния си стол насреща.

Мери се беше навела към шефката си и говореше настойчиво. Мариса кимна. А после поклати глава. Каза нещо. И отново беше ред на Мери.

Със сигурност говореха по работа.

Може би дори за Бити?

Мани си придърпа стол.

— Как я караме, млади човече?

— Здравсти, дъртако. Къде е по-добрата ти половинка?

— Почива си. Доста я изтощих, ако ме разбираш.

Двамата удариха тържествуващо юмруци, а после Рейдж отново се опита да не изглежда така, сякаш чете по устните. Кое то, между другото, не му се удаваше особено.

— Зелe кошмар, машина за сок касетофон — каза Мери.

— Филмова магия дванадесет пъти на ден. — Мариса отпи от винената си чаша. — А после тенис с канкан. Фъстъци и пържола, хлебче хлебче сирене крема.

— Целофан?

— Паста за зъби.

— Гаражно момче, Коледа бикини гроздови ядки и безалкохолно.

— Мамка му — измърмори Рейдж. И като се имаше предвид колко от думите му се бяха сторили имена на храна, очевидно беше крайно време за ядене.

Най-сетне Мери стана и двете си кимнаха. А после тя дойде при него.

— Добре ли си? — попита я, издърпвайки стола ѝ.

— О, да. Да. — Тя му се усмихна, а после седна и се взря в празната си чиния. — Извинявай. Просто...

— Как мога да помогна?

Тя се обърна към него и потърка лице.

— Кажи ми, че всичко ще бъде наред.

Рейдж я взе в скута си и прокара длан от външната страна на бедрото ѝ.

— Обещавам ти. Всичко ще бъде наред. Каквото и да е, ние ще направим така, че да бъде наред.

Догените на къщата се появиха, нарамили сребърни подноси с ростбиф и картофи, пиле и ориз, сосове и димящи зеленчуци. Когато Мери се върна на стола си, Рейдж се вкисна малко, но я разбираше. Ако беше останала в скута му, просто щеше да я храни, докато тя не се натъпчеше до пръсване, а той едва не умреше от глад... след което щеше да омете всичко, което не беше заковано, преди да донесат десерта.

Нямаше да им е за първи път.

— Господарю — разнесе се гласът на един доген зад него. — Специално приготвено за вас.

Въпреки че се тревожеше за своята Мери, Рейдж потри възторжено длани.

— Фантастично. Готов съм да изям цялата маса.

Друг от прислугата направи място между приборите. След това пред Рейдж се появи голямо сребърно плато с похлупак.

— Какво е това, Холивуд? — подхвърли някой. — Нашата храна не е достатъчно добра за теб ли?

— Ей, Рейдж, да нямаш своя собствена крава или нещо такова?

— Мислех, че си на диетата на Джени Крейг — обади се друг глас.

— Според мен яде Джени Крейг... и това просто не е редно. Човеците не са храна.

Той показа среден пръст на всички многознайковци, повдигна похлупака и...

— О, я стига! — ревна, когато от всички страни изригна смях. — Сериозно? Ама вие сериозно ли? *Наистина?*

Върху порцелановото плато, грижливо подредени и заобиколени от стръкчета магданоз и резенчета лимон, лежаха шнорхел и маска за гмуркане.

Мери се засмя и единственото, което спаси братята му бе, че тя обви ръце около дебелия му врат и го целуна.

— Бива си го — каза тя до устата му. — Хайде де, знаеш, че е така...

— Наводниш една-единствена баня и то изведнъж се превръща в лайтмотив...

— Шшт, просто ме целуни, окей?

Все още ръмжеше, но направи това, което неговата шелан му каза. Беше или това, или да си развали апетита... като извърши убийство.

48.

— Нали си даваш сметка, че той е женен?

Джо подскочи в стола си и се намръщи. Браянт се беше навел към нея над рецепцията, лицето му — убийствено сериозно, папийонката му — толкова съвършено завързана, че сякаш беше от пластмаса, а не от коприна.

— За какво говориш? — Тя му подаде една папка. — Това е за срещата ти в един и половина.

— Бил. Женен е.

— За какво... моля?

— Виж. — Браянт прокара грижливо поддържаните си нокти по ръба на папката. — Видях те. На един светофар. Беше в неговата кола. Просто не искам да бъдеш наранена.

За първи път в живота си, Джо се облегна назад и наистина го погледна. Интересно, излъчването му доста добре успяваше да изличи някои дребни недостатъци, които ѝ бяха убегнали до този момент: очите му бяха прекалено близко разположени, горната му устна бе лекичко провиснала, носът му имаше малка издутинка в края.

— Просто се тревожа за теб — заключи той. — Като по-голям брат.

Джо скръсти ръце на гърдите си. Сега като се замислеше, гласът му имаше мъничко писклив тембър, който беше леко дразнещ.

— Ехо? — каза той. Сякаш бе очаквал точно определена реакция и възнамеряваше да я получи. — Джо, чу ли какво казах?

Определено беше дошъл моментът да продължи напред, реши тя. Да си опресни CV-то. Да го качи в сайтове за търсене на работа. Да направи нещо друго.

Прекарала бе година и половина, вехнейки по този нарцисист, поддържана от случайно намигване тук и нехайна забележка там, скъсвайки се от работа, за да е сигурна, че и професионалният, и личният му живот текат гладко... И в крайна сметка, потискайки

либидото си, защото едностранно сексуално напрежение с един задник беше по-безопасно, отколкото да се опита да си намери истински мъж.

— Подавам двуседмично предизвестие.

— *Какво?*

— Чу ме.

— Ти да не полудя? Напускаш, защото ти казах, че гаджето ти е женено? При положение че вече го знаеш? Сделката беше сключена в този офис. Ти се запозна с нея...

— Няма нищо общо с Бил. С него работим заедно върху една история. — Е, добре де, това беше леко преувеличено. — Просто имам нужда от повече, отколкото ти си в състояние да ми дадеш.

— Това заради изпита за брокер на недвижими имоти ли е? Окей, ако настояваш да се явиш...

— Нищо такова. — Джо си погледна часовника. — Освен това е обяд, така че излизам в почивка.

Прехвърли главния номер на гласова поща, взе си чантата от пода и заобиколи бюрото. Браянт се изпречи на пътя ѝ, сякаш имаше намерение да спори, но тя поклати глава.

— Най-добре да започнеш да си търсиш нова рецепционистка, ако искаш да има време да я обуча.

— Джо, държиш се наистина непрофесионално.

Джо понижи глас:

— Караш ме да лъжа жените, с които излизаш, така че да не открият какъв задник си. Вземам дрехите ти от химическото чистене. Уреждам ти час при фризьора. Колко пъти съм карала колата ти на технически преглед? И най-добре изобщо да не си отварям устата за всички оплаквания от съседите ти заради шума, който вдигаш, момчето, което чисти басейна, проблемите ти с климатика и с унищожителя на насекоми. Всичко *това* е непрофесионално. Но не се тревожи. Ще си намериш друга глупачка. Мъжете като теб винаги си намират. Просто вече няма да съм аз.

Джо излезе през стъклените врати, под октомврийското слънце навън, прекалено слабо, за да повиши особено температурите, но достатъчно ярко, за да я накара да извади тъмните си очила.

Качи се във фолксвагена, без изобщо да се учудва, че Браянт не я последва — несъмнено вече беше погълнат от поредната криза за срещата си за вечеря. Или пък си проверяваше прическата в личната си

тоалетна. Или пък правеше кой знае какво. В едно обаче беше сигурна — то нямаше нищо общо с нея.

Никога не бе имало нищо общо с нея, не и от негова страна. А онова, което беше казал за Бил? То бе самозащитен рефлекс, защото тя бе добър лакей и той не искаше да му се изплъзне.

Ала както му беше казала — щеше да си намери друга. Без съмнение.

Докато се отдалечаваше, Джо погледна кантората за недвижими имоти в огледалото за обратно виждане и си помисли за Бил и Трой. Те бяха свестни мъже, но не бяха нещо, което да привлече наистина вниманието ѝ.

Кога щеше да срещне истински мъж?

Все тая. Трябваше да си намери работа, а да не забравяме и онази история с вампирите.

Извади телефона си и позвъни на Бил.

— Отивам към фермата, ако искаш да се видим.

* * *

— Готова ли си да се качваме?

Гласът на Рейдж накара Мери да подскочи върху дивана, изритвайки на пода одеялото, с което бяха завити краката ѝ. Тя седна и се огледа из билиардната, после вдигна очи към Рейдж, който се беше надвесил над нея.

— Заспах. Къде са всички? Състезанието свърши ли?

Рейдж кимна и като седна на малката масичка, закрепил щеката върху показалеца си.

— Бъч победи. Копелето му. Двамата с Ви току-що тръгнаха към Дупката.

Мери се прозя широко и отметна косата си назад. Върху огромния телевизор над камината, чийто звук беше изключен, течеше стар филм със Стивън Сегал, който тъкмо раздаваше юмруци на някаква улица.

— Мисля, че даваха същия филм, когато заспах? — попита тя лениво, посочвайки към екрана.

— Всъщност, това беше преди три филма. — Рейдж я погали по бузата. — Този е друг, не се чувствай гадно. Ужасно си приличат. Ще ме оставиш ли да те отнесе горе?

— И сама мога да се кача.

— Знам. — Той остави щеката настрани и ѝ подаде ръка. — Въпросът е, ще ми попречиш ли да те вдигна?

Тя се усмихна.

— Не.

Рейдж я притегли към себе си и в следващия миг тя вече беше в силните му ръце, а той си проправяше път между масите за бiliarд. Когато излязоха във фойето, тя се прозя и се намести удобно за пътуването.

— Прекалено си добър с мен — промълви.

— Дори не и наполовина на това, което заслужаваш.

На втория етаж той спря пред вратата на спалнята им и Мери се протегна и отвори. Без никакво усилие, той я отнесе до леглото и я положи върху нейната половина.

— Можеш ли да ми измиеш зъбите? — попита тя. — Това е истинският въпрос.

— Имаш го.

Той се извърна и тя се засмя.

— Беше реторичен въпрос.

— Щях да ти донеса четката за зъби и чаша вода. — Той сложи ръце на хълбоците си и се вгледа в нея. — Освен ако не си твърдо решена да се добереш до умивалника?

Човече, беше невероятно изглеждащ мъжки екземпляр, помисли си Мери, измервайки с поглед огромните му рамене и издутите мускули на ръцете, плоския корем и тесния таз, дългите, мощни крака. И разбира се, русата коса, ярките синьо-зелени очи, костната структура на лицето, излязла сякаш изпод четката на гениален художник, а не нещо, което просто се беше родило на този свят.

— Мери?

— Просто се люблювам на гледката.

— О? — Той се завъртя и ѝ показа дупето си. — Харесва ли ти?

— И още как. Какво ще кажеш да свалиш тази риза?

Той я погледна през рамо и присви очи.

— Ти да не би да ме сваляш?

— Чистотата е близо до божествеността... Нямаше ли такъв човешки израз?

Мери се прозя и се протегна, усещайки го все още в себе си.

— Имам идея. Ти започни, а аз ще дойда след малко.

— Съвършено.

След няколко дълги целувки, Рейдж излезе от нея и се изправи. Освободи се от панталона, смъкнат около глезените му и се отправи към банята чисто гол.

На това му се казваше гледка.

Беше като древногръцка статуя от плът и кръв.

Разнесе се шум от течаща вода и Мери долови миризмата на шампоана, който използваша, а после сапун... и балсам.

Тя събра сили, протегна се отново и стана от леглото. Докато стигне до банята, Рейдж вече беше отметнал глава назад и плакнеше косата си. Тя се съблече бързо и се присъедини към него и лъщящото му, възбудено тяло, проблясващо на светлината от огледалата.

— Ето те и теб — промърмори той, притегляйки я към себе си.

Мина известно време преди да се върнат в спалнята и дотогава краката ѝ бяха толкова отмалели, че беше благодарна, че не трябва да отиде далеч. Загърнатата в халата на Рейдж, тя дощепенука до бюрото, за да свали перлените си обици, а той отнесе дрехите, които бяха разпилели навсякъде, в коша за пране в дрешника.

Беше свалила едната си обича, когато забеляза папката.

— Какво е това?

— Кое? — попита той от дрешника.

Мери разгърна папката...

... и усети, как въздухът напуска дробовете ѝ.

49.

Когато излезе от дрешника, Рейдж се чувстваше адски добре. Е, да, ченгето отново го беше било на билиард, но след онова, което неговата Мери беше направила с него? Той беше истинският победител.

Сесията под душа си беше направо олимпийско, рекордно постижение.

Той прекрачи прага...

... и се закова на мястото си.

Мери седеше в стола до бюрото, малките ѝ розови стъпала — върху килима, тялото ѝ — потънало в халата му, главата ѝ — наведена, така че влажната ѝ коса бе паднала напред. В скута ѝ, широко отворена, лежеше папка, която Рейдж не беше виждал.

Ала прекрасно знаеше какво има в нея.

Върна се в дрешника и си обу анцуг. А после добави и горнището, което носеше предишната вечер. След това отново излезе, отиде до леглото и седна.

Мери вдигна очи едва когато стигна до последната страница.

— Какво е това? Искам да кажа... — Тя поклати глава. — Мисля, че знам какво е. Просто...

Рейдж стисна ръба на матрака и се облегна на ръцете си. Странно, антиките в стаята, тежките завеси, шарката на килима — всичко изведнъж стана толкова ясно, че той потръпна.

— Не аз помолих Сакстън да подготви всичко това — избъбри той.

— Документи за осиновяване? Това е, нали? Искам да кажа, не ме бива особено с Древния език, но схващам общия смисъл.

— Виж, не е нужно да правим каквото и да било с тях. Не е като да... искам да кажа, не се опитвам да ти намекна, че трябва да я осиновим. Попитах Вишъс дали ще ни помогне да намерим чичо ѝ... и да, знам, че не си ме молила за това, но си помислих, че ако някой от братята би могъл да помогне, това е Ви. Той прегледа архивите в

къщата за аудиенции, ала не намери нищо. Провери и на други места. Никакво семейство, никакъв чичо. И, ъ, поговорих с него за теб и мен, и онова с детето. Той повдигна въпроса за осиновяването, а после проучи нещата.

Мери затвори папката и сложи ръка върху нея. Не каза обаче нищо и Рейдж изруга.

— Съжалявам. Може би първо трябваше да те попитам, преди да говоря с Вишъс...

— Мариса смята, че съм прекалено ангажирана. С Бити, искам да кажа. За това говорихме преди Последното хранене. Смята, че преминавам границата на професионалното, че го приемам лично.

— Леле.

— И макар че аз го отрекох... тя е права. Действително е така.

Сърцето на Рейдж прескочи един удар от ужас.

— Какво искаш да кажеш?

Възцари се дълго мълчание. А после Мери сви рамене.

— Работила съм с много младежи. Не само в „Убежището“, но и преди, когато работех с моите деца аутисти. — Тя го погледна. — Спомняш ли си, когато живеех у Бела? И ти казах, че повече не искам да се виждаме?

Рейдж затвори очи, връхлетян от спомена за онази ужасна конфронтация. По някаква причина съвсем ясно видя завивката в онази стая за гости, в която тя спеше, ушита на ръка, с парчета в различни цветове. Мери беше в леглото и макар да бе в същата стая, му се бе сторило, че ги делят цели светове.

— Да — каза дрезгаво. — Спомням си.

— Изпитвах такава болка, че не можех да си представя да накарам още някого да затъне в нея. Затворих се в себе си, откъснах се от света, готова да изгубя битката, която повече не исках да водя. Отблъснах те с всички сили. Ала ти се върна. Върна се... и в теб аз видях пътеводна светлина, от която не бях в състояние да се извърна.

Не съм добре.

Отново чу думите ѝ да отекват в главата му. Почувства тялото ѝ, блъснало се в неговото с всичка сила, когато тя изскочи от къщата и се втурна към него, докато той си стоеше там и държеше луната в шепата, както тя му беше показала.

— Предполагам си помислих, че Бити е като мен. Искам да кажа, през цялото време, откакто я познавам, тя е напълно затворена в себе си. Дори когато майка ѝ беше жива, тя бе едно такова малко, откъснато от всичко създание, което гледаше отстрани и отблъскваше всички от себе си. И след преживяването насилие, а после и смъртта на майка ѝ, не бих могла да я виня. Просто отчаяно исках да стигна до нея. Поглеждайки сега назад... имам чувството, че се опитвах да спася някогашното си аз.

— Тя наистина се отпусна снощи — каза Рейдж. — Или поне на мен така ми се стори. Не че мога да съм сигурен...

— Именно това обясних на Мариса. Не знам дали обичайните начини на лечение биха могли да стигнат до нея. А определено намирам отклик в нея. Заведох я на гроба на майка ми. А после си купихме „М & М“ от супермаркета. Предстои ѝ да извърви тежък път и не искам да престана да ѝ помагам.

— Мариса да не ти отне случая? — попита Рейдж.

— Не. Просто смята, че съм емоционално ангажирана... и действително е така, признавам си. Бити е специална за мен.

Рейдж погледна към папката, която Мери притискаше към гърдите си... по начин, за който, подозираше той, и сама не си даваше сметка.

— Мери.

Когато тя най-сетне вдигна очи, на Рейдж му се прииска да скочи от някоя скала. Добрата новина? Ако трябваше да полети във въздуха с някого, нямаше никой по-добър от неговата шелан.

— Бихме могли да ѝ дадем добър дом.

Очите на Мери се насълзиха и Рейдж се приближи и коленичи пред нея, слагайки ръце върху краката ѝ.

— Не искаш да го кажеш, нали? — прошепна.

Тя си пое дъх на пресекулки. А после поклати глава.

— Не би трябвало да се случи на нас. Та нали току-що говорихме за това. То... не се предполага да се случи на нас. Да бъдем родители.

— Кой го казва?

Мери отвори уста. А после отново я затвори и още по-силно притисна документите до сърцето си.

— Бях го приела. Наистина. Това, че никога няма да бъда майка.

По бузите ѝ се застичаха сълзи и Рейдж вдигна ръка, за да избърше лицето на своята любима.

— Няма нищо, ако не си в състояние да го кажеш. Защото аз ще го кажа вместо теб. Ти ще бъдеш... най-прекрасната мамен за това момиченце. Бити би била истинска щастливка да те има в живота си.

Думите му сякаш я смазаха и Рейдж знаеше точно как се чувства. Самият той се бе приготвил да приеме факта, че ще бъде лишен от огромна част от онова, което животът имаше да предложи, защото да бъде баща просто не бе една от многото благословии, които беше получил. И все пак, жестоко бе на вратата, която бе затворил толкова решително, да се почука толкова скоро.

В едно обаче беше абсолютно сигурен.

Ако, по някакво чудо, съдбата ги призовеше да се погрижат за това малко момиченце, щеше да го направи без капчица колебание. И знаеше, без дори да се налага да я пита, че неговата Мери щеше да стори същото.

Родители.

Би било истинско чудо.

* * *

Мери се изненада от огромната бездна от болка, зейнала в гърдите ѝ.

И докато мислеше за всичко това, реши, че да, напълно бе възможно да е потискала желанието да бъде майка... лекувала бе една спотаявана агония, вършейки добри дела, давайки помощта си на онези, които имаха нужда от нея в най-уязвимите си мигове.

Тя потрепери и се приведе напред, и Рейдж бе там, за да я улови, когато падна от стола в неговия skut. Докато ръцете му се обвиваха около нея, притискайки я до гърдите му, тя още по-здраво стисна папката с документи.

Прекалено страшно бе да признае пред себе си или пред Рейдж, че тази идея бе назрявала в сърцето ѝ през последната година. Ала в един момент от пътуването с Бити, майчинският копнеж се бе вкоренил в гърдите ѝ... въпреки че тя много бе внимавала да не се

натрапва в истинската връзка между майка и дъщеря или дори да признае чувствата си пред самата себе си.

Но от време на време се беше питала какво щеше да прави момиченцето, ако останеше само на света.

И да, случвало се бе да си мечтае как то става част от техния живот.

И без съмнение именно заради това в нощта, когато Аналай умря, тя бе подкарала не към „Убежището“, а към имението.

Знаела бе обаче, че подобни чувства са неуместни и непрофесионални, така че не беше казала нищо, не бе сторила нищо, не се бе държала по-различно, отколкото с другите деца, с които работеше.

Сърцето ѝ обаче си имаше собствено мнение.

Отдръпна се назад и вдигна очи към красивото лице на Рейдж.

— Какво каза Вишъс за чичото?

Макар да ѝ се струваше, че го бе чула да казва, че и Ви не бе открил нищо.

— Каза, че не е успял да намери никого с подобно име. Никаква официална информация за Бити, майка ѝ или каквото и да било семейство. — Рейдж избърса очите ѝ с палци, а после изсуши сълзите ѝ в анцуга си. — Наистина е сираче.

Двамата се умълчаха. А после Мери каза:

— Няма да бъде просто забавни излизания за по сладолед.

— Знам.

— Тя може да не поиска да дойде да живее с нас.

— Знам.

— Но ти я харесваш, нали? Тя е специална, нали?

— Много. — Той се засмя кратко. — Мисля, че реших, че искам да я осиновим, когато си поръча онази вафлена фунийка.

— Какво?

— Дълга история. Просто... струва ми се, че така е било писано да стане.

— И на мен.

Рейдж се раздвижи, за да се облегне на стената и тя се настани между краката му, отпусвайки се до гърдите му. Вероятно биха могли да се преместят на леглото. Би било по-удобно. Но заради усещането, че в живота им се случва огромна промяна, им се струваше по-

безопасно да останат на земята... в случай че земетресението, което и двамата изживяваха в емоционален план, незнайно как се прехвърлеше във физическия свят.

Проклетото нещо би могло да сравни имението със земята.

— Ще бъде дълъг процес, Рейдж. Не може да се случи за един ден. Ще има неща, които ще трябва да правим, заедно и поотделно, за да се уверим, че това е истинско.

Но това бяха просто думи. В сърцето ѝ решението вече бе взето.

Тя се понадигна и се обърна.

— Искаш ли да ѝ бъдеш баща? Имам предвид, знам какво мисля аз...

— *За мен би било чест и привилегия* — заяви Рейдж на Древния език, сложил десница на сърцето си. — *Ще бъде дълг, който ще изпълнявам, докато съм на този свят.*

Мери си пое дълбоко дъх. И изруга.

— Ще се наложи да ѝ обясним какво... какво съм. Какво имаш ти.

О, господи, ами ако неговият звяр и нейната... екзистенциална ситуация... не им позволиха да бъдат родители? И кой щеше да вземе това решение? И къде трябваше да отидат, за да разберат как да го направят?

Мери простена и отново се отпусна до силното тяло на Рейдж. Странно... когато почувства мускулите му около себе си, разбра, че той ще бъде до нея, колкото дълго се наложеше, без да бяга от никое предизвикателство, продължавайки напред, решително и съсредоточено, без да спира, докато не пресекат финалната линия.

Такъв си беше. Не се отказваше. Никога.

— Обичам те — каза, вперила поглед право напред.

— Аз също те обичам. — Той прибра кичур коса зад ухото ѝ и разтърка раменете ѝ. — И, Мери... всичко ще бъде наред. Обещавам ти.

— Може и да не ни позволят да я вземем. Дори ако тя ни иска.

— Защо?

— Знаеш защо. Едва ли можем да се наречем „нормални“, Рейдж.

— Че кой е?

— Онези, които са живи в общоприетия смисъл на думата. И в чието тяло не живее звяр.

Рейдж притихна и тя се почувства ужасно, сякаш беше развалила нещо. Ала трябваше да бъдат реалисти.

Рейдж обаче просто сви рамене.

— Значи ще отидем на терапевт. Или нещо такова.

Мери се засмя.

— Терапия?

— Ами да. Какво толкова. Аз ще говоря за това какво изпитвам към звяра. А той може да изяде един-двама от терапевтите, за да интернализира конструктивните им забележки. Така де, малко акупунктура и току-виж драконът се превърнал в зайче или синигерче.

— Синигерче.

— Аха. Или пък катеричка. Може да се превърне в гигантска лилава катерица, която е вегетарианка. — Мери се разсмя по-силно, а той я помилва по ръцете. — Какво ще кажеш за кокер шпаньол.

— О, я стига...

— Не, не, измислих го. Знам какво ще бъде.

Мери се завъртя в скута му и вдигна усмихнати очи към него.

— Бъди нежен. Имах тежка сутрин. Е, ако не броим онова под душа. То изобщо не беше тежко.

Рейдж вдигна показалец.

— Ами да, то беше само адски жежко. — Мери се засмя отново и той кимна. — Аха. Точно така. А що се отнася до новата самоличност на звяра... какво ще кажеш за огромен лилав джакалоп.

— Те не съществуват!

— Е, добре. Снейп.

— Те също не съществуват.

— Значи ще направя така, че мечтите на всички ловци на снейпове по света да се сбъднат. — Рейдж се усмихна. — Кой би могъл да ни откаже тогава? След подобна услуга към човечеството?

— Абсолютно си прав. — Тя го погали по лицето. — Трябва незабавно да пуснем плана за акупунктура/джакалоп в действие.

Рейдж се наведе и я целуна.

— Обичам, когато сме на едно мнение. Просто го обожавам.

50.

Когато се спусна нощта, Лейла се чувстваше най-вече объркана. Един от недостатъците на това да живее в подземния тренировъчен център бе, че не можеше да настрои вътрешния си часовник към ритъма на слънцето и луната. Тук времето бе просто знаци върху циферблата, ястия — появяващи се редовно, посетители — появяващи се по най-различно време, които в крайна сметка не означаваха почти нищо от гледна точка на нощта и деня.

Беше преминала на режим от шест часа в будно състояние, последвани от три часа неспокойни сънища. И така отново и отново.

Обикновено.

Тази вечер обаче, когато електронният часовник показваше яркочервена осмица, следвана от шестнадесет зад двете вертикални точки, тя затвори очи, но не за да заспи.

Агонизирала бе над това, още откакто бе взела решение след ултразвука. „Да“ и „не“ се бяха редували в ума ѝ, отново и отново, докато не ѝ се беше сторило, че ще полудее.

В крайна сметка бе взела решение, за добро или зло.

Вероятно второто. Защото винаги беше така, когато ставаше дума за Кор.

Пое си дълбоко дъх и установи, че всичко я дразни. Чаршафите дращеха. Възглавницата под главата ѝ не беше както трябва и никакво наместване не помагаше. Тежестта на корема ѝ се струваше огромна, сякаш бе нещо, съществуващо отделно от останалата част на тялото ѝ. Стъпалата ѝ потръпваха, сякаш някой ги гъделичкаше с перо. Дробовете ѝ сякаш отказваха да се изпълнят докрай с въздух.

Всъщност, какво ти „сякаш“.

А мракът в стаята усилваше всичко.

Тя изруга и установи, че очите ѝ се бяха отворили от само себе си. Прииска ѝ се да имаше тиксо, така че да ги накара да останат затворени.

Съсредоточи се и си заповяда да диша бавно и дълбоко. Освободи напрежението в тялото си, започвайки от пръстите на краката и продължавайки чак до връхчетата на ушите. Успокои ума си.

Сънят пристигна с лека вълна, потапяйки я под обикновеното съзнание, освобождавайки я от всякакви болести, от тревогата и страха.

От вината.

Даде си миг, за да се наслади на безтегловното реене. А после изпрати същината си, душата си, онази магическа светлина, която вдъхваше живот на плътта ѝ, не просто въвн от стаята и тренировъчния център, а извън царството на земната действителност.

Към Другата страна.

Заради бременността не беше безопасно да отиде от Другата страна във физическото си тяло. По този начин обаче преодоля разстоянието с лекота и изящество... освен това, дори оставила тялото си зад себе си, тя усещаше плътта си под чаршафите и можеше да контролира състоянието ѝ — ако се случеше нещо, щеше да се върне за частица от секундата.

Няколко мига по-късно стоеше върху тучната зелена трева. От млечното небе над нея струеше светлина, макар да не се виждаше никакъв източник, в далечината кръг от дървета очертаваше границите на свещената територия. Храмове от бял мрамор искряха, девствено чисти като нощта, в която бяха извикани за живот от Скрайб Върджин преди хилядолетия, пъстроцветните лалета и нарциси бяха като скъпоценни камъни, посипали се от ковчеже с накити.

Лейла вдъхна сладостния въздух и почувства как се презарежда, и това ѝ напомни за вековете, които бе прекарала тук горе, служейки на майката на расата. По онова време всичко беше бяло, никакви нюанси и вариации, нито дори сенки. Настоящият Примейл, Фюри, беше променил всичко това, освобождавайки нея и сестрите ѝ, за да заживеят долу и да опознаят света и себе си като личности, вместо да бъдат безлики брънки от едно хомогенно цяло.

Несъзнателно, тя сложи ръка на корема си... и се уплаши. Беше плосък и тя бе обзета от паника... докато не усети тялото си долу на земята. Да, помисли си. Плътта носеше малките, не душата. И това нейно изображение бе движещ се мираж, едновременно съществуващо и несъществуващо.

Повдигна полите на церемониалната си одежда и пое напред, минавайки покрай личните покои на Примейла, където някога се случваха забременяванията, докато не стигна до прага на Храма за уединение.

Един бърз поглед наоколо потвърди онова, което бе в сила не само от пристигането ѝ сега, но откакто Примейлът ги беше освободил: колкото и красиво да беше Светилището, какъвто и покой и освежаване да предлагаше, то бе празно и изоставено като безполезна фабрика. Златна мина, в която вече нямаше жили за разработване. Кухня с празни долапи.

За нейните цели това беше добре.

За сърцето ѝ то бе горчиво-сладко. Свободата бе довела до изоставяне, прекратяване на службата, край на онова, което бе съществувало някога.

Ала промяната бе неотменна част от съдбата. И тя бе довела до много добро... макар и навярно не за Скрайб Върджин. Ала кой ли знаеше какво изпитва тя, след като никой не я беше виждал от толкова време...

С тържествена молитва Лейла пристъпи в храма и плъзна поглед по простичките бели маси с купите вода, мастилниците, рулата пергамент. В просторното помещение нито една пращинка не се спускаше от високите греди на тавана, за да помътни водата за предсказания... и все пак, изглеждаше така, сякаш наблюдението на историята на расата, което някога бе свещено задължение, сега бе изоставено и едва ли щеше да бъде възобновено някога.

И това караше храма да изглежда западнал.

О, да, трудно бе да не си помисли за голямата библиотека, недалеч оттам, и да не си представи полиците ѝ, върху които бяха подредени томове, пълни с грижливо записани пасажии, свещените символи на Древния език — положени върху пергаментата от Избраниците, които бяха гледали в същите тези купи какво се случва с расата. Имаше и други архиви: на Братството на черния кинжал и тяхното потекло, предписанията на Скрайб Върджин, решенията на краля, честванията на фестивалите, традициите на глимерата и уважението, оказвано на Скрайб Върджин.

В известен смисъл, липсата на по-нататъшна история бе смърт за расата.

Смърт, но и прераждане. Толкова много положителни неща бяха дошли от промяната в ценностите — признаването на правата на жените, отмяната на кръвното робство и освобождаването на Избраниците.

Скрайб Върджин се бе изпарила почти напълно в духовния вакуум, сякаш боготворенето я бе подхранвало и сега, лишена от него, тя бе изгубила силата си. И да, на Лейла ѝ липсваха някои от старите обичаи, а отсъствието на духовен водач в такива смутни времена я тревожеше... ала съдбата бе по-голяма не само от нея, но и от цялата раса.

И дори от нейната създателка.

Отиде до една от масите и издърпа белия стол. Седна, оправи одеждите си и отправи молитва онова, което се канеше да стори, да бъде в служба на едно по-висше благо.

Каквото и да бе то.

О, да му се не види. Невъзможно бе да се преструва, че онова, което се канеше да направи, не е напълно егоистично.

Наведе глава и сложи благоговейно ръце върху купата. С цялата яснота, на която бе способна, извика образа на Кор в ума си — присвитите очи и обезобразената горна устна, ниската подстрижка и масивния врат. Представи си миризмата му в носа си и внушителното му физическо присъствие пред себе си. Видя ръцете му, с изпъкнали вени, и тежките, покрити с мазоли длани, масивните му гърди и силните крака.

В ума си чу гласа му. Видя го да се движи. Улови погледа му и го задържа.

Повърхността на водата се раздвижи, концентрични кръгове тръгнаха от средата с ритъма на сърцето ѝ.

Водата се завихри, а после от дълбините ѝ се надигна образ и я накара да застине.

Лейла се намръщи и си помисли: *В това няма никакъв смисъл.*

Купата ѝ показваше лавици, дълги редици рафтове, отрупани с... най-различни урни. Припламваха факли и хвърляха треперлива оранжева светлина в нещо, което приличаше на прашно подземие.

— Кор...? — ахна тя. — О... прескъпа Скрайб Върджин.

Образът бе така ясен, сякаш се бе надвесила над тялото му.

Лежеше върху носилка на колелца, завит с бели чаршафи, на сред просторно помещение, пълно с лавици; очите му бяха затворени, кожата му — бледа, ръцете и краката му — неподвижни. До него пиукаха машини, които ѝ бяха познати от собствената ѝ стая в клиниката. Джон Матю и Блейлок седяха на каменния под до него. Джон Матю тъкмо казваше нещо на езика на знаците.

Блей просто кимна.

Лейла заповяда на образа да се промени, така че да види какво има зад и пред мястото, където лежеше Кор. Ако навлезеше по-навътре в онова, което се оказа пещера, в крайна сметка щеше да стигне до огромно церемониално помещение...

Гробницата.

Кор се намираше в преддверието на Гробницата.

Лейла извика отново образа с Джон и Блей и чу Блей да казва:

— ... налягането пада. Така че не се налага операция. Не изглежда обаче така, сякаш скоро ще се събуди.

Джон отговори нещо на езика на знаците.

— *Знам. Но каква е алтернативата?*

Лейла поиска от купата да ѝ покаже изхода и видя път, тръгващ в противоположната посока и отвеждащ до солидна порта, покрита със стоманена мрежа, и катинар, който изглеждаше достатъчно силен, за да спре и най-настойчивите нашественици. А после се озова в друга пещера, чиито каменни стени бяха издълбани от ръка или от природата, а може би и от двете.

Най-сетне прекрачи навън, в гора от високи борове.

Накара образът да се смали, докато не видя светлините на имението. Той все още се намираше в земите на Братството. Не беше далеч.

Лейла пусна ръбовете на купата и загледа как онова, което бе видяла в нея, изчезва, сякаш никога не се бе появявало и водата си възвърна ясната, анонимна природа.

Облегна се назад и дълго мисли. А после стана и излезе от храма.

Не се върна на земята обаче. Не веднага.

* * *

— Имам чувството, че ще загазим или нещо такова.

Мери се настани до Рейдж в библиотеката на имението и го потупа по коляното.

— Знаеш, че не е вярно.

— Добре ли изглеждам?

Мери се облегна назад в копринения диван и го погледна.

— Красив както винаги.

— Дали това ще сработи в наша полза?

— Как иначе? — Тя го целуна по бузата. — Просто не забравяй, че не бива да я сваляш. Тя е жената на най-добрия ти приятел.

— Сякаш бих го направил. Тя не изглежда зле, но същото може да се каже и за повечето от уредите в кухнята на Фриц, а аз нямам никакво желание да ги изчукам.

Мери се засмя и стисна коляното му. А после отново се почувства така, сякаш главата ѝ бе на път да експлодира.

— Е. Ами. Както и да е... никога досега не бях обръщала внимание на тази стая. Хубава е.

Докато Рейдж отговаряше с едно *mmm-хммм*, тя плъзна поглед по рафтовете с книги, припукващия огън и наситените багри на килимите, завесите и възглавничките. Имаше и писалище. Дивани, върху които да се сгушиш с някоя книга от колекцията... или с електронния си четец, ако предпочиташ. Цял куп картини с маслени бои. И най-различни дреболии, които Дариъс беше събирал, докато беше жив — мидени черупки, редки камъни, вкаменелости.

— Не мога да дишам.

Рейдж сложи глава между коленете си и Мери разтърка раменете му, утешавайки себе си, докато утешаваше и него. Вероятно не би помогнало особено да му каже, че на нея също не ѝ достигаше въздух. И мъничко се задущаваше.

Мариса се появи забързано десетина минути по-късно.

— Толкова съжалявам! Извинявам се, че... о, здрасти, Рейдж.

— Здрасти. — Рейдж се прокашля и помахаше с ръка. — Ъ... здрасти. Да.

Мариса местеше поглед между двамата. След това като че ли се овладя и затвори вратата.

— Чудех се защо поиска да се срещнем тук. Сега разбирам.

— Аха — каза Рейдж. — Аз не мога да... е, нали се сещаш. Да отида в „Убежището“. Което знаеш... защото ти го ръководиш. И... май ще е най-добре да млъкна, нали?

Мариса се приближи до камината, невероятната ѝ красота сякаш привличаше цялата светлина и топлина на огъня. Настани се в едно кресло и кръстоса крака, като съвършена дама, каквато си и беше.

Лицето ѝ бе дистанцирано, но не и студено. Изглеждаше готова да посрещне нещо не особено приятно.

Нещата не отиваха на добре, помисли си Мариса с ужас.

— Е... благодаря ти, че се съгласи да се срещнем. — Мери улови ръката на Рейдж. — Няма да увъртам. С Рейдж го обсъдихме и бихме искали да проучим възможността да осиновим Бити или поне да станем нейни настойници. Преди да откажеш, бих искала да си спомниш, че имам клиничен опит в...

— Почакай. — Мариса вдигна ръце. — Почакай, не става дума за това, че... искаш да напуснеш?

— *Какво?*

Мариса сложи ръка на сърцето си и се отпусна в креслото.

— Няма да напуснеш.

— Не, господи, откъде ти хрумна това?

— Просто си помислих, че съм те засегнала с нещо по време на онзи разговор преди Последното хранене. Не бях сигурна дали не обърках нещо... искам да кажа, просто се опитвам да постъпя така, както е най-добре за Бити и... — Мариса млъкна. Отърси се. — Правилно ли чух да казваш *осиновяване*?

Мери си пое дълбоко дъх. И с всичка сила стисна ръката на своя хелрен.

— С Рейдж го обсъдихме. Искаме да бъдем родители и искаме да дадем на Бити дом, изпълнен с обич, място, където да принадлежи, подкрепа, която не е само професионална. Както знаеш, аз не мога да имам деца... а Бити наистина е сираче. Дори Вишъс не можа да открие чичо ѝ.

Мариса примига няколко пъти. Отново замести поглед между тях двамата.

— Това е... невероятно.

Рейдж се приведе напред.

— В добър или в лош смисъл?

— Добър. Искам да кажа... — Мариса се облегна назад и се взря в огъня. — Това е чудесно... фантастично. Просто не съм сигурна какво трябва да направим.

Я чакай, това „да“ ли беше?, помисли си Мери, докато сърцето ѝ подскачаше в гърдите.

— Бити също ще има право на мнение — каза, опитвайки се да изглежда спокойна. — Достатъчно голяма е, за да има мнение. И знам, че няма да бъде лесно — нито процесът по осиновяването, нито да бъдем родители. Рейдж също го знае. Ала предполагам, че всичко това... започва от теб.

Без никакво предупреждение, Мариса скочи от креслото и прегърна първо Мери, а после Рейдж. Когато отново се върна на мястото си, в очите ѝ имаше сълзи.

— Мисля, че е *наистина* страхотна идея!

Е, добре, Мери май също започваше да се просълзява. А не можеше да погледне към Рейдж... защото ако и неговите очи бяха овлажнели (а тя бе сигурна, че е така), беше дотук.

— Толкова се радвам, че ни подкрепяш — каза дрезгаво. — Макар да не съм сигурна дали сме подходящи...

Изящната ръка на Мариса проряза въздуха.

— Изобщо не се тревожа дали ще бъдете добри родители. И моля те, недей да приемаш която и да било пауза от моя страна като липса на подкрепа. Просто никога не се е налагало да правя подобно нещо.

— Сакстън е запознат със законовата процедура — обади се Рейдж. — Дори изготви документите. Мисля, че като член на аристокрацията, се нуждае от аудиенция при краля...

Мери вдигна ръце, сякаш за да каже: *По-полека*.

— Чакай, чакай, първо и двамата трябва да бъдем официално преценени. Освен това трябва да проверим по-задълбочено семейството на майка ѝ... и на баща ѝ. И разбира се, трябва да я попитаме дали изобщо го желае. Майка ѝ почина съвсем наскоро. Не ми се иска да си помисли, че се опитваме да изместим кръвното ѝ семейство или да заменим някой, който никога не би могъл да бъде заменен. Трябва да действаме бавно, да бъдем гъвкави и да запазим спокойствие. Съществува и един потенциален проблем.

— И той е? — попита Мариса.

Мери погледна към Рейдж и той се прокашля.

— Аз ям хора. Искам да кажа... звярът. Нали знаеш. Той яде разни неща. Неща, които не би трябвало да бъдат изядени.

— Никога не е представлявал заплаха за мен — намеси се Мери. — Но не можем да се преструваме, че звярът не е фактор във всичко това. Независимо кой ще се произнесе дали сме годни да бъдем родители — ти, Рот или някой друг, трябва да бъде напълно ясно, че ние идваме в комплект с чудовище с размерите на триетажна сграда, лилави люспи и апетит за лесъри.

Рейдж вдигна ръка, сякаш се намираше в час и чакаше учителката да му даде думата. Когато и Мери, и Мариса просто го изгледаха, той я отпусна неловко.

— Ъ, той никога не е ял нищо друго, освен лесъри. Макар че един път май се опита да лапне Вишъс. — Той потръпна. — Е, добре де, от това, което чух, преди няколко ноци подгонил Ви и Асейл и е възможно да е изкъртил покрива на помещението, в което те се скрили, възможно е и да се е опитал да ги изяде... но не е успял.

— Благодарение на мен — изтъкна Мери.

— Той слуша Мери.

Мери сви рамене.

— Както и да е, даваме си сметка, че не сме типичните кандидат-родители. Ала ти се кълна, че ако имаме тази възможност, ще обичаме това малко момиченце с цялото си същество.

— Абсолютно — потвърди и Рейдж.

Мариса се засмя.

— Иииииииииии това е последното, което ме тревожи при мисълта, че искате да си осиновите нещо или някого, било то куче от приятел или дете от „Убежището“.

Мери въздъхна с облекчение, а Рейдж последва примера на Мариса и започна да си вее на очите. След това се подпря на малката масичка, сякаш се притесняваше, че ще припадне.

— На някой друг да му е горещо? Защото на мен ми е... мисля, че ще...

Мери скочи и изтича да отвори един от френските прозорци.

— Понякога му се завива свят — обясни тя. — Нали се сещаш, от облекчение. Дишай с мен, обич моя. Дишай с мен.

Мариса седна до Рейдж и като се засмя, започна да вее на това красиво, пламнало лице с една възглавничка.

— Всичко ще се нареди. По един или друг начин, всичко ще се нареди, окей? И се надявам, че в крайна сметка Бити ще дойде да живее с вас.

Мери грабна друга възглавничка и се присъедини към усилията, и докато го правеше, погледна в очите на брата, когото обичаше... и се опита да види бъдещето в чертите му.

— Надявам се. Господи, толкова се надявам, че чак боли.

51.

— Какво искаш да знаеш?

Докато Ви задаваше навярно разбираемия въпрос, Асейл премести телефона до другото си ухо и пъкна чашата от кафето си в миялната. Догенът, когото възнамеряваше да интервюира тази вечер (така че братовчедите му да престанат да унищожават замразените ястия), бе помолил да пренасрочат срещата. Което означаваше, че отново той трябваше да се вживее в ролята на домашна прислужница.

— Катинар „Мастър Док“ — обясни. — Искам да знам как да го отключа. И то така, че механизмът да продължи да работи и след това.

Братът се засмя сурово.

— Да, първото ми предложение щеше да бъде да му пуснеш един куршум... което едва ли е опция, ако искаш нещото да продължи да работи и след това. Къде точно се опитваш да проникнеш?

— Тайна.

— Звучи интригуващо. Колко е стар? За катинара питам.

— Нов.

— Окей. Имам нещо за теб. Къде си...

Разнесе се тих звън и Асейл отдръпна телефона от ухото си.

— А, ето я и нея. Вкъщи съм си, Вишъс.

— Там съм до две минути. В задния ти двор.

— С нетърпение очаквам посещението ти. — Асейл прие другото обаждане. — Здравей, милинка...

Ридаеше. Нааша ридаеше и Асейл се досети за причината, без да се нуждае от обяснение.

— Какво се е случило? — попита, докато отиваше да отвори задната врата.

Студеният въздух подразни носа му, но той си наложи да не кихне, докато от другия край на линията долиташе цял куп подсмърчане и заекване.

— Мъртъв е. Моят хелрен е мъртъв.

Естествено, че е, помисли си Асейл. И аз знам защо.

— Толкова съжалявам, милинка. Какво мога да сторя за теб в скръбта ти?

Тя подсмръкна няколко пъти.

— Моля те, ела.

— Но разбира се. Дай ми десет минути.

— Благодаря ти. Съкрушена съм.

Не, ти си негова наследница, помисли си Асейл. Любовникът ти стои зад всичко това... и следващата по ред за ковчега си ти, скъпа моя.

На моравата отвън изникна огромна фигура и братът Вишъс задейства охранителното осветление, докато се приближаваше към къщата.

— Току-що научих за една смърт — оповести Асейл. — Изглежда, че хелренът на любовницата на Троу е починал.

— Нима?

— Май все пак още не съм станал параноичен. По-скоро проницателен. — Той срещна Вишъс по средата на моравата и двамата се ръкуваха. — Знаех, че не му остава дълго на този свят. Въпросът е как е починал... и възнамерявам да го науча.

— Под онзи покрив има убиец.

— Действително. Ще ти съобщя какво съм открил.

— Ако имаш нужда от подкрепление, ние сме насреща. И ако откриеш доказателства за убийство, можеш да разчиташ на смъртна присъда.

— Дадено.

— О, и ако още се интересуваш как да се справиш с онзи катинар, ето от какво се нуждаеш. — Вишъс му подаде сребърен инструмент, който приличаше на миниатюрна отвертка. — Използвай го като ключ. Би трябвало да сработи.

— Благодаря ти.

Вишъс го потупа по рамото.

— Оказваш се достоен за кожата на гърба ти.

— Не съм сигурен дали това е комплимент, или не.

— И правилно.

Пуф! Братът изчезна, оставяйки единствено студен бриз след себе си. Асейл се обърна към къщата и извика:

— Братовчеди, аз излизам.

Ерик се появи на прага.

— Къде отиваш?

— У Нааша. Настъпила е промяна в положението ѝ, така да се каже. Хелренът ѝ е починал... или е бил убит.

— Интересно. Съобщи ни, ако имаш нужда от нас.

— Ще го направя.

Асейл затвори очи и прехвърли молекулите си над реката, в имението на хелрена на Нааша. Прие физическите си очертания пред главния вход и без да си дава труда да позвъни или почука, бутна вратата.

Троу стоеше в преддверието и при вида на отворилата се врата, потръпна, а после се намръщи.

— Какво... какво правиш тук?

Асейл затвори тежката врата зад себе си, след което преспокойно оправи кърпичката в джоба на сакоето си.

— Бях поканен.

— В такъв случай би трябвало да влезеш както е прието — като позвъниш. Не живееш тук.

— За разлика от теб.

— Да.

Асейл се приближи до другия мъж и прокара връхчетата на пръстите си по ревера на елегантното му черно сако. Копелето беше красиво, трябваше да му го признае. Естествено, освен това беше морално упаднало и можеше да му се има горе-долу толкова доверие, колкото и на пепелянка под крака ти.

Доста често срещана комбинация, в интерес на истината.

— Скъпо мое момче — промълви Асейл, — ако не знаеш защо бях повикан, значи си или сляп, или наивен.

Троу блъсна ръката му настрани.

— Не съм „твое момче“.

Асейл се приведе към него.

— Но би искал да бъдеш, нали?

— Да ти го начукам.

— Трябва просто да ме помолиш учтиво и ще си помисля. А междувременно няма да е зле да си напомниш, че любовницата ти много скоро ще се залови да търси следващата си жертва... искам да кажа, хелрен. И колкото и голямо да е обаянието ти, вярвам, че не

отговаряш на един съществен критерий. Ако не се лъжа, ти си беден. Или поне според техните стандарти си такъв. За разлика от теб, аз нямам този проблем. Може би затова тя ме повика?

Троу оголи вампирските си зъби, но преди да успее да отговори, откъм витото стълбище долетя звук от забързани стъпки.

— Асейл!

Разперил ръце, той посрещна уханното, грижливо поддържано тяло, което се блъсна в него, и докато го притискаше до гърдите си, срещна погледа на Троу. Намигна му и преднамерено спусна ръка надолу и стисна дупето на Нааша.

Миг по-късно тя се отдръпна леко.

— Адвокатът идва насам. Ще останеш ли, докато приключи срещата си с него?

— Но разбира се. В този твой миг на нужда съм неизменно на твоё разположение.

— Отнесоха останките на моя хелрен. — Тя извади копирена кърпичка от корсажа си и избърса бузи, които бяха сухи, и очи, които не бяха нито зачервени, нито подпухнали. — Ще го кремират тази вечер. А после ще проведем церемонията по преминаването в Небитието. Винаги е казвал, че иска тя да се състои тук.

— В такъв случай, от какво се нуждаеш, за да го изпратиш в последния му път?

— Вече отпратих всички гости. Стори ми се нередно да останат под покрива ми, докато уреждаме всички тези неща. — Нова доза попиване. — Толкова съм сама. Ще се нуждая от теб повече от всякога.

Асейл се поклони; усещаше, че на Троу му кипи отвътре.

— За мен ще бъде удоволствие.

— Навярно би могъл да присъстваш на срещата ми с адвоката...

— Не — намеси се Троу, — аз ще съм тук, за да те подкрепя. Това трябва да си остане между нас.

— Има право — промълви Асейл и я помилва по бузата с опакото на кокалчетата си. — На драго сърце ще изчакам толкова дълго, колкото се налага. Достатъчна ми е само една гостна и ще се развличам с нещо от библиотеката ти, навярно.

Откъм входната врата се разнесе звън и икономът се появи от една от задните стаи. Докато догеният бързаше да отвори, Троу

повдигна вежди, сякаш за да каже, че така подобава да бъде приет един гост.

А после Сакстън, юридическият съветник на самия крал, пристъпи в имението.

В много отношения Сакстън като че ли подхождаше повече на живота в Регентския период^[1], отколкото в наши дни, с чупливата си руса коса, ушития по поръчка костюм, кашмиреното палто и куфарчето от „Луи Вюитон“, които го поставяха по средата между коренните противоположности на конте и трудолюбив адвокат.

— Господарке — поклони се той. — Приемете съболезнованията ми за вашата загуба.

Последва нова доза театралничене със сухи очи... и Асейл се оттегли от драмата, макар да улови погледа на Сакстън. Докато двамата си кимваха дискретно, Асейл имаше чувството, че адвокатът знае точно какво прави той тук.

А, Рот. Следеше изкъсо всичко, което се случваше, и Асейл започваше да вярва, че това е нещо хубаво.

— Позволи ми да отведа моя приятел в кабинета — каза Нааша. — А после ще се видим в библиотеката. Моят доген веднага ще те придружи дотам и ще ти предложи освежителна напитка. А Трой ще се присъедини към нас, като мой съветник.

Асейл се сбогува със Сакстън подчертано официално, сякаш двамата не се познаваха, след което последва Нааша в стая, която ухаеше на сушени цветя и дим от дърво. Плъзгащата се врата, която тя затвори зад тях, бе покрита с изящна дърворезба и бе не по-малко ценна, отколкото огърлицата на „Булгари“ около врата на домакинята.

Тя се приближи до него, подсмърквайки деликатно.

— Ще ме облекчиш ли в скръбта ми?

— Винаги.

Асейл я притегли към себе си, защото тя го искаше. И я целуна нежно, така че да не размаже червилото ѝ, отново, защото тя го искаше.

— Миличка — рече, прокарайки леко ръка по грижливо оформените ѝ къдрици. — Кажете ми, как откри, че любимият ти е починал?

А после запамети всяка дума от отговора ѝ:

— Отидох да го поздравя, преди да му поднесат Първото хранене. Той лежеше по гръб, така спокоен, умиротворен... ала беше студен. Толкова студен. Беше си отишъл. В съня си... което е благословия.

— Добра смърт. Хубава смърт за достоен мъж.

Тя го целуна отново, пъхвайки език в устата му... и Асейл усети вкуса на Троу, почувства миризмата на другия мъж по нея.

— Бъди тук, когато приключа. — В думите ѝ се долавяха леки нотки на заповед.

Властният мъж у Асейл изръмжа, ала разумът му потисна инстинкта.

— Както казах, ще чакам толкова дълго, колкото се налага.

— Завещанието има цял куп клаузи.

— А аз нямам нищо друго за правене, освен да се погрижа за теб.

Нааша буквално грейна при тези думи... и Асейл едва се въздържа да не направи физиономия. Ала тя вече излизаше от стаята с танцуваща походка, готова да открие какво ще наследи.

— Довиждане, засега — изчурулика, преди да затвори вратата след себе си.

Докато потракването на токчетата ѝ по мраморния под затихваше, Асейл вдигна очи към тавана. Не се виждаха охранителни камери, ала разбира се, това бе само най-очевидното място, където можеха да бъдат.

Преди да се опита да излезе от кабинета трябваше да се увери, че никой не го наблюдава.

---

[1] Период в историята на Великобритания между 1811 г. и 1820 г. — Б.пр. ↑

52.

— Фриц... Как да опиша Фриц...

Рейдж спря на един светофар и погледна в огледалото за обратно виждане. Бити беше на задната седалка и се взираше напред с прехласнато изражение, сякаш каквото и да бе на път да й каже, бе най-увлекателното нещо, което тя щеше да чуе някога.

За миг сърцето му задумка в гърдите. Не можеше да повярва, че съществува дори само възможността да получи шанса да...

Съсредоточи се, заповяда си. Предстои ви още много, преди да дойде време да се разчувстваш.

Но, господи, ако то наистина се случеше, той щеше да води толкова разговори с това момиченце.

— Рейдж? — подкани го Мери.

— О, извинявайте. — Светна зелено и той заповяда на мозъка си да последва примера на колата и да се размърда. — Ами, Фриц прилича на онзи тип от „Похитителите на изчезналия кивот“, нали се сещаш, дето му се разтопи лицето. Само че не толкова страшен... и от него не падат парченца.

— Какво е...?

Рейдж се отпусна безсилно в седалката.

— О, господи, слушай... ще трябва да поработим върху образованието ти. Има толкова много... гледала ли си „Челюсти“?

— Не.

Той фрасна глава в облегалката.

— Не! Господи, каква трагедия.

Бити се закиска, а Рейдж протегна ръка към Мери.

— Дръж ме, трябва да задам най-важния въпрос.

— Можеш да разчиташ на мен, миличък.

Рейдж отново погледна в огледалото за обратно виждане.

— Знаеш ли изобщо кой е Джон Маклейн?

— Не.

— Ханс Грубер^[1]?

— Ъ... не?

— Мееееееееееери, дръж ме!

Мери избухна в смях и го избута обратно на мястото му.

— Карай си колата!

Докато момичетата се смееха, той се отърси и се взе в ръце.

— Ще се погрижим за това по-късно. Както и да е, Фриц е... по-стар и от дядо боже, както казват човеците. И направо се разтреперва, ако се опиташ да направиш нещо сам. Не ти позволява да разтребиш след себе си, стресира се, ако се опиташ да си приготвиш нещо за хапване и има неудържима нужда да чисти с прахосмукачката. Но... — Рейдж вдигна показалец. — Той ми купи мой собствен фризер за сладолед. И казвам ти, това опрощава цял куп грехове.

Мери се извърна в седалката.

— Фриц е най-милата сила на тази планета. Той ръководи персонала и се грижи за всички и всичко в къщата.

— Колко души живеят там? — попита Бити.

— Ако броим и догените? — Мери се умълча за миг. — Ами, май тридесет? Тридесет и пет? Четиридесет? Не съм сигурна.

— Най-важното е... — намеси се Рейдж.

— ... че има много любов.

— ... че има киносалон с машина за десерти.

Мери го стрелна с поглед и той сви рамене.

— Недей да подценяваш важността на шоколадовите десерти в тъмното. Бити, кажи ми, че си опитвала шоколадови десерти?

Когато момиченцето поклати глава с усмивка, Рейдж разпери ръце.

— Човече, на толкова неща имам да те науча, млада лейди.

Пред тях изникна „Лукас Скуеър“, светлините на всички магазини и неоновите табели светеха ярко. Широките тротоари бяха пълни с пешеходци — двойки, разхождащи се хванати за ръце, семейства, излезли заедно, групички тийнейджъри, шляеци се напред-назад.

— Петък ли е днес? — попита Рейдж, докато влизаше в един от откритите паркинги.

— Така мисля, не, чакай, май е събота. — Мери извади телефона си. — Да, събота е.

— Нищо чудно, че има толкова хора.

Отне му известно време, докато намери къде да паркира, тъй като все нещо в заобикалящите го коли не му харесваше. Най-сетне си избра място до градините и намести своето съкровище близо до бордюра.

— Да, винаги е толкова придирчив — потвърди Мери, докато слизаше и буташе седалката напред, за да направи място на Бити.

— Хей, аз се грижа за жените си. — Когато вратата им се затвори, той се пресегна и я заключи ръчно, след което слезе и завъртя ключа в дръжката откъм шофьора. — Никой човек няма да ми одраска бебчето.

С Бити по средата те се отправиха към „Ти Джи Ай Фрайдейз“. Заведението се намиреше зад ъгъла и когато група шумни човеци изскочиха от него, Рейдж се намръщи.

— Хей, Бити? — каза нехайно. — Значи никога не си ходила на ресторант?

— Не.

Рейдж спря и сложи ръка на рамото й... и се стресна, почувствал колко е слабичко. В момента обаче го тревожеше нещо друго.

— Може да е малко шумно. Разговори, плачещи бебета, смях. Ще има сервитьори, шураци се напред-назад с огромни подноси с храна, най-различни миризми и звуци. Възможно е да ти дойде в повече. Ето какво трябва да запомниш. Ако се налага да използваш тоалетната, Мери ще дойде с теб, така че не е нужно да се притесняваш, че ще се загубиш или ще останеш сама. А ако в един момент почувстваш, че ти стига, ще си тръгнем. Не ме е грижа дали току-що сме отворили менютата, поръчката ни е пристигнала или тъкмо вдигаме вилците си. Мятам една стотачка на масата и — той щракна с пръсти — се изнасяме оттам.

Бити просто се взираше в него. И той се притесни, че е отишъл твърде далеч...

Телцето на детето се блъсна в него и то го прегърна с всичка сила. В първия миг Рейдж не знаеше какво да стори и просто разпери ръце настрани, поглеждайки паникьосан към Мери. Ала когато неговата шелан сложи ръка на устата си с вид, сякаш самата тя полага усилие да се овладее, той прегърна момиченцето също толкова силно.

Докато стояха така, Рейдж затвори очи.

И изрече безмълвна молитва.

* * *

Единственото, което Мери бе в състояние да направи, бе да поклати глава. А си беше мислила, че е влюбена в Рейдж. Мислеше, че го обича с цялото си сърце. Мислеше, че той е половинката на душата ѝ, нейният център, нейният никога-няма-да-е-по-добро-от-това.

Дрън, дрън, дрън.

Да го види как прегръща Бити с цялата сила на едрото си тяло?

Да не повярва човек — не просто се оказа, че в яйцеклетките ѝ все още е останала малка искра... те само дето не се взривиха между бедрените ѝ кости.

Когато тримата продължиха напред, Рейдж беше сложил ръка върху рамото на Бити. Сякаш те двамата заедно бяха най-нормалното нещо на света... макар Рейдж да бе принуден да се наклони на една страна и те се бутаха един в друг, докато стъпките им не влязоха в ритъм.

Когато стигнаха до ресторанта, Мери се огледа наоколо, търсейки други семейства... и за частица от секундата нямаше как да не отвори вратата на фантазиите и да се престори, че те бяха досущ като останалите семейства. Мама, татко и дъщеря, излезли да вечерят заедно, да си бърбят за глупавички неща и сериозни неща, и за нищо особено... преди да се отправят към сигурността на дома си заедно.

Рейдж мина напред, за да отвори вратата, и ресторантът се оказа точно такъв, какъвто го беше описал — претъпкан и шумен, и кипящ от живот. За щастие, Бити изглеждаше по-скоро любопитна, отколкото притеснена, макар че не се откъсна от Рейдж, когато той отиде до мястото на салонната управителка и помоли за сепаре.

Само един поглед от брюнетката и виж ти — никакво чакане за Рейдж. Докато салонната управителка му се усмихваше, показвайки всичките си зъби и люшна дупе, за да вземе три менюта, Мери поклати извинително глава към останалите дванадесет души, които чакаха на опашката.

— Последвайте ме!

Салонната управителка си запроправя път през заведението, отвеждайки ги в другия край, където действително имаше празно сепаре, очевидно — току-що освободено, тъй като масата беше влажна

и все още нямаше прибори. Нещо, за което веднага се погрижиха, докато Рейдж и Бити се настаняваха един до друг, а Мери седнаше срещу тях.

— Приятно хапване — каза салонната управителка на Рейдж. Преди който и да било да успее да каже нещо, се появи блондинка с къса коса и тежък грим, носеща чаши с вода. Изражението ѝ бе смесица от отегчение и умора... докато не видя на кого ще сервира.

Мери просто се усмихна, поклащайки глава, и отвори менюто си. Докато плъзгаше поглед по огромния избор от храна, смътно си даваше сметка, че се води някакъв разговор, но не си направи труда да се вслуша.

Когато останаха сами, Рейдж отвори менюто си.

— Добре, какво имаме...

— Винаги ли се държат така? — попита Бити.

— Как? — Рейдж отгърна ламинираната страница. — Кой?

— Човешките жени. Винаги ли те зяпат така?

Рейдж отпи глътка вода.

— Не знам за какво говориш.

— Сякаш биха искали да си поръчат теб.

Вода. Ливна. Навсякъде. Докато Рейдж кашляше и се удряше в гърдите с юмрук, Мери нямаше как да не се разсмее. След което разви приборите си и попи водата със салфетката.

— О, да. Винаги — каза тя. — Оказват се запленени и не могат да се отърсят.

Рейдж си пое дъх с усилие.

— Нямам представа... за какво говорите и двете.

Бити се обърна към него.

— Не виждаш ли как...

— Не ги забелязвам. — Рейдж погледна момиченцето право в очите. — Моята Мери е единствената жена, която виждам. Така е и винаги ще бъде така. Всички останали може и на врата да ми се хвърлят, но никога няма да могат да се мерят с онова, с което бях благословен, и никога, *никога* няма да имам нищо общо с тях.

Бити се замисли за миг над думите му, а после взе менюто си с малка усмивчица.

— Според мен това е много хубаво.

— Е, какво ви се яде? — попита Мери.

— Аз съм в настроение за пържола. — Рейдж прелисти страницата. — Както и за мексиканско. И пиле. А картофите са задължителни.

Мери се наведе към Бити.

— Добре, че сме само трима. Ще имаме нужда от пространство за всички чинии.

— Не знам какво да си поръчам — каза момиченцето. — Никога не съм виждала... толкова много.

— Е, аз съм готова да си поделим нещо. — Мери затвори менюто и го остави на масата. — Но ще си поръчам само голяма салата.

— Аз все още не съм свършил със списъка си. — Рейдж смушка Бити с лакът. — Мисля, че трябва да си поръчаш поне едно нещо само за теб. Заслужаваш да си имаш собствена чиния... освен това винаги мога да доям онова, което ти остане.

Когато се върна, сервитьорката имаше очи само за Рейдж... и интересно, Мери си спомняше време, в началото на връзката им, когато това я караше да се чувства несигурна... особено след онзи епизод. Ала сега? Изобщо не я притесняваше. Рейдж не беше излъгал. Всички тези жени буквално можеха да се съблекат голи-голенички пред него и той не би проявил повече сексуален интерес, отколкото към някой диван.

Невероятно бе как мъжът ти можеше да те накара да се чувстваш боготворена, без да каже нито дума.

— Е, избрахме ли си нещо? — обърна се сервитьорката към Рейдж.

— Първо моите дами. Бити?

Момиченцето като че ли се паникьоса.

— Не знам. Не...

— Нещо против да направя предложение? — попита Рейдж и когато то кимна, каза: — Поръчай си макарони със сирене с гарнитура от броколи и хрупкави пилешки хапки с барбекю сос и мед. Простичко. Леко за стомаха. Няма да ти обърка вкусовите рецептори.

Бити като че ли събра кураж и погледна към сервитьорката.

— Може ли да си поръчам това?

Сервитьорката кимна.

— Няма проблем.

— Моя Мери?

Мери се усмихна.

— Салата „Коб“ с печено пиле, без авокадо и без синьо сирене. За дресинга само сос „Хиляда острова“ или нещо подобно. Аз ще си я подправя.

— Имаме сос „Хиляда острова“. — Сервитьорката се съсредоточи върху Рейдж, очите ѝ — впити в лицето, раменете, гърдите му. — А за вас?

— Мисля да започна с пържени пилешки крилца и пълнени картофени кюфтенца. След това искам пилешки шишчета хибачи, бифтек, ребърца с барбекю сос и сос „Мемфис“, бифтекът — средно опечен. Ще довърша с троен сандвич „Рубен“. А, да, май ще искам и един хамбургер, средно опечен. Както и крилца с чеснов сос.

Затвори менюто, сякаш без да си дава сметка, че са го зяпнали.

— Да? — каза на сервитьорката.

— Да не би... да не би да чакате още хора?

— Не. — Той събра менютата и ѝ ги върна. — И две коли. Дами?

— За мен само вода — каза Мери. — Бити? Вода или нещо газирано? Вода? Окей, тя също ще иска само вода... и мисля, че сме готови. И много гладни, както виждате.

Докато сервитьорката се отдалечаваше, облещила очи, Бити се закиска.

— Няма наистина да изядеш всичко това, нали?

— И още как. — Рейдж протегна отворена длан. — Искаш ли да се обзаложим?

Бити стисна ръката му.

— А ако изгубя?

— Ще трябва да довършиш каквото ми остане.

— Не мога да го направя!

Докато двамата продължиха в същия дух, Мери просто ги гледаше, огромния, невъзможно красив мъж и малкото момиченце, чувстващи се толкова комфортно заедно, колкото изобщо беше възможно.

— Мери?

Тя се отърси.

— Какво?

Рейдж протегна ръка през масата.

— Бити попита как се запознахме.

Мери стисна ръката му и се усмихна.

— О, няма да повярваш.

— Разкажи ми. — Момиченцето се приведе напред. — Моля те.

---

[1] Джон Маклейн, Ханс Грубер — герои от филма „Умирай трудно“. — Бел.ред. ↑

53.

Когато се увери, че в кабинета наистина няма камери, Асейл отиде до вратата и я откряна. След като не чу нищо, излезе в коридора и остана неподвижно на мястото си, ослушвайки се за гласове или стъпки.

— Хоризонтът действително е чист — промълви, докато се оглеждаше наоколо.

Тъкмо се канеше да се отправи към голямото стълбище, когато иззад една затворена врата насреща му долетя писък.

— ... не е вярно! — изрева Нааша; вратата почти не заглушаваше гласа ѝ. — Подписът му е подправен! Това е мерзост!

Лоша новина?, зачуди се Асейл с усмивка. Дали някой отдавна изгубен роднина не се беше появил в завещанието?

Върна се обратно в кабинета и притвори вратата почти докрай, миг преди Нааша да изскочи в коридора и да се отправи към стълбището. Троу обаче я настигна, стисна я за лакътя и я завъртя към себе си.

Приведе се към нея и понижи глас:

— *Трябва да изслушаш и останалите клаузи.* Да, разбирам, че това е шок, ала не можем да се борим с нещо, с което не сме напълно запознати. Ще се върнеш вътре. Ще престанеш да крещиш. И ще оставиш Сакстън да дочете завещанието. След това ще го попитаме какви са правата ти и пред кого можеш да го оспориш. А после ще си наемем собствен адвокат. *Няма* обаче да избягаш оттам в истерия. Не и ако искаш да получиш парите, които ти се полагат. Разбираш ли какво ти казвам?

Гласът на Нааша, когато му отговори, прозвуча като ръмженето на куче.

— Предполага се всичко да е мое. Прекарах последните двадесет години, слушайки го как се оплаква. *Заслужила* съм си и последното пени от тези пари.

— И аз ще ти помогна да получиш онова, което ти се полага. Ала това няма да се случи, ако не се овладееш. Тук няма място за емоции.

Двамата поговориха още малко. А после Нааша изпъчи рамене и се върна обратно в стаята.

Направо да ти дожалее за Сакстън.

Макар че Асейл нямаше време да мисли за това точно сега.

В мига, в който вратата се хлопна зад Нааша и Троу, Асейл отново излезе в коридора, затваряйки след себе си, и изкачи стълбите на бегом. Когато стигна на втория етаж, отиде малко по-далеч отпреди — до просторна спалня, чиято врата беше отворена. В мига, в който усети миризмата на адстрингентни лекарства във въздуха, разбра, че това е била стаята на нейния хелрен. И действително, когато надникна вътре, видя, че чаршафите бяха свалени, възглавниците — струпани в средата на леглото.

Извади телефона си и започна да прави снимки. Нямаше представа какво не е на мястото си, но това щеше да прецени по-късно.

Петна. Върху дюшека.

В горната част. Не там, където биха могли да бъдат обяснени със загуба на контрол над пикочния мехур.

Имаше петна и по възглавниците.

Бързо подушване на въздуха разкри, че не беше нито кръв, нито урина. Какво беше тогава?

В банята. Навсякъде лекарства, шишенца, затворени накриво, или пък без капачки. Проходилка. Бастун. Пелени за възрастни.

Приключи със спалнята за по-малко от седем минути и спря в горната част на стълбището. Имаше два начина да стигне до подземие — задното стълбище, което беше използвал предишната нощ...

Не, този път щеше да прибегне до другия начин.

Затвори очи и се дематериализира на първия етаж, прехвърляйки молекулите си под вратите, докато не прие физическите си очертания на върха на стълбите, спускащи се към избата.

Ушите му не доловиха никакъв повод за тревога, така че той отвори вратата и потъна в мрака. Използвайки фенерчето на телефона си, за да се ориентира, той се придържаше в края на грубо издяланите стъпала, а влажният, студен въздух щипеше синусите му.

Пое забързано по коридора, подминавайки стаята за игри на Нааша. Не му харесваше шумът, който обувките му с кожени подметки вдигаха върху каменния под, ала нямаше какво да направи по въпроса... и най-сетне стигна до вратата с катинара „Мастър Лок“.

Отново усети онази миризма във въздуха, докато вадеше инструмента, който беше получил от Вишъс. Пъхна го там, където беше мястото за ключа, завъртя го и ето че механизмът поддаде.

Без първо да надникне, за да провери къде точно се е озовал, той се шумгна вътре и затвори след себе си.

В непрогледния мрак откъм ъгъла долетя шум от тътрузене. И дрънчене на...

Вериги?

Дишане. Нещо дишаше в ъгъла.

Асейл насочи телефона си натам, ала тънкият лъч стигна само на една-две крачки напред, така че той прибра апарата, извади един от pistolетите си и опипа голите греди до вратата.

Когато откри ключа за осветлението, го натисна...

И се дръпна ужасен назад.

Към каменния под в ъгъла беше прикован гол мъж. Прикован и треперещ, свит на кълбо, навел глава и обвил ръце около тънките си като клечки крака. Дългата му коса беше единственото, което го покриваше.

Миризмата... миризмата идваше от застоялата храна, оставена върху един поднос близо до него. „Тоалетната“ също бе до него — дупка, зейнала в земята. Имаше също така градински маркуч, висящ от една кука. И кофа.

До края на живота си Асейл нямаше да забрави тихото подрънкване на оковите, когато мършавото тяло на мъжа затрепери.

Той направи крачка напред.

Скимтенето наподобяваше скимтене на животно.

— Няма да те нараня — каза дрезгаво Асейл. — Моля те, знай това... аз... защо си затворен тук?

Макар че вече знаеше.

Това беше кръвен роб. Пред себе си имаше кръвен роб... ами да, ето ги и татуировките — около гърлото и по една около китките.

— Как мога да ти помогна?

Не получи отговор — другият мъж просто се сгърчи още повече, костите на лактите му сякаш щяха да пробият кожата, ребрата му бяха като белези, вдълбани в тялото от хищни нокти, бедрата му — толкова слаби, че коленете му приличаха на подути възли.

Асейл се огледа наоколо, макар че това беше лудост — очите не го лъжеха.

— Трябва да те изведе оттук.

Извърна се назад и си представи пътя навън.

— Ще те изведе...

Какво щеше да направи? Да изнесе горкия мъж на гръб?

Той пристъпи по-навътре в стаята.

— Не се плаши. Няма да те нараня.

Приблужи се много предпазливо, безброй мисли препускаха в главата му и го измъчваха.

— Не бива да се боиш от мен. — Заповяда си да говори по-силно. — Тук съм, за да те спася.

Главата на роба се повдигна лекичко. А после още малко.

И ето че най-сетне мъжът го погледна с ужасени, кървясали очи, хлътнали толкова дълбоко в черепа му, че Асейл се зачуди колко още би могъл да бъде поддържан този живот.

— В състояние ли си да ходиш? — попита и когато не получи отговор, кимна към краката му. — Можеш ли да се изправиш? Можеш ли да вървиш?

— Кой... — Гласът му сякаш всеки миг щеше да се прекърши.

— Аз съм Асейл. — Докосна гърдите си. — Аз... не съм никой важен. Но ще те спася.

Очите на роба проблеснаха от влага.

— Защо...

Асейл се приведе напред, за да го докосне, ала инстинктивното отдръпване на роба беше толкова рязко, че той побърза да прибере ръката си.

— Защото имаш нужда да бъдеш спасен. — Докато изричаше дрезгаво думите, имаше чувството, че в известен смисъл се обръща към самия себе си. — А аз... аз имам нужда от добро дело, за да се докажа.

Погледна през рамо, преценявайки разстоянието до и извън входната врата на имението. Времето, откакто беше излязъл от

кабинета. Мунициите, които носеше със себе си. Обажданията, които щеше да се наложи да направи. На братовчедите си. На Вишъс.

Който и било.

Мамка му. Веригите.

Не, с тях можеше да се оправи.

Извади деветмилиметровия пистолет от кобура под мишницата си и заглушителя от джоба на самото и бързо го постави върху дулото.

— Искам да се преместиш. — Той направи знак към себе си. — Искам да се отдръпнеш от стената.

Робът все така трепереше, но опита да се подчини, изтътрузвайки се на четири крака настрани от мястото, където се свиваше обикновено... както си пролича от тъмното петно върху пода и стената, когато се отдръпна.

Асейл усети как пот облива тялото му, събира се на капчици над горната му устна и по челото, а сърцето задумка в гърдите му.

— Спри... — Мъжът замръзна и Асейл поклати глава. — Не, говоря на себе си. Не се отнасяше за теб.

Веригите бяха приковани към каменната стена с помощта на халка, дебела колкото мъжки палец и широка колкото врат.

Куршумът щеше да рикошира. Ала какъв избор имаше?

Да остави роба тук беше немислимо.

— Ще трябва да... ще ми позволиш ли да те докосна?

Мъжът кимна безмълвно и се приготви за допира. Асейл го вдигна...

О, Съдби, беше лек като перце.

Веригите дрънчаха, при всяка направена стъпка, а мъжът стенеше от болка и зъбите му тракаха.

Когато се отдалечиха възможно най-много, Асейл го пусна на пода и застана пред него, прикривайки го с тялото си. Прицели се и...

Куршумът не издаде никакъв звук, когато изхвърча от цевта, но изсвири във въздуха, докато отскачаше от каменните стени на стаята, преди най-сетне да се забие далеч от целта си. Асейл провери дали е бил уцелен, а после провери и другия мъж.

— Добре ли си? — Когато получи кимване в отговор, се приближи, за да разгледа пръстена. — Проклятие, близо, но не съвсем.

Беше улучил, ала металът бе здрав. Не смееше обаче да стреля втори път.

Вместо това сграбчи халката и я завъртя, така че мястото, където куршумът я беше нацърбил, да опре в болта, с чиято помощ беше захваната за стената. След това задърпа с всичка сила, пъхтейки, изпълнен от странно отчаяно желание да я строши.

Най-сетне се разнесе пронизително скърцане, сякаш металът го ругаеше и той политна назад с халката в ръце.

Обувките му се подхлъзнаха и той се просна болезнено на пода, ала не го беше грижа. Миг по-късно вече беше на крака и се бе върнал при роба.

Свали самото си, съжалявайки, че не си е взел палто, но тъй като се дематериализира, не бе очаквал, че ще се нуждае от защита против студа.

— Нека ти облечем това.

Което се оказа по-лесно на теория, отколкото на практика — веригите не можеха да минат през ръкави и ревери и в крайна сметка беше принуден да си облече самото обратно, за да не го оставя тук.

Уви веригите около собствения си врат (на два пъти, заради дължината им), вдигна мъжа, задържайки го с една ръка, и се отправи към вратата.

Робът бе този, който отвори, така че не се наложи Асейл да сваля пистолета си.

Остави лампата запалена — много скоро някой в къщата щеше да забележи, че робът го няма, така че не виждаше смисъл да си губи времето да я гаси.

Далеч по-лошо щеше да е, ако откриеше, че срещата със Сакстън е приключила, и Троу и господарката на къщата го търсят.

Подминаха стаята за секс. Изкачиха стълбите.

Робът отново посегна към бравата.

— Бавно — каза Асейл между две поемания на дъх. — Нека първо се послушам.

Нищо. Той кимна и когато другият отвори вратата докрай, прекрачи бързо прага, с разтуптяно сърце и крака, които бяха странно сковани, макар да му служеха както трябва.

Бързо, бързо, с лека стъпка и наострени уши той се носеше през килери и преддверия, докато не стигна до фойето. Поспря за миг, преди да пристъпи вътре, отправяйки молитва към Скрайб Върджин, към съдбата, към когото и да било, просторното помещение не само да

е празно, но да си остане такава, докато успее да стигне до входната врата.

След това? Щеше да се наложи да изтича достатъчно надалеч, за да открие безопасно място, откъдето да се обади на братовчедите си. А после — на Братството.

Кралят беше забранил кръвното робство със закон, така че най-вероятно съществуваше законен начин да изведат от къщата този роб, който никога не е трябвало да бъде чиято и да било собственост. Ала Асейл нямаше намерение да го остави, само за да се появи с братята, да слезе в подземията и да открие, че Нааша го е изпратила в гроба, защото по някакъв начин е била предупредена.

Нека само успея да изляза от къщата, мислеше си той. Моля те.

— През входната врата — прошепна. — Ще излезем през входната врата. Готов ли си? Дръж се за мен.

Мъжът кимна няколко пъти и го стисна мъничко по-силно.

— Да го направим.

Асейл изхвъркна в преддверието с цялата бързина, на която беше способен, а веригите дрънчаха, товарът му се изплъзваше, мръсната му, мокра коса плющеше...

Принуден бе да се закове на място, преди да е прекосил и половината разстояние до целта си.

54.

— Моля те — повтори Бити. — Моля те, разкажи ми как се запознахте.

Мери погледна към Рейдж, чудейки се кой от тях ще го направи. Когато той ѝ кимна с усмивка, тя сви рамене и го погали по ръката.

— Добре — започна. — Беше...

— ... тъмна и буреносна нощ — намеси се Рейдж.

— Е, определено беше тъмна нощ. — Мислите ѝ се върнаха към онова, което и се струваше едновременно преди цяла вечност и преди две секунди. — Работех на една телефонна линия за помощ. Нали се сещаш, за хора, които имат нужда от съвет. — Е, добре де, всъщност беше линията за превенция на самоубийства, но ѝ се струваше добра идея да пропусне тази подробност. — Един човек се обаждаше редовно и когато най-сетне се срещнах с него, съседката ми разпозна истината: че е претранс, уловен в света на човеците. В крайна сметка се озовах заедно с тях в тренировъчния център на Братството, за да превеждам...

— Джон Матю е ням — поясни Рейдж. — А тя владее езика на знаците. Помагаше му да общува.

— И така, ето ме там, чудейки се къде съм попаднала...

— Когато аз се зададох по коридора. Влюбихме се от пръв поглед.

— Е, по онова време той беше сляп...

— Защо? — попита Бити разтревожено.

Мери погледна към Рейдж и двамата се вкамениха.

— Ъ...

— Дълга история — каза Рейдж.

Сервитьорката се появи с двете коли.

— Повикайте ме, ако имате нужда от още нещо.

— Благодаря. — Рейдж отпи от голямата чаша, а сервитьорката се прехвърли на съседната маса. — Както и да е, не виждах, ала в мига, в който тя проговори, вече бях влюбен.

— А ти какво си помисли за него? — попита Бити.

Мери наведе очи, а по лицето ѝ се разля огромна усмивка.

— Е, в първия момент бях леко зашеметена. Той не е от дребните. А аз нямах представа къде съм, нито кой е той... и не разбирах защо ми отделя толкова внимание.

— Защото си красива. Ето защо...

— Каааааааакто и да е. — Мери отклони комплимента... а после спря, запитвайки се какво впечатление ще остави това върху едно младо момиче. — Аз, ъ... благодаря ти.

Да не би да се беше изчервила? Ами да, май беше точно така.

Рейдж се надигна и се приведе над масата, за да я целуне.

— Така е по-добре.

Мери се опита да скрие смущението си, като отпи глътка вода.

— Ами, известно време излизахме заедно... всъщност, първата ни среща беше в същия този ресторант.

— Наистина ли?

— На онази маса...

— На онази маса...

И двамата посочиха, а Мери довърши:

— ... ей там. И да, той и тогава си поръча толкова много.

Рейдж се облегна назад, докато сервитьорката слагаше предястията на масата.

— Благодаря. И слушайте, не е нужно да чакаме, ако останалите неща са готови. Донесете всичко. Мммм, искаш ли да опиташ, Битс?

— Мирише вкусно. — Момиченцето дойде малко по-близо. — Да, моля.

— Вземай вилицата и нападай. Пълнените картофи са страхотни. Беконът е източник на всичко хубаво на този свят.

Докато двамата ровеха из чиниите, мислите на Мери се върнаха към онези ранни дни: как Рейдж я беше помолил да каже „нищо“ в коридора на тренировъчния център. Как се бяха срещнали тук и той през цялото време я гледаше така, сякаш тя бе най-пленителното нещо, което е виждал някога. Как се беше появил у тях в четири часа сутринта...

— Давам пени за мислите ти.

— Аз... ъ... — Когато Бити също я погледна, Мери се зачуди колко точно да им каже. — Ами, ако трябва да съм откровена, мислех

си за мига, когато ти откри...

Тя замълча. Не искаше да говори за болестта си и за странната си ситуация пред Бити. И така вече се случваха толкова неща.

Рейдж стана сериозен.

— Знам точно какво си спомняш.

Мери скръсти ръце и ги подпря на масата, след което се приведе напред и каза на Бити:

— Когато дойде в къщата ми за първи път, не го очаквах. Събудила се бях в четири през нощта и тъкмо отварях бурканче с кафе, при което си порязах палеца доста дълбоко. Естествено, едва по-късно открих... е, тогава все още не знаех, че той е вампир.

Бити поклати глава.

— Все забравям, че си човек. Какво... беше ли изненадана?

Мери се засмя.

— Би могло да се каже. Мина известно време, преди да открия. В крайна сметка той прекара деня с мен. Не можеше да си тръгне заради слънцето, но не искаше да ми каже защо... а после...

Спомни си как беше изчезнал в банята ѝ. И се беше появил осем часа по-късно, без да си дава сметка, че го е нямало толкова дълго.

— Е, трябваше да се справим с доста неща. Аз се опитвах да го държа на разстояние.

— Как се събрахте накрая?

Мери погледна към Рейдж.

— О, това е наистина дълга история. Важното е, че в крайна сметка всичко се нареди.

— А, ето я и вечерята! — Нейният хелрен само дето не скочи върху сервитьорката. — Съвършено!

Рейдж помогна да разтоварят чиниите, сменяйки празните с пълни, след което подреди съзвездието от калории, които беше поръчал, в полукръг около себе си и Бити.

— Всичко мое е и твое — каза той на момиченцето. — Не се стеснявай.

След което се нахвърли върху яденето, сякаш без изобщо да си дава сметка, че Бити се вира в него изучаващо.

— Разбирам те — чу се да казва Мери и когато момиченцето я погледна, промълви: — И аз не можех да повярвам, че е истински. Ала се кълна в душата на майка ми, че той е най-добрият мъж, когато

някога съм срещала... И когато казва, че никога няма да те нарани и никога няма да допусне някой да те нарани, наистина го мисли.

Бити погледна към Рейдж. А после попита:

— Може ли да си взема от пържолата ти?

О, това дете знае точно какво да каже, помисли си Мери с усмивка.

И наистина — гърдите на Рейдж се издуха, защото той бе именно от мъжете, които обичат да се грижат за другите. Всъщност, за него това беше дори по-хубаво, отколкото сам да се храни.

— Нека ти отрежа най-хубавото парченце — каза и с нож и вилица в ръка се залови да направи хирургическа преценка на гигантското парче месо. — Най-най-хубавото.

* * *

Асейл замръзна с кръвния роб в ръцете си, а мъжът наред с фойето се обърна... и едва не изскочи от костюма си, когато ги видя.

За щастие, адвокатът на краля бързо се съвзе. И дори запази достатъчно присъствие на духа, за да понижи глас.

— Какво...

Асейл преглътна с усилие.

— Помогни ми. Моля те.

Сакстън потупа сакото си... и извади Свещения Граал, поне що се отнасяше до Асейл.

— Колата ми е отвън... тази вечер трябваше да напазарувам и слава на Скрайб Върджин за това. Вземи, но побързай. Помолиха ме да изляза, докато се разправят. Не знам колко ще се забавят. Върви! Върви сега!

Докато казваше всичко това, адвокатът се хвърли към вратата и я задържа отворена. Асейл се втурна към студения нощен въздух, нахлул в къщата, поспирайки само за миг на прага, за да вземе ключовете на колата.

— Задължен съм ти. За цял живот.

И без да чака отговор, изхвъркна навън. Ако можеше, би прескочил всички стъпала наведнъж. И, господи, тези вериги, тези

ужасни вериги, които дрънчаха и заплашваха да го задушат, докато се носеше към беembeто.

Почти хвърли другия мъж на задната седалка.

Никакво време за губене. Освободил се от товара, той изтича до вратата на шофьора, скочи вътре и запали двигателя. Изкушението да натисне газта до дупка беше огромно, но не искаше да рискува да се изнесе със свирене на гуми и да привлече нечие внимание. Ето защо потегли, без да губи време, но и без да вдига ненужна скорост, поемайки по дългата, спускаща се надолу алея, докато имението се смалвяваше в огледалото за обратно виждане.

Сега той бе този, който трепереше, докато вадеше телефона си.

Използва Сири, за да направи обаждането. И когато му вдигнаха, изпревари всякакво „здравей“.

— Вишъс, нужна ми е медицинска помощ. Веднага. Къде си? Окей. Добре. До петнадесет минути съм там. Моля те. Побързай.

Прекъсна връзката и наклони огледалото за обратно виждане, така че да вижда задната седалка.

— Дръж се. Ще ти помогнем. Каж ми как се казваш.

— Аз... не знам — долетя немощният отговор.

Асейл спря в края на алеята и зави надясно, но не въздъхна с облекчение, че са се изплъзнали. Дотогава щеше да мине още време.

— Остани с мен. Трябва да... останеш с мен... твърде близо сме до спасението, за да ме напуснеш сега. Остани с мен!

Осъзнал, че крещи, той си наложи да понижи глас.

— Недей да умираш — измърмори, установявайки, че се беше изгубил.

Къде отиваше? Къде...?

Вишъс му беше казал да отиде в североизточната част на града, в...

Извади телефона си и отново използва Сири. Когато Вишъс отговори, Асейл не разпозна собствения си глас.

— Къде отивам? Каж ми...

Вишъс заприказва.

— Не те чувам... не... виждам. — Асейл си избърса очите. О, Съдби, да не би да плачеше? — Помогни ми...

— Къде си?

— Не знам.

— Огледай се за знак. Огледай се за някакъв знак, Асейл.

Замъглените очи на Асейл се вдигнаха към огледалото за обратно виждане, към треперещия гол мъж върху кожената седалка. А после погледна през предното стъкло.

— „Монтгомъри Плейс“. На табелата пише... „Монтгомъри Плейс“.

— Завий наляво. Сега.

Асейл се подчини без възражение — завъртя волана и зави рязко, засичайки колата в насрещната лента. Разнесе се клаксон, а Вишъс продължи да говори:

— След два километра ще стигнеш до луксозен търговски център. В него има агенция за недвижими имоти. Фризьорски салон. Ресторанти. Бижутерски магазин. Мини отзад. Аз ще те чакам в другия край.

Асейл кимна, въпреки че братът не можеше да го види.

И тъй като не затвори, Вишъс каза спокойно:

— Ще се справиш, мой човек. Каквото и да е, заедно ще се справим.

— Окей. Окей. — Асейл отново погледна към задната седалка. — Остани с мен...

— Никъде няма да отида — измърмори Вишъс. — Само ще замълча за секунда, докато се дематериализирам. Окей, ето ме отново.

Асейл не каза нищо повече, докато, приведен над волана, чакаше (колко километра трябваше да шофира?) търговският център да се появи. Ето го и него, грейналите му табели и почти празният паркинг — като фар на надеждата, символ на спасението.

— Тук съм, тук съм.

Асейл натисна газта, профуча покрай агенцията за недвижими имоти и сви зад сградата, където имаше цял куп контейнери за боклук, служебни места за паркиране и платформи за разтоварване на стоки за магазините. Беемвето набра скорост, стрелвайки се напред като ракета.

На светлината на фаровете, в далечния край, се виждаше тъмна фигура, здраво стъпила на земята.

Асейл натисна яростно спирачките, а после побърза да вдигне крак, чул дрънчене и стон на болка от задната седалка. Колата спря рязко и той излезе, без да изключи от скорост, та миг по-късно трябваше да се пхне отново вътре и да дръпне лоста.

— Какво правиш в колата на Сакстън...

— Помогни ми... — прекъсна той Брата.

— Да не си взел свръхдоза...

Асейл отвори рязко задната врата.

— Помогни му! Моля те!

А после си избърса очите, от които отново течаха реки.

Вишъс се приближи до колата с изваден пистолет и надникна вътре.

— Какво? *По дяволите!*

— Той-той-той... — Мамка му, не бе в състояние да говори. — Намерих го. Зад онзи катинар. Беше в мазето. Не можех да го оставя.

Голият мъж се отдръпна от Вишъс и мършавото му тяло се сви в далечния край на седалката, клечестата му коса покриваше слабите ръце и кокалестия му гръб.

— Мамка му! — Вишъс се изправи и погледна към Асейл. — Тук не мога да направя нищо. Трябва да го откараме в клиниката. Исусе... веригите... добре, качвай се... не зад волана. Аз ще шофирам. Ще ми обясниш по пътя.

Препъвайки се, Асейл тръгна към мястото до шофьора, но после размисли и се пъкна отзад до другия мъж. Свали сакото си и покри голотата му.

— Всичко е наред. — Докато колата потегляше и светлината на уличните лампи изпълваше вътрешността ѝ, Асейл опита да се овладее. — Всичко... всичко ще бъде наред.

55.

Лейла се завърна във физическото си тяло на земята и когато отвори очи, видя ниския таван на болничната си стая. Ръцете ѝ начаса се спуснаха към корема и когато раздвижи крака и си пое дълбоко дъх, почувства движение там долу — силно, жизнено, успокояващо движение.

Беше оставила лампата в банята запалена, а вратата — открената, както имаше навик да прави, когато се опитваше да заспи, и сега очите ѝ се обърнаха към светлината. А после погледна към часовника. Единадесет и тридесет и четири вечерта.

Доста се беше забавила в Светилището.

След като от Храма за уединение отиде в библиотеката, ѝ бе отнело известно време, докато намери онова, което търсеше. А после доста дълго беше изучавала онзи том. Както и други.

Надигна се в леглото и разтърка слепоочията си.

Не трябваше да разравя историята на Кор.

Но разбира се, ако историята му беше различна, ако самоличността на истинския му баща се бе оказала друга, не би означавало толкова много, предположи тя. Такъв шок. Дотам, че бе сравнила наученото със свещените анали на Братството на черния кинжал, извадила бе различни томове, търсейки непоследователност и противоречия в архивите за баща му.

Не бе открила такива. Всъщност, открила бе потвърждение. И сега не можеше да забрави онова, което беше открила.

Издърпа се нагоре с пъшкане и праметна крака през ръба на леглото; глезените ѝ бяха толкова подути, че прасците ѝ сякаш преливаха директно в стъпалата.

Защо ѝ беше трябвало да търси тази информация?

Защото сега какво? Как щеше да обясни защо го бе направила?

Изправи се, придърпа нощницата си надолу и праметна косата си над раменете. Пристъпи напред и изруга...

Влага. От вътрешната страна на краката ѝ. Отново.

Страхотно. Точно от каквото имаше нужда наред всичко това.

Заклатушка се към банята, погълната от тревога за Кор и раздразнение от пикочния си мехур. Но поне можеше да си вземе душ и да се отпусне, знаейки, че всичко с малките е наред. Пък и нямаше ли пелени за възрастни за тези неща?

Обърна се, за да затвори вратата на банята, и тогава я видя.

Кръв. Кръв по пода... кървави стъпки по пода.

Повдигна нощницата си и видя, че от вътрешната страна на краката ѝ има кръв.

Изпищя и някой се появи тичешком... Елена.

Медицинската сестра хвърли само един поглед... и начаса мина на професионален режим.

— Ела с мен. Обратно в леглото. Да се върнем в леглото.

— Бебетата... ами бебетата...

— Дръж се, ето, още сега ще повикам доктор Джейн. — Елена натисна бутона. — Нека те включат към машините.

Всичко стана толкова бързо — от тялото ѝ тръгнаха жици, монитори се събудиха за живот, доктор Джейн дойде на бегом. Докараха машината за ултразвук. Мани пристигна. Куин и Блей едва не изкъртиха вратата, когато нахълтаха.

— Бебетата — стенеше Лейла. — Ами бебетата...?

* * *

Беше като вятър, повял над земята.

Съзнанието на Кор се завърна като порив на вятъра, преминал над земята, прелитайки над някои неща, раздвижвайки други, нахлувайки в трети. Даваше си сметка за най-различни болки, ала усещаше и скованост, агония и изтръпване... спазми и подръпвания... и абсолютно нищо в голяма част от тялото си.

Обонянието му обаче бе все така остро.

Миризмата на пръст го объркваше.

Зад спуснатите си клепачи той се ориентираше, доколкото можеше, с помощта на ушите и носа си. Не беше сам. Усети миризмата на един... не, двама други мъже. Говореха тихо... или поне единият от тях го правеше. Другият не казваше нищо, което той да долови.

Не ги познаваше. Или по-точно — не разпозна някой от своите войници в тях...

Братството. Действително, и преди бе усещал миризмата им. Когато братята бяха дошли, за да говорят с глимерата на онова заседание на Съвета.

Нима го бяха заловили?

Неясни подробности от онази нощ се завърнаха в ума му.

Видя се на уличката до изгорялата кола. Видя се как тръгва след онзи автомобил, проследявайки го до... Къде беше отишъл?

Сън ли беше това?

Различни образи преминаха през ума му, но не се задържаха достатъчно дълго, за да...

— Намръщи се — каза мъжки глас. — Ръцете му се размърдаха. Буден ли си, копеле?

Не би могъл да отговори, дори ако животът му зависеше от това... а животът му действително зависеше от това. Ако беше заловен, въпросите как и къде...

Училищен двор.

Не беше проследил онази кола. Не, беше върху нея, носейки се през нощта, докато лесърите, които преследваше, бяха прекосили центъра, оставили бяха предградията зад себе си и бяха отишли в някакъв изоставен колеж или подготвително училище.

Където го бе посрещнала гледката на последствията от голяма битка и съкрушителна загуба за Обществото на лесърите.

От ръката на Братството.

Беше открил един човек. На покрива.

А после самият той бе ударен по тила.

Откога беше в безсъзнание? Цялото тяло го болеше, не така, сякаш го бяха пребили, а сякаш отдавна не го беше използвал.

— Събуди ли се най-сетне? — настоя гласът.

Най-сетне...? Да, явно беше в безсъзнание от известно време. Всъщност, имаше чувството, че лежи в тази поза от доста дълго.

Какво бе това пиукане...

Звън. Неочаквано се разнесе звън... мобилни телефони. Мъжът, чийто глас чуваше, отговори.

— Какво? Кога? Колко? О, господи... да. Веднага. Ласитър може ли да дойде и да остане с него? Къде? И двамата идваме. — Пауза. —

Джон... да, започнало е и имат нужда от вените ни. Трябва да вървим. И аз не искам да го оставяме, но какво друго можем да направим? Не, не знам къде е Ласитър.

Разнесе се шумолене, сякаш си събираха нещата.

— Не, нуждаят се и от двама ни. Тя ражда. Малките идват, а е прекалено рано.

Лейла!

Без да се замисли, Кор отвори очи. Двамата бойци се бяха извърнали и си отиваха, слава на Съдбите, така че не забелязаха.

— Аз също съм ужасен — каза онзи с червената коса. — За нея, за Куин. А тук всичко ще е наред. Той никъде не може да отиде.

Шумът от стъпките им се отдалечи, а после се разнесе дрънчене, сякаш отваряха порта или пък отместваха вериги. След това всичко се повтори.

Кор примига трескаво и се опита да стане... само за да открие, че действително никъде не може да отиде. Имаше стоманени халки, около китките и глезените, и дори около кръста му. Освен това беше прекалено слаб, за да направи нещо повече от това да повдигне глава.

Огледа се наоколо и видя, че е заобиколен от различни съдове... урни, и пак урни, подредени върху лавици, които стигаха от пода до тавана. В пещера? И все пак, имаше и сложно на вид електронно оборудване, което следеше телесните му функции.

— Лейла... — каза с пресеклив, накъсан глас. — Лейла...

Рухна върху леглото, за което беше завързан, обзет от неудържимо желание да избяга и да я открие, макар да нямаше представа къде е тя, нито дори къде се намира самият той. Тялото му обаче имаше други планове. Нощ засенчи деня и над него отново се спусна мрак.

Победи го.

Последната му мисъл бе, че жената, която обичаше и от която се страхуваше, имаше нужда от него и той искаше да бъде до нея...

56.

На излизане от „Ти Джи Ай“ Рейдж поспря до мястото на салонната управителка. И по-точно, беше принуден да спре, защото човешката жена, която ги беше настанила, се изпречи на пътя му и отказа да помръдне.

— Хареса ли ви храната? — попита тя, докато пъхаше нещо в ръката му. — Това е номерът ни за връзка с клиенти. Обадете ни се и ни кажете дали сте останали доволни.

Намигването ѝ не остави никакво съмнение какво може да очаква, ако набере тези цифри, и то със сигурност не беше проучване на клиентските вкусове.

Рейдж пъхна сгънатото листче обратно в ръката ѝ.

— Мога да ви кажа още сега. С жена ми си изкарахме страхотно. Също както и нашата... ъ, приятелка. Благодаря.

И като се обърна, той обви ръка около раменете на Мери и я притегли към себе си. А после, без да се замисли, стори същото с Бити.

Тръгнаха си заедно, промушвайки се през двукрилата врата.

Навън нощта бе станала още по-студена, ала коремът му бе пълен с храна, чувстваше се наистина щастлив и беше невероятно как това настроение бе в състояние да създаде своя собствена топлина, независимо от времето.

По дяволите, можеше да пада лапавица и той пак би вдигнал поглед към тъмното небе и би казал: *Аааахх*.

Миг преди да слязат от тротоара, за да се отправят към колата, пристигна един миниван и майка и дъщеря изтичаха, за да се качат. Човече, на това му се казваше генетика. Двете имаха еднакви кестеняви коси, тази на момиченцето — вдигната на конска опашка, тази на майката — подстригана на черта. Бяха горе-долу с еднакъв ръст, облечени в сини дънки и суитшърти. Лицата им имаха една и съща костна структура — същите закръглени бузи и плоско чело, и съвършено прав нос, какъвто, предположи Рейдж, някои човеци биха си поискали при пластичния хирург.

Не бяха нито грозни, нито красиви. Не бяха бедни, но не бяха и богати. Само че те се смееха по един и същи начин. И това ги правеше невероятни.

Майката отвори вратата на дъщерята и ѝ помогна да влезе вътре. След това се наведе към нея и каза:

— Ха! Аз печеля! Сега цяла седмица ще миеш съдовете. Така се бяхме разбрали.

— Мамоооооооо!

Майката затвори вратата и се пъкна на седалката до шофьора, до мъжа, който трябва да бе нейният съпруг или партньор.

— Предупредих я, не се обзалагай с мен. Не и когато става дума за цитати от „Кръстника“.

Мъжът се обърна към дъщерята.

— А, не. Изобщо няма да се бъркам в това. Знаеш, че е научила целия филм наизуст и да, точните думи са „Никой сицилианец не може да отхвърли молба в деня на сватбата на дъщеря си“.

Майката затвори вратата си и бледосиният миниван потегли.

За миг Рейдж си представи какво щеше да бъде пътуването до дома... и установи, че няма търпение да стори същото. Да заведе Бити вкъщи, имаше предвид.

И да се дрънкат за „Кръстника“, ако така се развиеха нещата. Или пък за това какъв вкус има пластилинът. Или дали тази зима снегът щеше да завали рано или късно.

— Всичко наред ли е? — попита той, когато Бити се поколеба. — Бити?

— Извинявай — тихичко каза момичето. — Какво?

— Да се качваме в колата.

Беше невероятно да отведе своите момичета до понтиака и още по-страхотно — да ги кара из улиците, спазвайки стриктно правилата за движение. Да се придържа в лентата си. Да не се хване, когато двама задници в додж чарджър спряха до него на един светофар и форсираха двигателя, сякаш нещото беше продължение на пениса и топките им.

Той просто си продължи по пътя.

Като телефонът му иззвъня, остави да се включи гласовата му поща. Много скоро щяха да стигнат в „Убежището“ и тогава...

Телефонът иззвъня отново.

Рейдж го извади и се намръщи.

— Трябва да вдигна. — Прие обаждането и допря слушалката до ухото си. — Мани?

Хирургът беше минал на режим „спешен случай“.

— Трябваш ми тук незабавно. Лейла получи кръвоизлив. Малките са на път... нуждаем се от вени за нея. Можеш ли да се дематериализираш?

— Мамка му — изруга Рейдж, докато даваше мигач и спираше. — Да. Мога да дойда.

Мери и Бити го погледнаха разтревожено, когато той затвори и се обърна в седалката.

— Слушай, наистина съжалявам. Има... — Млъкна и погледна към момиченцето. — Трябва да се прибера вкъщи.

— Какво става? — попита Мери.

— Лейла. — Не искаше да навлиза в подробности. Не и след онова, което Бити беше преживяла съвсем наскоро. — Имат нужда от помощ. Можеш ли да я закараш обратно? Аз ще трябва да се дематериализирам още сега.

— Абсолютно. Аз също ще се прибера право вкъщи...

— Може ли да дойда с вас? — попита Бити.

За миг се възцари мълчание. А после Мери се обърна назад.

— Сега ще е най-добре да те върна в „Убежището“. Ала някой ден навярно би могла.

— С теб нали всичко ще бъде наред?

На Рейдж му беше нужен миг, за да осъзнае, че момиченцето говори на него. И когато срещна очите му, широко отворени и разтревожени, го прониза странно усещане.

— Да. С мен всичко ще е наред. Просто трябва да помогна на един приятел.

— О, разбирам. Кога ще те видя пак?

— Когато поискаш. Винаги ще бъда зад следващия ъгъл за теб. — Протегна ръка и погали лицето ѝ. — Ще трябва да изгледаме „Кръстникът“. Първа и втора част. Без трета.

— Какво е това? — попита Бити, докато той слизаше от колата.

— Само най-страхотните филми, правени някога. Бъди добра.

Мери също слезе и заобиколи колата; двамата се срещнаха пред решетката между фаровете и се прегърнаха за миг.

— Обичам те — каза той и я целуна лекичко.

— И аз те обичам. Кажим им, че ще си дойда възможно най-бързо. Докато срещаше очите на Мери, Рейдж се постави в положението на Куин... умножено по милиард. А после се отърси и се съсредоточи.

— Ще им кажа. — Взе лицето ѝ между шепите си и отново я целуна. — Карай внимателно.

— Винаги.

Той кимна, затвори очи, пое си дълбоко дъх... и ето че вече се носеше в облак от молекули през човешките квартали, през ниви и ливади, към подножието на планината.

Прие физическите си очертания пред входа на имението, влезе във вестибюла, и пъкна лице пред камерата.

Докато чакаше някой да му отвори, сърцето му думкаше по цял куп причини. Ала най-вече заради начина, по който Бити го беше погледнала.

Интересно как можеше да бъдеш преобразен от някого.

Вратата се отвори — от другата страна стоеше Фриц с разтревожено лице.

— Господарю, толкова се радвам да ви видя. Всички отиват в тренировъчния център. Ние тъкмо приготвяме храна, в случай че някой е в състояние да сложи нещо в уста.

Рейдж бе обзет от странен порив да прегърне догена... и вероятно би го направил, само дето Фриц щеше да припадне от подобно нарушаване на етикецията.

— Благодаря. Виждам, че държиш нещата под контрол. Това означава много.

Рейдж прекоси решително мозайката с цъфналото ябълково дръвче и почти бе стигнал до скритата врата под голямото стълбище, когато спря и погледна назад.

— Фриц?

Икономът се закова на място под свода на трапезарията.

— Да, господарю?

— Знам, че едва ли би могло да има по-неподходящ момент, но искам ми купиш нещо. Веднага.

Прастарият иконом се поклони толкова ниско, че челюстта му едва не се удари в излъскания под.

— Ще бъде същинско облекчение да сторя нещо за някого. Чувствам се толкова безпомощен.

* * *

Зад волана на понтиака Мери имаше чувството, че времето се беше върнало назад... че незнайно как двете с Бити се бяха озовали в някакъв парадокс, отвел ги преди няколко ноци и отново бяха на път към клиниката на Хавърс.

И не беше само заради Лейла и онова, което се случваше вкъщи. На задната седалка момиченцето се беше затворило в себе си, приковало очи в прозореца до себе си, лицето му — овладяна маска, която бе още по-тревожна сега, когато Мери знаеше точно колко жизнерадостно и оживено можеше да бъде.

— Бити?

— Ммм?

— Говори с мен. Знам, че има нещо, и да, бих могла да увъртам и да се преструвам, че не съм забелязала, но се надявам, че вече сме преминали тази граница в отношенията ни.

Мина доста време, преди момиченцето да отговори.

— Когато си тръгнахме от ресторанта — каза то най-сетне. — Видя ли онази човешка мамен и дъщеря й?

— Да. — Мери си пое дълбоко дъх. — Видях ги. — Отново се възцари тишина и тя погледна в огледалото за обратно виждане. — И то те накара да си спомниш за твоята мамен?

Момиченцето просто кимна.

Мери изчака. Изчака още.

— Тя липсва ли ти?

И това беше то. В миг Бити избухна в плач, силни хлипове разтърсваха малкото телце. Мери отби от пътя и спря. Не би могла да стори друго.

Слава богу, че бяха в хубава част на града, пълна с пекарни, книжарници и малки магазинчета за домашни любимци. Което означаваше много свободни места за паркиране.

Мери мина на неутрална предавка, дръпна ръчната спирачка и се извъртя назад.

Протегна ръка, за да докосне Бити, но тя се отдръпна.

— О, миличка... знам, че тя ти липсва...

Момичето се обърна към нея, по лицето му се стичаха сълзи.

— Само че тя не ми липсва! Изобщо не ми липсва! Как е възможно да не ми липсва?!

Докато Бити ридаеше, закрила лицето си с ръце, Мери не я попита нищо, макар че това я убиваше. И действително, след едно мъчително чакане, детето отново заговори.

— Аз нямах това! Това, което онова човешко момиче и нейната мамен имат! Нямах... обзалагания и смях... не излизах на вечеря и баща ми не идваше да ни прибере дружески с колата! — Когато тя подсмръкна и избърса бузи с малките си юмручета, Мери бръкна в чантата си и извади пакетче кърпички. Бити ги взе, а после сякаш забрави за тях. — Майка ми се страхуваше... и страдаше, опитваше се да избяга! А после забременя и се разболя и умря! А ето че не ми липсва!

Мери угаси двигателя, отвори вратата и се пъкна на задната седалка. Не забрави да заключи тъмната кола, а после се настани до момиченцето; дори в сумрака виждаше болката и ужаса върху личицето му.

— Как може да не ми липсва? — Бити трепереше. — Обичах я... и тя би трябвало да ми липсва...

Мери протегна ръка и бе такова облекчение да я притегли към себе си и да я прегърне с всичка сила. Да я милва по косата, мълвейки тихи думи, докато Бити ридаеше.

Невъзможно бе тя също да не се просълзи.

И адски трудно бе да не шепне изтъркани фрази като „Всичко ще бъде наред“, „Ще се оправяш“, защото искаше да направи нещо, каквото и да било, за да облекчи страданието ѝ. Ала истината бе, че онова, на което Бити беше изложена, докато растеше, не беше правилно, и децата и хората от подобна среда дълго, дълго, нерядко и никога, не се оправяха.

— Аз съм тук — бе всичко, което можеше да каже. Отново и отново.

Стори ѝ се, че минаха години, преди Бити най-сетне да си поеме пресекливо дъх и да се облекне назад. А когато се опита безуспешно да

отвори кърпичките, Мери ги взе, направи го вместо нея и извади една. И още една.

Бити си издуха носа и се отпусна в седалката, а Мери разкопча колана ѝ, за да ѝ даде малко повече пространство.

— Не познавах майка ти много добре — каза Мери. — Но съм сигурна, че ако можеше да има подобни нормални, изпълнени с обич мигове с теб, би го сторила на мига. Насилието е всепроникващо, когато е у дома. Не можеш да избягаш от него, освен ако не си тръгнеш, а това невинаги е възможно и тогава то хвърля сянка върху всичко. Не мислиш ли, че е възможно онова, което не ти липсва, да е насилието, което двете е трябвало да понасяте? Страхът и болката?

Бити подсмръкна.

— Лоша дъщеря ли съм? Лоша ли съм?

— Не. Господи, не. Ни най-малко.

— Наистина я обичах. И то много.

— Естествено, че си я обичала. И се обзалагам, че ако се замислиш, ще осъзнаеш, че все още е така.

— Толкова се страхувах, през цялото време, докато беше болна. — Бити се заигра с кърпичките. — Не знаех какво ще се случи с нея и през голяма част от времето се притеснявах за себе си. Това лошо ли е?

— Не. Това е нормално. Нарича се инстинкт за самосъхранение. — Мери прибра кичур коса зад ухото на Бити. — Когато си малка и не можеш да се грижиш за себе си, няма как да не се тревожиш за тези неща. Дори когато пораснеш и вече можеш сама да се грижиш за себе си, пак се тревожиш за тях.

Бити прие още една кърпичка и я разстла върху коляното си, пригладжайки я.

— Когато моята майка умря — каза Мери, — ѝ бях ядосана.

Момиченцето вдигна изненадано очи.

— Наистина ли?

— Да. Бях ужасно ядосана. Искам да кажа, тя изстрада много, а аз бях до нея през всичките години, в които състоянието ѝ бавно се влошаваше. Тя не бе поискала нищо от това. Не бе избрала да се разболее. Ала аз ненавиждах това, че приятелите ми не бяха принудени да се грижат за болните си родители. Че бяха свободни да излизат, да ходят по купони, да пият и да се забавляват... да бъдат млади и необвързани, без товар на плещите си. А аз трябваше да чистя къщата,

да пазарувам и да готвя... а след като заболяването напредна — да я мия, да я къпя, да се грижа за нея, когато медицинските сестри не можеха да дойдат заради лошото време. А после тя умря. — Мери си пое дълбоко дъх и поклати глава. — Единственото, за което бях в състояние да мисля, след като отнесоха тялото ѝ, бе... страхотно, сега трябва да уреждам погребение, да се оправям с банкови сметки и завещания, да разчиствам дрехите ѝ. И тогава рухнах. Просто се сринах и се разплаках, защото се чувствах като най-лошата дъщеря в историята на света.

— Ала не беше?

— Не. Бях човешко същество. Аз съм човешко същество. А скръбта е сложно чувство. Казват, че си има фази. Чувала ли си за това? — Когато Бити поклати глава, Мери продължи: — Отричане, договаряне, гняв, депресия, приемане. И това действително са емоции, през които хората преминават. Ала освен тях има и толкова много други неща. Неразрешени проблеми. Изтощение. Понякога има и облекчение и то нередко е придружено от страшно много вина. Моят съвет, идващ от някой, който не само е минал по този път, но е помогнал и на други да го сторят, е: остави мислите и чувствата ти да идват и да си отиват... и не ги съди. Гарантирам ти, че не си единствената, спохождана от мисли, които не ти харесват, и чувства, които ти се струват нередни. Освен това, ако говориш за онова, което изпитваш, е напълно възможно да преминеш през болката, страха и объркването и да стигнеш от другата страна.

— И какво има там?

— Известна доза мир. — Мери сви рамене. — Отново, иска ми се да можех да ти кажа, че болката ще си отиде, но не е така. Ала става по-лесно. Все още мисля за мама и да, понякога наистина боли. Мисля, че винаги ще боли... и честно казано не бих искала тази скръб да изчезне напълно. Скръбта... скръбта е свещен начин да почетем онези, които обичаме. Скръбта ми означава, че сърцето ми работи, тя е обичта ми към нея и това е нещо красиво.

Бити приглади кърпичката върху коляното си.

— Не обичах баща си.

— Не те виня.

— И понякога се ядосвах, че майка ми не го напусна.

— Как би могло да бъде иначе?

Бити си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно и продължително.

— Това окей ли е? Всичко това... окей ли е?

Мери се приведе към нея и улови ръцете ѝ.

— Това е напълно, абсолютно, сто процента окей. Кълна ти се.

— Щеше да ми кажеш, ако не е, нали?

Погледът на Мери не трепна.

— Кълна се в живота на съпруга си. И нещо повече, напълно го разбирам. Наистина, Бити, напълно те разбирам.

57.

Асейл нямаше представа къде са, докато Вишъс се носеше из улиците на Колдуел, а после през нивите и ливадите с бясна скорост, Асейл не обръщаше никакво внимание на това откъде минават. Интересуваше го единствено дали робът все още диша.

— Остани с мен — прошепна.

Преди да осъзнае какво прави, се пресегна и улови студената му ръка, разтривайки я между дланите си, мъчейки се да прелее част от топлината на тялото си, от жизнената си сила в онова, което лежеше неподвижно до него.

Господи, ненавиждаше тези вериги.

Когато най-сетне погледна през прозореца (защото започваше да обезумява от тревога и недоумение защо пътуват толкова дълго), се намръщи. Около тях се бе спуснала мъгла... или по-точно, видимостта бе намалела, сякаш имаше мъгла, макар никъде да не се виждаха обичайните бледи валма.

— Тук ще бъдеш в безопасност — чу се да казва Асейл, докато се приближаваха до първата от портите на тренировъчния център. — Те ще се погрижат за теб.

След като още няколко пъти спираха и тръгваха, най-сетне стигнаха до последната отсечка и поеха надолу, докато не се озоваха в подобния на крепост подземен паркинг.

Вишъс спря пред една стоманена врата.

— Обадих се да ги предупредя.

Асейл се намръщи, чудейки се кога го беше направил. Не беше забелязал...

— Как ще го вкараме...

Не беше нужно да довършва. Вратата се отвори рязко и отвътре се показа носилка, бутана от жената, на име доктор Джейн, и един от братята. Асейл го разпозна — онзи набития, със странното човешко име. Наричан още Дистройър.

Върху широката синя риза на лечителката вече имаше кръв.

Вишгс изскочи иззад волана и изтича да отвори задната врата, говорейки в движение:

— Мъж, неизвестна възраст. Неизвестни показатели. Недохранен. Неизвестна психологическа и физическа травма.

Асейл слезе, препъвайки се, от колата, и се втурна да извади роба, който отново се беше разтреперил от страх.

— Дай на мен! — излая. — Теб не те познава.

Не че в действителност познаваше и него, но той поне имаше предимството, че го беше извел от къщата.

— Хайде, ела — каза. — Аз няма да те изоставя.

Изнесе роба на ръце и го постави върху носилката. Лечителката начаса покри напълно голотата му и достойнството, което това даде на пациента, накара Асейл да примига учестено няколко пъти.

— Здравей, аз съм Джейн — каза лечителката, поглеждайки право в онези ужасени очи. — Ще се погрижа за теб. Тук никой няма да те нарани. В безопасност си и няма да допуснем да ти се случи нищо лошо. Разбираш ли какво казвам?

Робът погледна към Асейл в паника.

— Всичко е наред — успокои го Асейл. — Те са добри хора.

— Как се каваш? — попита лечителката, докато пъхаше слушалките на стетоскопа в ушите си. — Извинявай, какво каза?

— М-м-маркъс.

— Маркъс. Хубаво име. — Тя се усмихна. — Бих искала да преслушам сърцето ти, ако си съгласен. И да те включа на система, за да вкараме малко течности в теб. Имаш ли нещо против?

Маркъс отново погледна към Асейл.

— Всичко е наред — увери го Асейл. — Те ще ти помогнат да се почувстваш по-добре. Обещавам.

След това всичко потече страшно бързо. Включиха го на система, снеха жизнените му показатели и ето че вече бяха в модерния център, с медицинските му стаи, апаратура... и цял куп хора.

Всъщност, цялото Братство като че ли се беше събрало тук.

Веригите привлякоха вниманието на всички и цялата разнородна тълпа в коридора се обърна по посока на дрънченето. Докато лечителната бързаше напред с носилката, металните брънки тракаха по пода.

— Какво, по дяволите? — каза някой.

— О, господи... — разнесе се друг глас.

Бойците се разделиха на две, правейки им място да минат. Всички, освен един.

Братът Зейдист. При вида на мъжа върху носилката той преbledня така, сякаш изведнъж беше умрял, въпреки че си стоеше наред коридора.

Братът Фюри се приближи до него и каза нещо тихичко. А после го докосна колебливо по ръката.

— Пусни ги да минат — каза Фюри. — Остави ги да се погрижат за него.

Зи най-сетне се отдръпна и Асейл последва носилката, докато не стигнаха до стая за прегледи с голяма лампа в средата и изобилие от стъклени шкафове.

Вишъс го задържа назад.

— Остави ги да си свършат работата. И ми кажи какво, по дяволите, стана?

Асейл усети, че устните му се раздвижиха, усети, че казва нещо, ала нямаше представа какво.

Очевидно думите му все пак се бяха оказали смислени — и точни — защото Вишъс заяви:

— Кълна се, заслужава да умре, ако го е сторила.

Доктор Джейн се обърна към него.

— Ще ми помогнеш ли е тези вериги?

— Веднага.

Вишъс пристъпи напред, сваляйки черната кожена ръкавица от ръката си. Улови една от оковите... Яркое сияние изпълни дланта му и нагрят брънките, така че те се стопиха и паднаха на пода с дрънчене.

Асейл разтърка лицето си, докато братът правеше същото и с останалите вериги, освобождавайки голяма част от теглото. Халките около китките и глезените си останаха на мястото, но поне тежките вериги бяха свалени.

Когато Вишъс се върна до него, Асейл попита тихо:

— Ще живее ли?

Братът поклати глава.

— Нямам представа.

58.

Куин стоеше в ъгъла на операционната, приковал очи в Лейла, докато Мани за пореден път я преглеждаше, наведен между разтворените ѝ бедра, покрити с чаршаф.

— Твърде рано е... — Поклати глава, опитвайки се да говори тихо. — Твърде рано е... Не би трябвало да се случва сега. Защо... Не би трябвало да се случва. Исусе, твърде рано е. Какво, по дяволите... Ултразвукът показва, че всичко е наред.

Не се случва наистина, настояваше мозъкът му. Трябва да беше някакъв сън.

Да, всеки миг щеше да се събуди в спалнята си и да открие Блей до себе си... щеше да си поеме онзи дълбок дъх на облекчение, който си поемаш, когато осъзнаеш, че страшилището, което те преследва, е само плод на въображението ти. Или пък на лошо храносмилане.

— Събуди се — измърмори. — Събуди се сега. Събуди се, по дяволите...

Блей действително беше до него. Само че двамата не лежаха и определено не се намираха в стаята си в голямата къща. За сметка на това неговият мъж го подкрепяше — единственото, което го задържаше да не падне, бе силната ръка на Блей около кръста му.

Мани извади ръка изпод чаршафа и свали яркосинята хирургическа ръкавица. След това се изправи и даде знак на Куин и Блей да се приближат.

Фактът, че Лейла все още бе в съзнание, беше доказателство за това колко е силна, но, господи, толкова беше бледа. И имаше толкова кръв, изпълнила легенчето под дупето ѝ, напоила въздуха с мириса си.

Мани сложи ръка на рамото ѝ и каза, обръщайки се към нея:

— Кървенето намалява. Това е добрата новина. Ала сега и двамата дават признаци на затруднения; сърдечният ритъм на момчето също започва да играе. Но най-много се притеснявам за момиченцето, което е по-малко. Силно препоръчвам цезарово сечение...

— Твърде рано е! — Лейла погледна Куин в паника. — Твърде рано е...

Мани улови ръката ѝ.

— Лейла, искам да ме чуеш. На бебетата им е трудно... а най-вече... ти няма да оцелееш, ако не ги извадим още сега.

— Не ме е грижа за мен! Каза, че кървенето намалява...

— Така е. Ала времето ни изтича, а те искам възможно най-силна, преди да те приспя.

— Не ме е грижа какво ще правиш с мен! Трябва да ги задържиш вътре...

Дъхът на Лейла секна, когато я връхлетя поредната контракция. Куин потърка лице, а после даде знак на Мани да отстъпи настрани с него.

— Какво става, по дяволите?

Насред цялата паника очите на Мани бяха сигурни, пристан в бушуващото море от емоции.

— Говорих с Хавърс. Нищо не може да се направи, за да се продължи бременността. На ултразвука ясно се вижда, че плацентата се отделя от матката. Съвсем същото, което се случи с Бет — изключително често срещано, особено при близнаци, и причината за повечето смъртни случаи на родилки и бебета във вашата раса. Лейла никъде не е сбъркала, направи всичко както трябва. Ала нещата се свеждат до това, че няма да може да ги износи докрай и трябва да вземем решение, за да спасим живота ѝ и да се опитаме да спасим техния.

Последва мълчание, докато Куин осмисляше чутото.

— Ами дробовете им? Нуждаем се от още няколко ноци...

— Разполагаме със специални апарати за дишане от Хавърс, които ще помогнат. Имаме необходимата апаратура. Успеем ли да ги извадим, знам какво трябва да направим, Елена и Джейн също.

Куин потърка лице и му се прииска да повърне.

— Окей. Добре. Да го направим.

Стегна се и отиде при Лейла, отмятайки русата коса от лепнещото ѝ лице.

— Съжالياвам! Толкова съжالياвам! Аз съм виновна...

— Шш, шш, шш. — Отново и отново я галеше по главата, за да я успокои. — Чуй ме... не, чуй ме. Искам да чуеш какво казвам. Нищо

от случващото се не е по твоя вина. А твоят живот има значение. Не мога да изгубя... няма да изгубя всички ви в това, окей? То е в ръцете на Скрайб Върджин, всичко това.

— Толкова съжалявам... — Очите ѝ не се откъсваха от неговите, от ъгълчетата им се стичаха сълзи и мокреха възглавницата под главата ѝ. — Куин, прости ми.

Куин я целуна по челото.

— Няма за какво да ти прощавам. Трябва обаче да го направим...

— Не искам да изгубя малките ти...

— *Нашите* малки. — Той погледна към Блей. — Направихме това заедно и какъвто и да бъде изходът, аз ще го приема. Ти стори най-доброто, на което си способна, ала сега трябва да продължим напред.

— Къде е Блей? — Врълхлетя я нова контракция и тя стисна зъби, напрягайки се от болка. — Къде е...

Блей се приближи до тях.

— Тук съм. Никъде няма да отида.

В този момент в стаята влезе Джейн.

— Как сме?

— Лейла — каза Куин. — Трябва да го направим. *Сега*.

* * *

Докато лежеше върху носилката (тялото ѝ — извън нейния контрол, бъдещето на малките ѝ — неясно), Лейла имаше чувството, че се намира в стремително носеща се кола, приближаваща остър завой на хлъзгав път. Сравнението беше толкова точно, че всеки път, щом мигнеше, усещаше умопомрачителната скорост, чуваше свирещите гуми, приготвяше се да посрещне удара, докато колата се завърташе във въздуха, в катастрофа, която несъмнено щеше да я убие.

Всъщност, вече усещаше болката от удара — тя тръгваше от кръста ѝ и достигаше връхната си точка в контракции, които разтърсваха корема ѝ.

— Време е — каза Куин, а разноцветните му очи горяха с такава яростна решителност, че за миг Лейла почувства как в тялото ѝ се влива увереност.

Сякаш бе готов да се бори със самата смърт за нея и малките.

— Окей? — попита той.

Лейла погледна към Блей. И когато той кимна, тя кимна в отговор.

— Окей.

— Може ли да й дадем от кръвта си? — попита Куин.

Джейн пристъпи напред, поклащайки глава.

— Стомахът ѝ трябва да е празен за упойката. А се налага да я приспим, нямаме време за епидурална инжекция.

— Всичко, което... — Лейла се прокашля. — Всичко, което е нужно, за да спасите малките...

Спомни си какво бе трябвало да сторят, за да спасят Бет и М. Р., когато същото се бе случило с нея. Ами ако се окажеше, че и тя няма да може да има повече деца? Така да бъде. Тя щеше да има две. Или... може би, едно.

Или пък... нито едно.

О, прескъпа Скрайб Върджин, започна да се моли, ридаейки. Вземи мен. Остави малките и вземи мен, вместо тях.

Извърна глава и през сълзи погледна към неонаталните кувьози, които бяха докарани в стаята и стояха до стената. Опита да си представи своите малки в тях, дребнички, но живи.

Не успя.

Простена, връхлетяна от абсурдния импулс просто да стане и да си отиде, сякаш това беше филм, от който можеше да си тръгне, защото сюжетът не ѝ харесваше. Или книга, която можеше да затвори, защото не ѝ се нравеше какво прави авторът с героите. Или картина, която можеше да изостави, защото сцената, която се бе опитала да изобрази, се бе превърнала в мащаница.

Неочаквано около нея се струпаша цял куп хора. Вишъс се беше появил, лицето му — покрито от хирургическа маска, дрехите му — скрити под стерилен жълт костюм. Елена също беше тук. Куин и Блей навличаха стерилни дрехи. Мани и Джейн говореха на медицински език, който тя не разбираше.

— Не мога да дишам... — простена.

Изведнъж запищя някаква аларма, пронизителният ѝ звук се извиси над общото пиукане на машините, които следяха нейното състояние и състоянието на малките.

— Не мога... да дишам...

— Тя е в сърдечен арест!

Лейла нямаше представа кой го каза. Нито дори дали беше мъж или жена.

Обзе я странно чувство, сякаш беше потопена в хладка вода, която притъпяваше зрението и слуха ѝ, и правеше тялото ѝ безтегловно. Болката също се отдръпна и това я ужаси.

Ако изпитваше болка, значи все още беше жива, нали така?

Докато бездната се разтваряше, за да погълне съзнанието ѝ, като чудовище, поглъщащо плячката си, Лейла се опита да извика за помощ, да се моли за живота на малките си, отново да се извини за прегрешенията, за които само тя знаеше.

Нямаше обаче време.

За нея вече нямаше време.

59.

Асейл седеше в доста удобен стол, в стая с доста приятна температура... и въпреки това, имаше чувството, че изгарят кожата от костите му.

В болничното легло насреща му, робът, когото беше спасил, приличаше повече на претранс, отколкото на зрял мъж. Голото му тяло беше покрито с чаршафи и одеяла, за да го стоплят. Течности и хранителни вещества се вливаха във вените му през тръбички. Най-различни машини следяха функциите на органите му.

Той спеше.

Маркърс беше заспал. Или изгубил съзнание.

И ето че Асейл се намираще в болничната стая на един пълен непознат, неспособен да си тръгне, сякаш под завивките, закачен за всичките тези машини, лежеше собствената му плът и кръв.

Докато разтъркваше ръцете си му се искаше усещането, че изгаря, да го остави, така че да може да се съсредоточи върху здравето на Маркърс. Само че вече беше свалил сакото и вратовръзката си. Следващата стъпка беше да остане гол.

Отне му известно време, докато осъзнае какъв беше проблемът.

Ругаейки, той извади шишенцето с кокаин. Сложи го върху дланта си и се загледа в прозрачното кафяво тяло и черната капачка.

Погрижи се за разяждащата го нужда бързо, изпълнен от срам, че смърка наркотици само на няколко крачки от другия мъж.

Колко време ще мине преди Нааша да открие какво ѝ беше отнето?, зачуди се той.

И как бе могла да причини някому подобно нещо? Особено като се имаше предвид, че разполагаше с предостатъчно жизнени млади мъже, които да задоволяват не само сексуалните ѝ нужди, но и потребността ѝ от кръв.

Всеки път щом затвореше очи, Асейл виждаше килията, усещаше онази воня, преживяваше наново как нахълтва в подземния затвор.

Откъде ли го беше откраднала? Дали семейството му го търсеше?

Колко дълго беше страдал там долу, просто източник на храна?

Досега диагнозата беше недохранване, бъбречна инфекция, течност в дробовете и възпаление на синусите. Ала според медицинския персонал щеше да има нужда от още изследвания.

От ужаса на всичко това му беше трудно да диша и той бе принуден да се наведе напред в стола си.

Чуваше как братята говорят и крачат по коридора навън — очевидно някой беше пострадал сериозно, като се имаше предвид нивото на тревога, но той не бе попитал и никой не му бе предложил обяснение. Освен това се бе наложило Вишъс да отиде и да помогне с другия спешен случай, какъвто и да беше той, макар да бе обещал да се върне...

На вратата се почука тихо.

— Влез — промълви, макар да му се струваше, че няма право да приема или отпраща посетители вместо Маркъс.

Мина известно време, преди вратата да се откряне едва-едва.

— Ехо? — повика Асейл.

Когато видя кой е, потръпна.

Зейдист бе брат, за когото отдавна бе слушал. Такива бяха историята и поведението на воина, че репутацията му, дори в Новия свят, бе стигнала до ушите на всички в Древната страна. И да, белязаното му лице вдъхваше страх, с неравната, лошо зараснала стара рана, която разкривяваше горната му устна, и присвити очи, в които гореше злост. Застанал на крачка от вратата, с ниско подстриганата си коса и огромно тяло, той изглеждаше точно като това, което мълвата твърдеше, че е — социопат, който трябваше да бъде избягван на всяка цена.

Ала Асейл бе научил, че през последните години нещата се бяха променили за него. Беше се обвързал. Имаше дете. Отдръпнал се бе от убийствената ярост, която формираше личността му, откакто самият той бе пленник.

Всъщност, когато жълтият му поглед се спря върху мъжа в леглото, той обвини ръце около тялото си, сякаш се мъчеше да си вдъхне смелост.

— Открих го... — Асейл трябваше да се прокашля. — Прикован към стената.

Зейдист бавно се приближи до леглото и се вгледа в Маркъс. Остана така сякаш цяла вечност, почти без да мига, единствено повдигането и спускането на гърдите му и потрепването на веждите му от време на време издаваше, че не е статуя.

Асейл можеше само да си представя какви спомени се бяха пробудили у него.

Оковите, татуирани около шията и китките на брата, бяха черни като злото, белязало кожата му с мастило.

— Името му е Маркъс — обади се Асейл. — Това е всичко, което знам за него.

Зейдист кимна. Поне на Асейл му се стори, че кимна. А после воинът проговори:

— Нека... да помогна. С нещо. С каквото и да било.

Асейл понечи да отговори, че няма нищо, което биха могли да сторят. А после почувства как в гърдите му лумва ярост.

Той не беше спасител. Никога не е бил. Открай време мислеше единствено за собствените си интереси. Освен това не се привързваше, било то за кратко или за постоянно.

Сега обаче откри, че присвива очи срещу брата.

— Точно колко далеч си готов да стигнеш?

Начаса жълтият поглед стана черен и очите на Зейдист се превърнаха в бездушните ями на Дънд.

— Толкова, колкото се налага. И още сто хиляди крачки отвъд това.

— Дори ако се окажеш въввлечен в конфликт с краля? Защото начина, по който възнамерявам да раздам правосъдие, няма да включва декрети и постановления. И няма да бъде с позволенията на Рот.

— Няма да има никакъв конфликт.

Първият порив на Асейл бе да стане от стола, да поиска още оръжия и незабавно да се върне в онази къща.

Ала не, като се замислеше, това не бе достатъчно добре обмислено. Нито достатъчно агресивно.

— Надявам се, че наистина го мислиш, добри ми благороднико.

— Не съм нито добър, нито благороден.

Асейл кимна.

— Чудесно. И не се тревожи. Усещам какъв отдушник търсиш и ще ти го осигуря, незабавно.

* * *

Обратно в библиотеката на огромното имение, Троу улови Нааша за раменете и я разтърси.

— *Чуй ме. Трябва да ме чуеш.*

Макар, докато се опитваше да потуши възмущението ѝ, да бе принуден да признае, макар и само пред себе си, че сам той също беше безкрайно разгневен. Беше пропилял колко от времето си в тази къща? Спал бе с нея, угаждал ѝ бе, залъгвал я бе да повярва, че между тях съществува трайна връзка. И през всичкото това време тя го бе уверявала в предаността на своя „възлюбен“ хелрен. Говорила бе за това как парите ще потекат като вино, когато старият мъж най-сетне почине. Признала му бе любовта си към него, въпреки че бе обвързана, и въпреки останалите си любовници.

А после Асейл се беше появил в картинката... и присъствието на този кучи син бе разпалило такъв пожар между бедрата на Нааша, че Троу се бе видял принуден да действа по-скоро, отколкото бе искал: правилната последователност на събитията би била първо да промени завещанието на Нааша, обявявайки себе си за неин най-близък роднина... под претекст, че двамата възнамеряват да се обвържат веднага щом изтече траурът за сегашния ѝ хелрен. След което щеше да се погрижи за смъртта на стария мъж. И нейното „самоубийство“.

След което, попълнил авоарите си, щеше да използва новопридобитото си богатство, за да се внедри наистина в глимерата и да си изработи стратегия за това как да свали Рот от онзи негов абсурден престол, на който уж бе избран.

Само че Асейл, проклетият му шибянак, бе променил последователността, принуждавайки Троу да действа преждевременно. Щеше да има нужда от фалшификации, ала трябваше или да предприеме нещо, или да рискува мазните симпатии на Нааша да се прехвърлят върху най-новия ѝ ухажор, обърквайки всички планове на Троу.

Защото я беше видял как гледа Асейл.

Сам бе усетил притегателната му сила, проклети да бъдат и двамата.

А сега и тази бъркотия.

Старият й хелрен бе оставил всичко на свой далечен роднина, мъж, чието име не говореше нищо на Троу.

— Нааша, обич моя — каза той настойчиво. — Искам да бъдеш разумна.

Нещата не изглеждаха никак добре. Онзи адвокат, който чакаше във фоайето отвън, несъмнено си вадеше цял куп заключения, едновременно точни и опасни. Това, че Нааша бе на път да изгуби контрол от ярост. Това, че самият той все повече се ядосваше.

Опитвайки друга тактика, Троу отиде до богато украсеното писалище и сложи ръка върху купчинката документи, които Сакстън беше донесъл със себе си.

— Това. Това е единственото, върху което трябва да се съсредоточиш. Всичко друго, освен как да оспорим успешно тези разпореждания, е неприемливо хабене на усилия.

— Бях опозорена! Да бъда пренебрегната по този начин, е недопустимо! То е...

— Искаш ли да бъдеш разумна? Или бедна? От теб зависи. — Това й затвори устата. — Представи си как губиш всичко това, дрехите, бижутата, прислугата, покрива над главата си. Защото това ще се случи, ако не се овладееш. Недопустимо е не онова, което твоят хелрен ти причини. Недопустимо би било да позволиш то да се случи. Така че сега ще повикам адвоката обратно в тази стая, а ти ще мълчиш и ще чуеш какво има да ни каже. Или пък ще продължиш да се тръшкаш тук, хабейки време и умствена енергия, вживявайки се в ролята на жертва... без абсолютно никаква полза от това.

Беше като да вдигне ципа на бална рокля, помисли си. На мига, хладнокръвие я накара да застине и преобрази лицето й — от пламнало и обезумяло то стана ако не напълно спокойно, поне доста по-уравновесено.

Троу се приближи до нея. Улови я за раменете и я целуна.

— Това е моята жена. Ето че си готова да продължим. Никакви избухвания повече. Каквото и друго да пише тук вътре, ще оставиш адвоката да довърши четенето. Не знаем как да се борим, ако не знаем с какво се борим.

В името на Скрайб Върджин, помисли си, нека да ме чуе.

— Вече мога да го повикам, нали? — Когато Нааша кимна, той направи крачка назад. — Мисли за всичко, което имаш да изгубиш. То може наистина да проясни мислите ти.

— Имаш право. — Тя си пое дълбоко дъх. — Толкова си силен.

Нямаш представа, помисли си Троу, докато се извъръщаше.

Отиде до вратата, отвори я...

Подуши въздуха и се намръщи. Огледа се наоколо. Сакстън стоеше до една фламандска картина и съзерцаваше росните цветя на черен фон, сплел ръце зад гърба си, привел стройното си тяло напред.

— Е, готови ли сме? — попита адвокатът, без да вдига поглед. — Или й е необходимо още време, за да се успокои. Мина повече от час.

Троу се огледа наоколо. Вратите на гостната и кабинета си бяха в съвсем същото положение, както преди. Не се виждаше никой друг. Всичко изглеждаше... както преди.

Ала защо долавяше мириса на свеж въздух... свеж въздух и... още нещо.

— Нещо не е наред ли? — попита Сакстън. — Бих могъл да се върна по друго време.

— Не, тя е готова. — Троу се взря в адвоката, търсейки някакъв признак на... и той не знаеше какво. — Успях да я успокоя.

Сакстън изпъна гръб. Оправи вратовръзката си. И се приближи с крачка, която изобщо не беше забързана. Напълно естествена. Без никаква притвореност.

— Да се надяваме, че този път ще ме остави да довърша. — Сакстън спря. — Макар че, ако предпочитате, бих могъл просто да оставя документите и сами да се запознаете с тях. Дали ще ги прочета на глас, или не, няма да промени нищо.

— Не — каза Троу спокойно. — Най-добре ще е да има възможност да зададе въпроси. Заповядай отново и моля, извини забавянето ни.

Докато отстъпваше настрана, за да му направи път, инстинктите му отново се обадиха, отказвайки да бъдат заглушени.

— Всъщност, навярно би било по-добре, ако поговориш с нея насаме. Възможно е моето присъствие да е проблемът.

Сакстън наклони глава на една страна.

— Както желаш. Тук съм, за да служа — или не — на нейната повеля.

— И ние сме ти задължени — промърмори Троу, а после повиши глас: — Нааша, миличка, ще отида да потърся нещо за хапване. Това навярно ще помогне в този тягостен процес.

Изчака, докато тя слагаше ръка на гърдите си и въздъхваше драматично.

— О, да, обич моя. Чувствам се отслабена от новината.

— Но разбира се.

Затваряйки вратата зад адвоката, Троу отново подуши въздуха. Прекалено свеж. И прекалено студен. Някой беше отворил врата или прозорец.

Приблужи се до входната врата, отвори я широко и пристъпи навън, за да огледа паркинга.

Сакстън беше дошъл с кола. Беше го видял да пристига през прозореца на спалнята си.

Обърна се рязко и се върна в къщата. Отиде право до вратата на кабинета и я отвори.

— Асейл — изплющя гласът му.

Уви, стаята беше празна.

60.

Куин затаи дъх, докато поставяха Лейла под упойка, а после намазаха корема ѝ с тъмнокафяво антисептично лекарство с остра миризма. Все така не бе в състояние да диша, когато Мани, Джейн, Елена и Вишъс се скупчиха около операционната, по двама от всяка страна, а облечените им в ръкавици пръсти хващаха и си разменяха различни инструменти.

Мирис на кръв изпълни въздуха, когато направиха разреза и Куин почувства как подът се разлюля под него, сякаш се беше втечил под краката му.

Пръстите на Блей се вкопчиха в ръката му и не бе ясно дали бе, защото се притесняваше, че Куин ще припадне, или защото самият той с усилие се държеше на крака. Вероятно и двете.

Как се бе стигнало дотук? — зачуди се Куин безмълвно.

Поклати глава в мига, в който си го помисли. Какво бе очаквал да се случи, с две малки в корема ѝ?

— Тя добре ли е? — излая. — Те живи ли са?

— Ето го първото — дрезгаво каза Блей.

— Бебе номер едно — обяви Мани, докато подаваше малка лилава купчинка на Елена.

Куин нямаше възможност дори да зърне детето, преди сестрата светкавично да го отнесе до едно от леглата, които бяха приготвили.

Прекалено тихо. По дяволите... беше прекалено тихо.

— Живо ли е?! — извика Куин. — *Живо ли е?!*

Блей трябваше да го удържи назад... но разбира се, нелепо бе да се опитва да се втурне напред. Сякаш би могъл да помогне по какъвто и да било начин. И сякаш искаше сестрата да е принудена да мисли за каквото и да било друго, освен да спаси детето.

Ала Елена погледна към тях.

— Да. Жив е. Жив е... просто трябва да се погрижим да го опазим така.

Куин не почерпи никаква утеха от това. Как би могъл, когато създанието, което тя интубираше и на което даваше лекарства, приличаше на мъничко извънземно. Мъничко, крехко, сбръчкано извънземно, което изобщо не приличаше на пухкавите бебета, които понякога беше виждал да се раждат на човеците по телевизията.

— Исусе Христе — простена. — Толкова е малко.

Нямаше да оживее. Знаеше го от дълбините на душата си. Щяха да го изгубят и...

— Бебе номер две — обяви Джейн, докато подаваше нещо на Вишъс.

Ви профуча покрай тях с малкото на ръце и Куин ахна.

Дъщеричката — неговата дъщеричка — бе дори още по-малка. И не беше лилава.

Беше сива. Сива като камък.

В миг споменът, който бе отнесъл със себе си, когато се бе погрижил за Лейла по време на периода ѝ на нужда, се завърна в ума му. Сам той едва не бе умрял и бе отишъл в Небитието, където се бе изправил срещу бяла врата наред с бял пейзаж, потънал в мъгла.

Беше видял един образ върху онази врата.

Образът на млада жена с руса коса и очи с формата на неговите... очи, които пред него бяха променили цвета си — от този на Лейла в неговите синьо и зелено.

С животински вик на болка, той изрева в операционната, крещейки от агония, каквато не бе изпитвал никога преди...

Беше предположил неправилно. Беше... сбръкал. Беше изтълкувал погрешно онова, което бе видял.

Образът върху вратата не предричаше дъщерята, която щеше да има.

А дъщерята, която щеше да изгуби при раждането.

Дъщеря... която бе умряла.

61.

Докато прекосяваше забързано подземния тунел, отвеждащ в тренировъчния център, кънтящият звук на стъпките ѝ отекваше пред нея, звукова сянка, която сякаш бързаше точно толкова, колкото и тя, да стигне до целта си. Когато стигна до вратата към складовото помещение, Мери въведе кода и профуча покрай рафтовете с химикалки и тефтери, резервни флашки и купчини хартия за принтер.

Когато влезе в офиса, се закова на място. Тор седеше зад бюрото и се взираше в компютърен екран, върху който балончета с цветовете на дъгата покриваха страницата на DailyMail.co.uk.

Той подскочи, когато я забеляза, а после потърка лице.

— Здравсти.

— Как са те?

— Не знам. Вътре са от цяла вечност.

— Къде е Есен?

— В ловджийската хижа на Хекс. Днес е свободната ми нощ и тя се приготвя да... е, сещаш се. — Той си погледна часовника. — Чудех се дали да ѝ се обадя. Надявах се първо да получа някаква новина, та тя да не се тревожи. Е, добра новина, разбира се.

— Трябва да ѝ съобщиш какво се случва.

— Знам. — Очите му се върнаха към монитора. — Аз, въ... не се справям с това много добре.

Мери заобиколи бюрото и сложи ръка върху огромното му рамо. Напрежението в това масивно тяло бе толкова огромно, че тя сякаш сложи длан върху възел. От гранит.

— Тор, не мисля, че трябва да си сам. И на нейно място, аз наистина бих се разстроила, че не си ми позволил да те подкрепя.

— Аз просто... — Той погледна към телефона на бюрото. — Върнах се в миналото, нали разбираш.

— Разбирам. Тя също ще го разбере. Есен е една от най-разбиращите личности, които някога съм срещала.

Братът вдигна поглед към нея и тъмносините му очи я пронизаха.

— Мери, ще се оправя ли някога?

В миг Мери се пренесе обратно на задната седалка на понтиака, заедно с Бити, и си помисли: *Да, всички искат да знаят това, нали? Добре ли съм? Обичат ли ме? В безопасност ли съм? Ще се справя ли с това?*

Каквото и да беше „това“ — смърт или загуба, объркване или ужас, депресия или гняв.

— Ти вече си добре, Тор. И наистина мисля, че би трябвало да се обадиш на своята шелан. Не е нужно да я предпазваш от болката си. Тя знае точно какъв товар носиш... и те избра заедно с него. Тук няма нищо, което ще я шокира или накара да мисли, че си слаб. Гарантирам ти обаче, че да се опиташ да скриеш това от нея ще я накара да се почувства така, сякаш ѝ нямаш доверие или не смяташ, че *тя* е достатъчно силна, за да се справи.

— Ами ако малките не оживеят? Ами ако...

В този миг вик, ужасяващ мъжки вик, разтърси целия тренировъчен център, толкова силен, че стъклената врата се разтресе — звукова вълна от скръб.

Тор скочи от стола, а Мери се хвърли към вратата и я отвори.

Не бе изненада да види цялото Братство, събрано в просторния коридор. Не бе изненада и че всеки един от тях и техните шелани се взираха в затворената врата на главната операционна. Напълно правилно бе и това, че всички Избраници, както и диретрикс Амалия, стояха сред тях и изглеждаха обзети от същата паника.

Никой не проговори. Викът на Куин казваше всичко.

Мери се приближи до Рейдж и обви ръка около кръста му. Той я погледна и я притегли към себе си.

Когато не последва нищо друго, всички отново закрачиха напред-назад. Приглушени разговори нарушиха тишината. Тор извади телефона си с разтреперани ръце, докато се отпускате на циментовия под, сякаш краката му бяха поддали под него.

— О, господи — каза Рейдж. — Това е...

Непоносимо, помисли си Мери.

Да изгубиш дете, независимо колко недоносено, независимо при какви обстоятелства, бе агония, която не можеше да се сравни с нищо друго.

* * *

За първи път в живота си като възрастен Вишъс се вкамени наред спешен медицински случай. Беше само за частица от секундата, ала имаше нещо в малкото, безжизнено телце в шепите му, което накара всичко около него да спре.

Никога нямаше да забрави тази гледка.

Нямаше да забрави и вика, изтръгнал се от Куин.

Отърсвайки се, за да се съсредоточи, той направи единственото, което би могло да помогне. Със сигурни ръце пъкна малка тръбичка в гърлото на новороденото, надяна маска на личицето му и включи апарата за дишане към медицинско оборудване, което не беше човешко, а предназначено специално за вампири. Когато пусна струята, в дробовете на новороденото се вля подсилен, наситен с кислород физиологичен разтвор, който ги продуха, отвори ги... а после изсмука обратно течността и я изпрати във филтрираща система, която щеше да я прочисти, да я насити отново с кислород и да я върне обратно.

Използвайки само палеца си, Ви натисна плашещо малките гърдички, масажирайки ритмично сърчицето.

Лош цвят. Наистина лош цвят. Сивото на надгробен камък.

А малкото беше отпуснато, не помръдваше, ръце и крака, кльощави и сбръчкани като на новоизлюпено, се полюшваха безжизнено от раменете и таза му.

Очите бяха отворени, съвършено бели, без следа от зеници и ириси, защото момиченцето бе толкова недоносено.

— Хайде, събуди се... хайде...

Нищо. Нищичко.

Без да се замисли, Вишъс изкрещя през рамо:

— Пейн! Доведете ми Пейн... ВЕДНАГА!

Не видя кой реагира на заповедта, нито го беше грижа. Единственото, което имаше значение, бе, че една милисекунда покъсно сестра му беше до него.

— Събуди я, Пейн — извика той. — Събуди това дете... това няма да тежи на съвестта ми до края на проклетия ми живот. Събуди това шибано дете още в този шибан момент!

Е, добре де, едва ли го каза по най-добрия начин. Но не го беше грижа... нито пък сестра му, очевидно.

Сестра му, която знаеше точно какво да направи.

Протегна отворената си длан над детето и затвори очи.

— Някой да ме държи. Имам нужда...

Куин и Блей вече бяха до нея — всеки от тях улови един от лактите ѝ. И, мамка му, Ви искаше да им каже нещо, да им предложи... каквото и да било... ала думите бяха безсилни пред това, което се случваше тук.

— Пейн, трябва да го направиш.

Когато пропитите с болка срички се разнесоха във въздуха, бе същински шок да осъзнае, че ги беше изрекъл именно той, че неговият глас пресекваше, че той, единственият мъж на планетата, който никога не се молеше, за каквото и да било, изричаше накъсаната...

Топлина.

Почувства топлина.

А после видя светлината, сиянието, което, за разлика от унищожителната мощ, която се криеше в неговата ръка, съдържаше нежна, целителна сила, съживителна, чудотворна благословия.

— Куин? — дрезгаво каза сестра му. — Куин, дай ми ръката си.

Вишъс побърза да се отдръпне, макар че продължи да държи кислородната маска на мястото ѝ, защото детето бе твърде недоносено дори за най-малката маска, с която Хавърс разполагаше.

Куин протегна ръка и, господи, трепереше толкова силно, сякаш беше стъпил върху въртящ се мотор. Пейн я улови и я сложи под грейналата си длан, така че енергията ѝ да премине през неговата плът, преди да стигне до тази на малкото.

Братът ахна и потръпна, зъбите му затракаха; пламналото му лице в миг преbledня.

— Имаме нужда от още един чифт ръце — викна Вишъс. — Трябва да задържим таткото да не падне!

В следващия миг Мани стоеше до Куин, стиснал го здраво през кръста.

Докато енергията го напускаше и се вливаше в малкото, Куин започна да диша тежко, гърдите му се издуваха яростно, устата му се отвори, дробовете му очевидно горяха...

Детето промени цвета си за частица от секундата, ужасната сивота на смъртта отстъпи място на червено и розово.

А после малките ръчички, невъзможно малките, но съвършено оформени ръчички помръднаха. Също като крачетата, които ритнаха веднъж, два пъти. Също като коремчето — хлътнало досега, то се изду и отново се сви в ритъма на машината.

Пейн не спря. Краката на Куин му изневериха и единствено силните ръце на Блей и допълнителната подкрепа на Мани го удържаха да не се свлече на пода.

Още, помисли си Ви. Още. Нека те изцедят до последната капка, ако се налага...

И именно това стори неговата прекрасна сестра. Продължи да прелива енергията си в Куин, където тя бе усилена и фокусирана, преди да премине в малкото.

Не спря, докато не изгуби съзнание.

Куин я последва почти веднага.

Ала Вишъс не бе в състояние да се тревожи за тях. Очите му не се откъсваха от малкото, търсейки признаци, че жизнената сила няма да издържи... че сивотата ще се завърне, оповестявайки, че смъртта няма да се откаже толкова лесно от малката си жертвата... че чудото ще се окаже само мимолетно, жестоко поемане на едничка глътка въздух...

Не го прави, майко, помисли си. Не го причинявай на тези добри хора. Не им отнемай този живот.

62.

Рейдж вероятно смазваше ръката на Мери, толкова силно я беше стиснал, ала тя като че ли не забелязваше. И слава богу, защото се съмняваше, че би могъл да охлаби хватката си.

Едновременно смътно и мъчително ясно си даваше сметка за братята си, техните шелани и Избраниците навсякъде около него; те всички стояха заедно наред трагедията, разиграваща се от другата страна на вратата, прекалено тънка, за да удържи струящата скръб.

Рейдж не можеше да не си мисли за Бити. Господи, само ако получеше шанс... само ако двамата с Мери получеха този шанс, никога нямаше да престане да защитава онова малко момиченце. Да прави всичко по силите си то да има живота, който заслужаваше, образованието, от което се нуждаеше, за да бъде независимо, да има сигурността, почерпена от знанието, че никога няма да остане без дом, независимо колко далеч отиде.

— Толкова е ужасно — прошепна Мери. — Толкова страшно. Напоследък имаше толкова много смърт...

Вратата се отвори широко и Блей изскочи от операционната, сякаш беше изстрелян от топ.

— Тя е жива! — изкрещя. — И двамата са живи! Живи са! А Лейла е стабилна!

Възцари се миг абсолютна тишина.

Сякаш събралите се в коридора трябваше да смелят всичко, да преминат на друг режим, да сменят предавката.

— А Куин припадна на пода!

По-късно Рейдж щеше да си помисли, че това едва ли бе най-подходящият миг всички да заликуват... ала кой го беше грижа!

Блей изчезна под море от тела, всички викаха и плачеха, прегръщаха се и пляскаха с длани, ругаеха и се смееха, ломотеха неразбрано и кашляха, и всички настояваха за подробности и ги получаваха, веднъж, два, много пъти. Имаше толкова много шум и живот, и Рейдж бе наред това заедно с всички тях, чувствайки се така,

сякаш джакпотът беше ударен, подаръкът — даден, камионът бе отминал безопасно, вместо да отнесе един от тях.

Следващата, която се показва, беше доктор Джейн, и когато свали маската от лицето си, те я поздравиха с възторжени възгласи. Ала за разлика от новия баща, тя се погрижи да затвори вратата зад себе си.

— Шшш — каза през смях. — Все още имам и други пациенти наблизко. Трябва да прекарам две носилки оттук, ще ми направите ли място? О, благодаря, Елена.

Сестрата очевидно беше излязла от другата врата, теглейки и бутайки носилките. Множеството се раздвижи, за да направи място, ала Блей все още получаваше прегръдки, което доведе до малко забавяне.

— С какво мога да помогна? — попита Рейдж доктор Джейн.

— Е, точно сега всичко е наред. Всички са добре... Просто трябва да преместим някои пациенти.

Рейдж улови ръката на лекарката, преди тя да се извърне.

— Малките наистина ли са във от опасност?

Тъмнозелените очи задържаха неговите.

— Дотолкова, доколкото е възможно в този момент. Предстоят ни няколко дълги нощи, ала онази система за изкуствена вентилация от Хавърс спаси живота и на двамата. Задължени сме му.

Рейдж кимна и я пусна. А после отиде там, където Мери и Тор се прегръщаха, и зачака реда си. Просто искаше да почувства своята шелан до себе си.

Мери се обърна към него и той разпери ръце, и беше толкова прекрасно тя да се хвърли в обятията му, а той да я повдигне от пода.

— Готова ли си да се пробваме? — каза в ухото ѝ. — Готова ли си да бъдем родители заедно?

— О, Рейдж. — Гласът на неговата шелан секна. — Толкова се надявам.

— Аз също. — Пусна я на земята, а после се намръщи. — Какво?

— Ами... — Мери се огледа наоколо. — Къде бихме могли да останем насаме за малко?

— Ела с мен.

Рейдж я улови за ръката и я поведе далеч от множеството, подмина съблекалнята и стаята за тежести и стигна до входа на спортната зала.

— Първо дамите — каза, задържайки една от стоманените врати отворена.

Охранителните светлини обливаха просторното помещение в меко сияние, знаците за изход над вратите грееха в червено като малки огнища.

— Забравила бях колко голямо е това място. — Мери се откъсна от него и като разпери ръце, започна да се върти в кръг с танцувална стъпка, като в „Звукът на музиката“.

Рейдж остана назад и просто я гледаше как се движи, тялото ѝ — гъвкаво и красиво, наелектризиращо места в него, които много скоро щяха да станат алчни, ако не извърнеше поглед.

— Мога да запаля някои от лампите — промърмори, търсейки си нещо, което да направи.

— Харесва ми така сумрачно. Романтично е.

— Съгласен съм.

Пенисът му ритна зад кожения панталон, който си беше облякъл за вечеря, и той поклати глава. Очевидно имаха да обсъдят нещо важно, а той си мислеше за секс. Срамота.

Обаче, човече, тя бе толкова сексапилна.

А той беше превъзбуден от добрата новина.

И те бяха насаме.

А после Мери направи пирует и изящно движение встрани, от което очите му се спуснаха към дупето ѝ и останаха там.

Рейдж изруга под носа си и се изпъна, протягайки първо едната, а после и другата си ръка.

— Нещо не е наред ли? — Господи, надяваше се, че не е това. — Мери?

— О, Рейдж. Загубата е толкова трудна.

Тъгата в гласа ѝ бе като огромна гумичка, изтрила в миг всяка еротична мисъл от ума му.

— Бити добре ли е?

— И тя това искаше да знае. — Мери се усмихна печално. — Това искаше да знае и Тор. Не е ли това, което всички правят... и да, тя е добре. Просто преживява труден момент.

— Нуждае се от семейство.

Мери кимна.

— По пътя насам, докато шофирах, се чух с една от социалните работнички, онази, на която Мариса възложи нашия... случай, или молба за осиновяване, или както там ще го наречем. Общо взето измисляме процедурата в движение, но тя ще говори и с двама ни поотделно, а после заедно. За това, къде се намираме в живота си. Как сме стигнали до решението за осиновяване. Какви са плановете ни със и без Бити.

— Какво трябва да преговоря, за да издържа изпита?

Тя се приближи до него с лека стъпка.

— Просто бъди откровен. Искрен. Тук няма неправилни отговори.

— Сигурна ли си за това? Защото аз съм напълно убеден, че едва ли ще ѝ хареса отговора на въпроса „Имаш ли звяр, който живее в теб?“.

— Забрави ли, че вече го обсъдихме с Мариса? Не можем да го скрием, ала звярът никога не ме е наранил и никога не е представлявал заплаха за когото и да било от домакинството... стига да не са на бойното поле. А аз мога да оборя всеки аргумент, касаещ смъртна опасност с това, че самата аз не мога да умра. Никакъв проблем.

Господи, как им беше хрумнало, че това би могло да се получи, зачуди се той.

— Ще ме убие, ако заради проклятието ми не ни разрешат да я осиновим.

— Не може да мислим така. — Тя улови ръката му и я целуна. — Просто не може.

— Добре. Да приемем, че ни одобрят. А после?

— После, ако следваме човешката процедура, Рим ще дойде и ще огледа дома ни. Само че като се има предвид къде и с кого живеем, ще трябва да бъде по-различно.

— Все едно. Ако някой трябва да дойде тук, аз ще се погрижа.

— Е, нека видим как ще иска да постъпи тя. — Мери прибра косата си зад ухото. — И слушай, като стана дума... Бити преживя толкова много, голяма част от него съвсем наскоро. Наистина мисля, че ще е по-добре за всички да започнем с нещо като настойничество.

— Не. Не искам да я изгубя...

— Изслушай ме. Бити току-що изгуби майка си. Важно е да не се чувства така, сякаш се опитваме да я засенчим. Според мен, когато

говорим с нея, трябва да ѝ кажем, че може да остане в „Убежището“ толкова дълго, колкото поиска. Или да дойде тук с нас.

— Може ли да я подкупим?

Мери избухна в смях.

— Какво? Не!

— О, хайде де, Мери. Какво би ѝ харесало според теб? Сладолед? Колкото телевизия си поиска? Пони, за бога. Или мога просто да я купя с някоя дамска чанта? Достатъчно голяма ли е за това?

Мери го тупна по гърдите.

— Не, не можеш да я подкупиш. — А после понижи глас. — Според мен обича животните. Когато не сме сигурни, можем да опитаме със снимки на Бу и Джордж.

Рейдж се засмя и притегли своята жена за целувка.

— Замисляла ли си се къде в къщата би могла да остане? Искам да кажа... ако това се получи?

— Всъщност, да, но това ще означава реорганизация. И преместване за нас.

— Къде? В Дупката е пълно, а Бъч и Ви ругаят като каруцари. По-зле са и от мен.

— Ами, всъщност си мислех, че навярно бихме могли да попитаме Трез дали би имал нещо против да си разменим стаите. Може да се пренесем на третия етаж, в спалните, които той и Ай Ем използват. Искам да кажа, и двата апартамента са просторни и си имат своя собствена баня, но ще бъдем достатъчно близо, в случай че Бити се нуждае от нас.

— Това е страхотна идея.

— Ммм-хмм.

Докато притискаше Мери към гърдите си, Рейдж неочаквано ясно осъзна колко просторно бе помещението, в което се намираха. На слабата светлина очертаванията и ъглите на спортната зала тънеха в сенки. Празните пейки, въжетата, които висяха от тавана, очертаванията на баскетболното игрище върху лъскавия боров под — просто маловажни подробности от подобната на пещера вътрешност.

Рейдж се намръщи, мислейки си, че тук се крие някаква метафора.

Самият свят беше такъв — огромен и празен, извън онези, които обичаш, нищо друго, освен по-топла разновидност на космоса, изпълнена със случайни боклуци, в които се блъскаш. Онези, които те привързваха към света, които бяха твоята котва, бяха семейството ти, приятелите, онези, с които мислите по един начин. Без това?

Той се отдръпна и тръгна наоколо.

Никакви пируети за него.

— Рейдж?

Замисли се за думите ѝ, за срещите със социалната работничка, за себе си и своя звяр, за нея и нейната... необичайна ситуация. А после си спомни как лежи наред двора на онова изоставено училище и над него се бе надвесила тя, неговата Мери, бореща се да го опази жив, въпреки че те имаха резервен изход от подобна ситуация, който беше същинско чудо.

Спря на линията за наказателни удари. Нямахте топка в ръцете се, нито кош, в който да стреля, нито съотборници и противници наоколо. Имаше обаче усещането за неотложност.

Вдигна очи там, където трябваше да бъде кошът, към голямата метална ръка със стъкления ѝ квадрат, спуснат от тавана.

— Мери, искам да ми обещаеш нещо.

— Всичко каквото поискаш.

Когато я погледна, откри, че му е трудно да говори и трябваше да се прокашля.

— Ако ние... ако с теб получим Бити. Ако тя стане наше дете, искам да ми обещаеш... — Почувства парене наред гърдите. — Ако умра, трябва да останеш тук с нея. Не можеш да я оставиш сама. Ако аз си отида, ти трябва да останеш. Няма да допусна това момиченце да изгуби още двама родители. Просто няма да го бъде.

Мери закри устата си с ръка и затвори очи, навеждайки глава.

— Ще те чакам — продължи той дрезгаво. — Ако умра, ще те чакам в Небитието, както правят всички останали. По дяволите, ще бдя над вас от облаците. Ще бъда ангел хранител и на двете ви. Ала ти... ти трябва да останеш, Мери.

Защото Бити щеше да живее по-дълго от него. Така се надяваш и се молиш да стане. Децата наследяваха родителите си, заемаха тяхното място, поемаха по пътища в бъдещето, продължавайки традициите и

уроците им, така че на свой ред да могат да предадат онова, което бяха получили.

Това бе безсмъртие за смъртните.

И то бе вярно, независимо дали щеше да родиш малките си, или да разтвориш ръце, за да ги приемеш.

— Трябва да останеш тук, Мери.

* * *

Докато осъзнаваше измеренията на онова, което Рейдж бе поискал от нея, Мери почувства как сърцето ѝ заби учестено, а тялото ѝ се обля в студена пот.

Макар да му бе признала желанието си да го задържи на този свят по съвсем същата причина, която той излагаше сега, да го чуе казано по този начин? Едва не ѝ прилоша, връщайки се към мига, когато мислеше, че ще го изгуби, макар по онова време да знаеше, че може да отиде и да го открие в Небитието.

Беше сякаш той отново лежеше на земята, борейки се за въздух, който не успяваше да си поеме, докато кръвта изпълваше гърдите му и тя го губеше, макар тялото му все така да лежеше пред нея.

А после си помисли за Бити на задната седалка на понтиака, плачеща, изгубена, сама.

— Да — каза дрезгаво. — Ще остана. Заради нея. Докато е жива, ще остана с нея.

Рейдж изпусна дъха си, бавно и продължително.

— Това е добре. Това е...

Срещнаха се по средата, тръгнаха едновременно един към друг, и когато се прегърнаха, тя отпусна глава върху солидните му гърди и се заслуша в ударите на сърцето му. Загледана през слабо осветената спортна зала, тя ненавиждаше избора, който бе направила току-що, обетът, който беше дала... и едновременно с това бе неизмерно благодарна за него.

— Тя не бива да научи — избъбри, отдръпвайки се лекичко от него и вдигайки поглед към лицето му. — Бити не бива да научи за мен... не и докато не вземе решение. Не искам страхът да не остане сама да повлияе на избора, който ще трябва да направи. Ако иска да

дойде с нас, трябва да бъде, защото го е избрала сама. Всичката смърт в живота ѝ досега може да бъде част от решението ѝ, но не може да бъде главното.

— Съгласен съм.

Мери отново се сгуши в него.

— Обичам те.

— Аз също те обичам.

Дълго останаха така. А после Рейдж улови едната ѝ ръка и я протегна напред, обвивайки другата около кръста ѝ.

— Танцувай с мен.

Тя се засмя.

— На каква музика?

— Всякаква. Никаква. Няма значение. Просто танцувай с мен тук, в мрака.

По някаква причина очите ѝ плувнаха в сълзи, когато двамата се раздвижиха, полюшвайки се лекичко, стъпките им върху гладкия под и шумоленето на дрехите им — единственият звуков съпровод. Много скоро откриха ритъм и ето че той я поведе във валс, истински, старомоден, в който го биваше много повече, отколкото нея.

Докато се носеха из празното помещение, в главата на Мери зазвуча симфония, цигулки и флейти, тимпани и тромпети, придаващи великолепието и енергията на танца им.

Те се въртяха ли, въртяха, докато Мери не грейна, усмихвайки му се широко, дори когато по бузата ѝ се търкулна сълза.

Тя знаеше какво прави. Знаеше точно защо я беше помолил да го сторят.

Напомняше ѝ, че бъдещето беше непознато и непознаваемо.

Така че ако ти се удаде възможност... дори и без музика и бална рокля, без смокинг и пищно тържество... когато любовта на живота ти те помоли да танцуваш?

Важно е да кажеш „да“.

63.

Вишъс стоеше пред спортната зала и гледаше през една от стоманените врати, чиято стъклена част бе подсилена с метална мрежа.

Рейдж и Мери танцуваха вътре, носейки се из залата. Подребното тяло на жената — притиснато плътно и водено сигурно от далеч по-едрото тяло на мъжа ѝ. Погледите им — вперени един в друг. По дяволите, можеше да се закълне, че там вътре свири квартет или дори цял оркестър, толкова добре се движеха те заедно.

Самият той не беше кой знае какъв танцьор. Пък и не можеш да танцуваш валс на Рик Рос или Кендрик Ламар.

Извади цигара от задния джоб на панталона си, запали я и като изпусна струйка дим, облегна рамо на касата на вратата и продължи да гледа.

Нямаше как да не ги уважаващ, помисли си той, за това, което искаха да сторят, да си създадат семейство с онова момиченце. Но разбира се, Рейдж и Мери открай време бяха на една и съща вълна, нищо не разстройваше тяхната връзка, всичко винаги бе свършено.

Така ставаше, когато събереш трезвомислеца терапевтка с комбинация между Брад Пит и Чанинг Тейтъм — космическа хармония.

Господи, в сравнение с тях неговата връзка с Джейн изглеждаше някак... клинична.

Никакво танцуване в мрака за тях, освен ако не беше от хоризонталния вид... а и кога за последен път бяха правили това? Джейн непрекъснато беше в клиниката, а той си имаше свои неща на главата.

Окей, това беше странно. Въпреки че не беше от завистливите (също като толкова много други емоции, завистта бе просто шибана загуба на време), усети, че му се иска да беше малко по-близо до нормалното. Не че се извиняваше за странностите си, нито за това, че се ръководеше от главата, а не от сърцето си. И все пак, докато стоеше

така, отвън, и гледаше онова, което имаше брат му, се чувстваше развален по някакъв неясен начин.

Не че искаше да се превърне в мъжката версия на Адел или нещо такова.

Как ли пък не.

Ала му се щеше...

Мамка му, нямаше представа какви ги мислеше.

Сменяйки предавката, преди да се окаже надянал чифт дантелени гащички, той си помисли за дъщеричката на Куин, онова мъничко създание, завърнало се от мъртвите.

Откъде Пейн бе знаела какво да стори? Мамка му, ако не беше...

Вишъс се намръщи, когато един спомен изплува на повърхността и отказа да потъне отново. Мери говореше за това как беше спасила живота на Рейдж, като премести дракона до гърдите му, така че звярът да излекува огнестрелната рана.

Нямам представа откъде знаех какво да направя, беше му казала. Или нещо такова.

Спомни си как се бе изправил срещу майка си, докато Рейдж умираше, настоявайки тя да направи нещо, побеснял от гняв. А после си спомни искането, което беше изпратил, докато се бореше за живота на безжизненото телце на дъщеричката на Куин.

Мамка му.

Угаси недоизпушената цигара в подметката на ботуша си и я изхвърли в кошчето.

Затвори очи...

... и се дематериализира в двора на личните покои на майка си, приемайки физическите си очертания пред колонадата.

Начаса разбра, че нещо не е наред.

Погледна през рамо и се намръщи. Фонтанът, в който винаги бликаше кристалночиста вода... беше утихнал — когато се приближи, видя, че беше пресъхнал, басейнът му — така празен, сякаш в него никога не бе имало и капчица вода.

А после погледна към дървото с пойните птички.

Нямаше ги. Бяха отлетели.

Аларма зазвъня в главата му и той се втурна към покоите на своята мамен. Заблъска по вратата, но не задълго — отново се завъртя и стовари рамо върху нея.

Този път вратата се откачи от всичките си панти и падна като мъртво тяло върху каменния под.

— Мамка... му.

Всичко бе изчезнало. Леглото. Тоалетката. Единственият стол. Виждаше се дори двойно заключената килия, където бяха държали Пейн зад завеси. Бялата тъкан бе изчезнала.

Ви затвори очи и остави сетивата си да обхождат стаята, търсейки някакви следи. Майка му се бе намирала тук едва допреди миг. Останки от енергията ѝ все още витаеха във въздуха, като мириса, след като някой си бе заминал. Ала къде беше отишла?

Помисли си за множеството в тренировъчния център. Диретрикс беше там, заедно с Кормия и Фюри, и всички останали Избраници, дошли, за да присъстват на ражданията и да се молят за тях.

Скрайб Върджин бе изчакала да остане сама, преди да си тръгне.

Тя, която знаеше всичко, виждаше всичко, нарочно бе избрала момент на криза долу, когато всички, които биха могли да имат причина да бъдат тук горе, щяха да бъдат заети с друго.

Вишъс изскочи от покоите ѝ.

— Майко! Къде си, по дяволите?

Не очакваше отговор...

Звук отекна в ушите му, долетял някъде отвъд двора. Той го последва до вратата на Светилището, отвори я и погледна към тучните земи.

Птици.

Бяха пойните птици, пеещи нейде в далечината.

Вишъс се втурна натам, откъдето се носеха сладките ноти, прекосявайки подрязаната зелена трева, подминавайки празните мраморни храмове и спални помещения.

— Майко? — крещеше в пустотата наоколо. — Майко!

* * *

— Здравей, мамен, ето че се събуди.

При звука на мъжкия глас над себе си, Лейла си даде сметка, че да, очите ѝ бяха отворени, и да, тя наистина беше жива...

— Малките! — изкрещя.

Неочакван прилив на енергия я накара да понечи да седне, ала нежни ръце я върнаха обратно в леглото. Докато остра болка раздираше корема ѝ, лицето на Куин изникна над нейното.

Усмиваше се. До ушите.

Да, очите му бяха зачервени, и да, беше блед и мъничко трепереше, но се усмиваше толкова широко, че челюстта със сигурност го болеше.

— Всичко е наред — каза той. — Дъщеря ни здравата ни изкара акъла, но и двамата са добре. Дишат. Мърдат. Живи са.

Врълхлетя я приливна вълна от емоции и гърдите ѝ буквално изригнаха от смесица от радост и облекчение след ужаса, който бе изпитвала, преди да я приспят. И сякаш прекрасно разбираше чувствата ѝ, Куин я прегърна с всичка сила, обвивайки ръце около нея, и Лейла се опита да отвърне на прегръдката му, ала нямаше достатъчно сили.

— Блей — каза дрезгаво. — Къде е...

— Тук съм. Ето ме.

Над масивното рамо на Куин Лейла видя другия мъж и ѝ се прииска да можеше да го докосне... и сякаш прочел мислите ѝ, той също се приближи и тримата се вкопчиха в прегръдка, която ги остави омаломощени и едновременно с това — по-силни.

— Къде са? — попита тя. — Къде...

Двамата мъже се отдръпнаха лекичко и от начина, по който Куин погледна Блей, Лейла усети, че става нервна.

— Какво? Какво не е наред?

Блей улови ръката ѝ.

— Слушай, искаме да си подготвена. Те са много малки. Ама наистина малки. Но са силни. И доктор Джейн, и Мани им направиха пълен преглед. Елена също. Проведохме видеоконференция с Хавърс и обсъдихме всичко и с него. Известно време ще останат включени към онези апарати, докато дробовете им не се развият достатъчно, за да могат да дишат и да се хранят сами, но се справят страхотно.

Лейла закима, преглъщайки част от страха си. Погледна към Куин и отново се просълзи.

— Опитах се да ги задържа в себе си... опитах се...

Куин поклати решително глава, синьо-зеленият му поглед беше неимоверно сериозен.

— Беше проблем с плацентата ти, нала. С нищо не би могла да го предотвратиш. Съвсем същото се случи и с Бет.

Лейла сложи ръце върху много по-плоския си корем.

— Извадиха ли матката ми?

Блей се усмихна.

— Не. Извадиха малките и спряха кървенето. Би могла да имаш още малки, ако Скрайб Върджин е рекла.

Лейла погледна към тялото си, връхлетяна от облекчение. И от тъга за кралицата.

— Имала съм късмет.

— Така е — съгласи се Куин.

— Всички имахме късмет — поправи се тя и ги погледна. — Кога ще мога да ги видя?

Куин се отдръпна настрана.

— Те са ей там.

Лейла се надигна с усилие, подпирайки се на ръцете на двамата бащи. А после ахна.

— О...

Преди да разбере какво прави, вече ставаше, въпреки че я болеше и въпреки че беше включена към почти цял тон медицинска апаратура.

— Мамка му — каза Куин. — Сигурна ли си, че искаш...

— Окей, движим се — намеси се Блей. — Станахме и се движим.

Съсредоточена само върху едно, с непозната досега сила, каквато не бе познавала преди, Лейла не обръщаше внимание на нищо, освен на това да стигне до своите малки; не обръщаше внимание на това как двама мъже трескаво се заеха да бутат мониторите, нито как бе принудена да се обляга на различни ръце и рамене, нито колко жестока болка раздираше корема ѝ.

Кувьозите бяха до стената, на около метър един от друг. Ярки сини лампи осветяваха мъничките телца и... о, Съдби... кабелите, тръбичките...

Това бе мигът, в който малко ѝ се зави свят.

— Тъмните очила са страхотни, нали? — подхвърли Блей.

Неочаквано Лейла избухна в смях.

— Приличат на миниатюрни копия на Рот. — После стана сериозна. — Сигурни ли сте...

— Напълно — увери я Куин. — Предстои им дълъг път... но, по дяволите, те са бойци. Особено тя.

Лейла дойде малко по-близо до дъщеричката си.

— Кога ще мога да ги взема на ръце?

— Доктор Джейн иска да им дадем малко време. Може би утре?
— каза Блей. — Или вдругиден?

— Ще чакам. — Макар че това щеше да е най-трудното нещо, което някога щеше да направи. — Ще чакам толкова дълго, колкото се налага.

Обърна се на другата страна и погледна сина си.

— Прескъпа Скрайб Върджин, одрал ти е кожата!

— Нали? — Куин поклати глава. — Щура работа. Искам да кажа...

— Как ще ги наречете? — попита Блей. — Време е да им измислите имена.

Наистина, съгласи се Лейла. Според вампирската традиция, преди раждане не се планираше абсолютно нищо. Нямаше партита, както при хората, нямаше списъци с имена за момченца и за момиченца, нямаше планини от пелени, купчини биберони, нито дори ванички и терлички. При вампирите се смяташе за лоша поличба да избързаш и да решиш, че раждането ще мине добре.

— Да — заяви тя, поглеждайки отново към дъщеричката си. — Трябва да им дадем имена.

В този миг мъничкото момиченце раздвижи главичка и сякаш погледна нагоре, през тъмните очила и плексигласа, преодолявайки разстоянието между майка и дете.

— Ще порасне толкова красива — промълви Блей. — Истинска красавица.

— Лирика — избъбри Лейла. — Ще я наречем Лирика.

Блей се сепна.

— Лирика? Знаеш ли, това е... знаеш ли, че това е името на моята мамен?...

Той млъкна и Куин се усмихна. А после се наведе и целуна Лейла по бузата.

— Да. Абсолютно. Ще я наречем Лирика.

Блей примига няколко пъти.

— За моята мамен ще бъде... невероятна чест. Както и за мен.

Лейла стисна ръката му.

— Родителите ти ще бъдат единствените баба и дядо, които тези малки някога ще имат. Редно е поне едно от имената им да бъде уважено. А за сина ни... защо не помолим краля за име на брат? Струва ми се правилно, тъй като баща им е храбър и благороден член на Братството на черния кинжал.

— О, не съм толкова сигурен — взе да увърта Куин.

— Да — кимна Блей. — Това е добра идея.

Куин взе да клати глава.

— Не знам дали...

— Значи е решено — заяви Лейла.

Когато Блей кимна, Куин вдигна ръце, сякаш се предава.

— Ясно ми е кога съм победен.

Лейла намигна на Блей.

— Страшно е умен, ще знаеш.

* * *

Пред родилната стая Джейн прегледа медицинския картон, който Елена ѝ беше дала току-що, прелиствайки страниците, описващи състоянието на кръвния роб.

— Добре, добре... жизнените му показатели наистина се подобряват. Ще продължим да му вливаме течности. Искам да го задържим на системи още малко, а после ще видим дали ще успеем да намерим някоя Избраница, която да го нахрани.

— Вече попитах Фюри. — Елена потръпна. — Честно казано, не съм сигурна как мина. Този мъж е в наистина лоша форма. Тук горе.

Елена посочи главата си и Джейн кимна.

— Обсъдих го с Мери. Каза, че е готова да говори с него веднага щом се стабилизира.

— Тя е страхотна.

— Така си е.

Джейн ѝ върна папката и взе тази на Лейла. Да, нищо не ѝ пречеше да премине към електронни архиви, но се беше обучавала по времето преди всичко да бъде компютризирано и открай време предпочиташе добрата стара хартия.

Нямаше как да не се усмихне при мисълта за неодобрението на Вишгъс. Той направо си умираше да инсталира що-годе сносна компютърна система тук долу, но уважаваше мнението ѝ, макар и да се дразнеше. Пък и нали имаха база данни с кратки бележки, на чието въвеждане тя посвещаваше неделните си следобеди, когато всичко беше спокойно.

За нея то бе почти като медитация.

— Е, как са децата ни? — промърмори, докато преглеждаше бележките, които Елена беше направила по време на последния ежечасен преглед. — О, браво на теб, момиче. Виж само тези нива на кислорода. Точно такива, каквито ги искаме.

— Има нещо специално в това момиченце, казвам ти.

— Напълно съм съгласна. — Джейн отгърна на следващата страница. — А как се справяш ти, мамо... о, чудесно. Много стабилни жизнени показатели. Съвършена диуреза. Кръвните тестове са отлични. Бих искала да започне да се храни възможно най-скоро.

— Знам, че братята умират да помогнат. Наложил се да ги изрита навън. Кълна се, започнах да си мисля, че се канят да останат тук долу докато не дойде време малките да тръгнат на училище.

Джейн се засмя и затвори папката.

— Ще ги проверя набързо, докато ти се заемаш с физиотерапията на Лукас.

— Имаш го.

— Ти си най-добрата...

— Здравей, партньоре!

Джейн вдигна поглед. Мани се приближаваше по коридора; косата му беше мокра, хирургическите дрехи — чисти, погледът — буден.

— Мислех, че следващите шест часа си в почивка?

— Не мога да стоя далеч. Може да пропусна нещо. Натам ли си тръгнала?

— Искаш ли да ме придружиш на визитацията?

— Винаги.

Джейн поклати глава, докато отваряше стаята на Лейла. Всички медицински служители бяха еднакви. Просто не можеха да оставят нещата на мира...

Закова се на прага.

Насреща ѝ новата майка стоеше до кувьозите, с Блей от едната страна и Куин от другата. Тримата съзерцаваха бебетата и си говореха тихичко.

Любовта беше осезаема. И за миг, тя бе цялата медицина, която беше нужна.

— Нещо не е наред ли? — попита Мани, когато Джейн се дръпна назад и затвори вратата.

Тя се усмихна.

— Семейно време. Да им дадем минутка, става ли?

Мани се усмихна в отговор.

— Поздравления, докторе. Страхотна хирургическа работа свършихте.

Двамата плеснаха тържествуващо длани и Джейн кимна.

— А ти спаси матката ѝ.

— Нищо не може да се сравнява с добрата работа в екип.

— Всяка нощ и всеки ден — отвърна тя, докато се връщаха обратно по коридора, като никога без да бързат. — Хей, искаш ли нещо за хапване? Не си спомням кога за последно сложих нещо в уста.

— Мисля, че миналата сряда изядох един Сникърс — измърмори Мани. — Или беше в понеделник?

Джейн се засмя и го побутна с хълбок.

— Лъжец. Преди две нощи изсмука един млечен шейк.

— А, да. Хей, къде е мъжът ти? Би трябвало да хапне с нас.

Джейн се намръщи и се огледа из празния коридор.

— Знаеш ли... нямам представа. Мислех, че е отишъл да изпуши една... но досега би трябвало да се е върнал.

Къде се беше дянал Вишъс?

64.

Високо в Светилището Вишъс последва песента на птиците, покрай басейна, чак до ръба на гората. За миг се зачуди дали идеята не бе да го накарат да пристъпи в самата граница, макар че, доколкото знаеше, ако някой се опиташе да мине от другата страна на гъстите дървета, мястото просто го изплюваше обратно там, откъдето беше тръгнал.

После обаче забави крачка.

И спря.

Птиците, чиито гласове се издигаха във въздуха, притихнаха, докато той поглеждаше към единственото място, където никога не бе предполагал, че ще се озове.

Гробището, където полагаха починалите Избраници, бе обградено от всички страни от чемширен плет, достатъчно висок, та той да не може да види какво има от другата страна. Между гъстите листенца имаше арка и именно върху нея бяха накацали птичките и се взираха в него, замълчали сега, когато работата им бе свършена.

Ви се приближи и се наведе, докато минаваше под нея, макар да нямаше нужда — арката бе достатъчно висока. В мига, в който пристъпи вътре, птичките политнаха и се разпръснаха във въздуха.

Невъзможно бе да не си помисли за Селена, докато се взираше в статуите наоколо, които всъщност изобщо не бяха статуи. Това бяха Избраници, които също бяха страдали от вцепенението, победени, също както и любимата на Трез, от неумолимо и смъртоносно заболяване.

Плющящ звук го накара да обърне глава.

Върху един от плетовите, развяващи се като знаме, имаше грейнали символи на Древния език. Посланието не беше закрепено върху нищо — текстът се рееше свободно във въздуха, следвайки ред, който, предположи Вишъс, щеше да има смисъл за онзи, който го прочетеше, и все пак се носеше на вълните на несъществуващ вятър, сякаш думите бяха извезани върху парче плат и закачени на пилон.

Обзет от ужас, Ви се приближи до онова, което, сигурен бе, майка му бе оставила за него.

Вдигна ръка и като улови горния край на посланието, го изпъна, усещайки тежест, макар тя да не съществуваше, и край, макар такъв да нямаше.

Златните символи се подредиха в прави линии и той ги прочете. А после още веднъж. И един последен път.

За всяко нещо си има сезон и моето време стигна до своя край. Натъжава ме много случилото се между нас, както и между сестра ти и мен. Съдбата се оказа по-силна от онова, което бе в сърцето ми, ала така е трябвало да бъде.

Ще определя свой приемник. Създателят ми даде тази свобода на действие и аз ще се възползвам от нея, когато настъпи моментът, което ще е скоро. Този приемник няма да бъдеш нито ти, нито сестра ти. Искам да знаеш, че не е проява на враждебност, а защото искам да уважа живота, който и двамата сте си избрали.

Когато упражних правото си да дам живот на расата, не това бе краят, който виждах. Ала понякога е трудно, дори за божествата, да направят разлика между онова, което искат, и онова, което ще бъде.

В едно друго измерение навярно ще се срещнем отново.

Кажете на сестра ти, че ѝ изпращам своята обич.

Знай, че я дарявам и на теб.

Довиждане

Ви пусна текста и символите се разлетяха във въздуха, досущ като сипките, издигайки се и изчезвайки в млечнобялото небе.

Вишъс се завъртя в кръг няколко пъти, сякаш това по някакъв начин щеше да докаже или опровергае тази действителност. А после спря и се превърна в още една статуя в гробището, с приковани напред, ала невиждащи очи, тялото му — замръзнало на мястото си.

Не можеше да реши дали изпитва облекчение или скръб, или... по дяволите, нямаше представа какво е. И да, обзе го желание да намери Бъч и да накара най-добрия си приятел да го изпъне върху дибата и да го бичува, докато кръвта отмие хаоса в главата му.

Блъдлетър, неговият баща, беше мъртъв, убит отдавна от сестрата на Ви и преминал в Дънд, ако на този свят имаше някаква справедливост.

А ето че сега и неговата мамен си беше отишла.

Никой от двамата не го биваше особено като родител и това беше окей. Това бе нормалното в неговия живот, дотам, че особени му изглеждаха онези, чиито родители бяха изпълнили ролята си както трябва.

Така че му се струваше адски странно да се чувства останал без корени, при положение че никога не бе имал семейство.

Мислите му отново се върнаха към това как Рейдж бе оцелял на бойното поле. И малкото момиченце, оживяло, когато не би трябвало.

— По дяволите.

Напълно в стила на майка му. Последното, което бе сторила, преди да умре (ако изчезването ѝ изобщо би могло да се нарече с думата на тленните създания — смърт), бе да отвърне на молитвата му... и да спаси дъщерята на Куин.

Едно последно „майната ти“, така да се каже.

А може би това бе просто гадният му филтър, изкривяващ всичко под лоша светлина.

Все тая. Тя си беше отишла... и това бе то. Само дето...

Исусе Христе, помисли си Ви, докато потъркваше лицето си. Скрайб Върджин си беше *отишла*.

65.

Когато се спусна нощта, Асейл все още беше в тренировъчния център на Братството, седнал в един стол до леглото на Маркърс, който беше спал през целия ден.

Като се имаше предвид колко дълго бе отсъствал и какви бяха плановете му за вечерта, той извади телефона си и пръстите му полетяха по екрана, докато пишеше съобщение на братовчедите си.

— Какво е това? — разнесе се дрезгав глас.

Асейл обърна рязко глава и с изненада видя, че Маркърс е буден.

— Айфон. — Той вдигна апарата. — Това е... мобилен телефон.

— Боя се... — Другият мъж се надигна малко по-високо върху възглавниците. — Боя се, че това не ми говори нищо.

За момент Асейл опита да си го представи без цялата тази сплъстена коса, с малко повече килограми и поналято лице, така че да не прилича толкова на скелет. Маркърс май щеше да се окаже доста... привлекателен.

Асейл се отърси и обясни:

— Телефон. Нали се сещаш, на който можеш да се обадиш някому. Или да му пратиш съобщение.

— О.

— Знаеш ли какво е телефон?

Маркърс кимна.

— Ала те стояха върху маси, не в джобовете.

Асейл се приведе напред.

— Колко дълго беше неин пленник там долу?

Цялото тяло на другия мъж реагира на този въпрос. Той се напрегна, ала отговори:

— Коя година е сега? — Когато Асейл му каза, бледото му лице посърна. — О, прескъпа Скрайб Върджин...

— Колко дълго?

— Трийсет и две години. Кой... кой месец е?

— Октомври. Почти ноември.

Маркърс кимна.

— Усетих, че е студено. Когато ти ме изнесе от къщата... усетих, че е студено, но не бях сигурен дали просто не ми се струва...

— Не ти се е сторило.

Исусе, Нааша трябва да го беше отвлякла горе-долу по същото време, когато се бе обвързала със своя хелрен. Трябва да е знаела какво я очаква с онзи старец. Ала защо не се беше грижила по-добре за него? Оставяйки моралните съображения настрана, източниците на кръв бяха толкова добри, колкото бе здравето на плътта, в която се намираха.

После обаче Асейл си спомни как Нааша беше използвала и него, и останалите. Очевидно бе намерила много други начини да задоволява потребността си от кръв.

Несъмнено, когато нуждата бе намаляла, бе последвало занемаряване.

Възцари се мълчание. А после Маркърс попита:

— Откъде разбра, че съм там?

— Проучвах къщата в търсене на... — Асейл махна с ръка, това нямаше значение. По-важното беше... — Чудехме се къде са роднините ти? Има ли някой, на когото да се обадим?

— Цялото ми семейство е в Древната страна. Оставих ги и дойдох тук, защото търсех... — Гласът на Маркърс пресекна. — Търсех приключения. Отидох в онази къща, търсейки работа. Една вечер господарката мина покрай стаята ми, а после ме повика в подземиято. Даде ми вино и...

Очите на Маркърс потъмняха, сякаш спомените бяха толкова мрачни и тежки, че бяха в състояние да го лишат от съзнание.

— Как бихме могли да се свържем с близките ти? — попита Асейл.

— Не знам. Аз... — Маркърс изведнъж се стегна. — Не, не се свързвайте с тях. Не и сега. Не мога да ги видя в това състояние.

Той вдигна ръце с веригите, татуирани около китките, и за миг изглеждаше точно толкова безпомощен, колкото докато беше прикован към стената в онази килия.

— Какво ще им кажа? Ние сме от простолюдията. Трябваше да работя, за да си платя пътуването с кораб до Ню Йорк. Ала всички родове си имат гордост. А в това... няма никаква гордост.

Асейл разтърка лицето си толкова яростно, че горкият му прецакан нос възнегодува. Което му напомни... Трябваше да вземе още кокаин, преди да изпълни задълженията си, когато паднеше нощ.

— Може да останеш с мен и братовчедите ми — каза той. — В къщата ми ще бъдеш на сигурно място.

Маркът поклати глава и прокара пръсти по татуировката, опасала лявата му китка.

— Защо... защо би направил това за мен?

— Нали ти казах. Ти имаш нужда от помощ. А аз имам нужда да помогна на някого. — Асейл разпери ръце. — И няма нищо съмнително. Ние сме просто трима мъже, които живеят под един покрив.

Естествено, пропусна да спомене кокаина, това, че на практика беше предложил роднините си за секс, нито пък миналото си като наркодилър.

Означава ли това, че започвам начисто?, зачуди се той.

Хмм. Като се имаше предвид сделката с оръжия, която беше сключил току-що с Братството, вероятно по-правилно би било да се каже, че започва наново, не начисто.

— Има ли работа, която трябва да бъде свършена в къщата ти? — Маркът кимна към дрехите на Асейл. — По облеклото и говора ти си личи, че си заможен мъж. Има ли нещо, което бих могъл да върша, за да си заработя прехраната и покрива над главата? В противен случай няма да се възползвам от предложението ти. Няма да го направя.

Асейл сви рамене.

— Единствено прислужническа работа.

— Някоя работа не е срамна, ако е свършена добре.

Асейл се облегна назад и се вгледа в мършавото парче плът в болничното легло. Едва излязъл на свобода — след повече от трийсет години — и вече демонстрираше забележителен характер.

— Сега ще трябва да те оставя — чу се да казва Асейл. — Ще се върна обаче преди да е съмнало, а когато те изпишат оттук, ще дойдеш с мен у дома. Така ще бъде.

Маркът наведе глава.

— Ще ти бъда задължен завинаги.

Не — помисли си Асейл. — *Усещам, че ще бъде обратното, достойни ми вампире.*

Рейдж и Мери поеха по внушителното стълбище на имението, уловени за ръка. Докато се изкачваха, Мери се усмихна на спомена за това как бяха танцували валс в празната спортна зала. А после се изчерви при спомена за това какво бяха направили после.

Стаята с уреди никога не беше виждала такива упражнения.

— Тя кога каза, че трябва да бъда там? — попита Рейдж.

— Имаш тридесет минути, за да се приготвиш. Срещата е в „Зърнах те“ на Хемингуей Авеню. Мисля, че Рим ще отиде с кола, но не е нужно и ти да го правиш.

— Няма да си поръчам нищо, докато съм там. Не искам дъхът ми да мирише на кафе.

— Рейдж, сериозно. — Мери го спря, когато стигнаха на втория етаж. — Ще се справиш прекрасно. — Взе красивото му лице в шепите си, приглади разтревожените му вежди и помилва едва наболата му брада. — Мисли за това като за обикновен разговор.

— Ще ме интервюират, за да стана баща на Бити. Това не е просто обикновен разговор. И, господи, ще ми кажеш ли какво да облека? Костюм? Имам чувството, че би трябвало да е костюм.

Мери го улови за ръката и го поведе към стаята им.

— Какво ще кажеш за спортно-елегантен панталон и черна копринена риза? Тя ще бъде толкова зашеметена от това колко си красив, че ще забрави собственото си име, да не говорим пък за онова, което е възнамерявала да те попита.

Той мърмореше, докато влизаха в спалнята и настроението му не се подобри особено, когато Мери го побутна към банята.

— Не — заяви тя, когато той се опита да я издърпа със себе си. — Така сериозно ще се отплеснем. Аз ще ти приготвя дрехите.

— Имаш право. Освен това всеки път, щом си помисля къде отивам, имам чувството, че ще повърна.

Разделиха се в средата на стаята: Рейдж отиде в банята, за да се избърсне и да си измие косата, а Мери — в дрешника, където...

Викът, долетял от тоалетната, за малко да й докара инфаркт.

— Рейдж! Рейдж... какво не е наред?

Втурна се през стаята... и се блъсна в гърба му.

— Вие майтапите ли се?! — излая той.

— Какво...

Мери избухна в смях, толкова неудържим, че бе принудена да приседне на ръба на джакузито.

Някой — или някои — здравата се беше развихрил в банята им: от всички закачалки висяха хавлии с малката русалка, пред двойния умивалник имаше постелка с малката русалка, на плота чаши с четки и паста за зъби с малката русалка, шампоан и балсам с малката русалка под душа, малки фигурки, подредени върху ръба на ваната и по перваза на големия прозорец, който гледаше към градината.

Ала черешката на тортата определено бяха стените — трябва да имаше поне сто и петдесет различни стикера, плакати и изрезки от книжки за оцветяване, залепени върху тях, покриващи всеки квадратен сантиметър от вертикалната повърхност.

Рейдж се обърна рязко и се отправи навън с решителна стъпка. Не му се наложи да стигне далеч — в стаята им се бяха появили цял куп братя, удряха тържествуващо длани и го пляскаха по задника.

— Ще ви го върна тъпкано — изръмжа той. — На всички ви... особено на теб, Ласитър, шибаняк такъв.

— И как ще го направиш? — попита падналият ангел. — Като наводниш стаята ми? Вече го опита с килера и Фриц го оправи само за една нощ.

— Не, като скрия и последното дистанционно в тази къща.

Ангелът се вкамени. А после се огледа наоколо, сякаш търсеше помощ от братята.

— Окей, това не е смешно. Това *изобщо* не е смешно...

— Хей, Холивуд, искаш ли да ти платя, за да го направиш? — обади се някой.

— Но ние ще имаме достъп до тях, нали? — попита друг.

— Майната ви на всички — измърмори Ласитър. — Говоря сериозно. Някой ден ще ви накарам да ме уважавате...

Мери се усмихна на тайфата откачалки: това бе точно от каквото Рейдж се нуждаеше в момента — малко изпускане на парата, преди да отиде в кафенето.

Да му се не види, след последните няколко часа, те всички имаха нужда от малко изпускане на парата.

* * *

Шибаната малка русалка, мислеше си Рейдж, когато двадесет и пет минути по-късно излезе от стаята им.

Затвори вратата и отново загащи вече грижливо загащената си риза, преди да облече сакото, което Мери му беше избрала, за да скрие pistolетите си. Докато поемаше по коридора, оправи косата си, изпъна рамене, подръпна колана си.

Дланите му бяха потни. Как, по дяволите, щеше да се ръкува със социалната работничка, ако се потеше толкова обилно? Тя щеше да има нужда от салфетка, за да се подсуши.

Или хавлия.

Когато наближи кабинета на Рот, видя, че вратата е отворена, и поспря, чудейки се дали сега бе подходящ момент да съобщи на своя брат и крал какво са намислили с Мери. Когато надникна вътре обаче, видя, че Рот и Ви бяха потънали в разговор, кралят — седнал на престола, Ви — приклепнал на пода до него. Бяха доближили глави и понижили гласове и въздухът тегнеше така, сякаш в стаята имаше защитен мис.

Какво става, по дяволите, помисли си Рейдж, изкушен да влезе вътре.

После обаче погледна златния ролекс, онзи, който беше подарил на Мери, но който тя бе настояла да си сложи за късмет. Нямахше време да ги попита какво става, както нямаше време и за обяснения за това с Бити.

По-късно, реши той.

Слезе по стълбището, прекоси мозаечния под и се отправи към изхода.

— Успех.

Рейдж спря и погледна надясно. Ласитър беше в билиардната и тъкмо слагаше креда на щеката си.

— За какво говориш? — попита, а когато ангелът просто сви рамене, той поклати глава. — Ти си ненормален...

— Когато те попита как е умрял бащата, недей да увърташ. Тя вече знае, че ти и братята сте го убили. Това е в досието. Ненавижда

насилието, но знае, че двете не биха оцелели иначе. Иска да вземете детето. Ти и Мери.

Рейдж почувства как всичката кръв се оттича от главата и се събира в обувките му, и му се прииска да имаше нещо, за което да се хване.

— Откъде... Мери ли ти каза за това? — Макар да му беше трудно да го повярва. — Или Мариса?

— И звярът. Той я прави нервна. Не се опитвай да я успокояваш в това отношение, говориш ли твърде много на тази тема, ще я притесниш. Мери ще се погрижи. Мери ще ѝ каже всичко, което трябва да знае по този въпрос.

— Откъде знаеш всичко това?

Ласитър остави парчето креда настрана и странно оцветените му очи се спряха върху Рейдж.

— Аз съм ангел, забрави ли? Всичко ще се нареди. Просто се дръж... имай вяра, за двама ви с Мери. И то ще се случи.

— Наистина ли? — чу се да пита Рейдж.

— Без лъжа. Може да се ебавам с банята ти, но никога, никога с нещо такова.

Краката на Рейдж се раздвижиха от само себе си и преди да разбере какво прави, вече прегръщаше русо чернокосото копеле с всички сила.

— Ще се справиш — увери го Ласитър, докато двамата се потупваха по гърба. — Но не забравяй. Трябва да имаш вяра.

Преди нещата да са станали съвсем сълзливи, Рейдж се отдръпна и отново се отправи към вратата. Прекоси вестибюла, пое голяма глътка студен въздух и се понесе през нощта в облак от молекули.

Когато стигна до човешкото заведение, прие очертанията си в дъното на паркинга и, да, отново си провери косата и ризата, преди да заобиколи сградата и да отвори вратата на кафенето.

При миризмата на кафе, която го посрещна, за миг бе обзет от колебание — наистина ли нямаше да си поръча нищо? Какво щеше да прави с ръцете си, докато седеше там?

Съжалявайки, че не пуши или че не си беше донесъл плетка, той обходи с поглед човешките мъже и жени наоколо, мнозина от които вдигнаха очи към него и забравиха да ги откъснат... а после срещна

погледа на единствения друг вампир в заведението... не, чакай, в тълпата имаше един претранс, когото не познаваше.

Естествено, знаеше коя е Рим. Беше я виждал на цял куп снимки от работата на Мери.

Отново си пое голяма глътка въздух — не беше подобното на катарзис преживяване на стъпалата пред имението, но и тук имаше кислород. Нали?

Господи, от миризмата на кафе се задушаваше. Или пък беше заради адреналина?

Мъчейки се да прецени на какво се дължи хаоса в тялото му, Рейдж се отпрати към една от масите в дъното.

Когато спря пред Рим, му се прииска да припадне. Вместо това отърка длан в панталона си възможно най-дискретно, и ѝ протегна ръка.

— Здравей, аз съм Рейдж.

Тя го погледна леко ококорена, но това си беше в реда на нещата и не, не беше арогантен. Обикновено всички се сепваха, когато го видеха за първи път, а после се вторачваха в него, сякаш се опитваха да решат дали е истински.

— Извинявам се — заекна тя. — Аз, ъ, съм Рим.

Ръкуваха се и Рейдж кимна към свободния стол.

— Може ли да седна?

— Но, разбира се. Извинявам се. О, чакай, това вече го казах. Да му се не види.

Трябваше да ѝ признае, че не го зяпна похотливо, нито се опита да го сваля. А това, че и тя беше нервна, го накара да се почувства по-добре.

— Ще си поръчаш ли нещо? — попита тя.

— Не, благодаря. Искаш ли още едно... какво всъщност е това?

— Лате. И не, благодаря ти, то ми стига. — Последва кратка пауза, а после Рим отвори малък бележник. — Ами... аз, ъ... виж, ще бъда откровена. Никога досега не съм се намирала в присъствието на брат.

Рейдж се усмихна, като внимаваше да не покаже вампирските си зъби, тъй като се намираха в смесена компания.

— Аз съм като всички останали.

— Ни най-малко — промърмори тя под носа си. — Ами, ъ, имам някои въпроси. Ако си съгласен? Знам, че Мери го е обсъдила с теб.

Рейдж скръсти ръце на гърдите си и се облегна на масата.

— Да, обсъдихме го. И слушай, ако може просто...

Той погледна към дървото под лактите си и се опита да прецени какво искаше всъщност да каже. Докато всички наоколо приказваха, вратата се отваряше и затваряше, а машините за кафе бучаха, започна да се притеснява, че твърде дълго мълчи.

— Всичко се свежда до това — заяви, вдигайки поглед към социалната работничка, — че съм готов да дам живота си за това момиченце. Готов съм да се грижа тя винаги да има храна и дрехи, да я науча да шофира. Готов съм да я прегърна с всички сили, когато за първи път разбият сърцето ѝ, и да я дам на бъдещия ѝ хелрен, когато открие онзи, когото иска. Искам да ѝ помогна да получи добро образование и да последва мечтите си; искам да бъда до нея, когато се препъне. Наясно съм, че няма да бъде само цветя и рози, че ще има конфликти и може би дори гняв... но нищо от това няма да промени отдадеността ми. Разбрах, че моята Мери е онази, с която ми е писано да бъда, още в мига, в който я срещнах. Със същата яснота разбрах, че Бити е моето дете, когато я видях за първи път онази нощ. Ако ми дадеш възможността да бъда неин баща.

Облегна се назад и разпери ръце.

— А сега можеш да ме попиташ всичко.

Рим се усмихна лекичко. А после — широко.

— Е, да започнем от началото, става ли?

Рейдж ѝ се усмихна в отговор. Така става, когато съвсем ясно почувстваш, че си улучил в десетката.

— Да го направим — заяви, обзет от огромно облекчение.

66.

Джо Ърли не бе в състояние да престане да го зяпа.

Не че беше единствената в заведението, чието лате изстиваше, забравено, докато се опитваше да не поглежда към онзи мъж. Беше дошъл сам, поглъщайки повечето, ако не и всичкия кислород в помещението, след което бе отишъл в дъното на кафенето и бе седнал на масата на една симпатична, макар и съвсем обикновена жена.

Би трябвало да бъде с някоя от типа „Мис Америка“. Той беше огромен, невероятно висок и невероятно едър, като професионален футболист. Косата му беше руса, естествено руса — не се виждаха корени с различен цвят, нямаше професионално направени кичури, тя си беше просто гъста, здрава и... руса.

Ала най-невероятното в него бяха очите му. Дори от другия край на претъпканото кафене, те грееха с наситеносин цвят, какъвто можеш да видиш в океана на Бахамите, толкова сияен, толкова бистър, толкова наситеносин, че не можеше да не се зачудиш дали не бяха контактни лещи, защото как, по дяволите, би могъл да съществува подобен цвят в природата?

А между другото, дрехите също си ги биваше. И още как. Беше облечен изцяло в черно — копринена риза, прекрасно ушит панталон, който му пасваше съвършено, и връхна дреха с ревери като на сако, но падаща свободно като палто.

Обувките също бяха великолепни.

Сякаш в кафенето се беше появила филмова звезда и за миг Джо се зачуди дали не го бе виждала на големия екран...

Мобилният ѝ телефон се обади и тя беше благодарна за това отвличане на вниманието. Ако продължеше в същия дух още малко, като нищо щеше да вижда това красиво лице всеки път, щом затвореше очи. Не че би било чак такава трагедия.

Когато видя кой звъни, направи физиономия, но все пак вдигна.

— Здравсти, Дъги. Не. Не, не можеш. Какво... не! Виж, вече ти казах, че напускам работа и известно време няма да мога да ти заемам

пари... Ами помоли един от тях. Не. Не. Окей... добре, но само бисквитите със смокини. Ако се върна и открия, че си ми изял шоколадовите курабии, мисли му. И кога най-сетне ще си намериш работа, за бога?

Затвори и в същия миг се разнесе сух глас:

— Напълно съм съгласен за курабиите.

Джо подскочи и сложи ръка на сърцето си.

— По дяволите, Бил, изкара ми акъла.

— Какви са тези приказки, че ще напускаш Браянт? — попита той, докато се настаняваше с латето си и развиваше шала от врата си.

— Нищо важно. — Е, ако се изключеше това, че шефът ѝ беше манипулатор и че тя бе допуснала да стане негова пионка. — Наистина.

О, и между другото, Браянт смята, че спя с теб, добави тя наум.

— Слушай. — Бил се наведе и побутна очилата си нагоре. — Преди всичко, съжалявам, че закъснях. И после... няма как да не те попитам. С родители като твоите, просто не мога да повярвам искам да кажа, това с парите...

Джо отвори уста, за да смени темата, но после си каза — *майната му.*

— След като си тръгнах и обърнах гръб на тях и на целия им... начин на живот... те ми спряха издръжката.

— Трябва да е било трудно... Да напуснеш семейството си, имам предвид. Е, това, както и парите.

Джо разклати капучиното в чашата си.

— Никога не сме си пасвали наистина. Татко... искам да кажа, баща ми, както той настояваше да го наричам, уредил осиновяването, защото майка ми преживявала фаза, в която искала дете. Предполагам си е мислела, че бебетата са като чантите или нещо такова. След като ме взели, бях отгледана от бавачки, някои от които бяха добри, други — лоши. А после ме изпратиха в пансион и в колеж... и докато завърша, вече ми беше писнало да се преструвам, че съм тази, която те искаха да бъда. Далеч от онази огромна къща можех да бъда себе си. В тяхно присъствие бях бегло копие на самата себе си, така, както и те бяха грижливо съградени свои версии. — Тя махна с ръка във въздуха. — Обичайната досадна история „Бедното малко богато момиче“.

— Освен когато лично я преживяваш.

— Както и да е, казах им, че няма да се върна и те казаха „добре“, и това беше всичко. Ежемесечните чекове се изпариха и честно казано, това е окей. Умна съм, не ме е страх да работя здравата и имам образование. Ще се справя и сама, като толкова много други хора преди мен.

Бил си свали палтото.

— Може ли да ти задам още един личен въпрос?

— Абсолютно. — Джо отпи глътка от капучиното и направи физиономия; доста беше поизстинало, докато тя бе зяпала онзи русокос мъж. — Всичко.

— Каза, че си била осиновена. Някога минавало ли ти е през ум да потърсиш биологичните си родители?

Джо поклати глава.

— Архивите за подобни неща са повече от поверителни... или поне така ми казаха. Предполагам, че баща ми е платил за това. Пък и ми се струва логично — доколкото знам, в началото майка ми се опитвала да ме представи за свое собствено дете, твърдейки, че е крила бременността си под широки дрехи, а след това прекарала последния месец в Неапол или някъде там. Ала когато косата ми започнала да почервенява, лъжата ставала все по-трудна за поддържане... особено при положение че тя не искаше хората да си помислят, че е изневерила на баща ми.

— Значи не знаеш нищо за истинските ти родители?

— Не и то е окей. Така де, скъпото ми образование е напълно изплатено. Ако това е най-лошото, което тези двамата ми причинят до края на дните ми, аз печеля.

— Ами... — Бил се прокашля. — Не е най-плавният преход, но... би ли искала да се кандидатираш за работа във вестника? Знам, че има едно-две свободни места и бих могъл да те препоръчам. Вече доказа, че страшно те бива в разследванията.

За миг Джо просто си седеше там и примигваше. А после се отърси.

— Наистина ли? Господи... да. Искам да кажа, благодаря ти. Ще ти пусна CV-то си.

— Считай го за направено. Знам, че в момента си търсят редактор за онлайн изданието. Заплатата трябва да е горе-долу колкото

изкарваш като рецепционистка, но поне имаш възможност за развитие.

И определено звучи по-добре от това да се притеснявам за любовния живот на Браянт и прането му, помисли си.

— Благодаря ти. Наистина. — Тя му показа салфетката, върху която беше написала нещо. — И в тази връзка — направих списък на местата, които посетих. Остават ми още две-три. Искане ми се да проверя онзи затворен ресторант, където Хулио Мартинес твърди, че е бил нападен от вампир. Както и една задна уличка, където... виждал ли си записа от стрелбата в онази уличка? Където един тип на покрива убива някого, докато един друг тип се хвърля сред дъжд от куршуми? Не се виждат вампирски зъби, но е качено в Ютюб от същия онзи, който качи цял куп клипове от клането във фермата.

Бил извади телефона си, готов за сериозно ровене в интернет.

— Не, още не съм го видял.

— Нека ти го извадя.

Никога не казвай това отново.

* * *

Асейл чакаше в покрайнините на имението на хелрена на Нааша, следейки движенията на персонала и господарката му през прозорците на първия и втория етаж. Един от плюсовете на експозиционистичната природа на Нааша бе това, че дръпнатите завеси бяха същинска анатема за нея, така че всички етапи от приготвянето на тоалета ѝ бяха изложени на показ.

В момента тя беше в банята, седнала в стол за гримиране пред прозорец с изглед на запад. Прислужницата навиваше косата ѝ на ролки, докато нейното внимание бе погълнато от нещо в скута ѝ. Вероятно четеше имейл върху айпад. Или телефон.

Асейл извади собствения си телефон, изпрати ѝ съобщение... и видя как тя вдигна глава и посочи нещо. Прислужницата остави ролката, която се канеше да използва, и изчезна, само за да се върне след секунда и да сложи нещо в ръката на господарката си.

Миг по-късно телефонът му звънна. Той прочете есемеса ѝ и погледна братовчедите си.

— Знаете какво да правите.

— Да — потвърди Ерик. — Братът тук ли е?

— Зад теб.

И тримата се обърнаха, за да открият Зейдист точно там, където беше казал, че ще бъде, точно тогава, когато бе казал, че ще се появи. Също като тях, и той носеше голяма раница и цял куп оръжия.

— Е, ще го направим ли? — промълви Асейл.

При неговото кимване братовчедите му се дематериализираха в задната част на имението, там, където се беше погрижил да отвори място, през което да проникнат вътре.

Самият той остави раницата си под дървото, зад което се криеше, и пристъпи напред, изпъвайки сакото и подръпвайки ръкавелите си. Когато излезе на алеята, отвеждаща до входната врата, обувките му зачаткаха, ала Зейдист не издаваше нито звук, докато го следваше през тревата, извън обсега на светлината, хвърляна от ниските фенери край пътеката.

Когато стигна до вратата, Асейл натисна бравата, ала този път не извади такъв късмет — беше заключено.

Натисна звънеца и се усмихна широко, когато икономът отвори.

— Добър вечер. Боя се, че подраних поне с дващест минути. Не искам да притеснявам господарката ти обаче. Навярно бих могъл да изчакам в гостната?

Докато догенът се покланяше, Асейл се огледа, за да се увери, че в преддверието няма никой друг, и извади пистолета си.

Така че когато икономът се изправи, дулото бе насочено право в челото му.

— Да не си помръднал — прошепна Асейл. — И нито звук, освен за да отговориш на въпросите ми. Искаш ли да живееш? — Кимване. — От колко души се състои прислугата в къщата?

— С-с-с-седем.

— Троу тук ли е? — Кимване. — Къде е?

— Х-х-храни се в спалнята си на горния етаж.

Зейдист пристъпи в къщата и при вида на белязаното му лице и черните очи догенът едва не припадна.

— Не се тревожи за него — тихо каза Асейл. — Съсредоточи се върху мен.

— С-с-с-съжалявам.

— Чуй ме и ме слушай добре. Разполагаш със седем минути, за да изведеш прислугата от къщата. По една минута за всекиго. Не губи нито миг. Не им обяснявай защо трябва да излязат. Кажим им да се съберат в края на алеята. Недей да предупреждаваш господарката си. Ако ѝ съобщиш за присъствието ми, ще реша, че ти също си имал пръст в пленничеството на кръвния роб, когото спасих предишната нощ, и ще те убия на място. Ясен ли съм? — Кимване. — Повтори това, което ти казах току-що.

— В-в-вие... разполагам със с-с-с-седем минути, за да изведе прислугата навън. В началото на алеята...

— Края. Казах в края на алеята. Ще мога да ви видя, защото там има улична лампа. А господарката ти?

Върху лицето на иконома се изписа сурово изражение, което вероятно му спаси живота.

— Няма да ѝ кажа нито дума. Тя и любовникът ѝ убиха моя господар.

— Как се казваш?

— Името ми е Тарем.

— Тарем, след като приключим тук, искам да отидеш в къщата за аудиенции на краля. Разкажи им всичко: какво имаше в мазето, какво му причини тя, какво правя аз тук. Разбираш ли ме?

— Направих снимки — прошепна икономът. — С телефона си. Не знаех на кого да ги покажа.

— Много добре. Ще ни ги покажеш. Ала сега върви. Седем минути.

Икономът се поклони ниско.

— Да, господарю. Веднага.

Той се втурна към кухнята и още преди Асейл да стигне до главното стълбище, трима догени в белите дрехи на готвачи изхвърчаха през трапезарията. Ръцете на единия бяха изцапани с брашно, другият стискаше тиган с нещо в него. Очите им бяха широко отворени и ужасени, подсказвайки, че икономът не бе удържал напълно на уговорката им.

Очевидно им беше казал, че в къщата има смъртоносни нашественици.

Това беше без значение. Мотивацията беше сработила и беше очевидно, че няма защо да се притеснява, че някой от тях е верен на

Нааша. Тримата готвачи хвърлиха един поглед към него и пистолета му... Вместо да вдигнат олелия, затичаха още по-бързо.

А междувременно сладникавата миризма на газ вече се носеше във въздуха. И много скоро нямаше да бъде само тя.

Асейл пое по стъпалата, без да бърза. Докато се изкачваше, две прислужници минаха покрай него на бегом, прибраните им коси се развяваха, освободили се от шнолите си, бледосивите поли на униформите им плющяха. Те също му хвърлиха само един поглед и наведоха глави, удвоявайки скоростта си, без да проронят нито дума.

Когато стигна до площадката на втория етаж, Асейл свърна наляво и спря пред първата врата, в същия миг, в който икономът се появи тичешком откъм другия край на коридора.

— Аз ще се оправя с камериерката — каза Асейл и когато догөнът преbledня, извъртя очи. — Нямах предвид това. Тя ще се присъедини към вас само след миг.

Икономът кимна и изчезна.

Асейл улови богато украсената месингова топка на вратата, завъртя я бавно и натисна. Вратата се отвори безшумно и той начаса усети миризмата на парфюма и шампоана на Нааша. Докато влизаше и затваряше след себе си, Асейл бе посрещнат от изобилие от коприна и тафта в розово и кремаво.

Килимът беше дебел и мек и обувките му не вдигнаха никакъв шум, докато прекосяваше разстоянието до свода на мраморната баня, която беше по-просторна от дневните на някои хора.

Нещата едва ли биха могли да се наредят по-добре. Нааша бе с гръб към него, седнала в професионален фризьорски стол; дългите ѝ къдрици падаха по облегалката му, отстрани имаше масичка с четки и маши за къдрене. Беше пълно с огледала, но те до едно бяха обърнати към нея, така че присъствието му не се отразяваше в никое от тях.

— ... казах ти, че не харесвам косата си така — сопна се Нааша. — Направи я отново! Той ще дойде съвсем скоро... Телефонът ми звъни, дай ми го преди това.

Камериерката се отдръпна, обърна се право към Асейл... и се вкамени. Той се прицели в главата ѝ и сложи пръст на устните си, оформяйки едно безмълвно *шшшшшшт*.

Прислужницата преbledня.

— Донеси ми телефона! Какво правиш?

Асейл кимна към айфона, който вибрираше върху мраморния плот, достатъчно близо, та Нааша да го вдигне сама.

Камериерката отиде да го вземе, не можа да го задържи с разтрепераните си пръсти и получи жестоко мъмрене, докато се навеждаше, за да го вдигне от пода.

— Най-сетне! Ало? О, здравей, скъпа, много мило от твоя страна да се обадиш. Аз съм съсипана, *просто* съсипана...

Асейл повика камериерката с пръст. Горкото момиче се беше вкаменило от ужас... поне докато Асейл не оформи беззвучно *ти* и *безопасност*.

Камериерката се приближи несигурно. Докато Нааша продължаваше да играе ролята на опечалена вдовица, Асейл прошепна:

— Излез през входната врата. Тичай, докато не видиш останалите в края на алеята. Не се връщай в къщата по никаква причина. Ясен ли съм?

Камериерката кимна и след един разтреперан реверанс изхвърча от стаята.

Асейл се приближи с тиха стъпка и зачака търпеливо, докато Нааша приказваше, прокарайки лениво пръст по екрана на айпада си. Извисявайки се зад нея, той беше Мрачен жетвар, който я беше оправял... и бе на път да го направи отново.

Когато най-сетне затвори, тя промълви:

— Къде си? Къде си, по дяволите...

Асейл я улови за косата и дръпна рязко главата ѝ назад. Телефонът се изплъзна от пръстите ѝ, а таблетът падна на земята, докато тя се съпротивляваше, този път — наистина... поне докато Асейл не напъха дулото на пистолета в устата ѝ и се дръпна настрани.

Ужасени очи срещнаха неговите.

— Това е за Маркърс — изръмжа той.

* * *

— Е, как се справихме? — попита Мери в мига, в който Рим прекрачи прага на кабинета ѝ в „Убежището“.

— Хелренът ти е голяма работа... и се справи прекрасно. — Рим се настани с усмивка, подръпвайки палтото си. — Наистина. Има огромно сърце.

— Най-голямото на света. — За миг се възцари пауза, а после Мери се приведе напред, над документите върху бюрото си. — Можеш да го кажеш... няма да го приема погрешно. Нали живея с него.

— Не знам за какво... — Рим разпери ръце. — Е, добре де. Искам да кажа, той е просто абсурдно красив. Никога не съм виждала нещо подобно.

Мери се разсмя.

— Знам, знам. А добрата новина е, че него не го е грижа особено. Естествено, дава си сметка за това, но ако го вземаше на сериозно, така щеше да се надуе, че нямаше да се побира в къщата.

Рим кимна.

— Напълно си права. Е, готова ли си?

— Винаги. — Мери се изправи и отиде да затвори вратата. — Всичко, което искаш да знаеш.

— Извинявай. Аз трябваше да затворя.

Мери махна с ръка.

— Не се притеснявай.

Докато се връщаше зад бюрото, трябваше да признае, поне пред себе си, че е нервна.

Рим сложи палтото си настрана. И се взря в урната до лампата.

— Това да не е...

— Да. — Мери си пое дълбоко дъх. — Това е Аналай. В началото Бити твърдеше, че иска да запази праха ѝ, докато чичо ѝ пристигне, но сега...

— И като стана дума за чичото, успя ли да научиш нещо за него? Каквото и да е?

— Нищичко. Рейдж дори помоли един от братята си да се опита да го издири. Не открихме абсолютно нищо.

Рим сви рамене.

— Проблемът, за мен, е колко дълго трае периодът за известяване. С Мариса сме съгласни, че това трябва да започне като настояничество, та Бити да се приспособи, а роднините ѝ, ако такива съществуват, да имат възможност да се свържат с нея. Ала това не

може да продължи до безкрай. Един месец? Шест месеца? Година? И как ще направим известяването? Какво е справедливо?

Сърцето на Мери подскочи в гърдите ѝ, направи салто и се приземи лошо в корема ѝ, мятайки се наоколо. Господи, цяла година. В която да не знае със сигурност. В която всяка нощ да се чуди дали ще я изгубят.

Дори един месец ѝ се струваше мъчение.

— Както сметнеш, че ще бъде най-добре — каза тя, опитвайки се да скрие потръпването си. — Трябва да те предупредя обаче, че не съм най-добрият човек, до когото да се допиташ за това. Колкото и да се опитвам да бъда обективна, истината е, че... Искам я за нас.

— Старите закони не са особено полезни в това отношение, но пък проверих как постъпват хората. Когато става дума за отнемане на родителски права, изискванията са наистина високи. Ала за останалите роднини? Зависи и от местните закони и законите на щата. Така че ще оставя кралят да реши — това е точно въпросът, по който имаме нужда да се произнесе. Пък и заради положението на Рейдж, така или иначе ще трябва да получи разрешението му.

— Струва ми се справедливо. И наистина искам да го направим както трябва. Прекалено е важно, за да го претупаме.

— Радвам се, че си съгласна... и не се учудвам. — Рим се облегна назад. — Е, разкажи ми за отношенията си с Бити. Виждала съм това-онова, но ми се иска да чуя повече от теб не толкова от професионална, а от лична гледна точка.

Мери взе една химикалка и започна да я провира между пръстите си, както правеше, когато беше в колежа.

— Познавам я, откакто дойде в къщата. През цялото време аз отговарях за нейния случай, както знаеш, и честно казано, тя бе толкова сдържана и затворена в себе си, че се боях, че никога няма да стига до нея. Давам си сметка, че въпросът с осиновяването изникна едва наскоро, след смъртта на майка ѝ, ала истината е, че през последните две години Бити е неотменно в мислите и сърцето ми. Просто отказвах да се замисля по-сериозно за това. Аз... както знаеш, аз не мога да имам деца, и когато това е твоята действителност, не искаш дори да докосваш тази затворена врата. Защото от другата страна има единствено пламъци, които ще изгорят дома ти до основи.

— Готова ли си да пуснеш момиченцето да си отиде, ако се появи роднина? В състояние ли си да го направиш?

Този път Мери не бе в състояние да прикрие изражението си. В крайна сметка, когато някой доближи босия ти крак до устата на алигатор, няма как да не потръпнеш.

— Както е най-добре за Бити. — Тя поклати глава. — И наистина го мисля. Ако се наложи да я оставим да си върви, ще го направим.

— Е, истината е, че аз също се опитах да издиря онзи неин чичо. Опитах се да издиря който и да било, свързан с нея. Никой не отговаря на информацията. Изгубихме толкова много от нас по време на нападенията, че е възможно да е загинал, заедно с останалите ѝ близки. Или да е умрял по някакъв друг начин.

— Може ли просто да кажа... Наистина не си падам по смъртта.

За миг Мери си спомни как танцува с Рейдж в спортната зала.

Нуждаеха се да бъдат наистина близо един до друг, след като бяха взели онова решение, след като онази бъдеща раздяла, за която дотогава не трябваше да се тревожат, изведнъж бе хвърлила сянката си над тях, така, както над всички останали двойки.

— Нито пък аз — отвърна Рим, а после се прокашля. — И като стана дума, може ли да поговорим за твоята ситуация?

— Имаш предвид със Скрайб Върджин?

— Да, ако обичаш. — Възцари се неловка пауза. — Не разбирам напълно това квази безсмъртие, както предполагам бихме могли да го наречем... Не че не е възможно. Със Скрайб Върджин всичко би могло да се случи. А после трябва да ти задам някои въпроси за звяра. Признавам си, че това е единственото ми истинско притеснение.

Мери се изкиска.

— Звярът е просто голямо, лилаво плюшено мече. Кълна ти се, той не е в състояние да нарани и муха, не и ако е женска, и със сигурност не и мен. Но да не се отклонявам. Историята ми започна преди няколко години, когато ми откриха...

67.

Грешката му беше, че стреля без заглушител.

Когато излезе от покоите на Нааша и се отправи към тези на Троу, изкъртвайки заключената му врата, откри спалнята празна, а прозорецът — отворен. Предателят очевидно се беше дематериализирал при звука на изстрела.

— Проклятие — измърмори Асейл, докато отиваше да провери банята. И дрешника.

Всичко му се стори на мястото си, единствено зейналият сейф на стената издаваше, че обитателят на стаята се бе изнесъл като на пожар — картината, която преди висеше, накривена едва забележимо, сега лежеше върху един стол, а осветлението вътре огряваше празния търбух на касата.

Ала какво значение имаше това? Нааша бе истинската му цел.

С Троу можеше да се заеме някоя друга вечер, когато имаше повече време.

Асейл се върна в спалнята на Нааша и се приближи до прозореца, през който я беше видял, докато стоеше долу. Угасявайки осветлението в банята с помощта на волята си, той надникна навън; сладникавата миризма на бензин вече бе стигнала до втория етаж.

В края на алеята, точно както им беше наредил, осмина души стояха под уличната лампа и се взираха в имението.

— Добър мъж — измърмори Асейл, докато се извъръщаше.

Канеше се да излезе, когато нещо привлече вниманието му — някакво блещукане откъм един от плотовете. Запали осветлението, прекрачи над мъртвото тяло и взе диамантената огърлица. Накитът беше скромен за стандартите на Нааша — просто от дву- и трикаратови камъни.

Под нея имаше няколко тесни чекмеджета с месингови ключалки.

Може би бе носталгия по неговата крадла или пък едно последно *майната ти* към Нааша, но Асейл вдигна пистолета си и изпразни

пълнителя си в тях, правейки дървото на трески, строшавайки ключалките и съсипвайки редицата шкафове.

Най-горното чекмедже увисна, като езика на анимационен герой. Вътре имаше цял куп лъскави неща и той награби няколко шепи, тъпчейки пръстени и обици, и огърлици, и гривни в джобовете си.

Сакото му бе пълно почти до пръсване, когато се появи Зейдист.

Огнехвъргачката на брата беше готова да се развихри — дюзата ѝ плюеше сини пламъчета, маркучът в умелите му ръце — подобен на драконова глава, готов да нададе рев.

— Време е да вървиш — каза воинът и нямаше как да не се възхитиш на липсата му на каквото и да било интерес към кражбата. Но разбира се, Асейл току-що беше извършил убийство, а братът не изглеждаше ни най-малко впечатлен и от това.

С един последен поглед към проснатото, неподвижно тяло на Нааша, Асейл излезе от стаята заедно с брата. Пушекът в коридора беше достатъчно гъст, за да накара очите да се насълзят, а положението стана още по-зле, когато слязоха на първия етаж.

Ерик и Ивейл бяха в преддверието и, мислещи за всичко, както винаги, бяха донесли раницата му отвън.

Асейл си я сложи и като запали собствената си огнехвъргачка, пусна няколко струи оранжев пламък.

— Е, ще го направим ли? — заяви той.

Те се разделиха и се отправиха към четирите краища на огромното имение. Бензинът, с който братовчедите му щедро бяха напоили всички килими и дървени повърхности, вероятно беше в повечко, но така целувките на огнехвъргачките щяха да са в състояние да подпалят стените, покрити с тапети от плат и изобилието от бор, дъб и махагон само с една струя.

Заемайки се систематично за палежната си работа, Асейл мина през трапезарията, подпалвайки антиките и тапетите на „Зубер“, персийския килим и осемметровата маса на два века. Поспря за миг, преди да мине в кухнята, жегнат от искрица съжаление за полилея на „Уотърфорд“, висящ наред разгарящата се клада, и му се прииска да го беше свалил.

Налагаше се обаче да се правят жертви.

Не се хаби с килера — достатъчно скоро щеше да бъде погълнат от пламъците. Вместо това се зае да подпали професионално

обзаведената кухня, започвайки от завесите на редицата прозорци и продължавайки с дървените шкафове, които братовчедите му умело бяха залели с бензин.

Специфичният звук, с който пламъците обхващаха всяка своя следваща жертва, бе направо възбуждащ и Асейл усети, че започва да става корав, докато една първична част у него даваше израз на желанието си да доминира, настоявайки за пълно подчинение от това статично обкръжение от неодушевени предмети. С всеки взрив на могъщество като че ли си възвръщаше част от себе си, която бе изгубил по пътя.

Сякаш самият той бе държан в окови там долу.

Много скоро горещината стана непоносима, косата му започна да се къдри по краищата, кожата на лицето му се обтегна до болка.

Когато се върна в преддверието, осъзна, че бе заобиколен от пожара, който сам бе запалил, уловен между пламъците му.

Дим, кълбящ се и отровен, пареше очите му и дразнеше носа и синусите му, карайки стените от огън, които препречваха всеки път за бягство, да се полюшват.

Може би това беше краят, помисли си, докато сваляше дюзата на огнехвъргачката си.

От всичките му страни, талази от оранжеви и червени пламъци прииждаха и се оттегляха, като усти, дъвчещи имението и неговото съдържание, и за миг той бе хипнотизиран от смъртоносната красота на стихията.

Заповяда си да се успокои и извади телефона си.

Набра един номер и бавно започна да се върти в кръг, докато телефонът звънеше ли, звънеше...

— Ало? — разнесе се нейният глас.

Асейл затвори очи. О, този глас. Прекрасният глас на Марисол.

— Ало — повтори тя.

По линията се възцари тишина, но не и в къщата. Не, къщата припукваше и стенеше, и ругаеше, сякаш гредите и мазилката имаха кости, които се трошаха, и нервни окончания, способни да изпитват болка.

— Асейл? — настойчиво каза тя. — Асейл... ти ли си?

— Обичам те — отвърна той.

— Асейл! Какво...

Той прекъсна връзката. Изключи телефона си. А после свали раницата и я остави до краката си.

Докато температурата се покачваше, а хаосът наоколо се усилваше, той опъна сакото си и подръпна ръкавелите.

В крайна сметка, може и да беше неморален, себичен, търгуващ с наркотици социопат, но това не означаваше, че си няма стандарти и не иска да изглежда добре, когато умре.

Дънд или Небитието, зачуди се.

Вероятно Дънд...

От цунамито на пламъците изскочи черна фигура и се втурна към окото на огнения ураган, където стоеше Асейл.

Беше братът Зейдист. И за разлика от надвисналата смърт и разрушение, изглеждаше по-скоро подразнен, отколкото обезумял, докато спираше пред него.

— Няма да умреш тук — надвика той грохота.

— Подобаващ край за мен.

Черните, бездушни очи се извъртяха.

— О, моля ти се.

— Въпреки че палежът си има основателна причина — изрева Асейл, — кралят ти ще трябва да ме съди за убийство, тъй като нямаше справедлив процес за престъплението на онази жена. Така че остави ме да загина сега, както аз искам, с удовлетворението, че...

— Не и докато аз съм тук, задник такъв.

Ударът дойде отдясно и се стовари в челюстта му толкова силно, че прекъсна не само поетичната му реч, но и връзката му с този свят.

Последното, което чу, преди да изгуби съзнание, бе:

— ... изнеса отгук като багаж, проклет глупако.

По дяволите, помисли си Асейл, преди всичко да потъне в мрак и тишина. Принципите на другите създават само главоболия.

Особено когато се опитваш да се самоубиеш.

68.

Когато се прибра вкъщи след срещата в кафенето, Рейдж се чувстваше като олимпийски шампион.

Рим дори го беше прегърнала в края на интервюто. Това все трябваше да означава нещо, нали?

Първото, което искаше да направи, докато поемаше по стълбището, бе да се обади на своята Мери, но сега бе ред на нейното интервю, така че трябваше да изчака. Е, можеше да се преоблече и да отиде в града на лов и да изгори част от...

Телефонът му се обади в мига, в който стигна до втория етаж и видя, че кралят седи на трона си... вместо да е в къщата за аудиенции, където би трябвало да бъде.

Пренебрегвайки получения есемес, Рейдж се приближи и почука на отворената врата.

— Господарю?

Рот вдигна рязко глава, сякаш изненадан от прекъсването... което беше първият признак, че се бе случило нещо сериозно: братът може и да беше сляп, ала притежаваше инстинктите на най-смъртоносния хищник.

— Подранил си — измърмори Рот. — Срещата ще започне чак след двадесет минути.

— Моля?

— Не получи ли съобщението на Ви?

Рейдж прекрачи прага на бледосинята стая с френски мебели и префърцунено излъчване. Кабинетът, салонът или каквото там беше, бе най-нелепото място за планиране на битки и войни, и стратегии, ала като толкова много неща в имението на Дариъс, това бе традиция, която никой не искаше да промени.

Рейдж потупа гърдите си, където беше извibriрал телефонът, и измърмори:

— Предполагам, че е било това. Какво става?

Рот се облегна в големия, пищно украсен стол на баща си и на пода до него Джордж повдигна въпросително глава, сякаш искаше да знае дали ще ходят някъде, или ще си останат на мястото.

Кралят протегна ръка и го погали.

— Ще научиш много скоро заедно с останалите. Измъчва ли те нещо, братко? Усетих, че мина по-рано, докато говорех с Ви.

Рейдж се огледа из празната стая.

— Всъщност, да.

— Говори с мен.

Историята се изля на откъслеци: Бити, майка й, Мери, той, понтиакът... да, по някаква причина това, че момиченцето харесваше колата му, също намери място. Разказа му и за интервюто с Рим, за това, че в момента Мери водеше своето, че се нуждаеха от неговото одобрение.

Дрън, дрън, дрън.

Когато съществителните и глаголите му свършиха, установи, че беше обикалял из стаята и в крайна сметка се беше озовал в стола срещу трона, а фигурите и свещените символи, резбовани върху огромното писалище, което ги разделяше, сякаш бележеха разликата в положението им.

И все пак, когато кралят се усмихна, Рейдж имаше чувството, че двамата са напълно еднакви.

— Имаш го, братко. Всичко, от което се нуждаеш, е твое. А ако социалната работничка иска да разгледа имението, нека заповяда. Фриц ще я доведе.

Рейдж тъкмо издишваше огромна доза напрежение, когато Бъч и Фюри се появиха в стаята.

— Благодаря ти — каза той. — Толкова ти благодаря.

— Доста път извървя, откакто беше онзи задник, когото познавах и търпях някога.

Когато Рот му протегна черния си диамантен пръстен, Рейдж стана и се наведе над него, за да го целуне.

— Да, всички извървахме дълъг път...

Докато се изправяше, усети как някой го шляпна по задника толкова силно, че едва не се просна по лице върху бюрото. Обърна се рязко и видя Ласитър да се усмихва.

— Извинявай — заяви ангелът. — Беше по-силно от мен.

Рейдж оголи вампирските си зъби.

— Лас, сериозно, възможно ли е изобщо да бъдеш по-дразнещ?

Копелето допря показалец до брадичката си и я потупа, отметнал глава назад.

— Хмм, не знам. Но съм навит да опитам.

— Кълна се, някой ден...

Само че не беше вярно. Нищо нямаше да направи. Проблемът с настоящия носител на титлата „Най-голям задник“ бе, че всъщност беше невъзможно да го мразиш наистина. Не и когато той редовно доказваше, че зад цялото това дразнещо държание се крие наистина стабилен тип.

Останалите от Братството също се появиха и заеха обичайните си места из стаята. Докато се настаняваше на един от диваните заедно с Бъч, Рейдж осъзна, че някой липсваше.

А, не, ето го и Вишъс. С Пейн до себе си.

Един поглед към мрачните им лица и Рейдж изруга под носа си. И не беше само той.

Вратите се затвориха и всички притихнаха...

Преди някой да успее да каже каквото и да било, Зейдист нахълта в стаята и всички се сепнаха.

— Какво, по дяволите, се е случило с теб? — попита Ви.

От брата се вдигаше пушек... и не защото беше ядосан. От раменете на коженото му яке и подметките на тежките ботуши най-буквално се извиваше дим. И, Исусе Христе, вонята! Миришеше на изгоряла гума, химикали и тридневен лагер.

— Нищо — отвърна Зи, докато отиваше до своя близък. — Просто си пекох маршмелоус.

— Това моята огнехвъргачка ли е? — попита някой възмутено.

— Колко квадратни метра маршмелоус? — измърмори друг.

— Хей, да не беше онова чудовище от „Ловци на духове“? — обади се Ласитър.

Кралят изруга.

— О, за бога, да не си изгорил къщата на онази кучка?

Я виж ти, помислиха си очевидно всички, докато притихваха, зяпнали Зи.

— Строго погледнато, беше къщата на нейния старец — почувства се длъжен да уточни Рейдж. — Ако говорим за кучката,

която държеше кръвния роб в мазето си.

Рот размаха пръст към него.

— Хей, мери си шибаните приказките, ако ще ставаш баща. Ще трябва да спреш още сега, та да имаш време да свикнеш, преди да си довел онова момиченце в проклетата къща.

Иииииииииии ето че сега всички се обърнаха и се опулиха насреща му.

Страхотно.

Може ли отново да си говорим за онези маршмелоус, помисли си Рейдж.

Когато надеждите му за смяна на темата се провалиха с гръм и трясък, той поклати глава — защо ли се учудваше, при положение че в това имение новините се разпространяваха с бързината на... ами, на пожар, например.

— Окей, първо — заяви той на множеството, — все още не знам дали ще можем да осиновим Бити. И второ, тази поучителна лекция на тема „Вредите от ругаенето“ щеше да бъде доста по-ефективна, ако самата тя не беше пълна с ругатни. И трето, да, с Мери се опитваме да станем родители, и не, все още не искам да говоря за това. Сега може ли да приключим?

Ласитър се приближи.

— Поздравления за цитата от „Сам вкъщи“.

— Направих го заради теб, лайно такова. — Рейдж плесна длан в тази на задника. — И благодаря за подкрепата. А сега може ли да се прехвърлим на следващата криза? Някой иска ли да си свали панталона и да признае, че отдолу носи прашки? Или е време да станем сериозни и да започнем да си правим педикюрите.

— Рейдж е прав — обади се Рот. — Имаме проблем. Ви и Пейн, вие сте.

Начаса атмосферата в стаята се промени и всички станаха сериозни, когато братът и сестрата се изправиха пред огъня. Човече, лесно бе да видиш семейната прилика, с тъмночерните им коси и диамантените очи. Ви бе малко по-висок от сестра си и по-едър, естествено, и разбира се, имаше козя брадичка и предупредителни татуировки на слепоочието. Не че Пейн беше някоя слабачка — воинското ѝ тяло бе покрито със съвсем същите кожени дрехи като

това на брат ѝ, мускулестите ѝ ръце и крака караха Ронда Раузи^[1] да изглежда като нечия съсухрена баба.

— Скрайб Върджин е мъртва.

След като Ви пусна бомбата, за миг се възцари потресено мълчание. Последвано от рязко поемане на дъх и цял куп ругатни.

Вишъс разпери ръце.

— Преди да сте ни попитали каквото и да е — не знаем нищо повече. Отидох да я видя и открих, че от нея няма и следа, само едно послание в гробището на Избраниците. Щяла да назначи свой приемник, когато му дойде времето. Това е.

Рейдж местеше поглед между брата и сестрата. Лицето на Пейн бе маска, която сякаш казваше: „Изобщо не ме интересува“, сякаш до гуша ѝ беше дошло от цялата драма през последните двеста години и не искаше да знае нищо повече за майка си. Изражението на Ви бе горе-долу същото.

— Как е възможно да умре, ако е безсмъртна? — попита той.

Вишъс запали цигара и сви рамене.

— Вижте, не искам да омаловажавам всичко това, обаче наистина не мога да ви кажа нищо повече в момента.

Рейдж подсвирна тихичко и извади близалка от джоба си. Когато видя, че беше с вкус на грозде, си помисли: *Е, може би нещата все някак ще се наредят.*

По дяволите. Кого лъжеше.

* * *

В тренировъчния център Лейла тъкмо отиваше в банята. Отново. Откакто малките се бяха родили, имаше чувството, че не прави нищо друго, освен да пишка — след като се бе освободило от товара на бебетата (колкото и малък да беше), тялото ѝ като че ли имаше нужда да се отърве и от около седемстотин хиляди литра вода.

Невероятно.

Защо никой не ѝ беше казал за това? Но разбира се, имало бе много по-важни неща, за които да говорят.

И все още имаше, помисли си мрачно, докато сменяше превръзката в мрежестото бельо, което ѝ бяха дали, и се надигна.

Пусна водата в тоалетната и отиде до умивалника, за да си измие ръцете с уханния френски сапун, с който Фриц зареждаше дори стаите в клиниката.

Върна се в спалнята като се клатушкаше, заради размерите на превръзката, но общо взето се чувстваше много по-укрепнала.

— Как сме, мъничета?

Въпреки че беше изтощена, всеки път щом станеше, отиваше да ги нагледа и беше просто вълшебно — дори през плексигласа те като че ли я чуваха и разпознаваха, обърнали малките си главички по посока на гласа ѝ.

— Лирика, по-добре ли дишаш вече? Да? Мисля, че е така.

Преди няколко часа момиченцето имаше малко затруднения и машината автоматично бе усилила подавания въздух в отговор на пониженото ниво на кислород в кръвта ѝ. Сега обаче, според мониторите, които Лейла четеше не по-зле от някой лекар, всичко беше наред.

— Ами ти, господин Мъж? О, ти се справяш наистина добре.

Върна се в леглото, изтегна се и сложи ръце върху все по-плоския си корем. Невероятно бе да види как той спада с всеки изминал час; благодарение на всички тези хранения, тялото ѝ укрепваше невероятно бързо.

Куин и Блей бяха толкова щедри с вените си, дотам, че бе убедена, че скоро нямаше да имат достатъчно кръв за себе си.

Въпреки това все още ѝ предстоеше период на възстановяване. Доколкото разбираше, при човешките жени той отнемаше по-дълго, макар бременността им да беше по-кратка. При вампирите, макар да траеше по-малко, все пак имаше доста неща, хормонални и не само, които трябваше да си дойдат на мястото, преди всичко да тръгне нормално.

Интересно, беше искала да си върне тялото, ала сега се чувстваше някак самотна, да бъде самичка в кожата си.

На вратата се почука.

— Влез.

Посетителите бяха добре дошли. Посетителите ѝ помагаха да си почине от въпросите, които бръмчаха в главата ѝ, въпроси за това какво трябваше да направи за ситуацията с Кор...

Тормент и Есен пристъпиха колебливо в стаята, и, о, господи, изражението върху лицето на брата, когато тъмносините му очи се спряха върху малките... Такава болка. Такава скръб за онова, което бе изгубил.

И въпреки това се усмихна, когато погледна към нея.

— Здравей, мамен. Изглеждаш наистина добре.

Лейла наклони глава и отвърна на усмивката му.

— Прекалено си мил. Здравей, Есен.

Есен се приближи и докато я прегръщаше, Лейла се вгледа изпитателно в лицето на Тор, търсейки черти, които да го свързват с неговия полубрат.

Те бяха толкова малко. Ала цветът на очите бе съвсем същият. Как така не го бе забелязала преди?

Та нали двамата с Кор бяха плод на едни и същи слабини.

— Дойдох, за да ти предложа вената си — дрезгаво каза Тор. — Получих разрешение от твоите мъже да го сторя. Но естествено, ако предпочиташ да използваш единствено тях, ще те разбера.

— О, не. Няма такава нещца и ти благодаря. Тревожих се, че вземам твърде много от тях.

Погледът на Тор отново се спря на малките.

— Може да отидете да им се представите, ако искате — предложи Лейла меко.

Есен и нейният мъж се приближиха до кувьозите и дълго останаха там, загледани в малките създания вътре.

— Винаги съм се чудил какво ли би било да имам кръвен брат или сестра — отбеляза Тор.

Стараейки се да говори спокойно, Лейла попита:

— Нямах ли?

Тор поклати глава.

— Баща ми без съмнение е разхвърлял семето си надлъж и шир, както се казваше някога, но никога не съм срещнал някого.

Досега, помисли си Лейла.

— Тормент, трябва да...

— Ала достатъчно за мен. — Той се обърна решително. — Нека се погрижим за теб. Както казва Есен, истинска благодат е да можеш да помогнеш някому.

Докато жената на брата се усмихваше и казваше нещо в отговор, Лейла потъна в мислите си.

Няма да издържа така още дълго, помисли си, докато Тор навиваше ръкава си.

---

[1] Американска кечистка. — Б.пр. ↑

изпробва абсолютно всички ресторанти в града, така че беше съставил график за следващите петнадесет-двадесет нощи, който включваше най-различни заведения, и да, дори „Макдоналдс“ и „Бъргър Кинг“.

Бити, за да не остане назад, бе извадила телефона му и бе създавала система за класиране, след което двамата бяха прекарали поне половин час, доближили глави, руса и чернокоса, обсъждайки относителните достойнства на различните критерии в оценителната им система.

Задаваше се същински маратон от трансмазнини и огромни порции.

Добрата новина? Бити трябваше да качи килограми и това определено не бе най-лошият начин да го постигнат.

— Ето — обяви Рейдж, сякаш бе открил лек за синдрома на раздразненото черво. — Виждаш ли? Предостатъчно място.

Е, добре, поне за това беше прав: когато натисна спирачките и остави фаровете да говорят вместо него, светлината им разкри дълга и широка асфалтова отсечка, около която нямаше нищо, освен няколко контейнера за боклук. Да, зад търговския център имаше само хилава трева и дървета.

— Добре, но аз ще слеза от колата. — Мери отвори вратата. — Напоследък на два пъти едва ми се размина. Няма да рискувам трети път.

Докато държеше седалката си напред, та Бити да може да слезе, момиченцето я погледна сериозно.

— Няма да я нараня. Обещавам.

Мери сложи ръка на рамото ѝ и я стисна.

— Не ме е грижа за колата...

— Какво? — ревна Рейдж, докато се измъкваше иззад волана. — Как можа да кажеш такова нещo?

Мери го отпъди с ръка и отново се съсредоточи върху Бити.

— Просто бъди внимателна. Карай бавно. Ще се справиш страхотно.

Бити я прегърна за секунда... и както ставаше всеки път, сърцето на Мери спря за миг. А после момиченцето и Рейдж бяха до седалката на шофьора и си приказваха по онзи свой скорострелен начин, от който на Мери ѝ се завиваше свят.

Тя се отдръпна, далеч, далеееееееч назад, докато не се озова облегната на дългата, едноетажна постройка, до табела, на която пишеше САМО ЗА ДОСТАВКИ. Нощта беше необичайно топла, толкова, че тя си разкопча якето. Над главата ѝ, небето беше облачно, сякаш Господ бе завил земята с вълнено одеяло, за да я предпази от студа на късния октомври.

— Да го направим! — каза Рейдж, докато минаваше откъм мястото до шофьора. — Пригответи се!

Помаха ѝ, сякаш беше на палубата на пътнически лайнер, който се кани да отплава, и докато му махаше в отговор, Мери си помисли: *Гледайте само да не стане като с „Титаник“ ако нямате нищо против.*

Задавен двигател. Стържене на скорости. Подскачане и поднасяне... а после Бити му намери цаката. Незнайно как момиченцето овладя мощния двигател под капака и ето че двамата с Рейдж се понесоха плавно напред. С десетина километра в час.

Мери заподскача на място, пляскайки възторжено, сякаш хлапето беше получило диплома от медицинския факултет и бе открило лекарство против рак.

— Ти успя! Давай, Бити!

Господи, прекрасно беше да я аплодира. Да я гледа как се научава пред очите ѝ, как обръща в далечния край на алеята и поема обратно, махайки ѝ като обезумяла иззад волана на мощната кола, докато до нея Рейдж ръкопляскаше и подсвиркваше възторжено, сякаш Бити довършваше тъчдаун по време на Супербоул, вкарваше топката в кош в последната секунда на финала на Националната колежанска спортна асоциация и пресичаше финалната линия на Бостънския марафон едновременно.

Ето ги отново, ускоряващи, докато Бити не мина на трета скорост на правата отсечка.

Беше... магия.

Беше... семейство.

Беше... абсолютно, категорично всичко, което имаше значение и беше важно.

А после нещата взеха отвратителен обрат.

Бити и Рейдж тъкмо бяха завили отново и се носеха към далечния край, когато звукът от бутилка, хвърлена на паважа, накара

Мери да обърне глава.

Изад ъгъла се появиха четирима-петима хлапаци... и се заковаха на място, сякаш бяха точно толкова изненадани да попаднат на някого тук, колкото бе и Мери от това прекъсване на семейната ѝ идилия.

— Какво, по дяволите? — измърмори един.

— Я гледай ти.

Мери скръсти ръце на гърдите си и впери поглед в тях, без да каже нито дума. Бяха типични петнадесет-шестнадесетгодишни идиоти, мислещи си, че са истински гангстери, с провисналите си панталони и обърнатите на една страна бейзболни шапки... когато в действителност спокойно можеше да са излезли да обиколят магазините. Проблемът? Заедно, те бяха като глутница койоти. Опасни, макар и мършави.

— Как я караш? — провлече трети.

За кого точно се имаш, малко лепенце, за Тони Сопрано, помисли си Мери, докато те се приближаваха до нея. А после видя, че единият държи нож, и застина.

Най-лошото бе, че хлапакът с ножа потръпваше така, сякаш беше друсан.

Рейдж и Бити вече бяха обърнали и идваха към тях, и единствената мисъл в главата на Мери беше: *Моля те, просто карай напред. Изведи Бити оттук.*

Но не. Понтиакът спря на двадесетина крачки оттам и светлината на фаровете му обля Мери и глутницата животни.

— Оооооо, мамка му, виж само тази количка — каза един от тях.

— Мисля да си я закарам вкъщи...

Хорът от подсвирквания и ругатни поутихна, когато Рейдж отвори вратата и се изправи в цял ръст.

— Мери, ела тук.

Мери тръгна към колата, но не стигна далеч. Хлапакът с ножа я сграбчи и я издърпа до себе си, допирайки острието до гърлото ѝ.

— А сега какво? — изрепчи се той. — А? А сега какво?

Мери потрепери, но не защото се боеше за живота си. Какво можеха да ѝ направят? Вместо това, единственото, за което бе в състояние да мисли, бе: *Не, не, не и пред Бити...*

— Не спирай! — извика тя на Рейдж. — Просто карай...

— Ще те накълцам — разнесе се глас в ухото ѝ.

— Прави каквото искаш — рече тя тихо. — Но не пред тях. Остави ги да си отидат и можеш да ме накълцаш на парчета.

— *Какво?* — изломоти хлапакът.

— Махай се оттук, Рейдж.

Как ли пък не!

В миг светлината, която ги обливаше и блестеше в очите ѝ, стана няколко хиляди пъти по-ярка.

Мамка му. Знаеше какво означава това.

* * *

— Вече сме близо — каза Асейл, докато завиваше надясно по пътя, водещ до полуострова, където се издигаше къщата му.

Седнал до него, Маркърс мълчеше, приковал очи в прозорците. Изглеждаше заплепен от онова, което ги заобикаляше... и като че ли объркан.

— Мостът е различен — каза дрезгаво. — Този, по който минахме току-що. Различен е от когато аз...

— Предполагам, че доста неща са се променили.

— В центъра има повече високи сгради. Повече коли. Повече... от всичко.

— Само почакай да се запознаеш с интернет, приятелю. Тогава ще видиш едно наистина съмнително подобрене.

Много скоро стигнаха до къщата и Маркърс ахна.

— Толкова е... красива.

— Цял куп стъкло. Кое е истинска ирония.

Асейл се приближи до основния гараж, отвори с дистанционното и влезе вътре. Когато Маркърс понечи да слезе, той сложи ръка над лакътя му.

— Не и докато вратата не се затвори напълно. Трябва да съблюдаваме предпазните мерки.

— Извинявам се.

Когато панелите се спуснаха напълно, двамата слязоха, всеки от своята страна, и Асейл изчака другия мъж да заобиколи колата. Маркърс се движеше бавно, подпирайки се на рейндж роувъра, ала ясно

беше дал да се разбере, че няма да приеме ничия помощ, нито ще използва бастун.

Асейл отиде до вратата от подсилена стомана и я отвори. Посрещна ги божествена миризма — бекон и яйца, кафе, палачинки... не, кифлички?

Маркърс прекрачи прага и се олюля.

— О... това е...

— Действително. Кой да предположи, че копелетата могат да готвят.

Асейл се отправи към кухнята, без да бърза, сякаш винаги се движеше из къщата с подобна ленива стъпка.

Когато стигнаха в кухнята, стана очевидно, че Ерик и Ивейл бяха сторили всичко по силите си, за да накарат госта им да се почувства добре дошъл: бяха подредили масата (макар и накриво и с вилиците от неправилната страна на чиниите); сготвили бяха най-различни неща (с което се бяха справили далеч по-добре); сварили бяха кафе... не, чакай, май беше разтворимо, но ако се съдеше по миризмата му, все пак си го биваше.

— Седни — каза Ерик на Маркърс, след като бяха представени един на друг. — Ние ще ти сервираме... не, не приемам никакъв спор, сядай.

Маркърс се дотътри до един от столовете, простенвайки с облекчение, когато свали незначителния си товар от мършавите си крака. Отметна дългата си коса назад, и тъй като по някаква аномалия нямаше брада, лицето му се разкри пред любопитните очи на братовчедите.

Лице, което си го биваше, помисли си Асейл.

— Тогава аз ще ви приготвя Последното хранене — заяви Маркърс.

— Ще я видим тази, приятелче — отвърна Ерик, докато поставяше препълнена чиния пред госта им.

Асейл бръкна по навик в джоба на самото си и обви пръсти около шишенцето... но преди да го извади, спря и погледна часовника на микровълновата. След което погледна този на печката и ръчния си часовник на „Пиаже“.

— Присъедини се към нас, братовчедо — подкани го Ерик, докато двамата с Ивейл съща се настаняваха на масата с храна пред

себе си.

Ивейл грабна вилицата и посочи с нея към чинията на Маркъс.

— Западай.

— Казва се „нападай“ — поправи го Асейл разсеяно.

— Ти няма ли да хапнеш, братовчеде? — попита Ерик.

Със стъпки толкова несигурни, колкото и тези на Маркъс преди малко, Асейл се приближи до умивалника, разви капачката на шишенцето и изсипа кокаина в канала.

— На долния етаж — каза дрезгаво, докато пускаше водата. — Знаете къде го държа.

Кокаинът, имаше предвид.

— Да — прошепна Ерик. — Знаем.

— Ще го изхвърлите от къщата. — Братовчедите му понечиха да скочат на крака, но той им даде знак да не стават. — След като приключите с яденето. Искам да останете и да се погрижите той да се нахрани. След това го заведете в свободната спалня на долния етаж.

— Не се нуждая от никакъв разкош — каза Маркъс. — Просто място, където да полагам глава през деня.

— Напълно си си заслужил отдиха, приятелю.

На вратата се почука и Асейл погледна над тримата на масата.

— Ще установите, че през следващите вечери ще бъде неразположен на друго място. Самият аз не съм сигурен колко дълго. Погрижете се за него. Ще бъде истински недоволен, ако Маркъс не се е поналял и укрепнал поне малко, когато се върна.

Когато вдигна ръце, забеляза, че треперят.

Предстояха му тежки дни.

Отиде до задната врата, отвори я широко и бе обзет от странния порив да се поклони. Както и направи.

В отговор, доктор Манело посочи черния мерцедес с потъмнени стъкла зад себе си.

— Готов ли си?

— Да.

— Много ли е зле? Трепериш.

— Опасявам се, че тепърва ще става все по-зле.

Последното, което направи, преди да излезе от стъклената си къща, бе да хвърли един последен поглед на Маркъс. Той се хранеше бавно, а мършавите му, скелетоподобни ръце държаха сребърните

прибори непохватно, сякаш отдавна не бе използвал каквито и да било прибори.

Предстоеше му дълго пътуване обратно.

Но ако след всичко, което беше изтърпял, Маркърс бе намерил куража да се вкопчи в спасителния пояс на живота... значи и Асейл можеше да стори същото.

Асейл?

Гласът на Марисол отекна в главата му такъв, какъвто го беше чул по телефона, докато стоеше наред обръча от огън, който сам бе запалил. Опасяваше се, че детоксикацията доста щеше да прилича на онзи пожар.

— Асейл?

— Действително — каза той на добрия доктор. — Да вървим.

70.

В мига, в който ярката светлина заслепи нападателя й, принуждавайки го да охлаби хватката си, Мери се откопчи от него и го смушка в корема с лакът.

Той се преви надве, изпускайки ножа си, а тя се втурна към понтиака.

— Изведи я оттук! — каза Рейдж. — Побързай!

Това бяха последните му думи.

Звярът вече излизаше от него, когато Мери се хвърли към мястото на шофьора. Огромното му тяло се свлече на колене, главата му беше наведена, сякаш се опитваше да й даде още малко време да натисне газта, преди драконът да се е показал.

Мери дръпна рязко вратата, докато Бити трескаво се преместваше на съседната седалка.

— Рейдж! — изпищя момиченцето. — Рейдж...! Какво става, какво не е наред?

Незнайно как, Рейдж успя да запази достатъчно присъствие на духа, за да вдигне ръка и да затвори вратата й. Мери не изгуби нито миг.

— Колана! Сложи си колана!

— Не можем да го изоставим!

— Колана! Той ще бъде добре, но ние трябва да вървим.

Мери натисна съединителя и газта едновременно, минавайки на първа скорост, преди да вдигне левия си крак. Гумите изсвистяха, когато всички онези коне под капака забиха копита в асфалта, готови да полетят напред, когато тя ги отприщи.

Междувременно навън, в царството на задниците, групичката идиоти бяха решили да се хвърлят към колата.

Да, сякаш това щеше да го бъде.

Всичко сякаш тръгна на забавен каданс.

В мига, в който понтиакът се понесе напред, докато Бити пищеше, а Мери се мъчеше да запази хладнокръвие, нощта бе

прорязана от рев, отекнал толкова близо до колата, че я разлюля.

И макар и само с периферното си зрение, Мери съвсем ясно зърна момента, в който Бити видя как звярът излиза от тялото на Рейдж.

Момиченцето замръзна, страхът върху лицето му — изместен от изумление.

— Какво... е *това*?

— То няма да ни нарани — каза Мери.

И ето че те се понесоха, сякаш изстреляни от дулото на оръдие.

За съжаление, човешките кегли с гадното отношение бяха точно на пътя им. И ето как твърдото намерение на Мери да не бъде въвлечена в автомобилен инцидент номер три се провали с гръм и трясък. Извивайки рязко волана, тя успя да не убие един или повече от тях (не че те го заслужаваха), но за сметка на това се блъсна в един контейнер и целият им устрем отиде по дяволите.

Гърдите ѝ се удариха във волана, а изпод смачкания капак се разнесе съскащ звук. Обзета от паника, тя се обърна към Бити.

Слава богу, момиченцето бе успяло да си сложи колана преди сблъсъка...

Нов рев раздра ноцта и през един от задните прозорци тя видя, че звярът вече беше тук в цялото си страховито великолепие. И да, човешките хлапаци набързо си промениха мнението за малкото си нападеният и се запрепъваха в опитите си да изфирясат в обратната посока.

Сякаш за едно бяха сигурни — колкото и невероятно да бе наред паркинга на един търговски център да се материализира дракон, те нямаше да спорят с онова, което като че ли се случваше...

Преди Мери да успее да я спре, Бити вече беше изскочила от колата.

— По дяволите! Бити!

Мери също изскочи навън... и отново изруга. Звярът беше приклепнал, готов да се хвърли в атака, докато продухваше дробовете си с поредния рев.

Не, не, нямаше да си напълни търбуха. Не, нямаше да го бъде...

— Върни се в колата! — изкрещя Мери, докато се втурваше пред звяра, заставайки между него и отдалечаващите се идиоти.

— Какво е това? — извика Бити. — Какво му стана?

— Ехо! Здравей! — Мери размаха ръце, привличайки вниманието на звяра. — Ето те и теб. Здравей ти, там горе.

Звярът изпуфка и муцуната му оголи огромните зъби в усмивка. А после издаде пронизителен звук, нещо средно между въпрос и протест.

— Не. Не може. Няма да изядеш човеците.

Е, добре де, все още ѝ беше трудно да повярва, че подобни думи наистина излизат от устата ѝ.

Звярът обаче отпусна глава. Сякаш се цупеше.

— Знам. Знам. Обаче ти си падаш по сладкото, нали? Предпочиташ лесърите...

Изведнъж огромната глава на звяра се извърна рязко наляво. И Мери затвори очи, досетила се за причината.

— Бити — измърмори, без да откъсва поглед от дракона. — Казах ти да се прибереш в проклетата кола.

Ноздрите на звяра се разшириха, докато поемаше голяма глътка въздух с миризмата на момиченцето. А после я изпусна обратно.

— Бити! Говоря сериозно! Връщай се...

Пуфтейки щастливо, звярът се опъна на земята и протегна глава към Бити.

Мери отпусна ръце. Погледна към момиченцето.

Бити стоеше там, напълно неподвижна, сякаш умът ѝ все още не можеше да проумее напълно видяното. А после пристъпи бавно напред, отпуснала ръце и повдигнала вежди. Изражението ѝ беше предпазливо и нервено, но изглеждаше твърдо решена лично да види какво се случва с дракона.

Още щастливо пуфтене, сякаш звярът се опитваше да ѝ каже, че е добре. Че няма да бъде лошо момче. Че просто иска да каже „здравей“.

Най-огромното кученце на планетата, помисли си Мери. И да се надяваме да си остане така.

— Бъди внимателна — каза тя. — Никакви резки движения...

— Май ме харесва? Не съм сигурна... но май ме харесва.

Миг по-късно Бити спря точно до главата на дракона, точно до челюстите с огромните зъби, точно до влечуговите очи, които премигваха.

— Може ли да те погала? — попита.

Звярът издаде въпросителен звук, сякаш имитираше тона ѝ.

— Това „да“ ли беше?

Когато звярът отново издаде онази смесица от мъркане и издишване, Бити протегна разтреперана ръка и я сложи на бузата му.

— О, толкова си гладък. Много по-гладък, отколкото си мислех...

Неочаквано движение накара Мери да се хвърли напред и да дръпне момиченцето настрани. Тревогата ѝ беше напразна.

Звярът просто се беше търкулнал по гръб; сравнително малките му предни лапи — до гърдите му, задните му крака с размерите на къща — вирнати нагоре. За да го почеше по корема, Бити би имала нужда от двуметрова стълба (а Мери — от два ксанакса и бутилка вино), но момиченцето се справи някак, като се приближи и се повдигна на пръсти, а звярът обърна глава и я погледна разнежено.

— Толкова е сладък — каза Бити. — Нали? Кой е сладурче?

— Имам нужда от питие — измърмори Мери. — Наистина имам нужда от питие.

Но поне бяха разрешили този въпрос.

* * *

Когато Рейдж се завърна в тялото си, беше време за сляпа паника.

— Мери! Бити! Мери!

А после осъзна, че два чифта ръце държат неговите и два прекрасни гласа се заеха да го успокоят... е, единият се зае да го успокои. Другият просто бе успокояващо да чуе.

— Всичко е наред, добре сме...

— Рейдж! Ти си имаш дракон! Дракон! Погалих го по корема!

Какво?! Какво?!, помисли си той в слепотата си.

— Кога може да се върне пак? Искам да го видя отново! Може ли да си играя с него?

Слава богу, делириумът му не беше придружен от болка в корема, което несъмнено означаваше, че не беше излапал задниците, опитали се да нападнат неговата Мери. О, и за щастие върху долната половина на тялото му имаше одеяло, значи не беше гол.

Започна да клати глава, въпреки че не беше сигурен накъде гледа момиченцето.

— Това не е играчка, Битс. Той е опасен...

— Хареса ме! Беше невероятно!

— ... и аз не мога просто да го повикам. Но когато дойдеш да живееш с нас, ще видя какво мога да направя.

Пълна. Тишина.

А после Бити каза със слабо гласче:

— Когато дойда да живея с вас?

— Мамка му — измърмори той. Въпреки че кралят беше повдигнал въпроса за ругатните. — Искам да кажа, по дяволите.

— Да живея с вас? — повтори момиченцето.

Мери се прокашля, а Рейдж се опита да седне, въпреки че нямаше достатъчно сили за каквито и да било вертикални движения.

— Бити — каза неговата шелан. — Опитах се да намеря чичо ти. Всъщност, много хора се опитаха да го открият... безуспешно. Не знам какво се е случило с него, нито къде е... не мога дори да предположа. Но в случай че той не е... на разположение... с Рейдж си говорихме, и нали разбираш, не се опитваме да заемем мястото на твоята мамен. Нищо такова. Просто... наистина ще се радваме, ако си помислиш дали не би искала да се преместиш при нас. Можем да започнем временно и ако не ти хареса, винаги би могла...

Разнесе се някакъв тъп звук и Мери млъкна.

А Рейдж усети миризмата на сълзи.

— Какво става?! — Той заопипва наоколо с ръце. — Какво не е наред? Какво прави тя...

Изведнъж две малки ръце се обвиха около врата му и гласът на Бити се разнесе в ухото му.

— Това означава ли, че ти ще ми бъдеш баща?

Рейдж усети, че нещо го задавя. А после отвърна на прегръдката ѝ, внимавайки да не я смачка.

— Ако ме искаш... — Окей, май беше изгубил способността си да говори. — Да, да, ще ти бъда.

Усети как Мери го милва по гърба и усети щастието на неговата шелан да изпълва въздуха, ала това не му беше достатъчно. Притегли я към себе си, така че сега и двете жени бяха притиснати до гърдите му.

Значи това... това бе неговото семейство, помисли си с внезапен прилив на гордост. Това бяха неговите момичета.

Усмивката, разляла се върху лицето му, бе толкова широка, че той си знаеше — бузите му никога нямаше да бъдат същите.

Особено когато си спомни как държи М. Р. в кухнята и се взира в стая, която не вижда, а сърцето му се свива от болка за всичко, което никога нямаше да има.

А ето го сега — всичко, което искаше, бе не само достижимо, но и се намираще в прегръдките му.

— Може ли да се преместя още тази вечер? — попита Бити. — И кога ще се запозная с всички?

71.

Децата се възстановяват невероятно бързо, мислеше си Мери по-късно, докато тримата с Бити и Рейдж паркираха пред имението на Братството.

Въпреки всичко, което беше преживяло, момиченцето посрещаше перспективата за един съвсем различен живот с отворено сърце, готово за всичко, развълнувано, щастливо. Но разбира се, то бе с хора, които го обичаха, дори и ако изглеждаше твърде рано, за да говорят за обич.

Не че не беше имало и тъга. Особено когато двете с Бити се качиха в таванската стаичка в „Убежището“, за да вземат куфарите ѝ. Когато момиченцето я беше попитало дали може да вземе и нещата на майка си, очите на Мери се бяха изпълнили със сълзи. И разбира се, урната.

Ала като цяло, това бе щастливо събитие. И Мери се съсредоточаваше върху това.

Навярно се поизсили, когато спря досами каменните стъпала на имението, при положение че момиченцето имаше само два куфара и урната.

Може би просто искаше Бити в къщата... и всяко разстояние ѝ се струваше прекалено голямо. След като Рейдж се обади на Рот, а самата тя — на Мариса, решиха, че тъй като става въпрос за настойничество, няма причина Бити да не се нанесе при тях още същия ден. Освен това по този начин на доктор Джейн и Мани щеше да им е по-лесно да я прегледат, а нищо не я задържаше в „Убежището“.

Фактът, че все още не бяха подписали нищо, я притесняваше мъничко, но Рим работеше върху този въпрос. Най-тревожното? Шестмесечният период на изчакване започваше тази вечер и докато той не изтечеше, нищо не беше окончателно.

И да, Мери щеше да продължи да издирва онзи хипотетичен чичо, въпреки че едва не получаваше инфаркт всеки път, щом си представеше как той се появява.

И все пак, неин дълг бе да постъпи така, както бе най-добре за Бити.

— Пристигнахме ли? — попита Рейдж. — Мисля, че пристигнахме. Бити, какво виждаш?

— Кой живее в тази къща? Семейство Мънстър? — попита момиченцето. — Прилича на къщата на семейство Мънстър, само дето... Колко е голяма?

— Стотина стаи. Тесничко е, но се справяме някак.

Рейдж намери опипом дръжката на вратата и я отвори. Слезе, пристягайки одеялата около кръста си, и едва не се препъна в бордюра.

Мери угаси двигателя и пусна ръчната спирачка. Погледна към Бити и видя, че момиченцето бе вдигнало очи към огромната каменна канара. В ръцете му, притисната до гърдите, беше урната с праха на майка му.

Това не беше започване наново, помисли си Мери.

Не беше дори заличаване, нито изместване на всички трудности, бедност и жестокост от миналото с лъскави нови неща. Не беше Коледа. Не беше тържество с подаръци и конфети, и торта.

Това бе нова глава. Глава, която щеше да бъде много по-стабилна и пълна с емоционална подкрепа, но въпреки това щеше да има своите собствени възходи и падения, своите собствени предизвикателства и триумфи, разочарования и щастие.

— Бити? — каза тя. — Не е нужно да го правим.

Момиченцето се обърна и се усмихна.

— Коя е моята стая?

Мери се разсмя и слезе от колата.

— Рейдж, аз ще сваля куфарите.

— Как ли пък не. — Невиждащите му очи се плъзнаха наоколо. — Къде са те?

— Добре де, нека ги извадя и ще ти ги подам. И пристегни това одеяло отново, става ли? Не искам да се изтипосаш гол пред всички точно по време на тържествената ни поява.

Бити се приближи до Рейдж, притискайки урната до гърдите си.

— Леле. По-голяма е дори отколкото изглежда на пръв поглед.

— Почакай да влезеш вътре.

Мери отвори багажника и докато вадеше куфара на Аналай, то беше по-силно от нея — вдигна очи към небето и се опита да си я

представи как ги гледа отгоре, вижда всичко, което става, и надяваше се, одобрява.

Ще се грижа за нея наистина добре, зарече се Мери. Обещавам ти.

— Да вървим — каза, докато Рейдж затваряше вратата на колата зад себе си.

— Куфарите?

— Ето ги, здравеняко. — Предаде ги в способните му ръце и двамата се целунаха. — Защо не те уловя за ръка, за да ти помогна да намериш пътя.

— Аз също мога да помогна — обади се Бити и го улови за другия лакът.

Мери трябваше да преглътне сълзите си, когато голите гърди на Рейдж се издуха до пръсване. Гордостта му от това, че двете жени в живота му бяха до него, докато изкачваше стъпалата на кралския дом, бе достойна за легенда: дори сляп и несъмнено мъничко натъртен, всеки можеше да види, че е на седмото небе.

И ето че вече бяха във вестибюла и Мери доближи лице до охранителната камера.

— Пригответи се — каза на Бити. — Мястото е голямо...

Вратата се отвори и икономът понечи да се усмихне, но замръзна при вида на Бити.

— Това е Фриц! — възкликна момиченцето. — Това е Фриц! Здравей! Аз съм Бити!

И това бе то — икономът се разтопи. Ако беше само малко по-запленен от детето, цялото му лице щеше да се стече от черепа върху мраморния под.

„Похитителите на изчезналия кивот“ и още как.

Догенът се поклони ниско.

— Господарке. И господарю. И... господарке.

Бити надникна покрай едрото тяло на Рейдж.

— Аз господарка ли съм?

Мери кимна и прошепна:

— Ще свикнеш. Аз свикнах.

Тримата пристъпиха в огромното фоайе и първото, което видяха, беше Ласитър на дивана в билиардната. Щракаше с дистанционното срещу телевизора и ругаеше.

— Не ме интересува никакъв футбол! Спортни канали, моля ви се! Къде е „Кой е шефът“?

— Ласитър!

При звука на името си ангелът погледна към тях над масите за бiliarд. И, господи, как само се усмихна, и доброто, нежно изражение, изписало се върху лицето му, бе много по-ангелско от онова, което показваше обикновено на света. Стана и се приближи до тях, и да, Мери изпита благодарност, че беше облечен в нормални дрехи, дънки и черна риза, русо черната му коса — разпиляна по раменете.

С него никога не можеше да си сигурен.

Той приклепна пред момиченцето и му протегна ръка.

— Как разбра кой съм, Бити?

Детето се здрависа с него и посочи към Рейдж.

— Той ми разказа за теб. Разказа ми за всички... я чакай, откъде знаеш името ми? Той да не ти е разказал за мен?

Ласитър погледна и тримата и докосна момиченцето по бузата.

— Мъничката ми, видях този момент в мига, в който за първи път срещнах новите ти мамен и татко...

— Не — намеси се Мери. — Не ме наричай мамен. Това бе Аналай. Аз не съм мамен, просто Мери. Не се опитвам да заема ничие място.

— Имаш толкова странни очи — прошепна Бити. — Красиви са.

— Благодаря ти. — Ангелът наклони глава. — Аз винаги съм тук, Бити. Ако имаш нужда от нещо, просто ме потърси и то ще бъде твое. Мисля, ще откриеш, че това важи за повечето от обитателите на тази къща.

Момиченцето кимна и Ласитър се изправи. А после Рейдж остави един от куфарите на пода и двамата мъже се потупаха по раменете, Ласитър — с по-добра координация, защото виждаше.

— Слушай, Бити — каза Мери, докато ангелът се връщаше при дистанционното. — Имам идея къде да се настаним и тримата, но не знаехме, че ще дойдеш тази вечер, така че, ако си съгласна, ще останеш в спалнята до нашата. Ако имаш нужда от нас, ще бъдем...

И точно в този момент избухна водната битка.

Зад позлатените перила на втория етаж се появиха Джон Матю и Куин с водни пистолети в ръце. Без предупреждение Куин се метна от балкона, дематериализирайки се точно преди да е приключил

десетметровия си полет, разпльоквайки се като яйце върху мраморния под.

Джон не остана по-назад, хързулвайки се по дупе по парапета, смеейки се без глас.

И двамата спряха в мига, в който видяха Бити.

— Куин! — възкликна тя. — С едно зелено и едно синьо око!

Братът погледна слисано момиченцето, докато се приближаваше, извисявайки се над него.

— Да, така се казвам, а коя... О, господи! Рейдж и Мери! Вашето момиченце! Успели сте!

Мери получи мечешка прегръдка. Задушаваша мечешка прегръдка. Спираща дъха и трошаша костите мечешка прегръдка от новия баща. А после Джон Матю заговори на езика на знаците.

— Ти си Джон Матю! — Бити се взря в пръстите му. — Какво казва... чакай, какво? — А после вдигна очи към огромния воин и каза: — Трябва да ме научиш на това. Ако ще живея тук, трябва да ме научиш на това.

И ето че Джон Матю също се разтопи. Толкова, че пръстите му отказаха да го слушат... което беше немият вариант на заекване.

И, господи, Бити беше невероятна, толкова открита и дружелюбна и храбра, като се имаше предвид всичко, което беше преживяла.

Мери разтърка средата на гърдите си. О, да, помисли си, в момента се къпеше в солидна доза майчинска гордост и то бе похубаво от милион чаши вино. Пък и никакъв махмурлук.

— Пак ли си сляп? — попита Куин.

— Аха. Опитах се да изям едни човеци.

— Опита се? Онзи твой звяр да не е на диета?

Всички се смееха, когато някой излезе изпод стълбището. Начаса бърбенето спря, сякаш най-новата поява ги беше разтревожила.

Зейдист беше в кожено бойно облекло, препасал оръжия през гърдите и бедрата, под мишниците си...

Въпреки външния му вид, Бити се откъсна от тях и отиде право при белязания мъж, износената ѝ, ушита на ръка рокличка — набрана под онова нейно грозно черно палто.

Зи се закова на място, както бяха направили и останалите... сякаш бе видял призрак. А после се огледа объркано наоколо.

— Ти си Зейдист — изчурулика Бити. — Имаш дъщеричка... може ли да се запозная с нея? Много бих искала да се запозная с нея, моля.

В отговор, движейки се подчертано бавно, Зейдист се отпусна на нейното ниво. И дълго се взира в нея, сякаш тя бе някакво диво създание, оказало се неочаквано питомно.

— Името ѝ е Нала — каза дрезгаво. — Дъщеря ми е много по-малка от теб. Наистина би ѝ харесало да си има по-голяма сестра, ако ти би искала да я научиш на разни неща.

— О, да. Наистина бих искала.

— Какво държиш в ръцете си, мъничката ми?

Бити погледна надолу и Мери затаи дъх.

— Това е моята мамен. Тя почина. Ето защо Мери и Рейдж ще ми станат настойници. Надявам се обаче да остана тук за постоянно. Наистина ги харесвам.

Просто така. Обяснението беше простичко и сърцераздирателно... и накара всички възрастни да запримигват, мъчейки се да преглътнат сълзите си.

Зейдист наведе глава, жълтите му очи грееха.

— Моите съболезнования за загубата ти. И добре дошла в нашия дом... който вече трябва да наричаш и свой.

Бити наклони глава на една страна и го погледна.

— Харесваш ми. Ти си мил.

* * *

Часове по-късно, след като настаниха Бити в съседната спалня, Рейдж и Мери се отправиха към собствената си стая.

Той все още беше сляп като къртица, но изобщо не го беше грижа колко пъти си удари пръста на крака или чукна лакът в някоя врата — Бити беше под същия покрив, под който бяха двамата с Мери, така че всичко в неговия свят беше наред. И, човече, тя беше успяла да вземе ума на всички.

Въпреки че бе дребно момиченце във внушително имение, пълно с вампири, които никога не бе срещала, тя беше поздравила всекиго по име и им се бе представила, като се усмихваше и смееше. През цялото

време притискаше урната на майка си до себе си и то бе изглеждало правилно, не зловещо.

Нейната мамен бе част от нея и винаги щеше да бъде... и господи, Мери наистина уважаваше това.

Сякаш нещо можеше да го накара да я заобича още повече? Господи.

— Не мога да повярвам, че имаме дете — каза, когато неговата шелан го отведе в банята и изстиска паста за зъби върху четката му. — Ние сме родители. Имам... дете. И, съжалявам, може би вече съм пристрастен, но колко е фантастична, а? Видя ли Рот? Влюби се в нея. Според мен иска М. Р. да се ожени за нея.

— Е, тя е силна. Умна. Кой не би искал да...

Изневиделица гневно ръмжене се надигна от гърдите на Рейдж и повдигна горната му устна... а звярът се раздвижи на гърба му, сякаш търсеше начин да излезе.

И това още повече се влоши, когато си представи някакъв мъж, застанал до Бити с цял куп гениални идеи в...

— Рейдж. Престани. Рано или късно, тя най-вероятно ще иска да излиза с някого...

— Само през шибания му труп някой ще докосне дъщеря ми...

— Рейдж, поemi си дълбоко дъх. — Тя го потупа по рамото, сякаш успокояваше лъв. — Напълно нормално е момиченцата да пораснат и да искат да се обвържат...

— Не. Тя няма да ходи по срещи. *Никога.*

Мери се разсмя.

— Знаеш ли, това би било наистина забавно, ако не се притеснявах, че си донякъде сериозен.

— *Напълно* съм сериозен.

— Пак се започва — въздъхна Мери. — Кълна се, с Бела ще трябва да ви запишем в някоя група за терапия, теб и Зейдист.

— Да! — заяви Рейдж. — Моят брат знае точно как стоят нещата. Солидарност между бащи...

Мери прекъсна тази тирада, като натика малката планина от паста за зъби в устата му.

— Млъквай и си мий зъбите, миличък. Ще говорим за това след преобразяването й. След дванадесет-петнадесет години.

— Бджаеху хасдпи книджил.

— Какво беше това?

— Нищо няма да се промени.

Само че беше добро момче и послушно си изми зъбите. След което двамата с Мери си взеха душ... където се случиха разни неща...

КОИТО МУ НАПОМНИХА ТОЧНО ЗАЩО НЯМАШЕ ДА ИМА НИКАКВИ СРЕЩИ. НИКОГА.

Когато най-сетне лежах в голямото си легло, Рейдж намести своята възлюбена до себе си и изпусна дъха си с въздишка, която трая около век и половина.

— Лампите угасени ли са? — попита след миг.

— Ммм-хммм.

Той я целуна по главата.

— Защо най-хубавите неща все се случват, когато съм спял? Бях спял, когато те срещнах. А сега... тя е тук и аз съм спял.

— Вероятно е твоята версия на талисман за късмет.

Рейдж се взря в празнотата над главите им, докато Мери се прозяваше толкова силно, че челюстта ѝ изпука.

Вече заспиваше, когато клепачите му отново се отвориха.

— Мери?

— Хмм-ммм.

— Благодаря ти — прошепна той.

— За какво?

— За това, че ме направи баща.

Мери повдигна глава от сгъвката на ръката му.

— За какво... Не аз направих това.

— Определено ти беше тази, която ни даде семейството ни. — По дяволите, щеше му се да може да я види. Вместо това трябваше да се задоволи със спомена за красивото ѝ лице... добре, че беше прекарал толкова време, съзерцавайки своята шелан.

— Изцяло ти беше тази, която ме направи баща, аз умирах на онова бойно поле и ти ме спаси. Ако не го беше сторила, никога нямаше да имаме Бити, защото щяхме да бъдем в Небитието, а тя щеше да остане тук долу, сама. Ти направи така, че това да се случи. И не става дума само за това, че ми спаси живота. Беше до Бити от мига, в който тя загуби родния си баща, не се отдели от нея и когато първо братчето, а после и майка ѝ починаха. Работеше с нея и ѝ помогна да излезе от черупката си. А после, когато решихме да опитаме това, ти

задейства цялата процедура и се погрижи всичко да бъде направено както трябва. Помогна ми със съвета за интервюто. Съсредоточи се върху Бити. Ти... ти си тази, която направи така, че всичко това да се случи, моя Мери. Ти ме дари с дъщеря, дори и да не бе с утробата ти. И това е най-големият дар, който една жена може да даде на мъжа си. Така че... благодаря ти. За семейството ни.

Докато сладкият аромат на сълзите на неговата шелан изпълваше въздуха, Рейдж намери лицето ѝ в мрака и притегли устните ѝ към своите. Целувката, която ѝ даде, беше целомъдрена и благоговейна, израз на благодарността му.

— Наистина те бива с думите, знаеш ли това — каза тя дрезгаво.

— Просто съм откровен. Това е всичко.

Когато Мери отново се отпусна върху гърдите му, Рейдж затвори очи.

— Обичам те, моя Мери Мадона.

— А ти винаги ще бъдеш моят принц с лъскави вампирски зъби.

— Наистина ли?

— Ммм-хмм. Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало някога. Ти и Бити.

— Това е толкова мило. — Той отново въздъхна. — Обаче толкова ми е жал за Битс...

Мери отново повдигна глава.

— Защо?

— ЗАЩОТО НИКОГА НЯМА ДА ИЗЛИЗА НА СРЕЩИ...

— Рейдж, *сериозно*. Трябва да престанеш...

72.

Седнала в дъното на кафенето, Джо вдигна глава, когато Бил се приближи до масата.

— Трябва да престанем да се срещаме по този начин.

Репортерът се засмя и седна, оставяйки латето пред себе си.

— Добра новина.

— Намерил си ресторанта, за който говореше Хулио?

— Не. Уредих ти поста редактор в онлайн изданието. Ще ти се обадят след около час, за да ти го предложат официално. Не поискаха да ми кажат каква е заплатата, но трябва да е около трийсетина хиляди годишно.

Джо заби тържествуващо юмрук във въздуха.

— Да. Да. Това е страхотно... мога да започна веднага след като предизвестие ми при Браянт изтече.

— Знаеш ли, че той ми се обади?

— Какво?

Бил разви дежурния шал от врата си и го преметна през облегалката на стола.

— Аха. Смятам, че е обсебен от теб. Искаше да знае дали се срещаме.

— Ти си женен.

— И аз му го изтъкнах. Между другото, с Лидия те каним на вечеря тази събота. Трой, братовчед ми, нали го помниш, също ще дойде.

— Кажи й, че приемам с удоволствие. Какво да донеса?

— Единствено себе си, без Дъги.

— Имаш го.

Последва мълчание, нещо, което Джо не свързваше с мъжа, който през последната седмица й беше станал нещо като по-голям брат.

— Какво има?

Бил се огледа из претъпканото заведение, сякаш търсеше познато лице из множеството. Ала по-вероятно се опитваше да открие правилните думи.

— Нова работа е нещо хубаво — каза тя. — Вечерята е нещо хубаво. Така че...

— Не искам да ми се ядосаш, обаче се разрових в осиновяването ти.

Сърцето на Джо спря. А после задумка.

— Какво... какво откри? И нямаше право да го сториш, дрън, дрън, дрън.

Ако я беше попитал, щеше да му каже „не“. Но при положение че очевидно беше открил нещо?

Бил бръкна в джоба на кадифеното си палто и извади купчинка листове, сгънати по дължина.

— Майка ти е била медицинска сестра. В Бостън. Напуснала болницата, когато открила, че е бременна. По онова време, през седемдесетте, на неомъжените майки не гледали с добро око. Родила син и го дала за осиновяване. После продължила работа на различни места. Петнадесет години по-късно отново забременяла от същия тип. Така и не се омъжила за него обаче. Поне от това, което видях. Но определено е бил същият мъж, съдейки по извадките от дневника ѝ, копирани и включени в досието. Този път, бременна с теб, тя се преместила в Колдуел и останала тук. За съжаление, умряла при раждането ти. Бременността била високорискова, тъй като по онова време вече била по-възрастна. Никога не разкрила името на баща ти и не се появил никой роднина, който да те поиска.

Джо се облегна в стола и шумът от хората наоколо изчезна. Брат? А майка ѝ бе починала...

— Чудя се дали би ме задържала... — каза тихичко.

— Баща ти, осиновителят ти, искам да кажа, бил помолил адвоката си да си отваря очите за възможни бебета в „Свети Франсис“. В мига, в който рождената ти майка умряла, той платил, за да те получи.

— И това е то.

— Не съвсем. — Бил си пое дълбоко дъх. — Открих брат ти. В известен смисъл.

Репортерът сложи черно-бяла фотография върху масата. На нея имаше тъмнокос мъж, когото Джо не познаваше. Изглеждаше на около четиридесет години.

— Името му е доктор Мануел Манело. Бил е главен хирург в „Свети Франсис“. Преди около година обаче изчезнал от хоризонта и оттогава никой не го е виждал.

Джо взе снимката с разтреперана ръка и се вгледа в чертите... и да, някои бяха като нейните.

— В крайна сметка и двамата сме се озовали на едно и също място...

— Колдуел умее да събира хората.

— Очите ни имат една и съща форма.

— Така е.

— Изглеждат лешникови, не мислиш ли? Или пък са кафяви?

— Не съм сигурен.

— Може ли да я задържа?

— Разбира се. И извинявай, че си заврях носа, където не ми е работа. Обаче започнах да се ровя и не можах да спра.

— Няма нищо — каза Джо, без да вдига очи от снимката. — И благодаря. Аз... винаги съм се питала как ли изглежда моята плът и кръв.

— Бихме могли да се опитаме да го открием.

Сега вече тя повдигна очи.

— Мислиш ли?

— Разбира се. Нали сме разследващи репортери. Дори ако е напуснал Колдуел, все трябва да съществува начин да го намерим. В наши дни е изключително трудно да се изпариш без каквато и да било следа. Прекалено много електронни архиви.

— Бил, ти да не си някаква фея от приказките?

Той кимна и отпи от латето си.

— На твоите услуги.

Брат, помисли си Джо, приковала отново поглед в онова видимо красиво лице.

— Само един брат? — промълви, макар че, предполагаше, бе алчно да иска повече.

— Кой знае. Това като че ли са всички деца, които майка ти е родила. Ала може би баща ти има и други? Така или иначе, възможно е

да съществува начин да го намерим. Следата е изстинала, но може да извадим късмет.

— Знаеш ли, цялото това издирване на вампири е просто загуба на време. — Тя се усмихна тъжно. — Прекрасно си давам сметка, че не съществуват наистина и определено не и в Колдуел. Според мен по-добре ще бъде да се опитам да открия истинското си семейство, а не някаква фалшива фантазия, не мислиш ли?

— Може би затова се поувлече с тях. Ала признавам си, че и аз не останах по-назад.

— Семейство — промълви Джо, все така загледана в снимката. — Истинско семейство. Ето какво искам да открия.

73.

— Костюм ли да си облека? — Рейдж се показа от банята, гладко избръснат, с почти суха коса и хавлия около кръста. — Мери...

— Идвам — долетя откъм коридора. — Тъкмо помагам на Бити.

— Недей да бързаш.

Широко усмихнат, той се отправи към дрешника. Церемонията щеше да започне след половин час, така че все още имаше достатъчно време, за да избере точно коя черна копринена риза да си облече.

— *Копелета!* — изкрещя с цяло гърло. — Вие поднасяте ли ме?!

В същия миг стаята се изпълни с около дванадесет различни смехове и братята, неговата шелан и Бити се появиха, кикотейки се така, сякаш пълното обезобразяване на гардероба му беше тоooooooooоолкова забавно.

Все едно някой беше изповръщал цял куп „Спасители на плажа“ върху нещата му.

— Дъска за сърф? Рибарска мрежа? Това... това харпун ли е? — Той подаде глава от вратата. — Къде изобщо намерихте харпун в Колдуел, ненормалници такива?

— Интернет — каза някой.

— Амазон — уточни друг.

Рейдж извъртя очи и посочи към Бити.

— Ти също си забъркана в това, а? *Et tu*, Битс?

Момиченцето се разсмя още по-силно, а той се върна в дрешника и взе надуваемата акула.

— Колко време ви отне да я надуете?

Той запрати кошмара в спалнята, а Вишъс вдигна ръка.

— Това бях аз. Само че използвах помпа. И в интерес на истината, спуках първата.

— Добре, че имахме резервна — изтъкна Бъч.

— Вие сте ненормални. Ненормални!

— Никога няма да се изтърка — заяви Рот. — Никога. Дори и без да мога да видя, това си беше страотно попадение... истинско шиб...

искам да кажа... така де...

— Ха! — заяви Рейдж на краля. — Как ти се харесва? Не е толкова лесно, господарю, нали?

— Строго погледнато, мога да заповядам да те обезглавят за подобна дързост.

— Все с това ни заплашваш.

Рейдж извъртя очи, докато множеството се разпръскваше, а той се върна в дрешника, проправяйки си път през... господи, това препарирана херинга ли беше?

— Имате твърде много свободно време — провикна се, без да се обръща към никого по-точно.

Пет минути по-късно излезе, облечен в съвсем същите дрехи, с които беше отишъл на интервюто с Рим.

Двете жени в живота му бяха приседнали на ръба на леглото: Мери — в черна рокля, а Бити — в яркосиня рокличка, ушита набързо и с гордост от догените в имението. И двете имаха сребристи ленти около кръста си, а върху завивката между тях почиваха две дълги сатенени панделки в синьо, черно и сребристо.

— О, момичетата ми. — Просто трябваше да спре и да им се полюбува. — О, моите красиви жени.

И двете се изчервиха. Мери се съвзе първа и като се изправи, протегна ръка на Бити.

— Ето ги панделките ти — заяви, докато се приближаваше до него.

— Нашите панделки — поправи я той.

Излязоха заедно от стаята и се сляха с потока от други хора, които се спуснаха по великолепното стълбище, минаха през скритата врата и поеха по подземния тунел.

— Толкова е дълъг — каза Бити, докато вървеше между тях. — Тунелът е толкова дълъг.

— Мястото е наистина голямо — измърмори Рейдж.

— Никой никога ли не се губи?

Мислите му се насочиха към Ласитър.

— Не — изръмжа. — Всички винаги успяват да намерят пътя обратно. Особено падналите ангели с отвратителен вкус за телевизия.

— Засегнат съм от тази забележка — обади се Ласитър от задната част на групичката.

През складовото помещение. През кабинета. В спортната зала, обляна в светлината на стотици свещи.

До двукрилата врата, Лейла, Куин и Блей стояха до кувьозите, които бяха преместени в залата и украсени с бял плат за този свещен случай... и които щяха да бъдат върнати обратно в стаята на Лейла веднага щом това приключеше. До тях, седнал в инвалиден стол и облечен в костюм и вратовръзка, беше Лукас, член на семейството, макар и безмълвен.

Тази традиция бе от жизненоважно значение за вампирите и тъй като според медицинския екип новородените бяха достатъчно стабилни, не можеше да бъде отлагана повече.

Все пак, всичко тънеше в мрак и никой не говореше, за да не обезпокои малките.

След като всички в къщата се събраха, включително Трез, Ай Ем и неговата жена, всички Избраници и диретрикс, както и родителите на Блейлок, Рот и кралицата прекрачиха прага с Джордж между тях и М. Р. в ръцете на Рот.

Обикновено се държаха дълги речи, но заради малките, Рот беше кратък.

— *Събрали сме се тук тази нощ, за да приемем в редиците си кръвния син и кръвната дъщеря на брата от Братството на черния кинжал Куин, син на Лохстронг, и Избраницата Лейла, дъщеря на Примейла и Избраницата Хелена, и осиновения син и осиновената дъщеря на Блейлок, кръвен син на Рок и Лирика. Нека тези малки бъдат здрави и силни, и дълголетни, свидетелство за обичта на своите бащи и майка. Сега аз, като крал, давам на това момиче — Рот протегна ръка и Бет го отведе до малкото момиченце — името Лирика, в чест на баба ѝ по линия на баща ѝ Блейлок.*

Майката на Блей подсмръкна и Куин и Блей я прегърнаха, а Рот положи ръка върху другия кувьоз.

Из събралото се множество се надигна прилив на енергия и Рейдж поклати глава, удивен, че може да види това с очите си.

С десница върху кувьоза на малкото момченце, Рот заяви:

— *В чест на положението на бащата на това малко, бях помолен да му дам име на брат. Разгледах отправената ми молба и я намерих за основателна. Ето защо избирам достойното име Рампейдж.*

Одобрително ръмжене се надигна от братята и Рейдж с нищо не им отстъпваше — защото знаеше, че така приветстват момчето в редиците си.

Направиха го както трябва, помисли си. По стария начин. По правилния начин. По начина, който почиташе традициите.

Рампейдж.

Беше добро, старо име.

Със сина си в ръце и своята шелан до себе си, Рот постави свещените червени и черни панделки на Първото семейство върху бялата материя, с която бяха поръбени кувьозите.

А после, един по един, всички сториха същото. Всяко семейство се приближи заедно: Фюри и Кормия, и Зи, Бела и Нала отидоха след Рот и Бет, последвани от Ви и Джейн, Пейн и Мани, Рив и Елена, Джон Матю и Хекс.

Когато дойде техният ред, Рейдж се усмихна на своите момичета и те също се приближиха до кувьозите. Трудно бе да не се разчувства, когато три ръце се протегнаха с цветовете на неговия род, първо към воланите на Лирика, а после и на Рампейдж. А след това тримата отидоха и прегърнаха членовете на семейството.

Толкова много обич.

Навсякъде.

На ред бяха Избраниците, а после Трез и Ай Ем, и кралицата на Ай Ем положи по един рубин от Територията върху всеки от кувьозите. След тях се приближиха догените и техните панделки бяха по-тънки, но не по-малко важни.

Невероятно бе колко много се беше променило всичко от онази първа нощ, в която се бе опитал да накара Мери да му говори.

Тогава тя му беше отговорила с *нищо*, повтаряйки го отново и отново.

Интересно бе, че бе избрала точно тези думи. Защото през тези последни години, тя му беше дала абсолютно, изцяло... *всичко*.

74.

Беше страхотно парти.

Когато най-сетне успя да поседне в подножието на голямото стълбище, Мери се беше запъхтяла, на лявата ѝ пета беше излязъл мехур и тя знаеше, че по-късно цялото ѝ тяло щеше да е схванато. Ала танците... *танците*.

Музиката, избрана от Ви (рап и хип-хоп), вдъхновяваше най-различни акробатични изпълнения и тя с гордост забеляза, че благоверният ѝ се вихреше като за световно. Бити по нищо не му отстъпваше — плътно до него, тя усвояваше движенията му, смееше се, хапваше, пиеше газирано.

Интересно как понякога най-страхотното изкарване е просто да седнеш и да гледаш как детето ти си изкарва страхотно.

През тълпата видя как Рейдж ѝ дава знак да отиде при него, а когато тя си повя с ръка и поклати глава, той се приближи с танцова стъпка и Бити до себе си.

— Мери!

— Просто имам нужда да си отдъхна за минутка! — извика тя в отговор. Защото това бе единственият начин да бъде чута.

— Бити, ще накараш ли твоята мам... — Рейдж се спря. — Можеш ли да накараш, ъ, Мери, да се присъедини към нас?

Мъничкото жегване на болка в гърдите не беше нещо страшно, особено когато си помисли колко много би се харесало на истинската мамен на момиченцето да бъде част от всичко това. А после престана да мисли за каквото и да било, защото Бити се промуши между множеството, сграбчи ръката ѝ и я издърпа на крака.

Последваха още танци.

Още храна и още пийване, още смях и възторжени възгласи... до два часа следобед, а после три...

Докато стана четири часът, когато дори Ласитър бе решил, че му стига толкова и всички започнаха да се разотиват по леглата.

Което, естествено, означаваше, че тримата с Рейдж и Бити се озоваха в кухнята.

— Е, Битс, това е моята гордост и радост — заяви той, повеждайки момиченцето по един коридор до килера. — Моят фризер за сладолед.

Мери ги остави да се забавляват и отиде да извади три купички, три лъжици и три салфетки. Подреди ги върху дъбовата маса, след което се облегна в стола и ги загледа с усмивка, докато си тананикаше и чакаше да види какво ще донесат, благодарна, че с почти религиозната си подреденост Фриц се беше погрижил храната за церемонията с панделките да бъде разчистена още преди часове...

— Леле — каза тя с усмивка. — Това е сериозен товар.

Петнадесет, не двадесет литра.

— Избрахме разумно — заяви Рейдж сериозно. — Нека ти предложим...

Бит пое нещата оттам, продължавайки със същия псевдодълбок глас:

— Шоколад с ядки и маршмелоус, кафе, мента с парченца шоколад, малини и любимия ти — шоколадов с парченца шоколад.

Двамата се поклониха ниско, а Мери изръкопляска.

— Много добър избор, много, много добър избор.

— А сега — заяви Рейдж с глас като на Дарт Вейдър, — ще се заема със сервирането.

Бити се настани до Мери и двете загледаха представлението, докато Рейдж правеше всякакви номера и подхвърляше сладоледени топки във въздуха, улавяйки ги ловко в купичките. Когато всеки получи каквото искаше, те нападаха сладоледа.

Или по-точно, Рейдж и Мери го нападаха.

Забелязала, че Бити не яде, Мери се намръщи.

— Добре ли си? Да не преяде с торта?

Мина известно време, преди момиченцето да проговори.

— Как наричат човеците своята мамен? Какво е тяхното обръщение за мамен?

Мери погледна към Рейдж, който беше замръзнал. А после се прокашля.

— Ъ... наричаме я „майко“. Или „мамо“.

— Майко. — Бити се взря в сладоледа си. — Мамо.

— Ммм-хмм.

След миг момиченцето вдигна глава и погледна Мери право в очите.

— Моля, може ли да те наричам „мамо“?

Изведнъж Мери почувства, че не може да диша; гърлото ѝ се сви нетърпимо. Приведе се напред и като улови малкото личице между дланите си, се вгледа в чертите, които, разбра изведнъж извън всяко съмнение, щеше да види как израстват и съзряват пред очите ѝ.

— Да — прошепна дрезгаво. — Бих искала. Бих искала да ме наричаш така.

Бити се усмихна.

— Добре, мамо.

И просто така, момиченцето ѝ даде една от своите прегръдки, обвивайки слабичките си, но така силни ръце около нея, вкопчвайки се здраво.

Мери запримига учестено, но не можа да удържи сълзите си, особено когато притисна главичката на Бити до гърдите си и срещна овлажнелите очи на Рейдж.

Нейният хелрен вдигна одобрително палци и оформи беззвучно: *Браво на теб, мамо.*

Смеейки се и плачейки, Мери си пое дълбоко дъх и си помисли: Да, на този свят определено се случват чудеса.

И можеше да благодари на Господ, Скрайб Върджин, на когото си поиска за това.

Тя... беше майка.

Издание:

Автор: Дж. Р. Уорд

Заглавие: Звярът

Преводач: Вера Паунова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2018

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолени“

Излязла от печат: 27.02.2018 г.

Редактор: Любка Йосифова

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник: Depositphotos

Коректор: Росица Симеонова

ISBN: 978-619-157-220-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6800>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.